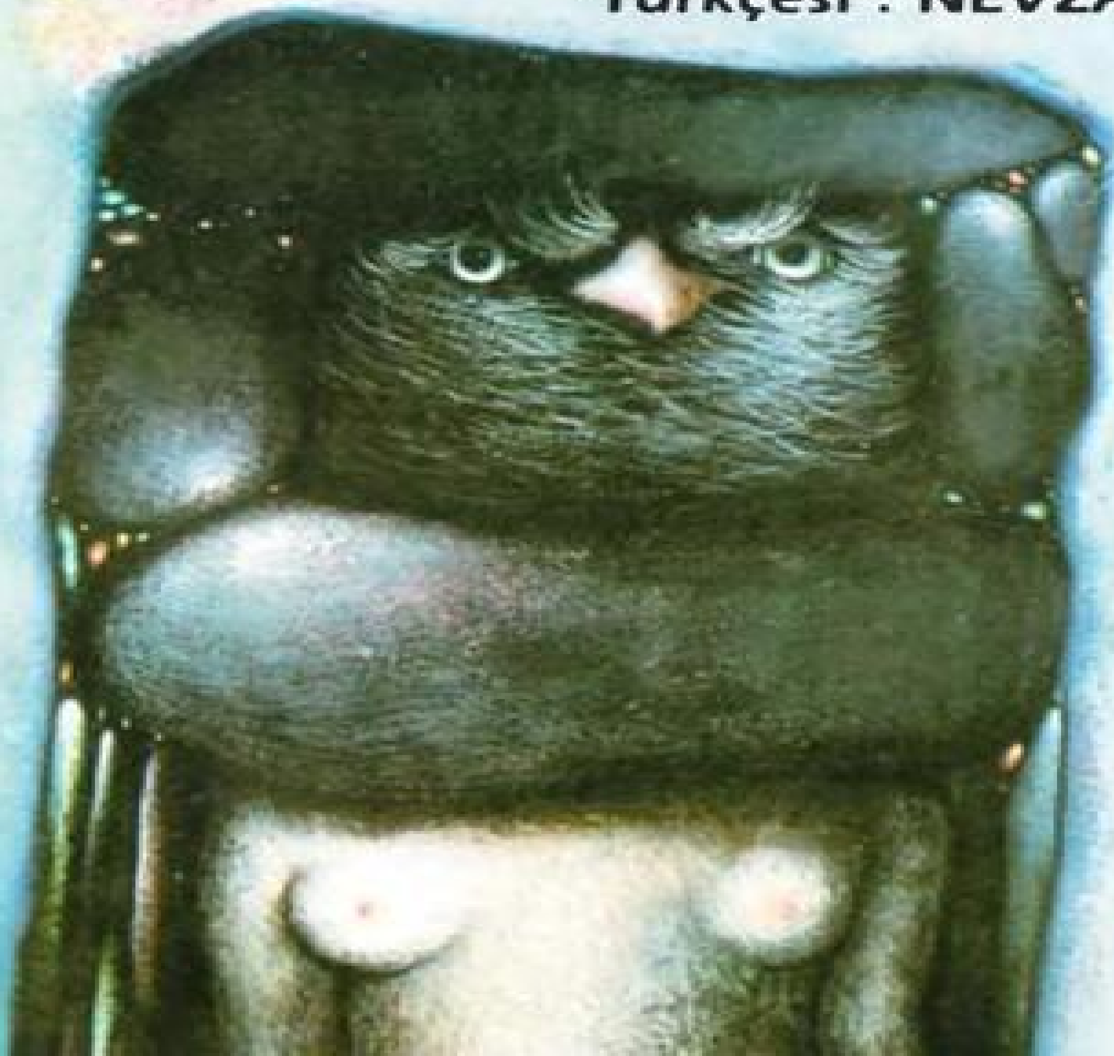
Çağdaş Öğretiler (New Age) Dizis

ÖZ
YIN
AJANS
©
asıyan Yol

CARLOS CASTANEDA

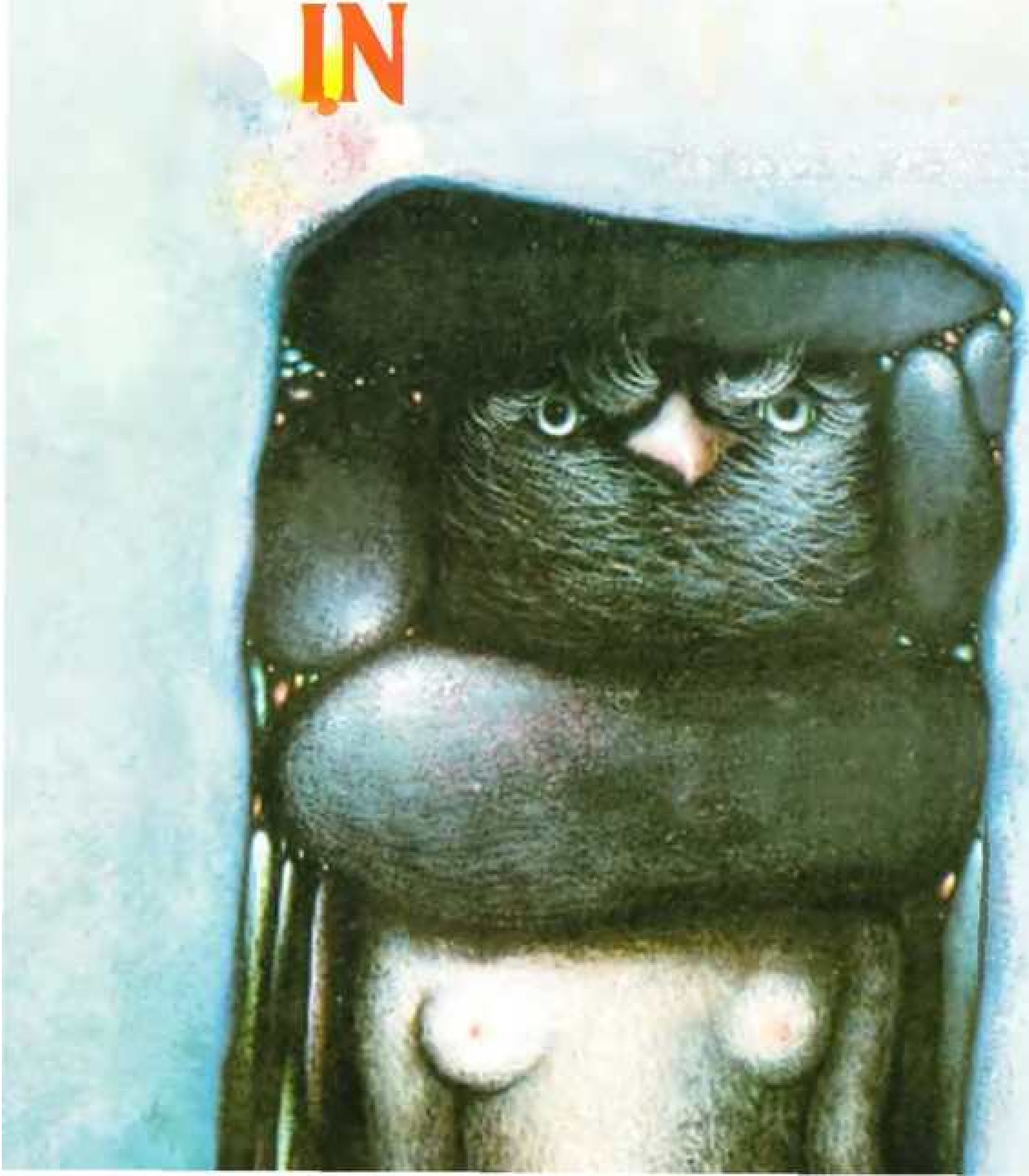
İKİNCİ ERK ÇEMBER

Türkçesi : NEVZAT ERKM

CARLOS CASTANEDA

Çağdaş Öğretiler (New Age) Dizisi

=

aııyan Yol

•

•

•

IK CI ERK ÇEMBEI

Türkçesi : NEVZAT ERKrv

Castane

[redacted]

g
kutlay
artag

say

[redacted]

kavuşacaksınız

Çoğu
öner
soludu

[redacted]

Castaned

Her geçen gün Carlos

kitaplarını Türkiye'de

yayıml

başlamış olmaktan dolayı büyük

duyagelmekteyim.

Sevincimin

nedeni de gene her geçen

konuda beni arayan,

teşekkür eden okurlarımın

Asıl ben sizlere teşekkür ederim.

Sizin bu yüreklendirmeleriniz

tuttum, Castaneda'nın tüm kitaF

telif haklarını aldım. Şu anda

kitap yazmış o. Beşini yayımladı

kitaba da yakında

Ben etiketleyici terapinin de zekô ölçümlerinin de karşısın

Onun içindir ki, uğraşlarım Geştalt, Zen ve oyunlardır.

zekôyı beynimizin bir işlevi olarak görür ve ona aşırı

Oysa, midemizden, bacaklarımızdan, çevremizden,

havadan, ilişkide bulunduğumuz insanlardan soyutlanmış bi

düşünebilir misiniz? Bütünsel yaklaşımlarda, beyin toı

organizmamızın sadece bir parçasıdır ve önemlidir, çünkü

ayağımız ve gözümüz de önemlidir. Kanımca,

bütünselliği Don Juan'ın ağzından bizlere çarpıcı biçi

öğretmektedir.

Carlos Castaneda Club (CCC) dosyası giderek

Castaneda'nın bundan sonra yayımlayacağımız altıncı

Kartalın Armağanı (The Eagle's Gift) kitabının önsözünde,

katılmak için başvuruda bulunan okurlarımızın listesini

sunmayı tasarlıyorum. İlgilenenler lütfen bana yazsınlar.

Nevzat

ISBN 975-95491-9-0

•

ÇAGDAŞ ÖGRETiLER (NEW AGE) DİZİSİ: 6

Ö�gün Adı:

THE SECOND RING OF POWER:

ÜYUNAJANS

Yüre� To�•yoıı Yol

P.K. 7 Levent

80622 İstanbul

Telefakslar:

(0212) 293 10 40

(0212) 244 02 26

ISBN 975-95491-9-0

Birinci Basım

Ocak 1996

Dizgi:

Yazıevi (Tasarım/Yapım)

Kapak Deseni:

MarioToral

İç Desenler:

Murat Erte!

Baskı ve Cilt :

Mart Matbaacılık Sanatları Tic. ve San. Ltd. Şti.

İstanhul (0212) 212 03 39 - 40

SÖZ
YAYIN

CARLOS CASTANEDA

*****

.

ikinci Erk

Çemberi

Çeviri:

NEVZATERKMEN

1. Baskı

ÜYUNAJANS

İçindekiler

LAGORDA

Çevirenin Sözü

Çevirenin Sözü

Her geçen gün Carlos Castaneda'nın kitaplarını Türkiye'de yayımlamaya başlamış olmaktan dolayı büyük sevinç duyagelmekteyim.

Sevincimin temel nedeni de gene her geçen gün bu konuda beni arayan, kutlayan ve teşekkür eden okurlarımın sayısının artagelmesi. Asıl ben sizlere teşekkür ederim. Sizin bu yüreklendirmeleriniz sayesinde

tuttum, Castaneda'mn tüm kitaplarının telif haklarını aldım. Şu anda

dokuz kitap yazmış o. Beşini yayımladık, dört kitaba da yakında kavu

�;ıcaksınız.

İzin verirseniz (ki şu anda verdiğinizi varsayıyorum), son gclişmekri bıraktığımız yerden sıralayayım:

* Carlos Castaneda Club dosyası giderek kabarıyor. İlgilenenler lütfen bana yazsınlar.

" SÖZ YAYIN'ın kardeş kuruluşu OYUNAJANS'ın

BEYİN OLİMPİYATLARI DİZİSİ'nin yeni kitapları

yakında yayımlanacak. KARE KARALAMACA'dan

sonra MANTIK VE MATEMATİK OYUNLARI ve

1992'den bu yana New York City (ABD), Brno (Çek

Cumhuriyeti), Köln (Almanya) ve Braşov (Romanya)

Dünya Zeka Oyunları Şampiyonaları'nın tüm soru ve

yanıtları.

Kültür Bakanlığı, Boğaziçi Üniversitesi, Arçelik ve

Coca -Cola'nın değerli destekleriyle katılabildiğimiz

ÇEVİRENİN SÖZÜ

Dünya Zeka Oyunları Şampiyonaları·nclan biri de çok

yakında Türkiye'de yapılacak. Her yıl yeniden seçilen

Türk Beyin Takımı'nın Zeka Oyunları alanında kaliteli ve yeterli yayınlarn ula§abilmesi, gerek kız gerek erkek çocukların kendilerini yıllar boyunca hazırlayarak hem zekfılarını geliştirip hem de Türk Beyin Takımı'na aday olabilmeleri ve bu oyunların Olimpiyatlar'a katılabilecek şekilde fcclerasyonla§ması amacıyla bir

Beyin Oyunları Olimpiyatlarına Hazırlanma

ve

Türkiye Zeka Geli�tirme Merkezi

kurduk. Oyun kitapları yanında bir ele zeka oyunları

dergisi yayımlayacağız.

Bu sö1,ümc son vermeden önce. Cast<ınecla'nın gizemsel psikoloji

diyebileceğimiz bir alandaki kitaplarını sunarken niçin zeka temasına

değindiğimi soranlar çıkabilir. Bunun bir nedeni. pratik açıdan okurlarımıza bu alandaki çalı�malarımıza ilişkin bilgiler sunmaktır. Ne var ki, dikkat buyurulursa. ben çalışmalarımda (ister Ulysses çevirisi olsun.

ister Dünya Zeka Oyunları Şampiyonaları olsun) aslında zekayla eleği!

de oyun kavramıyla ilgileniyorum-zira U/ysses. temelde sözcük oyunlarıdır, Şampiyonaların da adı üstünde: Zeka Oyunları.

Kısacası, ben etiketleyici terapinin ele zekü ölçümleriıiin de karşısındayım. Onun içindir ki, uğra§larım Geştalt. Zen ve oyunlardır. Ço

ğu kimse zekayı beynimizin bir işlevi olarak görür ve ona aşırı önem

verir. Oysa, nıiclemizden, bacaklarınıızdan. çevremizden. soluduğumuz havadan, ilişkide bulunduğumuz insanlardan soyutlanmış bir beyin düşünebilir misiniz? Bütünsel yaklaşımlarda, beyin topkyeklın organizmaınızın sadece bir parçasıdır ve önemlidir, çünkü elimiz, ayağımız ve gozümüz de önemlidir. Kanımca, Castancda, bu bütünselliği Don Juan'ın ağzından bizlere çarpıcı biçimlerde öğretmektedir.

Castaneda'nın bundan sonra yayımlayacağımız altıncı kitabı Kartalın Armağanı (Tize Eagle's Gift) kitabının önsözüncle, CCC'ye katılmak için başvuruda bulunan okurlarımızın listesini sunmayı tasarlıyorum.

Nevzat Erkmcn

Ekim 1995

Sırasclvilcr

sunuş

Don Juan, don Genaro, iki çömezi Pablito ve Ncstor'la son kez

Orta Meksika'da, Sicrra Madrclcrin batı yamaçlarında düz ve çıplak

bir dağ tepesinde buluşmuştuk. Orada başımızdan geçenlerin görkemi

ve kapsamı, kafamda çömezliğimizin son anlarını yaşamakta ve don

Juan 'la don Genaro'yu son kez görmekte olduğuma ilişkin en küçük

bir kuşkuya bile yer bırakmamıştı. Son ana yakla.şırken herkes vedalaştı ve Pablito'yla ben, dağın tepesinden karanlık uçurumumuza atladık.

Don Juan bu atlayışın öncesinde, başıma gelecek her �eye ilişkin

temel bir ilkeyi bana anlatmıştı. Ona göre, uçuruma atlamamla birlikte salt algıya dönüşecek ve yaratılışın iki ilkesi, tona! ile nagual arasında gidip gelecektim.

Atlayışım boyunca sezgim, tona] ile nagual arasında on yedi esnek sıçrama gerçekleştirdi. Nagualın içindeki dcvinimlcrim sırasında bedenimin ayrıştığım sezgileclirn. Her zaman yaptığım gibi tutarlı, birlqtirici anlamda düşünemiyor ya ela hissedemiyordum, ama her nasılsa, düşünmenin ve hissctmrnin üstesinden gelmiştim. Tona] içindeki dcvinimlcrimde bütünlüğe ulaştım. Bütündüm. Sezgimde tutarlılık

vardı. Düzenli görülerim oldu. Öylesine yoğun bir zorlama güçleri

vardı, canlılıkları öylesine gerçek ve karmaşıklıkları öylesine oylumluydu ki, istesem de bunları açıklamaya gücüm yetmiyordu. Bunlara,

10

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

görü. canlı rüya ya da sanrı adını vermek, gerçek niteliklerini aydınlatmaya yetmez.

Duygularımı, sezgilerimi ve izlenimlerimi olabildiğince dolaysız

ve özenli biçimde inceleyip çözümledikten sonra, bunları gerçekten

yaşadığıma mantıksal açıdan inanmadığım bir noktaya geldim. Ne ki,

içimde bir yerde, bunların gerçekten olduğu, atladığım konusunda

inatla direten bir parça vardı.

Don Juan ve don Genaro artık yoktular ve bir yokluk duygusu,

bende endişe verici bir gereksinime, çözülmeyecek gibi görünen ikilemlerin arasında yolumu bulabilme gereksinimine neden olmuştu.

Karmaşalarımı çözümlemede yardımlarını istemek için Pablito

ve Nestor'u bulmak amacıyla Meksika'ya döndüm. Ama bu yolculuk

sırasında başıma gelenler, ancak mantığımı yıkmaya yiinelik son bir

hücum, don Juan'ın gıyabında yönettiği ve çömezlerinin uyguladığı

yoğun bir saldırı biçiminde tanımlanabilir. O birkaç gün içinde çömezler büyücülüklerinin iki uygulayımsal yanından birini, rüya görme sanatını, bir başka deyişle bu kitabın özünü açıkladılar.

Büyücülüklerinin öbür uygulayımsal yanı ve don Juan'la don Genaro'ıun öğretilerinin doruğu olan sanatıysa bana, art arda yaptığım giirü�mclcrdc tanıtıldı ve bu, onların dünyadaki varlıklarının en kar

ıııa�ık yüzünü oluşturuyordu.

Bölüm Bir

*

DONA SOLEDAD'IN

DEGİŞİMİ

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

13

P ablito'yla

önseziye Nestor'un evde

kapılmı§tım.

olmadıklarına

Kendimden

ilişkin

öylesine

ani

emind

bir

im ki,

arabayı durdurdum. Asfaltın birdenbire bittiği bir yerdeydim, o gün onların Orta Meksika dağlarındaki kasabalarına giden o bozuk ve taşlı yolda araba sürmek isteyip istemediğimi gerçekten anlamak istiyordum.

Arabamın camını indirdim. Hava rüzgarlı ve soğukçaydı. Bacaklarımı germek amacıyla arabadan çıktım. Saatlerce direksiyon sallamanın gerginliği, sırtımı ve boynumu sertlqtirmişti. Taşlı yolun kenarına doğru yürüdüm . Toprak daha önce serpiştiren sağanak nedeniyle nemliydi . Bulunduğum

yerin az uzağında, güney yönündeki dağ yamaçlarına yağan

o şiddetli yağmur hala sürüyordu. Ama tam önümde gök,

doğuya ve kuzeye doğru apaçıktı. Kıvrıla kıvrıla gelen yolun

kimi noktalarından uzaktaki mavimsi dorukların gün ı§ığıyla

parıl parıl parladıklarını görebilmiştim.

Bir an düşündükten sonra, dönüp kente gitmeye karar verdim. Don Juan'ı pazarda bulacakmışım gibi, çok yabansı bir duyguya kapılmıştım. Önünde sonunda, onunla tanıştı-

14

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

ğımdan bu yana hep böyle yapmış ve gidip onu pazaryerindc

bulmuştum. Kural gereği, onu Sonora'da bulamazsam, arabamı Orta Meksika'ya sürüp, o belirli kentin pazaryerine gitmem gerekirdi. Don Juan er ya da geç çıkardı ortaya. Onunla bu biçimde buluşmaya öylesine alışmıştım ki, onu her zamanki gibi, yeniden bulacağıma kesinkes emindim.

Bütün öğleden sonrayı pazarda beklemekle geçirdim.

Bir şeyler alırmış gibi yaparak tezgahların aralarında bir aşa

ğı bir yukarı yürüyüp durdum. Sonra, parkın çevresinde bekledim bir süre. Alacakaranlığa doğru, artık gelmeyeceğini anlamıştım. Birden, buradaymış da gitmiş duygusuna kapıldım. Onunla birlikte oturduğumuz sıraya oturdum ve duygularımı çözümlemeye çalıştım. Kente varışımda, don Juan'ın burada olduğu yolunda kesin bilgim nedeniyle kıvanmıştım.

Hissettiklerim, burada onunla sayısız kez buluşmalarımızın

anısından öte bir şeydi; beni aradığını ayırt eden, bedenimdi .

Ne var, sıranın üstünde öylece otururken başka türden, yabansı bir kesinlik duygusuna kapıldım. Artık burada olmadı

ğını anlamıştım. Gitmişti ve onu kaçırmıştım.

Bir süre sonra çıkarsamalarımı göz ardı ettim. Bulundu

ğum yerden etkilenmiş olduğumu düşündüm. Mantığı elden ·

bırakmaya başlamıştım; bu, geçmişte de, bölgeyi terk ettikten sonra, iki üç gün boyunca daima başıma gelmişti.

Birkaç saat dinlenmek amacıyla otel odama döndüm,

ama kendimi yeniden sokaklara vurdum. Öğleden sonra ya

şamış olduğum, don Juan'ı bulma umudunu taşımıyordum.

Vazgeçmiştim. Güzel bir gece uykusu uyumak için yeniden

otelime döndüm.

Gündüzün, dağlara doğru yola çıkmadan önce, arabamla caddelerde gezindim, ama her nasılsa zamanımı harcadı

ğımın ayırdındaydım. Don Juan orada yoktu.

Pablito'yla Nestor'un yaşadığı küçük kasabaya varmak

tüm sabahımı aldı. Öğleye doğru oradaydım. Don Juan, sokaktakilerin dikkatine hedef olmamak amacıyla arabayı doğrudan kasabanın içine sürmemeyi öğretmişti bana. Oraya

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

15

her gidişimde, kasabanın hemen girişine yakın bir yerde

gençlerin futbol oynadıkları bir alanın yanına bırakırdım

arabayı. Oradan da, toprağı iyice sıkıştırılmış bir yaya yolundan yürüyerek Pablito ve Nestor'un, kasabanın güneyinde yer alan yamaçların dibindeki evlerine ulaşırdım. Alanın yakınına vardığımda toprak yola taş döşenmiş olduğunu gördüm.

Bir süre Pablito'nun evine mi, yoksa Nestor'unkine mi

gideyim diye düşündüm. Onların buralarda olmadığına ilişkin duygum hala sürüyordu. Pablito'nun evine gitmeye karar verdim. Nestor'un tek başına yaşadığını, Pablito'nun ise ya

şamını anası ve dört kız k�rdeşiyle birlikte sürdürdüğünü

düşünmüştüm. Evde değilse, kadınlar onu bulmama yardımcı olurlardı. Eve yaklaştığımda, yoldan eve uzanan patikanın genişletilmiş olduğunun ayırdına vardım. Arabayı neredeyse

evin sokak kapısına dek soktum. Kerpiç eve, kiremitten bir

sundurma eklenmişti. Havlayıp duran köpekler dolaşmıyordu ortalıkta, ama çitle ayrılmış bir bölgenin ardında, tetikte beni izleyen kocaman bir köpek gördüm. Bir dizi tavuk gıtgıtlayarak evin önünde yemleniyordu. Motoru susturdum ve gerindim. Bedenim sertleşmişti.

Evde kimseler yok gibiydi. Kafamdan, Pablito ve ailesinin taşınmış olabileceği ve eve bir başkasının yerleştiği dü

şüncesi geçti. Birden sokak kapısı çarpılarak açıldı ve Pablito'un annesi, arkasından birisi itmişçesine ortaya çıkıverdi.

Bir an, beni tanımamışçasına baktı. Arabadan çıktığımda tanır gibi oldu. Mutluluk dolu bir titreme her yanını sardı ve bana doğru koştu. Evde hafiften kestirirken arabamın sesiyle uyanıp, ne oluyor diye bakmaya

çıkınca beni önce tanıyamamış olduğunu düşündüm. Bana doğru koşan yaşlı kadının uygunsuz görüntüsü beni güldürdü. Daha da yakınlaştığında

bir kuşku anı yaşadım. Bir biçimde, öylesine çevikçe davranıyordu ki, hiç de Pablito'nun annesini andırmıyordu.

"Tanrım, bu ne sürpriz! " diye bağırdı.

16

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Doiıa Soledad?" diye sordum, gözlerime inanamazcası-

na.

"Tanıyamadın mı beni?" diye yanıt verdi gülerek.

Şaşırtıcı çevikliği hakkında kimi aptalca yorumlarda bulundum.

"Neden beni hep yaşlı bir kocakarı gibi görürsün ?" diye

sordu, şakacı bir meydan okuyuşla bana bakarak.

Ona, "Bayan Piramit" lakabını takmış olmam nedeniyle

lafını sakınmadan suçladı beni. Nestor'a bir keresinde, kadının çizgilerinin bana bir piramiti anımsattığını söylemiş olduğumu anımsadım . Geniş ve kocaman bir sırtı, ufacık da bir kafası vardı. Çoğunlukla giydiği uzun giysiler de görüntüyü tamamlıyordu.

"Bi bak bana," dedi . "Hala benziyor muyum piramite?"

Gülmeyi sürdürüyordu, ne var, gözlerindeki bir şey beni

çok rahatsız etmişti. Şaka yaparak kendimi savunmaya yeltendiysem de lafı ağzıma tıkayıp, lakaptan beni sorumlu tuttu. Bunu isteyerek yapmadığımı söyledim, hem zaten görüntüsünün piramitle yakından ya da uzaktan bir ilgisi olmadığı konusunda güvence verdim .

"Neler oldu sana, doiıa Soledad?" diye sordum. "Değişmişsin sen."

"Söyledin ya işte," diye yanıtladı birdenbire, "deği§tirildim."

Biçimsel anlamda demek istemiştim. Ne var, yakından

bakınca mecazın hiç de yeri olmadığını teslim etmem gerekti. Gerçekten de değişik bir insan olup çıkmı§tı . Birden, ağzımda kuru, madensi bir tat oluştu; korkmuştum .

Yumruklarını kalçalarına dayadı, ayakları hafifçe aralık

ve yüzü bana dönük biçimde öylece durdu. Açık yeşil renkli

kat kat bir etekle, beyazımsı bir gömlek giymişti. Eteği, üzerinde görmeye alışık olduklarımıza oranla daha kısaydı. Saçlarını göremiyordum; kalınca bir bantla, türbanı andıran bir kumaşla bağlamıştı başını. Ayakkabısı yoktu ve bir genç kız

DONA SOLEDAD'IN DEÖİŞİMİ

17

edasıyla gülerek, büyük ayaklarını, tartımla yere vuruyordu.

< lücünü bu denli dışarı yansıtan bir insan görmemiştim daha

iince. Gözlerinde yabansı bir parlaklık vardı; korkutmayan

ama rahatsızlık veren bir parlaklık. Görünüşünü belki de

h içbir zaman bu denli dikkatlice incelememiş olabileceğimi

dü§ündüm. Don Juan'la birlikte olduğum yıllar boyunca, her

�eyin ötesinde, gözlerimi insanlardan kaçırmış olmaktan suçluluk duydum. Don Juan güçlü kişiliğiyle çevredeki herkesi soluk ve önemsiz kılmıştı.

Böylesine şaşırtıcı bir canlılık içinde olabileceğini gözümde hiç canlandırmadığımı, onu gerçekten tanıma konusunda gösterdiğim özensizliğin utanç verici olduğunu, belki de herkesle yeni baştan tanışmam gerekeceğini söyledim do

ıia Soledad'a.

Daha yakınıma geldi. Güldü ve sağ eliyle sol kolumun

arkasını tutup yavaşça kavradı.

"Hiç kuşku yok," diye fısıldadı kulağıma.

Gülüşü dondu ve gözleri cam gibi oldu. Bana öylesine

yakın duruyordu ki, göğüslerinin sol omzuma değdiğini hissettim. Rahatsızlığım arttı ve tetikte durmak için hiçbir neden bulunmadığına kendimi inandırmaya çalıştım. Hiç durmadan, Pablito'nun annesini gerçek anlamda tanımadığımı, bu yabansı davranışına karşın büyük olasılıkla bunun, onun

normal hali olduğunu yineleyip duruyordum kendime. Ne

var, içimde, korkmuş bir yanım, bunların mesnetsiz ve dinginleştirici düşünceler olduğunu, çünkü her ne kadar gözlerimi ondan kaçırmış olsam da onu yalnızca çok iyi anımsamakla kalmayıp çok iyi tanıdığımı da biliyordu. O, benim için tam bir anne örneğiydi. Onu altmışına merdiven daya

'mış, hatta daha da yaşlı olarak düşünürdüm. Zayıf kasları

onca ağırlığı zorlukla taşırdı. Saçlarına çokça beyaz düşmüştü. Anımsadığım kadarıyla, hüzünlü, somurtkan, hoş yüz hatlarına sahip bir kadın, her zaman mutfakta ve her zaman

acı çeken, kendini adamış bir anneydi. Yine anımsayabildi

ğim kadarıyla, çok nazik, hiç de bencil olmayan, pek utangaç, çevredeki herkese hizmet edebilmek için kendini para-

18

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

layan bir kadındı. Bende, sayısız ve sıradan kar§ıla§ma sonucunda olu§an tablosu i§te böyle bir §eydi. Ne var, o gün korkunç derecede farklı bir §eyle kar§ıla§mı§tım. Gözümün önündeki kadın, Pablito'nun annesinin bendeki imgesiyle

hiç mi hiç örtü§memi§ti, yine de kadın aynı kadındı; daha zayıf ve daha güçlüydü. Onu son gördüğüm zamankine oranla yirmi ya§ daha genç duruyordu. Bedenimin titrediğini hissettim.

Önümde birkaç adım ilerleyip yüzünü bana döndü.

"Dur sana bir bakayım," dedi. "Nagual bize senin bir §eytan olduğunu söylediydi."

O anda hepsinin, Pablito'nun, annesinin, kız karde§inin

ve Nestor'un, don Juan'ın adını dile getirmek istemezmi§cesine ona "Nagual" dediklerini, benim de onlarla konu§urken aynı kullanımı benimsemi§ olduğumu anımsadım.

Ellerini cesurca omuzlarıma koydu, böyle bir §eyi daha

önce denemeye bile kalkı§mamı§tı. Bedenim gerginle§ti.

Gerçekten ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi toplamama

olanak tanıyan uzun bir suskunluk oldu. Görüntüsü ve davranı§ı, Pablito ve Nestor'u sormayı unutturacak kerte ürkütmü§tÜ beni.

"Söylesene, Pablito nerede?" diye sordum, birdenbire

kafama dank etmi§cesine.

"Ha, o mu, dağlara gitti," diye kayıtsız bir titremle yanıt-

layarak benden uzakla§tı.

"Peki, Nestor nerede?"

Kayıtsızlığını göstermek istermi§cesine gözlerini devirdi.

"Birlikte dağlardalar," dedi aynı titremle.

Birden kendimi iyi hissettim ve onların da iyi olduğuna

ili§kin en ufak bir ku§ku bile duymadığımı söyledim ona.

Bana baktı ve güldü. Bir mutluluk ve hafiflemi§lik havası her yanımı sardı ve ona sarıldım. Sarılı§ıma cömertçe kar

§ılık verdi ve beni tuttu; nefesimi kesen, sarsıntı verici bir

edimdi bu. Bedeni sımsıkıydı. Ondaki olağandı§ı gücü hissettim. Kalbim çarpmaya ba§ladı. Nestor'un, don Juan ve

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

don Genaro'yu hala görüp görmediğini sorduğum sırada

onu nazikçe kendimden itmeyi denedim, veda buluşmamız

sırasında don Juan, Nestor'un hazır olduğundan tam anlamıyla emin olmadığını belirtmişti. Beni bırakırken, don Genaro'nun sonsuza dek dönmemek üzere gittiğini söyledi.

Sinirle, gömleğinin kolunu çekiştirdi.

"Peki ya don Juan?"

"Nagual da gitti," dedi dudaklarını büzerek.

"Nereye gittiler?"

"Ne yani, bilmiyo musun?"

Ona, her ikisinin de iki yıl önce bana veda ettiklerini ve

tüm bildiğimin, o saat sırra kadem bastıkları olduğunu söyledim. Nereye gittikleri konusunda düşünce üretmeye cüret edememiştim. Geçmişte, nerede olduklarını bana asla söylemezlerdi; ben de, yaşamımdan çıkmak istemişlerse, tüm yapmaları gerekenin beni görmekten vazgeçmeleri olacağını kabullenmiştim.

"Buralarda değiller, hiç kuşkusuz," dedi hiddetle. "Hiç

kuşkusuz, geri de dönecek değiller."

Sesi aşırı derecede duygusuzdu. O nun yanında sıkıldığımı hissettim. Oradan ayrılmak istedim.

"Ama sen burdasın," dedi, hiddeti gülümsemeye dönüşmüştü. "Pablito'yla Nestor'u beklesen iyi olur. Seni görmek için yanıp tutuşuyorlardı ."

Kolumu güvenle tutup, beni arabadan uzaklaştırmak

amacıyla çekti. Geçmişteki haliyle karşılaştırıldığında, şaşkınlık verici bir yürekliliği vardı.

"Önce, sana arkadaşımı göstereyim," dedi ve beni zorla

evin önüne getirdi.

Burada, küçük bir bahçeyi andıran, çitle çevrilmiş bir

alan vardı; içinde de kocaman, erkek bir köpek. Dikkatimi

çeken ilk şey sağlıklı, sık, sarı kahverengi tüyleri oldu. Kötü

bir köpeğe benzemiyordu. Zincirlenmemişti ve çit, aşamayacağı denli yüksek değildi. Köpek, ona yaklaştığımızda o ilgi-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

siz tavrını bozmadı, hatta kuyruğunu bile oynatmadı. Dona

Soledad, arkadaki orta boy bir kafesi imledi. İçinde kıvrılıp

yatmış bir çakal vardı.

"Arkadaşım bu," dedi. "Köpek değil. O, kızlarıma ait."

Köpek bana baktı ve esnedi. Ondan hoşlanmıştım . Aramızda anlatılmaz bir dostluk bağı oluşmuştu.

"Hadi gel, eve girelim," dedi kolumdan çekerek.

Duraksadım. Bir yanım korkmuş, gidelim diyor, öte ya-

nım dünyaları verseler gitmem diye diretiyordu.

"Benden korkmuyosun ya?" diye sordu suçlarcasına.

"İnan ki çok korkuyorum!" diye bağırdım.

Kıkırdamaya koyuldu ve oldukça güven veren bir titremle, inatçı ve ilkel bir kadın olduğunu, sözcükleri yerinde kullanamadığını, insanlara nasıl davranılacağını bilemediğini

açıkladı. Doğrudan gözlerimin içine bakarak, don Juan'ın,

kendisini bana yardımcı olmakla görevlendirdiğini, çünkü

benim için endişelendiğini söyledi.

"Bize, senin pek ciddi olmadığını ve çevrede dola§arak

masum insanların başına dert açacağını söylediydi," dedi.

O ana dek, tüm söylediklerinin benim için bir anlamı

vardı, ama don Juan'ı, benim hakkımda bu ifadeleri kullanırken canlandıramıyordum gözümde.

Evin içine girdik. Pablito'nun her zaman oturduğu yere

oturmak istedim. Beni durdurdu.

"Burası sana ve bana uygun değil," dedi. "Hadi, benim

odama gidelim."

"Burasını yeğlerim," dedim, kendimden emin. "Bu noktayı tanırım ve kendimi burada iyi hissederim."

Hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. Hayal kırıklığına uğramış bir <;ocuk gibi davranıyordu. Üst dudağını ördek gagası gibi gerdi.

"Çok yanlış işler dönüyor burda," dedim. "Eğer neler olduğunu söylemezsen, ben de giderim."

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

Tam bir bocalama içinde, tüm sorunun benimle nasıl

konuşacağını bilememek olduğunu söyleyerek kendini savundu. Ben de, kuşku götürmez değişimin altını çizerek kar

�ı durdum ve derhal neler olduğunu anlatmasını istedim.

Böylesine bir değişimin nasıl gerçekleştiğini bilmem gerekiyordu.

"Söylersem kalıcan mı?" diye sordu bir çocuğun sesiyle.

"Öyle olsa gerek."

"Öyleyse her şeyi anlatırım sana. Ama benim odamda."

Birden ürküye kapıldım. Kendimi dinginleştirmek için

olağanüstü bir çaba sarf ettikten sonra odasına doğru yürüdük. Evin arkasında, Pablito'nun kendisine yaptığı yatak odasında yaşıyordu. Oda yapılırken bir kez ve bittikten hemen sonra, taşınmasından önce bir kez daha görmüştüm.

Oda, tıpkı daha önce gördüğüm gibi, ortadaki yatak ve kapının yanında pek göze batmayan i ki konsol dışında boştu.

Duvarların kireç beyazı, rahatlatıcı bir sarımsı beyaza dö'.lÜŞmüştü. Tavanın ahşabı da zamanla değişik bir renk almıştı.

Duvarların düz, temiz beyaz görüntüsü her gün süngerle temizlenmiş hissini veriyordu. Oda, oldukça yalın, içedönük bir manastır hücresini andırıyordu. Hiçbir süsleme göze

çarpmıyordu. Pencerelerde, demirle desteklenmiş kalın ah

!}ap kapaklar vardı. Ne bir iskemle, ne de üstüne oturulacak

bir şey göze çarpıyordu.

Dona Soledad yazı takımımı aldı, göğüslerinin üstünde

tuttu ve üst üstte konmuş iki şilteden oluşan somyasız yata ğının üstüne ilişerek, yanına oturmam gerektiğini imledi.

"Sen ve ben aynıyız," dedi ve defterimi bana verdi.

"Efendim, anlayamadım ?"

"Sen ve ben aynıyız," diye yineledi yüzüme bakmadan.

Ne demek istediğini anl ayamıyordum. Bir tepki bekler-cesine bana baktı.

"Şimdi bu ne demek, dona Soledad?" diye sordum.

22

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Sorum onu çok §a§ırtmı§a benziyordu. Görünü§e bakılırsa, sözünü söyler söylemez anlayacağımı ummu§tu. Önce güldü, ne var, ben anlamadığımda diretince çok kızdı. Ayağa

fırlayıp, beni kendisine kar§ı dürüst davranmamakla suçladı.

Gözleri öfkeyle parladı; ağzı, onu çok ya§lı gösteren öfkeli

bir devinimle gerildi.

Kafam gerçekten karı§mı§tı ve ne söylersem söyleyeyim,

yanlı§ anla§ılacağını hissediyordum. O da aynı durumu ya§ıyor olsa gerekti. Bir §ey söylemek ister gibi ağzını oynattı, ama dudakları büzülüp kaldı. Sonunda, böylesi bir anda hiç

de kusursuzca davranmadığımı mırıldandı. Sırtını döndü.

"Bak bana, dona Soledad!" dedim güçlü bir sesle. "Senin

kafanı hiçbir biçimde bulandırma niyetinde değilim. Ben

hiçbir §ey bilmiyorum, seninse bir §eyler biliyor olman gerekir."

"Çok konu§uyorsun!" diye çıkı§tı kızgınlıkla. "Nagual, seni konu§turmamamı söylediydi. Her §eyi birbirine karı§tırıyorsun." Birdenbire zıpladı ve §ımarık bir çocuk gibi ayağını yere vurmaya ba§ladı. İ§te o anda odanın zemininin deği§mi§

olduğunun ayırdına vardım. Anımsadığım kadarıyla yörenin

koyu toprağı sıkı§tırılarak yapılmı§ bir zemindi. Yeni zemin

ise kızıl pembe rengindeydi. Onunla sürdürdüğüm tartı§maya bir an ara verip odada dolanmaya ba§ladım. İlk girdiğimde bu zemini nasıl olup da göremediğimi anlayamamı§tım.

Büyüleyiciydi. Önce, yumu§akhğı ve nemliliği nedeniyle, çimento gibi yayılıp düzlcnmi§ kızıl kilden yapıldığını dü§ündüm; sonra, aralarda hiçbir

çatlak olmadığını gördüm. Kil kuruduktan sonra büzü§ür, çatlar ve aralarda oluklar olu§urdu. Eğilip, parmaklarımı yava§ça zeminin üstünde dola§tırdım. Kiremit kadar sertti. Kil fırınlanmı§tı. Sonunda, zeminin çok geni§ ve düz kil tabakalarından yapıldığını, aralarının da yine yumu§ak kille derzlendiğini ayırt ettim. Tabakalar, insanın, dikkat etmeyince anlayamayacağı, göze çarpmayan, çok ilginç ve çekici bir §ekil dizisi olu§turmu§lardı. Tabakaların yerlqtirili§ biçimindeki ustalık, bana, bunun iyi ta-

DONA SOLEDAD'IN DEÖİŞİMİ

sarlanmı§ bir plana göre yapılmı§ olduğunu dü§ündürdü.

Böylesine büyük tabakaların kırılmadan nasıl fırınlanabildi

ğini anlamak istedim. Dofia Soledad'a sormak amacıyla arkamı döndüm. Aynı anda vazgeçtim . Neden söz ettiğimi anlayamazdı. Yeniden zemini incelemeye koyuldum. Kil biraz kabacaydı, ince bir zımparayı andırıyordu. Kaymayı önleyici

bir yüzey olu§turuyordu.

"Pablito mu yaptı bu zemini?" diye sordum.

Yanıtlamadı.

"Müthi§ bir çalı§ma," dedim. "Oğlunla iftihar ediyor olmalısın."

Bunu Pablito yapmı§tı hiç ku§kusuz. Bu planlama gücü

ve yeteneği ba§ka kimseye ait olamazdı. Bunu, benim burada olmadığım zaman dilimi içinde yapını§ olduğunu dü§ündiim. Ama ikinci kez dü§ündüğümde, dofia Soledad'ın odasına altı ya da yedi yıl önce yapıldığından bu yana hiç girmemi§ olduğumu anımsadım.

"Pablito ! Pablito, ha?" diye bağırdı kızgın, tırmalayıcı bir

sesle. "Bu tür §eyleri yalnızca onun yapabileceğini nerden çıkardın?"

Uzun bir süre konu§madan birbirimize baktık ve birden

ı.cmini kendisinin yaptığını, don Juan'ın da onu buna yönelt

! iği ni anladım.

Zaman zaman birbirimize bakarak, uzun süre konu§madan öylece kaldık. Yeni dü§üncemin doğru olup olmadığını diişünmenin kesinlikle gereksiz olduğunu hissettim.

"Ben kendim yaptım," dedi sonunda, sert bir titremle.

"Nasıl yapılacağını Nagual söyledi."

Söyledikleri, kendimi çok iyi hissetmemi sağlamı§tı. Neredeyse tam anlamıyla sarılarak onu ayağa kaldırdım . Dans L�der gibi döndürdüm. Onu soru yağmuruna tutmaktan ba§ka bir §ey dü§ünemiyordum. Tabakaları nasıl yaptığını, olu

·�an §eklin neyi simgelediğini, kili nereden getirdiğini öğren-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

mek istedim. Ne var, heyecanımı payla§madı. Sessiz ve kayıtsız kaldı; arada bir sorar gibi bakıyordu.

Yeniden zemini incelemeye koyuldum. Yatak, birbirlerine doğru yakla§an kimi çizgilerin tam merkezine yerleştirilmi§ti. Kil tabakalar, yatağın altından odaya doğru yayıldığı anla§ılan, gittikçe uzakla§an bir motif olu§turmak amacıyla,

keskin açılarla kesilmi§ti.

"Ne denli etkilendiğimi dile getirecek sözcük bulamıyorum," dedim.

"Sözcükler! Kimin sözcüklere gereksindiği var ki?" dedi

kesercesine.

Ani bir içgörü anı ya§adım. Aklım bana ihanet ediyordu.

Ondaki bu muhte§em deği§ikliği açıklamanın tek bir yolu

vardı; don Juan onu çömezi yapını§ olmalıydı. Yoksa, dona

Solcdad, bu tekinsiz ve erk dolu varlığa nasıl dönü§ebilirdi?

Onu ilk gördüğümde anlamalıydım bunu; ne var, beklentilerime bu olasılık dahil değildi.

Don Juan, her ne yaptıysa, onu görmediğim o iki yıl

içinde yapını§ olmalı diye dü§ündüm; her ne kadar iki yıl bu

mükemmel deği§iklik için yetecek bir süre gibi görünmese

de.

"Galiba sana neler olduğunu anladım," dedim kayıtsız ve

nc§eli bir titremle. "Kafamda bir §eyler iyice belirginle§ti."

"Ya ! Öyle mi?" dedi ilgisizlik içinde.

"Nagual sana büyücü olmayı öğretiyor, değil mi?"

Dü§manca baktı. Söylenebilecek en kötü §eyi söylediği-

mi hissettim . Yüzünde gerçek bir hor görme ifadesi vardı.

Bana hiçbir §ey söylemeyecekti.

"Sen ne piçsin, sen ! " diye bağırdı birden, öfkeyle titreyerek.

Kızgınlığının haklı bir temele dayanmadığını clü§ündüm.

Yatağın bir kö§esinc oturduğum sırada, ayağını sinirle yere

vuruyordu. Derken, o da yüzüme bakmadan yatağın öteki

kö§esine oturdu.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum, kendinden emin ve kö§eye sıkı§tırıcı bir titremle.

"Söyledik sana! " dedi bir çığlık biçiminde. "Sen ve ben

aynıyız."

Ondan, söylediklerini açıklamasını ve bu olanları anla

ınadığımdan bir an bile ku§ku duymamasını istedim. Aniden

ayağa kalktı ve eteğini yırtarcasına çıkarıp yere çaldı.

"İ§te bunu diyorum ! " diye bağırdı, kasıklarının içini ok

�ayarak. Ağzım istemeden açıldı. Ona, bir aptal gibi bakmakta olduğumun ayırdına vardım.

"Sen ve ben, i§te burda aynıyız! " dedi.

İyice salakla§mı§tım. Dona Solcdad, o ya§lı Kızlderili

kadın, dostum Pablito'nun anası, üç bq karış ötemde yarı

�:ıplak durmu§, bana cinsel organını gösteriyordu. Dü§üncekrimi bir düzene koyamadan öylece ona bakakaldım. Bilebildiğim tek §ey, bu bedenin ya§lı bir kadına ait olmadığıydı.

(iüzel, kaslı, kılsız, harikulade esmer uylukları vardı. Kalçalarının kemik yapısı geni§çe, ama yağsızdı.

Merakımı ayrımsamı§ olmalıydı; kendini yatağa attı.

"Ne yapacağını bilirsin," dedi apı§arasını imleyerek,

"burda tek olacağız."

"Dona Soledad, sana yalvarırım !" diye bağırdım. "Neler

oldu sana! Pablito'nun anasısın sen ! "

"Hayır, değilim!" diye kesti. "Kimsenin anası değilim

ben ! "

Yattığı yerden kalkıp yatağa oturdu ve kızgın gözlerle

bana baktı.

"Ben de senin gibi, Nagual'ın bir parçasıyım," dedi. "Biz

birbirimize karılmak için yaratıldık."

Bacaklarını açıverince birden uzağa zıpladım.

"Bir dakika bekle, dona Solcdad," dedim. "İzin ver, biraz

konu§alım."

Vah§i bir korku anı ya§adım ve birden delice hir düşünce beliriverdi kafamda. Olabilir mi, diye sordum kendime,

26

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

don Juan'ın buralarda bir yerde gülmekten kırılarak gizlenmesi olası mıydı?

"Don Juan!" diye ünledim.

Çığlığım öylesine yüksek çıkmıştı ki, doiia Soledad yata

ğından fırlayıp üstünü eteğiyle örttü. Yeniden bağırırken

eteğini giydiğini gördüm.

"Don Juan! "

Sesim kısılana dek, evin her yerinde don Juan'ın adını

çağırarak koşup durdum. Bu arada, doiia Soledad evin dışına koşup arabamın yanma varmış, ne yapacağını bilmezmişcesine bana bakıyordu.

Ona doğru yürüdüm. Ve tüm bunları yapmasını, don Juan'ın mı söylediğini sordum. Onaylarcasına başını salladı.

Don Juan buralarda mı diye sordum. "Hayır," dedi.

"Her şeyi anlat bana," dedim.

Bana, yalnızca don Juan'ın buyruklarını yerine getirdiğini söyledi. Bana yardımcı olması amacıyla kendini değiştirip bir savaşçıya dönüşmesini buyurmuştu ona. Bu sözünü yerine getirmek için yıllardır beklediğini bildirdi.

"Şimdi çok güçlüyüm," dedi yavaşça. "Yalnızca senin

için. Ama odamdayken beğenmedin beni, değil mi?"

Kendimi, bunun onu beğenmemekle bir ilgisi olmadığını, önemli olan şeyin Pablito'ya karşı hissettiklerim olduğunu açıklarken buldum; derken, ne söylediğimin ayırdmda olmadığımı ayrımsadım.

Doiia Soledad içinde bulunduğum o sıkıcı durumu anlamış olmalıydı, aramızda geçenlerin unutulması gerektiğini söyledi.

"Açlıktan ölmüşsündür sen," dedi canlı bir biçimde. "Sana yemek hazırlıyım."

"Bana açıklamadığın bir sürü şey daha var," dedim.

"Bak, içten söylüyorum, her ne olursa olsun bu noktadan ayrılmak niyetinde değilim. Korkuttun beni."

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Konukseverliğimi kabul etmelisin; en azından bir tas

kahve olsun iç," dedi sakince. "Gel hadi, unutalım her şeyi."

Eliyle, eve girmemizi imledi. O anda derinden gelen bir

hırlama duydum. Köpek ayaklanmış, söylenenleri anlarmış

�:asına bize bakıyordu.

Dona Soledad oldukça ürkütücü bir bakış yöneltti üstüme. Sonra, bakışını yumuşattı ve gülümsedi.

"Gözlerimin seni rahatsız etmesine izin verme," dedi.

" Ben yaşlı bir kadınım, gerçek bu. Bugünlerde gözlerim kararıyor. Gözlük lazım bana galiba."

Bir kahkaha krizine tutuldu ve parmaklarını gözlük gibi

yapıp gözlerinin üstüne yerleştirdi.

"Gözlüklü, moruk bir Kızılderili karısı! Ne gülünç," dedi

kıkırdayarak.

O sırada kafamı toplayıp sert olmaya ve hiçbir açıklama

yapmadan buradan çekip gitmeye karar verdim. Arabama

binmeden önce Pablito ve kız kardeşlerine getirdiklerimi bırakmak istedim. Arabanın bagaj ını açıp onlara getirdiğim armağanları çıkarmaya yeltendim . Eğilip, yedek lastikle arka

koltuğun arasındaki iki paketi almaya davrandım. Tam birini

almış ve ötekine uzanmıştım ki, ensemde gezinen kaba bir

elin varlığını hissettim. İstemeden sıçrayıp başımı açık kapa

ğa vurdum. Dönüp baktım. O sert elin baskısı nedeniyle tam

anlamıyla dönemedim, ama enseme yayılmış gümüşi bir patiyi ya da eli bir an için bile olsa görebildim. Ürküyle savrul up, kendimi steyşın arabanın arkasından sürücü koltuğuna attığımda, paketlerin hala elimde olduğunun ayırdına vardım. Tüm bedenim titredi, bacaklarımın kasları titredi ve kendimi, sıçrayıp kaçarken buldum .

"Seni korkutmak istemediydim," dedi dona Soledad

özür dilercesine, ben üç metre öteden onu izlerken. Teslimiyet içinde, elinin ayasını gösterdi, bana dokunan şeyin kendisi olmadığı konusunda güvence vermek istiyordu.

"Ne yaptın bana?" diye sordum, dingin ve gevşemiş bi

çimde konuşmaya özen göstererek.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Canı sıkılmış ya da şaşırmış gibi duruyordu. Bir şeyler

mırıldandı ve söylemesi yasakmış ya da ne diyeceğini bilmiyormuş gibi başını salladı.

"Hadi, dofia Soledad," dedim ona yaklaşarak, "bana numara yapma."

Ağlamaya başlayacakmış gibi duruyordu. Onu teselli etmek istedim; ne var, bir parçam buna direndi. Suskunlukla geçen bir sürenin ardından görüp hissettiklerimi anlattım.

"Korkunç!" dedi çınlayan bir sesle.

Çocuksu bir devinimle, yüzünü sağ kolunun yeniyle örttü. Ağlayacak sandım. Yanına geldim ve kolumu omzuna atmayı denedim. Tersini yapmaya gönlüm razı olmayacaktı.

"Hadi, dona Soledad," dedim, "gel bütün bunları unutalım, hem gitmeden şu paketleri de sana bırakayım."

Yüzünü görmek için önüne geçtim . Parıldayan kara gözlerini ve yüzünün bir bölümünü görebildim. Ağlamıyordu, gülüyordu.

Geriye doğru zıpladım. Gülüşü kanımı dondurmuştu.

İkimiz de kımıldamadan öylece kaldık. Yüzünü örtmeyi sürdürdü; ne var, gözleriyle beni izlediğini görebiliyordum.

Neredeyse felç olmuş gibi orada dururken, pek karamsar olduğumu hissettim. Dipsiz bir kuyuya düşmüştüm. Dona Soledad bir cadıydı. Bedenim biliyordu bunu, ne var, ben inanamıyordum henüz. Dona Soledad'ın delirdiğine ve akıl

hastanesine kapatıl acak yerde, evde tutulduğuna inanmak

istiyordum.

Kımıldamayı ya da gözlerimi ondan ayırmayı göze alamıyordum. Öylece, beş altı dakika kalmış olmalıyız. Kolu havada, kımıldamadan bekledi.

Arabanın önünde, neredeyse sol çamurluğa dayanacak biçimde duruyordu. Bagaj kapağı

hala açıktı. Sağ kapıya doğru atılmayı düşündüm. Anahtar

kontağın üstündeydi.

Koşmak için ivme kazanmak amacıyla bir parça gevşedim. Konumumu deği§tirdiğimin hemen ayırdına varmışa

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

benziyordu. Kolunu a§ağı indirdi ve tüm yüzü göründü. Di§lcrini kenetlemi§ti. Gözlerini gözlerime dikmi§ti. Zorlu ve kötü bir bakı§la bakıyordu. Birden üstüme geldi. Eskrimci

gibi ağırlığını sağ ayağına verdi ve pençe gibi elleriyle beni

göğsümden yakalamak için atılırken, çok ürkütücü bir çığlık

kopardı.

Bedenim bir anda eriminin ötesine sıçradı. Arabaya

ko§tum, ama inanılmaz bir devingenlikle ayağıma sarılıp beni kendisine çekti. Yüz üstü dü§tüğümde, beni sol ayağımdan yakaladı. Sağ ayağımı yukarı çektim, beni bırakmasaydı, ayakkabımın tabanıyla yüzünü tckmeleyecektim. Ayaklarımın üzerine sıçradım ve arabanın kapısını açmaya çabaladıın. Kilitliydi. Öteki kapıya ula§mak amacıyla kendimi mo-1 or kapağının üzerinden attım, ama her nasılsa dona Soled ad oraya benden önce ula§mı§tı. Yeniden, kaputun üstünden öteki yana geçmeyi denedimse de, tam ortaya vardığımda, sağ baldırıma saplanan keskin bir acıyla duraksadım. Beni bacağımdan yakalamı§tı. Sol ayağımla tekmeleyemiyorduın onu. İki bacağımı birden kaputun üstünde kıstırını§tı.

Beni kendisine çekti ve tam önüne dü§tüm. Yerde güre§ tik.

Muhtqcın bir gücü vardı, çığlıkları kanımı donduruyordu.

1)evasa bedeninin baskısı altında neredeyse hareketsiz kalmıştım. Bu bir ağırlık değil, bir gerilim durumuydu ve bu geri lim onda fazlasıyla vardı. Birden bir hırıltı duydum.O koca köpek, kadının sırtına atlayıp onu benden ayırdı. Ayağa

kalktım. Arabaya girmek istedim, ama o ve köpek, tam da

k apının dibinde dövüşüyorlardı . Elimden gelen tek geri çeki lme biçimi eve girmekti. Bunu da bir iki saniye içinde ger

çeklqtirdim . Dönüp arkamda neler olduğuna bakmadım bile ve eve dalıp kapıyı kapattım, kol demiriyle de berkittim.

Arkaya koşup öteki kapıyı da aynı hareketlerle sağlamla§tırdıın.

Köpeğin çılgıncasına kopardığı hırıltıları ve kadının insanlık dışı çığlıklarını içeriden duyabiliyordum. Derken, köpeğin h ırıltıları ve havlamaları, canı acımı§ ya da bir §ey onu

30

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

korkutmuş gibi ulumaya ve inlemeye dönüştü. Mide boşlu

ğumda bir sarsıntı hissettim. Kulaklarım çınlamaya başladı.

Evin içinde tuzağa düşmüş olduğumun ayırdına vardım .

Gerçek bir korkuya kapılmıştım. Eve koşmak gibi aptalca bir

şey yaptığım için kendimden tiksiniyordum. Kadının saldırısı

kafamı öylesine karıştırmıştı ki, tüm strateji anlayışımı yitirip, sıradan bir saldırgandan kaçarcasına eve sığınıp kapıyı kapatmakla ondan kurtulacağımı sanmıştım. Birisinin kapıya

yaklaştığını ve yaslanıp açmayı denediğini duydum. Derken,

çılgın gibi kapıya vurulmaya başlandı.

"Kapıyı aç," dedi dona Soledad sert bir sesle. "Bu Nlahın belası köpek beni kötü hırpaladı ."

Kapıyı açıp açmamayı eni konu düşündüm. Yıllar önce

bir kadın büyücüyle karşı karşıya kaldığım aklıma gelmişti.

Don Juan'a bakılırsa, kadın kafamı karıştırıp öldürücü bir

vuruş yapabilmek amacıyla onun görünüşüne bürünmüştü.

Dofıa Soledad'm, eski kişiliğine hiç benzemediği apaçıktı; ne

var, onun bir büyücü olduğundan tam emin değildim. Zaman öğesi, bu inanışımda önemli bir rol oynamıştı. Pablito, Ncstor ve ben yıllarca don Juan ve don Genaro'nun peşinde

dolaşmış da büyücü olamamıştık. O nasıl olsundu? Ne kadar

değişirse değişsin, başarması yaşam boyu süren bir şeyin üstesinden gelmiş olamazdı.

"Neden bana saldırdın?" diye yüksek sesle bağırdım, kalın kapının ardından duyulabilmesi için.

Nagual'ın ona, benim gitmemi engellemesini söylediğini

belirterek yanıtladı. Nedenini sordum.

Yanıtlamadı ; bunun yerine öfkeyle kapıya vurdu, ben de

daha sert vurdum . Bir süre kapıya vurmayı sürdürdük. Durdu ve kapıyı açmam için yeniden yalvarmaya başladı . Sinirsel bir güç gelmişti üstüme. Kapıyı açarsam, oradan kaçıp kurtulabileceğimi biliyordum. Kol demirini kaldırdım. Sendeleyerek içeri girdi. Gömleği yırtılmıştı. Saçını tutan bant düşmüş, uzun saçları tüm yüzünü kaplamıştı.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Bak, o orospu çocuğu köpeğin bana yaptıklarına ! " diye

bağırdı. "Bak ! Bak !"

Derin bir nefes aklım. Bir biçimde bilincini kaybetmi§e

benziyordu. Bir kerevete oturup lime lime olmu§ gömleğini

ı.:ı karmaya koyuldu. Evden fırlayıp arabaya ula§mak için bu

; 1 1 1 1 seçtim. Yalnızca korkunun getirdiği bir hızla içeri dald ı m, kapıyı kapattım, motoru çalı§tırdım ve vitesi geriye tak-1 ım. Gaz pedalına basıp başımı arka pencereye döndürdüm.

1)öner dönmez sıcak bir nefes yüzümü yaladı; dehşet verici

hir hırıltı duydum ve bir anda köpeğin şeytansı gözlerini görd üm. Arka koltukta duruyordu. Ürkünç dişleri gözlerimin düzeyindeydi. Başımı çabucak eğdim. Di§leriyle saçlarımdan

ya kaladı beni. Tüm bedenimle devinmiş olmalıyım ki ayağım

debriyaj pedalından uzaklaştı. Arabanın sarsıntısı, hayvanın

dengesini yitirmesine neden oldu. Kapıyı açıp dışarı atladım.

Köpeğin kafası kapıdan fırladı. Topuklarımı birkaç santimetreyle kaçıran çenelerinin sıkıca kapanması nedeniyle o kocaman dişlerinin birbirine vururken çıkardıkları sesi duydum. Araba geri gitmeye başladı. Yeniden eve doğru atıld ım. Kapıya varmadan durdum.

Dona Soledad orada duruyordu. Saçlarını yeniden bağlamıştı. Omuzlarına bir §al atmıştı. Bir an bana baktı ve derken, önce, yaraları canını yakıyormuşcasına yavaşca, sonra da yüksek sesle gülmeye başladı. Parmağını bana uzatıp midesini tuttu, derken gülmekten iki büklüm oldu. Öne doğru eğilip, görünüşe bakılırsa nefesini tutmak amacıyla biraz gerildi. Belden yukarısı çıplaktı. Kahkahalarıyla sallanan gö

ğüslerini görebiliyordum.

Her şeyi yitirdiğimi hissettim. Arabaya doğru baktım.

Bir iki metre geri gidip durmu§tu. Kapı köpeğin üstüne kapanmı§tı. Ön koltuğun arkasını ısıran ve camlara vuran kocaman köpeği görebiliyor, çıkardığı gürültüyü duyabiliyordum.

O an çok belirgin bir karar almak zorundaydım. Dona

Soledad'ın mı, yoksa köpeğin mi beni daha çok korkuttuğu-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

32

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

nu bilmiyordum. Bir an dü§ündükten sonra, köpeğin yalnızca aptal bir hayvan olduğuna karar verdim. Yeniden arabaya ko§up tepesine tırmandım. Tavana yatıp yukarıdan sürücü

kapısını açmayı ba§ardım. Her iki kapıyı da açıp, köpek kapının birinden çıkarken ben de diğerinden içeri kaymayı dü

§Ünüyordum. Sağ kapıyı açmak için eğildim. Ne var, kilitli

olduğunu unutmu§tum. O anda köpeğin kafası kapıdan belirdi. Köpeğin dı§arı çıkıp tavana atlayacağını dü§ünmemle kahredici bir ürküye kapılmam bir oldu.

Bir saniyeden az bir süre içinde yere atlayıp kendimi

evin kapısında buldum.

Dona Soledad kapı giri§inde yeniden güç kazanmaya çabalıyordu. Aniden koyverdiği kahkahalar yüzünden acı çekiyora benziyordu.

Arabanın içinde kalan köpek, hala sağa sola saldırıyordu. Görünüşe bakılırsa, çok büyük olduğu için, kendisini bir türlü ön koltuğa a§ıramıyordu. Yeniden arabanın yanına gidip yavaşça kapıyı kapattım. Sağ ön kapının kilidini açabilecek denli uzun bir sopa aradım.

Evin önündeki alana bakındım. Çevrede en ufak bir tahta parçası bile görünmüyordu. Dona Soledad, bu arada içeri girmişti . Durumumu gözden geçirdim. Onun yardımına başvurmaktan başka çarem yoktu. Ürpertiler içinde e§iği geçtim; bir yerlerde saklanmış, her an üstüme atlamaya hazır durumda bekliyor olabilirdi. Her gediği ve gölgeyi gözden

kaçırmamaya çabaladım.

"Dona Soledad ! " diye bağırdım .

"Ne istiyorsun, Allahm belası?" diye bağırdı odasından.

"Lütfen dışarı çıkıp köpeğini arabamdan alır mısın?" de-

dim .

"Dalga mı geçiyorsun?" diye yanıtladı. "Benim köpeğim değil ki. Sana daha önce de söyledim, kızlarımın köpeği o."

"Kızların nerede?" diye sordum.

"Dağlarda," diye yanıtladı.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

Odasından çıkıp yanıma geldi.

"O Allahın belası köpek n'aptı, bak da gör," dedi sert bir

sesle. "Bak!"

Şalını çekip çıplak sırtını gösterdi bana.

Belirgin hiçbir diş izi göremedim; sert toprağa sürtünmekten de oluşabilecek birkaç yüzeysel sıyrık vardı yalnızca.

Bana saldırdığı sırada kendi bile yapmış olabilirdi bunu.

"Hiçbir şeyin yok ki," dedim.

"Gel de ışığın altında bak," dedi ve kapıya yaklaştı.

Köpeğin diş izlerine dikkatlice bakmam için diretti . Ap-

tal gibiydim. Gözlerimin çevresinde, özellikle de alnımda yo

ğun devinimler hissettim. Buna karşın dışarı çıktım. Köpek

yerinden kıpırdamamıştı; beni görür görmez havlamaya baş

(;ı d 1.

Kendime lanet okudum. Başıma gelenlerin tek suçlusu

bendim. Aptal gibi, tıpış tıpış tuzağın göbeğine düşmüştüm.

Sonunda kasabaya kadar yürümeye karar verdim. Ne var ki,

cüzdanım, belgelerim, sahip olduğum her şey arabada, köpe

ği n ayaklarının altındaki çantamdaydı. Umarsızlık her yanı

ırn sardı. Kasabaya yürümek anlamsızdı. Cebimde kahve içecek kadar bile param yoktu. Öte yandan, kasabadan kimseyi t anımıyordum . Köpeği

arabadan çıkarmaktan başka seçene

ğim kalmamıştı.

"Bu köpek ne yer?" diye bağırdım kapıdan.

"Bacağını ver, belki yer," diye yanıtladı odasından ve kıkırdadı.

Evde yiyecek bir şey var mı diye bakındım. Tencereler

boştu. Onu hoş tutmaktan başka çarem kalmamıştı. Umarsızlığını öfkeye dönüştü. Ölümüne dövüşmeyi göze alarak fı rtına gibi odasına daldım. Üstünü şalıyla örtmüş yatağında

yatıyordu.

"Sana tüm yaptıklarım için beni affet lütfen," dedi lafını

sakınmadan . Gözlerini tavana dikmişti.

Açıklığı, öfkemi durdurdu.

"Durumumu anlamalısın," diye sürdürdü. "Gitmene izin

veremezdim."

Yavaşça güldü ve duru, dingin ve oldukça sevecen bir

sesle, hırsı ve beceriksizliği nedeniyle suçluluk duyduğunu,

davranışlarıyla beni korkutmayı neredeyse başarını§ olduğunu, ne var ki, durumun birdenbire değiştiğini söyledi. Sustu ve doğrulup yatağında oturdu, göğüslerini §alıyla örttü, derken, garip bir güvenlik duygusunun bedenini kapladığını ekledi. Tavana baktı ve kollarını yeldeğirmeni gibi, tekinsiz bir tartımla devindirmeye başladı.

"Burayı terk etmenin bir yolu kalmadı artık," dedi.

Hiç gülmeden beni inceliyordu. İçimdeki öfke dinginle§mişti, ne var, umarsızlığını da iyice belirginlqmişti. Güç söz konusu olduğunda ne onunla, ne de köpekle aşık atamayacağımı çok iyi biliyordum.

Buluşmamızın yıllar önce ayarlanmış olduğunu, ne kendisinin ne de benim bunu aceleye getirmeye ya da bozmaya yetecek denli kişisel erke sahip olmadığımızı söyledi.

"Buradan çekip gitmek için kıvranıp durma," dedi. "Bu,

seni burada tutmaya çabalamam denli gereksiz. İstencinin

ötesinde bir şey seni buradan azat edecek, tıpkı benim istencimin ötesinde bir şeyin seni burada tutacağı gibi."

Ondaki bu güven duygusu yalnızca yumuşamasını sağlamakla kalmamış, sözcükleri ustalıkla kullanmasına da yol açmıştı. Anlatımı duru ve yönlendiriciydi. Don Juan her zaman sözlerin peşinden giden bir insan olduğumu söylerdi.

Konuştukça, aslında gösterdiği kerte korkutucu olmadığını

dü§ünürken yakaladım kendimi. Artık her an kavgaya hazırmış hissini vermiyordu. Aklım rahatlamıştı, ama bir ba§ka yanım hiç de öyle değildi. Tüm kaslarım yay gibi gergindi; ne

var, beni ölesiye korkutmuş olsa da çekici bir yanı olduğunu

itiraf etmeliydim .

"Burayı terk etmenin n e denli gereksiz olduğunu göstereceğim sana," dedi ve yataktan aşağıya atladı. "Sana yardım edeceğim. Ne istersin?"

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

(iözünün ucuyla beni inceledi. Küçük beyaz dişleri gülü-

1ii ıw şeytansı bir hava katmıştı. Dolgun yüzü inanılmaz deren·dc yumuşaktı ve neredeyse tek bir kırışığa bile rastlanmıyord u. Burnunun her iki yanından ağzının iki köşesine inen ı k i derin çizgi, yüzünün görünümüne yaşlılık değil de bir olg ı ı ı ı l uk katmıştı. Yataktan kalkarken kayıtsızca üzerinden k ayı p yere düşen şal, göğüslerini tümüyle açıkta bırakmıştı.

Krndini örtmeye yeltenmedi. Tersine, göğsünü şişirip me

ı ıc krini dikleştirdi.

"Bakıyorum farkına vardın, ha?" dedi ve kendisinden

l ıo�nutmuşcasına bedenini bir o yana bir bu yana salladı.

"Sa\farımı başımın ardında toplarım hep," dedi. "Nagual

l l(iyk yapmamı söylediydi. Yüzüm çekiliyor, genç gösteriyo-

ı ı ı ıı . il

Göğüslerinden söz edeceğinden çok emindim. Bu deği

�i klik beni şaşırttı.

"Saçlarımın yüzümü germesi beni genç gösteriyor de

ı ıck istemiyorum," dedi çekici bir gülüşle, "bu gerginlik beni

!'.l" nçlcştiriyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

Bir soruyla yanıtladı. Don Juan'ın, eğer insan sarsılmaz

lıir arzu ve niyetle isterse her şey mümkün olur, sözünü layıkıyla anlayıp anlamadığımı sordu. Ben ise daha kesin bir

<!\·ıklamanın peşindeydim. Bu kerte genç görünebilmek için

s;u,;ını arkaya toplamaktan başka neler yaptığını anlamak is

IL'dim. Yatağına uzanıp kendini düşüncelerden arındırdığını,

ı ıd asının zeminindeki çizgilerin, yüzündeki kırışıkları çekip

almasına izin verdiğini söyledi. Ondan, daha fazla ayrıntı isl ed i m; yatağında uzanmışken yaşadığı duygu, devinim ve al

/1,ıları sordum. Hiçbir şey hissetmediği, yerdeki çizgilerin bu-

1 1 1 1 nasıl becerdiğini bilmediği konusunda diretti ve tek bildiginin, düşüncelerin kafasına dolmasına izin vermemek oldu

ğunu söyledi.

Ellerini göğsüme dayayıp yavaşça itti beni. Sorularımdan gına geldiğini anıştırmak istemişti belki de. Arka kapı-

dan çıkıp dışarı doğru yürüdük. Uzun bir sopaya ihtiyacım

olduğunu söyledim ona. Doğrudan odunların bulunduğu yere gitti, ama bunların arasında uzun bir sopa yoktu. Bana birkaç çivi bulmasını istedim; böylelikle iki kısa odunu birleştirebilirdim. Evin her yanında çivi aradık ama bulamadık.

Son bir çare olarak Pablito'nun evin arkasına yaptığı tavuk

kümesinden bulabildiğim en uzun sopayı çıkarıp almam gerekti. Pek de sağlam görünmeyen sopa yine de işe yarayaca

ğa benziyordu.

Dofia Soledad, araştırmamız sırasında ne gülmüş ne de

şaka yapmıştı. Kendini tümüyle bana yardım etme işine vermiş gibiydi. Öylesine yoğun biçimde ilgilenmişti ki gerçekten başarmamı istiyormuş hissine kapılmıştım.

Arabama doğru yürüdüm, elimde uzun sopa ve odunluktan aldığım daha kısa bir odun vardı. Dofia Soledad sokak kapısının orada duruyordu.

Sağ elimdeki kısa sopayla köpeği dürtüklerken öteki

el imdeki uzun sopayla da kapının kilidini kaldırmaya çabalıyordum. Köpek neredeyse elimi ısırmak üzereyken sopa elimden düştü. O kocaman hayvanın gücü ve öfkesi öylesine

müthişti ki neredeyse uzun sopayı da yitirmek üzereydim.

Dofia Soledad yardımıma koştuğu sırada köpek sopayı bir

ısırışta parçalamak üzereydi; kadın, arka cama abanarak köpeğin dikkatini çekti ve sopayı bırakmasını sağladı.

Bu manevradan cesaret alarak, başım önde arabay_a daldım ve ön koltuk boyunca kayıp, kilidi açmaya davrandım.

Ne var, köpek tüm gücüyle bana saldırdı ve ben yaptığımdan

caymaya zaman bulamadan o koca omuzlarıyla ön ayaklarını

ön tarafa geçirdi. Patilerini omuzlarıma dayadı. Korkuyla

sindim. Beni hırpalayacağına inanıyordum. Köpek beni öldürmek istercesine başını öne doğru uzattı, ama beni ısıracak yerde direksiyona vurdu. Kendimi dışarı attım ve tek bir hareketle kaportaya, oradan da arabanın üstüne tırmandım.

Tüylerim diken diken olmuştu.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

Sağ kapıyı açtım. Dofıa Soledad'dan, bana uzun sopayı

1 11.atmasını istedim ve bununla arka koltuğun sırtlığını aşağı

ı ı ı d i rcn kolu ittim. Köpeği rahatsız edersem öne geçer ve bu

da ona arabadan çıkacak kadar yer sağlar diye düşünüyordum. Ama kımıldamadı bile. Bunun yerine öfkeyle sopayı ısırd ı .

O anda, dofıa Soledad arabanın tepesine sıçrayıp yanı

ıııa uzandı. Köpeği rahatsız etmeme yardımcı olmak istedi.

< >na arabanın tavanında kalamayacağını, çünkü köpek çıkınrn arabanın içine girip buradan gitmek istediğimi söyledim.

Yardımları için teşekkür edip eve gitmesini istedim. Omuzl a rı nı silkti, aşağı atladı ve kapıya gitti. Kilidi yeniden aşağı i l l i m ve köpeği şapkamla kızdırdım. Gözlerinin etrafına vurdum. Köpek şimdiye dek görmediğim kadar çıldırmıştı; ne var, koltuğu terk etmeyecekti. Sonunda, o koca dişleriyle sopayı ısırarak bir çekişte elimden aldı. Birden, dofıa Sole

ı l a<l'ın çığlığını duydum.

"Dikkat et! Dışarı çıkıyor!"

Arabaya bir göz attım. Köpek sıkıştığı koltuktan kurtul ıyordu. Direksiyona kıstırdığı arka ayakları dışında tümüyle dışarı çıkmak üzereydi.

Eve doğru yöneldim ve köpek üstüme atlamadan hemen

lince içeri girmeyi becerdim. Öylesine hızlı deviniyordu ki,

kapadığım kapıya tosladı.

Kol demiriyle kapıyı sağlama alan dofıa Soledad, gıdaklar gibi bir sesle, "Faydasız olduğunu söylemiştim sana," ded i .

Boğazını temizleyip bana doğru döndü.

"Köpeği bir iple bağlayamaz mısın?" diye sordum.

Anlamsız bir yanıt alacağıma emindim, ne var, her şeyi

denememiz gerektiğini, gerekirse köpeği içeri sürüp burada

yakalamamızı söyleyerek beni şaşırttı.

Bu fikir bana çekici gelmişti. Sokak kapısını dikkatle açt ım. Köpek görünürde yoktu. Bir süre daha etrafa bakındım.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Hayvandan bir iz yoktu. Kendi yerine dönmü§ olabileceğini

umuyordum. Arabama yönelmeden önce bir an daha beklemeye karar verdiğim sırada derinden gelen bir hırıltı duydum ve arabanın içinde hayvanın o kocaman kafasını gördüm. Yeniden ön koltuğa yerleşmişti.

Dofıa Soledad haklıydı; bunu sürdürmenin bir yararı

yoktu. Bir hüzün dalgası her yanımı kapladı. Her nasılsa sonumun yaklaştığını anlamı§tım. Tam bir umutsuzluk içinde, dofıa Soledad'a mutfaktan bir bıçak alarak ya köpeği öldüreceğimi ya da onun beni haklayacağım söyledim; tüm evi araştırdım ve değil bir bıçak, tek bir metal parçası bile bulamadım. Eğer bulsaydım dediğimi yapacaktım.

"Nagual sana yazgını kabullenmeyi öğretmedi mi?" diye

sordu dofia Soledad pe§im sıra seğirtirken. "Şu dı§ardaki sıradan bir hayvan değil. O köpeğin erki var. Bir sava§çı o.

Yapması gerekeni yapacak, gerekirse seni öldürecek."

Bir an için denetlenemez bir boşunalık duygusuna kapıldım ve onu omuzlarından kavrayıp homurdanmaya başl�dım. Bu ani çıkışım onu şaşırtmamış ya da etkilememişe benziyordu. Sırtını bana döndü ve şalını yere düşürdü. Sağlam ve güzel bir sırtı vardı. Önce onu itme isteğine kapılmıştım, ne var, bunun yerine ellerimi omuzlarında dolaştırdım.

Yumuşak ve pürüzsüz bir cildi vardı. Kolları ve omuzları

abartısızca kaslıydı. Kaslarının üstünde çok az bir yağ tabakası vardı ve bedeninin üst kısmına o pürüzsüzlük görüntüsünü veren de buydu. Ne var ki parmaklarımın ucuyla neresine bastırırsam bastırayım, pürüzsüz cildin altındaki sert kasları hissediyordum. Göğüslerine bakmak istemedim.

Evin arkasında, mutfak olarak kullanılan, yalnızca üstü

kapalı alana doğru yürüdü. Onu izledim. Bir sıranın üstüne

oturup, dingince ayaklarını yakaladı. O sandallarını bağlarken ben de durduramadığım bir titremeyle evin arkasına eklenen yeni bölümde dolaştım. Döndüğümde kapının yanında duruyordu.

"Konuşmayı seviyorsun," dedi kayıtsız bir sesle, beni

ı ıdasına doğru götürürken. "Acele yok. Şimdi, istersen sonsıı.a dek konuşabiliriz."

Konsolun üstüne herhalde daha önce kendisinin koy

ıııı� olduğu yazı takımımı oradan alıp abartılı bir özenle ba

ıa verdi. Derken, yatak örtüsünü aldı, katladı ve aynı konsol ı ı ıı üstüne yerleştirdi. Konsolların da, duvarlar gibi sarımsı l ıl'.yaz olduklarının ayırdına vardım. Örtüsüz yatak ise üç

a�ağı beş yukarı yerin pembemsi kırmızı rengini andırıyordu.

Y atak örtüsü ise tavan ve panjurlar gibi koyu kahverengiydi.

"Hadi konuşalım," dedi sandallarını çıkarıp rahatça yerk�tikten sonra.

Dizlerini çıplak göğüslerine doğru çekti. Genç bir kızı

andırıyordu. Saldırgan ve buyurgan tavrı gitmiş, yerini çekicilik almıştı. O anda, bir an öncesinin tam karşıtıydı. Beni yazmaya zorlama biçimine gülesim geldi. Bana don Juan'ı

aıımsatıyordu.

"Şimdi vaktimiz var," dedi. "Rüzgar değişti. Farkında de

ğil misin?"

Farkındaydım. Rüzgarın yeni yönünün, kendi h ayırlı yö

ıı ü olduğunu ve böylece rüzgarın kendine yardım edeceğini

siiyledi.

"Rüzgar hakkında ne biliyorsun, dofia Soledad?" diye

sordum, yatağının kenarına dingince iliştiğim sırada.

"Yalnızca Nagual'm bana öğrettiklerini," dedi. "Her birimizin, yani biz kadınların belirli bir yönü, özel bir rüzgarı vardır. Erkeklerin yoktur. Ben kuzey rüzganyım; bu rüzgar

estiği zaman çok farklıyımdır. Nagual, bir savaşçının kendi

özel rüzgarını, istediği her şey için kullanabileceğini söylediydi. Ben de bunu bedenimi gençleştirmek, çatısını yeniden çatmak için kullandım. Bak bana! Kuzey rüzgarıyım ben.

Pencereden içeri girerken hisset beni."

"Neden erkeklerin de rüzgarı yok sence? Seni bu düşünceye iten nedir?" diye sordum.

Bir an düşündü ve Nagual'ın bunun nedenini hiç dile

getirmemiş olduğunu söyledi.

"Zemini kimin yaptığını öğrenmek istedin," dedi şalıyla

omuzlarını örterken. "Ben yaptım. Tam dört yılımı aldı. Şimdi bu yer tıpkı kendim gibi."

O konuşurken, yerdeki çizgilerin kuzeyden başlayarak

yayılmakta olduklarının ayırdına vardım. Ne var, oda dört

ana noktayla tam uyum içinde değildi; bu nedenle yatağı duvarlara ters açıyla yerleştirilmişti, yerdeki kil tabakaları da öyleydi.

"Yeri neden kırmızı renkte yaptın, dofıa Soledad?"

"Benim rengim bu. Kızıl toprak gibi kırmızıyım ben de.

Kızıl kili çevredeki dağlardan getirdim. Nagual bunları nerede bulacağımı söyledi, taşımama da yardım etti, tıpkı diğerleri gibi. Herkes yardım etti."

"Kili nasıl fırınladın ?"

"Nagual bana bir kuyu kazdırttı. Bunu odunla doldurduk ve yassı kayalarla sıkıştırdığımız kil tabakalarını odunların arasına yerleştirdik. Kuyuyu kafes teliyle örtüp üstünü toprakla sıvadım. Sonra da odunları ateşe verdim. Günlerce

yandı."

"Tabakaların eğrilip bükülmesini nasıl önledin?"

"Ben yapmadım. Rüzgar yaptı, ateş yandıkça esen kuzey

rüzgarı. Nagual bana, kuyunun kuzeye ve kuzey rüzgarına

bakacak biçimde nasıl yapılması gerektiğini öğretti. Bana

kuzey rüzgarı için dört delik açtırttı, böylece rüzgar kuyunun

içinde dolaştı. Toprak sıvanın ortasında bir delik daha açtırarak dumanın dışarı çıkmasını sağladı. Rüzgar odunların günlerce için için yanmasına neden oldu; kuyu soğuyunca

üstünü açtım ve tabakaları düzleyip parlatmaya başladım.

Yeterince tabaka yapıp odamın zeminini döşemek, bir yılımı

aldı."

"Yerdeki şekilleri nasıl biçimlendirdin ?"

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Bunu rüzgar öğretti bana. Odamın zeminini yaparken

ri.ızgara direnmemeyi, Nagual daha önce öğrettiydi. Rüzgarıma te�lim olup bana kılavuzluk etmesine nasıl izin verecegi mi gösterdiydi. Bunu yapmak onun yıllarını aldı. Ba§langıçta ba§a çıkılmaz aptal bir ihtiyar karıydım; bunu bana kendisi söyledi ve haklıydı da. Ama, her §eyi çok çabuk öğrenelim. Belki de çok ya§lı olmamdan ve yitirecek hiçbir §eyim olmamasındandır. Ba§langıçta, i§imi daha da zorla§tıran

�ey cluycluğum korkuydu. Nagual'ın varlığı bile korkudan akl ı m ın ba§ımdan gitmesine ve bayılmama yetiyordu. Nagual lıcrkes üzerinde aynı etkiyi uyandırırdı. O kerte korkutucu

olmak onun yazgısıydı."

Konu§mayı bırakıp bana bakmaya ba§ladı.

"Nagual insan değil," dedi.

"Nedir sana bunu söyleten?"

"Nagual kimsenin bilmediği zamanlardan gelen bir §ey

ıan."

Söyledikleri kanımı dondurmu§tU. Kalbimin deli gibi

ı.;arptığını hissettim. İstese bile benden daha iyi bir dinleyici

lıılamazdı herhalde. Ölümüne meraklanmı§tım. Söylediklerini açıklaması için yalvardım ona.

"Dokunu§uyla insanlar deği§ti," dedi. "Biliyorsun bunu.

SL'.nin bedenini deği§tirdi. Sen, onun ne yaptığını anlayamadın bile. Ama o, senin ya§lı bedenine giriverdi. İçeriye bir

�ey yerle§tirdi. Aynısını bana da yaptı. İçime bir §ey bıraktı

ve o §ey denetimi ele aldı. Yalnızca bir §eytan ba§arabilir bu

ıııı. Ben kuzey rüzgarıyım artık, ne kimseden korkarım ne de

lıi r §eyden. Beni deği§tirmeden önceyse adının söylenmesinden ötürü dü§Üp bayılacak kerte korkak, zayıf, çirkin, ya§lı l ıi r kadındım. Tabii, Pablito'nun bana bir yararı dokunamazd ı ; Nagual'dan, ölümün kendisinden de fazla korkuyordu.

"Bir gün evde tek ba§mayken Nagual ve Genaro geldiyd i . Kapının yanında kaplanlar gibi dolandıklarını duydum.

l lcmen haç çıkardım; benim için iki iblisti onlar, ne var, bir

ya rdımım olur mu diye yanlarına gittim. Karınları açtı, onla-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

ra güzel bir yemek hazırladım. Sukabağından oyulmuş kalın

ve büyük kaselerim vardı. Onlara birer kase çorba verdim.

Nagual yemeği pek beğenmemişti anlaşılan; zayıf ve yaşlı bir

kadının yaptığı yemeği yemek istemezdi. Bilerek sakarlık etti

ve kolunu çarpıp kaseyi masadan attı. Ama kase kapaklanıp

içindeki her şey yere saçılacak yerde, Nagual'ın vuruşunun

gücüyle kaydı ve tek bir damla damlamadan tam ayaklarımın dibine düştü. Kase aslında ayağımın dibine kondu ve ben alıncaya dek orada kaldı. Onu kaldırıp masaya, Nagual'ın önüne koydum ve her ne kadar yaşlı ve zayıf bir kadın olsam ve kendisinden korksam da yemeğimin iyi duygular

taşıdığını söyledim.

"O andan sonra Nagual bana karşı tümüyle değişti. Çorba kasesinin ayağımın dibine düşmesi ve tek bir damlanın bile akmamış olması, erkin beni ona gösterdiğinin kanıtıydı.

Bunu o zaman bilmiyordum tabii ve yemeğimi reddettiği için

utanca kapıldığını sandım. Bu değişimin nedenini anlayamadım. O an hala korku doluydum, gözlerine bile bakamıyordum. Ne var, gittikçe ilgilenmeye başladı benimle. Bana armağanlar da getirdi: Bir şal, bir giysi, bir tarak ve ba§ka şeyler. Tüm bunlar çok kötü şeyler hissetmeme neden oldu.

Utanmıştım, çünkü onu kadın arayan bir erkek sanmıştım.

Nagual'ın elinde genç kadınlar vardı, benim gibi yaşlı bir kadınla ne yapacaktı ki? Önceleri armağan ettiği giysileri giymeye, hatta .bakmaya bile yeltenmedim, ama Pablito beni razı etti ve bunları kullanmaya başladım. Nagual'dan daha da fazla korkmaya başladım ve onunla yalnız kalmayı istemedim. Şeytanın teki olduğunu biliyordum. Kadınına ne yaptı

ğını da biliyordum."

Onu durdurma gereğini hissettim. Don Juan'ın yaşamında bir kadın olduğunu bilmediğimi söyledim.

"Kimden söz ettiğimi biliyorsun," dedi.

"İnan bana bilmiyorum, dona Soledad."

"Bırak şimdi. La Gorda'yı kastettiğimi biliyorsun."

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

Bildiğim tek "la Garda" Pablito'nun kız kardeşiydi, inanılmaz derecede şişman oluşu nedeniyle Garda, yani Şişko diye çağırılan kız. Her ne kadar kimse bana söylememiş olsa

da onun, dona Soledad'ın gerçek kızı olmadığı hissine kapılmı�tım. Daha fazla bilgi almak için zorlamak istemedim onu.

Bi rdenbire şişman kızın aniden ortadan kaybolduğunu ve

hiç kimsenin kıza neler olduğu konusunda bana bilgi vermediğini ya da buna yeltenmediğini anımsamıştım.

"Bir gün evin önünde, tek başınaydım," diye sürdürdü

dona Soledad. "Nagual'ın bana verdiği fırçayla saçımı tarıyordum; burnumun dibine dek geldiğini ve arkamda durdugıınu anlamayamamıştım. Birden elleriyle beni çenemden yakaladığını hissettim. Çok yavaş bir sesle, kımıldamamam

gerektiğini, aksi takdirde boynumun kırılabileceğini söyledigini duydum. Başımı sola doğru döndürdü. Öyle çok değil, bi razcık. Öylesine korktum ki, bir çığlık atıp elinden kurtulmaya çabaladım, ama uzun, çok uzun bir süre başımı sıkıca ı ıtmayı sürdürdü.

"Çenemi bıraktığında bayılmışım. Sonra neler oldu bilm iyorum. Ayıldığımda, şu anda oturduğum yerde uzanmış

yatıyordu�. Nagual gitmişti. Öylesine utanmıştım ki, kimseleri görmek istemedim, hele de la Gorda'yı. Hatta, Nagual'ın boynumu çevirmediğini, aslında bir karabasan gördüğümü sandım."

Durdu. Bir açıklama bekledim. Dağılmış gibiydi, düşüncelere dalmıştı belki de.

"Tam olarak neler oldu, dofia Soledad?" diye sordum,

kendimi tutamamıştım. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Evet. Gözlerimin yönünü değiştirmek amacıyla boynumu büktü," dedi ve şaşkınlığım karşısında kahkahayı patlattı.

"Yani, o ... ?"

"Evet. Yönümü değiştirdi," diye sürdürdü, meraklıhğı

ıııı n farkına varmadan. "Bunu sana da, başka herkese de

yaptı."

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Doğru. Bana da yapmıştı. Peki sence neden yaptı bunu?"

"Yapmalıydı. Yapılacak en önemli şeydi bu."

Don Juan'm kesinlikle gerekli gördüğü özel bir edimden

söz ediyordu. Bu konuda daha önce kimseyle konuşmamıştım. Aslında, neredeyse unutmuştum bile. Çömezliğimin başlangıcında, Kuzey Meksika'nın dağlarında bulunduğumuz bir sırada iki küçük ateş yakmıştı. İki ateşin arası altı metre kadar vardı. Beni de bir o kadar uzağa oturtmuş, bedenimi, özellikle de başımı oldukça gevşemiş ve doğal bir konumda tutmuştu. Derken, beni ateşlerden birine baktırmış, arkamdan yaklaşarak omuzlarımı değil ama gözlerimi öteki ateşle aynı hizaya getirmek amacıyla boynumu sola

bükmüştü. Başımı, ateşler sönünceye dek o konumda tutmuştu. Yeni yön güneydoğuydu ya da ikinci ateş güneydoğu yönünde yakılmıştı. Tüm bu olayı, don Juan'ın anlaşılmaz

tuhaflıklarından ya da anlamsız törenlerinden biri olarak algılamıştım.

"Nagual, hepimizin yaşamlarımız süresince bir bakış yönü oluşturduğumuzu söylediydi," diye sürdürdü konuşmasını. "Bu, tinin gözlerinin bakış yönü olurmuş. Yıllar geçtikçe, bu yön aşırı kullanılır, zayıflar ve kötülermiş ve bizler de bu

özel yöne bağlı olduğumuz için zayıflar ve kötülermişiz. Nagual, boynumu büküp korkudan bayılana dek tuttuğu gün, bana yeni bir yön vermiş oldu."

"Sana hangi yönü verdi?"

"Niye sordun bunu?" dedi gereksiz bir vurgulamayla.

"Nagual'ın belki de bana farklı bir yön mü verdiğini sanıyorsun?"

"Bana verdiği yönü söyleyebilirim," dedim.

"Zahmet etme," diye çıkıştı. "Kendisi zaten söylediydi."

Kaygılanmış gibiydi. Konumunu değiştirip karnının üs-
tüne yattı. Yazmaktan sırtım ağrımıştı. Yere oturup yatağını
masa gibi kullanmak için izin istedim. Ayağa kalktı ve kat-

DONA SOLEDAD'IN DEÖİŞİMİ

l;ı nıııı� yatak örtüsünü, yatak olarak kullanmam için elime

l ı ı l ıı�turdu.

"Nagual ba§ka neler anlattı sana?" diye sordum.

"Nagual, yönümü deği§tirdikten sonra erkten gerçek anl;ıııda söz etmeye ba§ladı bana," dedi yeniden uzanırken.

"('>ıınceleri, olaylardan kayıtsızca bahsediyordu, çünkü beni

ıı;ısıl yönlendireceğini bilemiyordu. Bir gün beni Sierralarda

k ısa bir yürüyü§e çıkardı. Derken bir ba§ka gün otobüse at

Lıyıp çöle, doğup büyüdüğü topraklara gittik. Yava§ yava§

ı ıı ı ıııla bir yerlere gitmeye alıştım."

"Sana hiç erk bitkisi verdi mi?"

"Bir keresinde, çöldeyken Mescalito verdiydi bana. Ama

kol bir kadın olduğum için Mescalito beni reddetti . Deh§et

wrici bir bulu§ma oldu bu. İşte, bundan sonra Nagual, beni

;ıslıııda rüzgarla tanı§tırması gerektiğini anladı. Bu bir yora

ı •.ı ırmesinden sonra oldu, tabii. Her ne kadar görmeyi bilen

l ı i r büyücü olsa da yarayı algılamadan ne yöne gideceğini bilc ıncycceğini söylemişti o gün, üst üste. Zaten, günlerce be

ıiiı ııle ilgili bir belirti beklemi§ti. Ama, erk bunu göndermek

ıslcmedi. Ondan sonra da beni guajesiyle tanı§tırdı ve Mescılito'yu gördüm."

Onu durdurdum. "Guaje", yani sukabağından yapılan

ı ı ıatara sözcüğünü kullanı§ biçimi kafamı karıştırdı. Bana

;ıılattıkları bağlamında irdelendiğinde, sözcüğe hiçbir anlam

yüklenemiyordu. Belki de mecazi anlamda kullanmı§tı ya da

hu matara bir hüsnütabir diye düşündüm.

"Guaje nedir, dofıa Soledad?"

Gözlerine şaşkın bir bakı§ yerleşti. Yanıtlamadan önce

�öyle bir duraksadı.

"Mescalito, Nagual'ın guajesidir," dedi sonunda.

Yanıtıyla kafamı daha da karı§tırmıştı. Hele bana ger

\:ck bir istekle anlamı aktarmak için çabaladığını anladığımda kendimi küçük düşmüş hissettim . Daha fazla açıklama yapması için üstelediğimde, benim her §eyi zaten bildiğimde

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

diretti. Meraklı sorularıma set çekmek don Juan'ın en sevdi

ği kurnazlıktı. Ona, don Juan'ın bana, Mescalito'nun, peyote

ormanlarında bulunan bir tanrı ya da bir güç olduğunu söylediğini aktardım. Mescalito'nun, onun matarası olduğunu söylemek kesinlikle aptallıktı.

"Nagual, matarası aracılığıyla, seni istediği her §eyle tanı§tırır," dedi bir suskunluğun ardından. "Erkinin püf noktası budur. Herkes verebilir sana peyoteyi, ne var, yalnızca bir

büyücü tanı§tırabilir sana Mescalito'yu, matarası aracılığıyla."

Konu§mayı kesip gözlerini bana dikti. Bakı§larından

ateş fı§kırıyordu.

"Neden zaten bilmekte olduklarını yinelettiriyorsun bana?" diye sordu, sesinde kızgın bir titremle.

Bu ani çıkı§ıyla aptalla§mı§tım. Daha bir an önce neredeyse tatlı bir durumdaydı.

"Bendeki bu deği§ikliklere kafanı takma," dedi yeniden

gülümserken, "kuzey rüzgarıyım ben, çok sabırsızım. Ya§amım boyunca, dü§ündüklerimi kimseye aktarmaya cüret edemedim. Kimseden korkum yok artık. Ne hissedersem

onu söylüyorum. Benimle birlikteyken güçlü olmalısın."

Karın üstü ilerleyerek yakınıma geldi.

"Eveet, Nagual beni matarasından çıkan Mescalito'yla

tanı§tırdı," diye sürdürdü. "Ama bana olacakları tahmin edemedi. Senin Mescalito'yla bulu§mana ya da Eligio'nunkine benzer bir §eyler bekliyor olsa gerekti. Her iki durumda da

§a§ırıp kalını§ ve bir sonraki adımın atılmasını matarasına bırakrnı§tı. Her iki durumda da matarası ona yardımcı olmu§tu. Ama benim olayım farklıydı; Mescalito, ona, bir daha beni oralara getirmemesini söylemi§ti. Nagual ve ben yöreyi aceleyle terk ettik. Eve döneceğimize kuzeye gittik. Mexicali'ye gitmek amacıyla otobüse bindik, ama çölün ortasında indik. Vakit geç olmu§tU. Güneş dağların ardına girmi§ti.

Nagual, yolu geçip yürüyerek güneye gitmek istedi. Hızla giden birkaç arabanın geçmesini beklediğimiz sırada omzuma

-

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

vmdu ve yolun tam kar§ısını imledi. Bir toz hortumu görd üm. Ani bir rüzgar yolun o tarafında tozları kaldırıyordu.

Hizc doğru geli§ini izledik. Nagual yolun kar§ısına ko§tU ve

rüzgar her yanını kapladı. Beni yava§ça olduğum yerde döndürüp yitti gitti. Don Juan'ın beklediği yaraydı bu. O günden sonra, rüzgara ula§mak amacıyla dağlara ve çöle gittik. Rüz

µ,i'ır beğenmedi beni önce, ya§lıydım çünkü. O zaman, Nagual heni deği§tİrmeye girİ§ti. Önce bu odayı ve zemini yaptırdı lıana. Derken, yeni giysiler giydirdi ve hasır yaygı yerine §İlte

ıizcrinde yatırdı. Ayakkabılar giydirdi, konsollarımı giysilerle

doldurdu. Yüzlerce kilometre yürümeye zorladı beni ve sessiz kalmayı öğretti. Çok hızlı öğrendim. Anlamsız ve nedensiı. şeyler de yaptırdı bana.

"Bir gün, onun memleketinin dağlarındayken rüzgarı ilk

kez dinleyebildim. Doğrudan rahmime geldi. Düz bir kaya

ı ı ın üstüne yatmıştım, rüzgar çevremde dönüp duruyordu.

Aynı gün, çalılıkların arda da dolandığını görmüştüm gerçi

; ı ın a bu kez yanıma geldi ve durdu. Karnımın üstüne konan

lıir kuş gibiydi. Nagual tüm giysilerimi çıkarttırmıştı; tümüyk çıplaktım ama üşümüyordum, rüzgar ısıtıyordu beni çünk ii ."

"Korkmuş muydun, dona Soledad?"

"Korkmak ne söz, donup kalmı§tım. Rüzgar canlıydı; tepeden tırnağa yaladı beni. Derken, bedenimin içini tümüyle k;ıpladı. Balon gibiydim, sonra rüzgar, kulaklarımdan, ağ-

1.ıından ve dile getirmek istemediğim başka yerlerimden çıkt ı . Öleceğim sandım, Nagual beni tutmasa kaçıp gidecektim.

Kulağıma fısıldayıp dinginlC§tirdi beni. Öyle yattım kayanın

tisi ünde ve bıraktım rüzgar istediğini yapsın. Rüzgar, i§te ondan sonra yapmam gerekenleri söyledi bana."

"Neyi yapmanı söyledi?"

"Ya§amımı, benimle ilgili §eyleri, odamı, duygularımı.

!\çı k seçik değildi önce. Ben dü§ünüyorum sandım. Nagual

ı ıyle sandığını söyledi. Aslında, sakinle§ince ba§ka bir §eyin

l ıin� bir §eyler söylediğinin ayırdına varırız."

"Ses duydun mu?"

"Hayır. Rüzgar, bir kadının bedeni içinde kımıldanır.

Nagual bunun böyle olduğunu, çünkü kadınların rahimleri

olduğunu söylediydi. Rüzgar rahmin içine girer girmez seni

kavrar ve ne yapacağını söyler. Kadın ne denli dingin ve sessizse sonuç o kerte iyi olur. Kadın birdenbire, hayatta nasıl yapıldığını bilmediği şeyleri yaparken buluverir kendini de

diyebilirsin buna.

"O günden sonra rüzgar hep geldi bana. Rahmimin içindeyken konuştu benimle ve bilmek istediğim her şeyi anlattı.

Nagual, ta başından beri benim kuzey rüzgarı olduğumu anlamıştı. Öteki rüzgarlar, her ne kadar onları ayırt etmeyi öğrendiysem de benimle onun konuştuğu gibi konuşmadılar hiç."

"Kaç tür rüzgar var?"

"Dört rüzgar vardır, dört yön gibi. Tabii bu büyücülere

ya da her ne yapıyorlarsa ona göre geçerlidir. Dört, bir erk

sayısı onlar için. Meltemdir ilk rüzgar; sabah. Umut ve parlaklık taşır, günün müjdecisidir. Gelir, gider ve her yere girer. Kimi zaman yumuşak ve anlaşılmazdır, kimi zamansa dırdırcı ve sıkıcı.

"Bir başka rüzgar da yeğin rüzgardır, sıcak, soğuk ya da

ikisi birden olur. Gün ortası rüzgarıdır bu. Tüm gücüyle ama

tam bir körlük içinde eser. Kapıları zorlar, duvarları devirir.

Büyücünün yeğin rüzgarla aşık atması için aşırı güçlü olması

gerekir.

"Derken, öğleden sonrasının soğuk rüzgarına gelir sıra.

Hüzünlü ve yorucudur. Bir an olsun erince kavuşmana izin

vermez. İliğine dek üşütür seni, ağlatır. Nagual, bunun göründüğünden de derin bir şey olduğunu ve peşinde koşmanın zahmete değmekten de öte bir şey olduğunu söyledi.

"Sonuncusuysa sıcak rüzgardır. Her şeyi korur, ısıtır ve

kaplar. Büyücüler için bu, gece rüzgarıdır. Erki, karanlıkla

birlikte sürer.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Bunlar dört rüzgar işte. Aynı zamanda dört yönle de

lıağdaştırılabilir. Meltem doğudur. Soğuk rüzgar da batı. Sıc;ık rüzgar güneydir. Yeğin rüzgarsa kuzey.

"Dört rüzgarın kişilikleri de vardır. Meltem neşeli, kaygan ve kaypaktır. Soğuk rüzgar kafadar, melankolik ve daiıııa düşüncelidir. Sıcak rüzgar mutlu, terk edilmiş, ama canlıdır. Yeğin rüzgar ise güç dolu, buyurgan ve sabırsızdır.

"Nagual, bana dört rüzgarın da kadın olduğunu söyledi.

K adın savaşçıların rüzgarların peşinde koşma nedenleri buy

ıı uş. Rüzgarlar ve kadınlar benzeşirlermiş. Kadınların erkeklerden daha iyi olmalarının nedeni de buymuş. Kadınlar kendi özgün rüzgarlarına sıkıca sarılınca daha hızlı öğreniyorlar da diyebilirim."

"Kadın kendine özgü rüzgarın hangisi olduğunu nasıl biklıilir?"

"Kadın sesini kısar da kendiyle konuşmayı bırakırsa,

ıiızgarı gelip öylece alıverir onu."

Eliyle kavrarmış gibi yaptı.

"Çırılçıplak yatması mı gerek?"

"Eh işte, yardımcı olur bu. Hele de utangaçsa. Yaşlı, şiş

ıı ıan bir kadındım ben. Giysilerimi hiç çıkarmamıştım. Onlarla yatardım, yıkanırken donumu çıkarmazdım. O şişman l ıedcnimi rüzgara göstermek, ölmek gibi bir şeydi benim

iı.;in. Bunu bilen Nagual, sonuna dek kullandı bunu. Kadınlarla rüzgarların dostluğunu da biliyordu, ama onu şaşırtmış

olduğum için Mescalito'yu göstermişti bana.

"O boynumu büktüğü uğursuz günün ardından, Nagua l'ın elindeydim artık. Beni ne yapacağını bilmediğini söyled i bana. Ama, şişman ve yaşlı bir kadını yaşamında görmek istemediği de bir gerçekti. Nagual, bana karşı, tıpkı sana

karşı hissettiği duyguları hissediyordu. Apışıp kalmıştı. Ne

sen ne de ben buralarda olmamalıydık. Sen Kızılderili değilsin, ben ise yaşlı bir kocakarıyım. İkimiz de gereksiziz, aslını

;ı rayacak olursan. Bir de şimdiki halimize bak. Demek ki bir

�eyler olmuş.

"Kadın erkekten çok daha esnek ve yatkın, tabii. Kadın,

bir büyücünün erki sayesinde çabucak deği§ebilir. Özellikle

de Nagual gibi bir büyücünün erkiyle. Nagual'a göre, erkek

çömez a§ırı zordur. Örneğin sen la Garda kadar deği§medin,

üstelik o senden çok daha sonra ba§ladı. Bir kadın daha yumu§ak ve daha naziktir, her §eyin ötesinde bir matara gibidir; verileni alır. Ama her nasılsa erkek daha fazla erke hükmedebiliyor. Öte yandan, N agual bunu hiçbir zaman kabul etmedi, o da ba§ka kadınların benzersiz olduklarına, onların

en iyi olduklarına inandı. Erkeklerin daha iyi olduğunu hissetmemi, benim kof bir kadın olmama dayandırırdı. Haklı olmalı. Öylesine uzun süredir bo§ ki içim, tam olmanın nasıl

bir §ey olduğunu unutmu§ olmalıyım. Nagual, eğer yeniden

tam olmayı ba§arırsam bu konudaki hislerimin de deği§ece

ğini söyledi. Ama eğer haklı olsaydı o sevgili Gorda'sı da Eligio denli ba§arılı olurdu ve senin de bildiğin gibi hiç de öyle değil."

Anlatı§ının akı§ını izleyemiyordum çünkü bazı §eyleri

bildiğimi varsayıyordu. Örneğin, bu bağlamda Eligio ya da la

Gorda'nın neler yaptıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"La Garda, Eligio'dan hangi anlamda deği§ikti?" diye

sordum. Bana bir an, içimdeki bir §eyi denetlermi§ gibi baktı. Derken, yeniden dizlerini göğsüne çekip oturdu.

"Nagual her §eyi anlattı bana," dedi birden. "Nagual'ın

benden gizlediği hiçbir §ey olmadı. Eligio en iyimizdi; İ§te,

bu dünyada olmasının nedeni de bu. Geri dönmedi. Aslında

öyle iyiydi ki, çömezliğinin bitiminde bir uçuruma atlamasına bile gerek kalmadı. Genaro gibiydi o; bir gün tarlada çalı

§ırken bir §ey geldi ve onu alıp götürdü. Kendini salıvermeyi

biliyordu."

Ona, ben gerçekten uçuruma atladım mı, diye sormak

üzere olduğumu hissettim. Sorumu sormadan önce bir an

için dü§ündüm. Eninde sonunda, bu konuyu aydınlığa çıkarmak için gelmi§tim Pablito'yla Nestor'u görmeye. Bu konuyla ilgili olarak don Juan'ın dünyasındaki herhangi bir ki§iden

::

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

5 1

ı ıgrrneceğim bir bilgi parçası benim için fazladan bir ikrami

Yl' olacaktı.

Sorumu aktarır aktarmaz güldü.

"Yani §İmdi sen, ne yapını§ olduğunu bilmediğini mı

siiylüyorsun?" diye sordu.

"Gerçek olmaktan öylesine uzak ki," dedim.

"İ§te bu Nagual'ın dünyası, hiç ku§kusuz. İçimdeki hiçbir

.�l'Y gerçek değil. Onun kendisi bana, hiçbir §eye inanmama

ı ı ı ı söylediydi. Ne var, erkek çömezlerin atlaması gerek. Talıii eğer Eligio gibi gerçekten görkemli değilseler.

"Nagual, beni ve la Gorda'yı alıp o dağa götürdü ve bizi

t'll dibine baktırdı. İ§te orada bize ne tür bir uçan Nagual old uğunu gösterdi. Ama yalnızca la Garda izleyebildi onu. O

da karanlığa atlamak istedi. Nagual bunun gereksiz olduğu

ıı ıı söyledi ona. Di§i sava§çıların bundan daha acı veren ve

daha zor §eyler yapmaları gerektiğini söyledi. Bize, bu atlayı

�ı n yalnızca dördümüz için olduğunu söyledi. Olan da buydu

zaten, siz dördünüz atladınız."

Dördümüzün atladığını söyledi, ne var, ben yalnızca

Pablito'nun ve benim atladığımı sanıyordum. Açıklamaların ı n ı§ığında, don Juan ve don Genaro'nun da bizi izlediklerine hükmettim. Bu pek aptalca gelmedi bana; hatta ho§ ve dokunaklıydı bile.

"Sen ne diyorsun?" diye sordu, dü§üncelerimi dile getirmemin ardından. "Ben, senden ve Genaro'nun üç çömezinden söz ediyorum. Sen, Pablito ve Nestor aynı gün atladı-

111z."

"Genaro'nun öbür çömezi kim? Ben yalnızca Pablito ve

Nestor'u biliyorum."

"Ne yani, Benigno'nun, Genaro'nun çömezi olduğunu

bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Genero'nun en eski çömeziydi o. Siz atlamadan önce,

tek ba§ına atladı."

Benigno, Sonara Çölü'nde don Juan'la dolanırken bulduğumuz beş Kızılderili gençten biriydi. Erk nesnelerinin peşindeydiler. Don J uan, bana onların hepsinin büyücülük

uğraşının çömezi olduklarını söylemişti. O gün Benigno'yu

gördükten sonra, birkaç gün içinde onunla sıra dışı bir dostluk geliştirmiştim. Güney Meksikalı'ydı. Pek sevmiştim onu.

Nedendir bilinmez, kişisel yaşamıyla ilgili etkili bir gizem

oluşturmak çok hoşuna gidiyordu. Kim olduğunu ya da ne

yaptığını hiçbir zaman ortaya çıkaramadım. Onunla ne zaman konuştuysam, yoklamalarımdan kurtulmakta gösterdiği ezici başarıyla beni şaşırtmıştı. Bir keresinde don J uan, Benigno ile ilgili kendiliğinden bilgi vermiş ve onun bir velinimet ve bir öğretmen bulmasından çok mutlu olduğunu söylemişti. Don Juan'ın açıklamasını, hiçbir anlam içermeyen sıradan bir yaklaşım olarak almıştım. Dona Soledad on yıllık

eski bir bilinmezi açığa çıkarmıştı benim için.

"Sence neden don Juan bana Benigno'dan söz etmedi?"

"Kim bilir? Bir nedeni olmalı mutlaka. Nagual hiçbir şeyi düşünmeden yapmazdı."

Konuşmamızı yazıya dökmeden önce ağrıyan sırtımı yatağının kenarına vermem gerekti.

"Peki, Benigno'ya ne oldu?"

"İyidir. Hatta belki herkesten de iyi. Göreceksin onu.

Pablito ve Nestor'la birlikte. Şu aralar birbirlerinden ayrılamıyorlar. Üstlerinde Genaro'nun izi var sanki. Aynı şey kızlara da oldu; N agual'ın izi üstlerinde olduğu için onlar da ayrılamıyorlar."

Onu durdurup hangi kızlardan söz ettiğini açıklamasını

istemem gerekti.

"Benim kızlarım," dedi.

"Senin kız çocukların mı? Yani, Pablito'nun kız kardeşleri mi?"

"Pablito'nun kız kardeşleri değil. Onlar, Nagual'ın çömezidir."

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

Açığa vurduğu bu yeni bilgi beni yerime mıhladı. Yıllar

oıın.: Pablito'yla tanıştığımdan bu yana, evinde yaşayan dört

ı.. 11.111 onun kız kardeşleri olduğuna inandırmıştım kendimi.

1 >ı ııı Juan bile bana böyle söylemişti. Tüm öğleden sonra bovıııca yaşadığım o umarsızlık duygusu yeniden eline geçirdi lırni. Dona Soledad'a güvenilmezdi, bir şeyler tezgahlıyor

olıııalıydı. Her ne nedenle olursa olsun, don Juan'ın beni bu

k n t t.: yanıltmayacağından emindim.

Dona Soledad saklamadığı bir merakla inceledi beni.

"Rüzgar, senin bana inanmadığını fısıldadı bana," dedi

\'l' güldü.

"Rüzgar haklı," dedim sertçe.

"Yıllardır gördüğün kızlar Nagual'ındır. Onun çömeziy

ı l i lc r. Şimdi Nagual gittiğine göre onlar Nagual oldular.

:\ına onlar benim de kızlarım. Benim! "

"Pablito'nun annesi değilim, ama onlar benim kız çocuk

L ı rı m mı demek istedin?"

"Onlar benim demek istedim. Nagual, onlara göz kulak

olmak için bana verdi. Her zaman yanlı§ yapıyorsun çünkü

l ıcr §eyi açıklamak için sözcüklere yapı§ıyorsun. Pablito'nun

;ıınesi olduğuma göre ve onların benim kızlarım olduğunu

d ıyduğun için, Pablito'yla kızların illa kardeş olması gerekiyor sana göre, di mi? Kızlar benim gerçek bebelerim, Pablito lıt.:ıiim rahmimden çıkmış olsa bile benim gerçek düşmanımdır."

Açıklamalarına verdiğim tepki, allak bullak olmayla öfkenin gerçek bir karışımıydı. Yalnızca sapkın değil, aynı za

ıııanda tehlikeli bir kadın olduğunu düşündüm. Her nasılsa

lıir parçam, bunu buraya geldiğim andan beri biliyordu.

Uzun süre beni izledi. Ona bakmama engel olmak için

yatağın üzerine oturmuştum yeniden.

"Nagual senin tekinsizliğin konusunda uyarmıştı beni,"

dedi birdenbire, "ama ne demek istediğini anlamamıştım.

�i mdi biliyorum artık. Bana dikkatli olmamı ve öfkeye kapıl-

mamamı, çünkü senin bir vah§i olduğunu söyledi. O kerte

dikkatli davranmadığım için kusura bakma. Bunun yanı sıra,

yazı yazmayı sürdürdüğün sürece cehenneme dü§sen bile

bunun ayırdına varamayacağını söylediydi. Seni bu konuda

rahatsız etmedim. Ayrıca, ku§kucu olduğunu, çünkü sözcüklerinin ba§ını derde soktuğunu söyledi. Seni bu konuda da sıkmadım. Seni mutlu etmek için deliler gibi konu§tum."

Sesinin tınısında sessiz bir suçlama seziliyordu. Onu canından bezdirdiğim için sıkılmı§tım bir biçimde.

"Bana anlattıklarına inanmak çok zor," dedim. "Ya sen

ya da don Juan bana çok kötü yalan söylediniz."

"Ne ben, ne de o sana yalan söyledi. Yalnızca anlamak

istediğini anladın sen. Nagual, bunun senin bo§luğunun bir

nedeni olduğunu söyledi.

"Kızlar, Nagual'ın çocukları, nasıl ki sen ve Eligio da

onun çocuklarıysanız. Onun altı çocuğu oldu, dört kadın, iki

de erkek. Genaro'nunsa üç oğlu. Hepsi yapar dokuz. Aramızdan biri, Eligio ba§armı§ durumda, §İmdi de deneme sırası siz sekizlerde."

"Eligio nereye gitti?"

"Nagual ve Genaro'yla bulu§maya."

"Peki, Nagual ve Genaro nereye gittiler?"

"Nereye gittiklerini biliyorsun. Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Ama sorun bu, İ§te dofia Soledad. Seninle dalga geçmiyorum."

"Peki, söyleyeceğim sana öyleyse. Senden hiçbir §ey gizleyemem. Nagual ve Genaro geldikleri yere döndüler, öteki dünyaya. Zamanları dolduğunda, öylece adım atıverdiler

oradaki karanlığın içine ve geri gelmek istemediklerine göre

gecenin karanlığı onları yutuverdi."

Onu daha fazla yoklamanın gereksiz olduğunu hissettim. Konuyu deği§tirmeye hazırdım; ne var, önce o konu§tu.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Atladığında, öteki dünyanın bir kapısını yakalayabil

ıיı i�t iיı," dedi. "Ama belki de atlama kafanı karıştırmıştır.

<,'ok kötü. Bu konuda kimseler bir şeycik yapamaz. Erkek ol

ıııa k senin yazgın. Kadınlar bu bağlamda erkeklerden çok

ı laha iyidir. Uçuruma atlamaları gerekmez. Kadınların kendi

yıılları vardır. Kendi uçurumları. Aybaşı olurlar. Nagual, ba

ı ıa, bunun onlar için bir kapı oluşturduğunu söyledi. Aybaşı

diıııemlerinde başka bir şeye dönüşüyorlardı. Bunu kızları

ı ııa öğrettiğinde ne demek istediğini anladım. Benim için

L:ok geçti; çok yaşlıydım ben ve o kapının neye benzediğini

;ınlayamadım. Ama, Nagual o dönemde kızların başlarına

gelen her şeye dikkat etmelerinde diretti. O günler gelince

k ızları dağlara götürür, iki dünya arasındaki yarığı görünce

YL' dek onlarla birlikte kalırdı.

"Nagual hiçbir şeyden çekinmez ve de yerinmezdi; onları, kendilerinde çok iyi gizlediklerini bildiği yarığı bulana dek acımasızca zorladı. Bu gizlilik ne kerte kusursuz olursa

ı ılsun, o dönemlerde alaşağı 0düş�r ve kadınlar çırılçıplak kal ıverirler. Nagual, kızlarını bu yarığı açarken ölene dek zorladı. Başardılar da. Başarmalarını sağladı, ama bu da onların yıllarını aldı."

"Peki, nasıl çömez oldular?"

"Lidia onun ilk çömeziydi. Onu bir gün dağlardaki dar

ıııadağınık bir barakanın önünde konakladığı sırada bulmuş.

Nagual, bana ortalıkta kimsenin görünmediğini, ne var ki,

sabahtan başlayarak bir dizi yoranın, onu o evin yakınına ça

ğırdını söyledi. Meltem onu aşırı derecede rahatsız etmişti.

O yöreden ayrılmayı her denediğinde gözünü bile açamayacak bir konuma düştüğünü söyledi. Evi bulduğunda içeride bir şeyler olduğunu anlamıştı. Hasırlardan ve dallardan olu

�an bir yığının altına baktığında bir kız bulmuş. Çok hastaymış. Sözcükler ağzından zorlukla çıkmasına karşın ona, kendisine hiç kimsenin yardım etmesini istemediğini söylemiş.

Orda öylece uyumayı istiyormuş ve eğer bir daha uyanmazsa

bundan hiç kimsenin yitireceği bir şey olmayacakmış. Nagu-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

al, kızın tinini pek sevmiş ve onunla, kendi diliyle konuşmuş.

Ona, kendisini iyilqtireceğini ve yeniden gücünü kazanana

dek ona bakacağını söylemiş. Kız reddetmiş. Yalnızca zorlukları ve acıyı bilen bir Kızılderiliymiş o. Nagual'a, ailesinin kendine verdiği tüm ilaçları aldığını ve hiçbirinin işe yaramadığını söylemiş.

"Kız konuştukça, Nagual, yoranın kendisine çok belirgin

biçimde onu imlediğini anlamış. Yora neredeyse bir buyruk

gibiymiş.

"N agual kızı oradan alıp bir çocuk gibi omuzlarına

oturtmuş ve Genaro'nun yerine getirmiş. Genaro ona ilaçlar

yapmış. Kız henüz gözlerini bile açamıyormuş. Gözkapakları

birbirlerine yapışmışmış. Şişmiş gözkapaklarının her yanını

sarımsı ve azmış bir iltihap kaplamışmış. Nagual kız iyileşinceye dek hastabakıcılık etti. Ona bakmam, yemek pişirmem için beni de çağırdı. Yaptığım yemeklerle iyileşmesine yardımcı oldum. O benim ilk bebeğim. Sağlığına kavuşunca, ki bu bir yıl sürdü, Nagual onu ailesinin yanına götürmek istedi

ama kız bunu reddedip Nagual'ın yoluna gitti.

"Lidia'yı bulduğundan kısa bir süre sonra, kızcağız daha

benim bakımını altındayken, Nagual seni buldu. Ya§amında

ilk kez gördüğü bir adam tarafından getirilmi§tin ona. Nagual adamın ölümünün ba§ının üstünde dola§tığını görmüş ve böylesi bir zamanda adamın ona seni imlemesini pek tuhaf

bulmu§. Nagual'ı çok güldürmü§sün ve hemen ardından Nagual sana bir sınav hazırlamış. Seni alıp götürmemiş, senden kendisini bulmanı istemiş. Seni, hiç kimseleri denemediği

kerte denemi§. Bunun, senin yolun olduğunu söylediydi.

"Üç yıl boyunca, yalnızca iki çömezi olmu§: Lidia ve sen.

Derken bir gün, kuzeyli bir otacı olan dostu Vicente'yi görmeye gittiği bir sırada, birileri deli bir kız getirmişler, ağlamaktan ba§ka hiçbir §ey yapmayan bir kız. Adamlar, Nagual'ı Vicente sanıp kızı eline teslim etmişler. Nagual, bana kızın kendisine koştuğunu ve sanki tanırmış gibi ona yapıştığını söyledi. Nagual, akrabalarına, gitmelerini ve kızı ona bı-

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

ı akın alarmı söylemi§. Adamlar sağaltım ücreti konusunda

rndi�elenmİ§lerse de Nagual bunun bedelsiz olacağına ili§kiıı güvence vermi§. Kanımca kız öylesine bir ba§ belasıydı ki ondan kurtulmakta bir sakınca görmediler.

"Sonra, Nagual onu bana getirdi. Ama ne cehennemdi!

< icrçckten deliydi. Josefina'ydı bu. Onu iyile§tirmek Nagua l ' ı n yıllarını aldı. Ne var, bugün bile bir yarasadan da daha

\ılgındır o. Tabii, Nagual için de deli oluyordu ve bu nedenle

de Lidia'yla Josefina arasında korkunç bir kavga vardı. Birbirlerinden nefret ettiler. Ama ben ikisini de sevdim. Ne var, N agual, uslanınayacaklarını anlayınca onlara karşı pek sertk�t i . Senin de bildiğin gibi kimse kızdıramazdı onu. Böylece ıiksiye korkuttu kızları. Bir gün Lidia çok kızdı ve evi terk

etti. Kendine genç bir koca bulmaya karar vermişti. Yolda

yürürken cılız bir civcive rastlamı§. Daha yeni yumurtadan

�:ı kmış ve yolun ortasında kaybolmu§ bir hayvancıkmış bu.

l ,idia onu almış ve çevrede hiçbir ev olmadığı için sahipsiz

sanmış. Hayvanı sıcak tutmak için gömleğinin içine, göğüslerinin arasına koymuş. Yeniden yola koyulan Lidia civcivin arkasına kaçtığını söyledi bana. Yeniden öne getirmeye çalı�mış ama onu yakalayamamış. Hayvan, kızın gömleğinin içinde, arkasında, yanlarında dolanıp durmuş, hızla. Civcivin

ayakları önce gıdıklamı§ onu, ama sonunda da delirtmiş.

(Yvcivi dı§arı çıkaramayacağını anlayınca, aklı başından gitmiş bir biçimde bana geldi ve kendisini o kahrolası şeyden kurtarmamı istedi. Giysilerini çıkardım, ama görünürde hiçbir şey yoktu. Civciv filan

görmedim ama kızcağız hala teninde dolaşan hayvanın ayaklarını hissediyordu.

"Derken, Nagual çıktı ortaya ve ona eski özünü koyvermeden civcivin koşmayı durduramayacağını söyledi. Lidia'nın çılgınlığı üç gün üç gece sürdü. Nagual, bana onu bağlamamı söyledi. Besledim, temizledim, su verdim ona.

Dördüncü gün epey sessizleşti ve dinginle§ti. Bağlarını çözdüm, giysilerini giydi ve tıpkı kaçtığı günkü gibi küçük civciv yeniden çıktı ortaya. Lidia civcivi eline aldı, ona teşekkür et-

ti, sevdi ve onu bulduğu yere geri götürdü. Yolun bir bölümünü onunla birlikte yürüdüm.

"O günden sonra Lidia kimseye ilişmedi. Yazgısını kabullendi. Nagual yazgısıdır onun; o olmasaydı, ölecekti. Bir yerde, kabullenmekten başka umarımız olmayan şeyleri reddetmeyi ya da biçimlendirmeyi denemenin anlamı ne, değil mi?

"Sıra sonra Josefina'ya geldi. Lidia'nın başına gelenlerden yeterince korkmuştu gerçi, ama pek çabuk unuttu olanları. Bir pazar öğleden sonrası eve geri dönerken kuru bir yaprak takılmış şalının ipliklerinin arasına. Şah gevşek örgülüydü. Küçük yaprağı ilmiklerin arasından almak istiyor, ama şalına da zarar gelmesini istemiyordu. Eve gelir gelmez

işe koyuldu; ne var, yaprak kötü sıkışmıştı. Sonunda ani bir

kızgınlıkla şah yapraklı yerinden kapıp yaprağı ufaladı. Kü

çük parçaların daha kolay temizleneceğini düşünmüş. Korkunç bir çığlık duydum, Josefina yere düşmüştü. Ona koştum, başına üşüştüğümüzde elini açamıyordu. Yaprağın par

çaları, tıpkı bir tıraş bıçağı gibi, elinin içini paramparça etmişti, Lidia ve ben yardımcı olduk. Yedi gün baktım ona. J osefina herkesten daha inatçıydı. Neredeyse ölüyordu. Sonunda elini açmaya ikna edebildik onu, işte ancak bundan sonra, eski tavırlarından vazgeçmeyi kabullendi. Şimdilerde

bile, ne zaman o çirkin huyları geri gelse tüm bedeninde,

özellikle de elinde acılar oluşur. Nagual her ikisine de utkularına pek güvenmemelerini, çünkü bunun, eski özlerimizle yaşam boyu süren bir savaşım olduğunu belirtti.

"Lidia ve Josefina bir daha hiç dövüşmediler. Birbirlerinden hoşlandıklarını hiç sanmıyorum, ne var, kendilerini tutuyorlar. En çok bu ikisini seviyorum. Yıllardır benimle

birlikteler. Onların da beni sevdiklerini biliyorum."

"Ya öbür iki kız? Onların öyküsü nasıl?"

"Bir yıl sonra Elena geldi; la Garda odur. Düşleyebilece ğin en kötü konumdaydı. Yüz kilo çekiyordu. Umutsuz bir kadındı. Pablito'nun dükkanına sığınmıştı. Geçinmek için

\aırnı§ır yıkıyor, ütü yapıyordu. Nagual bir gece Pablito'yu

a ı ;ı mak için oraya gitmi§ ve §i§man kızı, ba§ında uçan güvelndcn olu§IDU§ bir ayçayla çalı§ırken bulmu§. Güvelerin, o

�·,iirsün diye kusursuz bir çember olu§turduklarını söyledi.

Kadının ya§amının sonuna geldiğini görmü§ olmasına kar§ın,

�ıivclerin ona böyle bir yora göstermek için kendilerinden

ı ıımüyle emin olmaları gerekmi§. Nagual, bunun ardından

lıızlı davranıp kızı yanına aldı.

"Bir süre iyi gitti i§ler kız için, ne var, edindiği kötü alı§kanlıklar öylesine derine yerle§ıni§ti ki onlardan bir türlü k u rtulamıyordu. Böylece Nagual, kıza yardımcı olsun diye

ı iizgarı onun üstüne salını§. Ya yardımcı olacak ya da i§ini

lıitirecekmi§. Rüzgar üstüne esip onu evden çıkmaya zorla

ıı ı§; tek ba§ınaydı o gün, kimse neler olduğunu göremedi.

R üzgar onu tepelere, koyaklara doğru sürüklemi§, sonunda

ıııczara benzer bir kanalın içine dü§IDÜ§. Rüzgar günlerce

o rada tutmu§ onu. Sonunda, Nagual onu bulduğunda rüzgarı durdurmayı becermi§, ne var, kız yürüyemeyecek kerte zayı f dÜ§ITTÜ§ITTÜ§."

"Kızlar, Üzerlerinde etkinlik yaratan her neyse, bunları

d urdurmayı nasıl ba§ardılar?"

"Aslında, kızların üzerinde etkinlik yaratan §eyin Nagua l 'ın kemerinde asılı matara olduğunu söylemeliyim."

"Peki, mataranın içinde ne vardı?"

"Nagual'ın yanında ta§ıdığı dostları. Dostun, matara vasıtasıyla yönlendirildiğini söyledi. Bana ba§ka bir §ey sorma, çünkü dost hakkında tüm bildiğim bu. Sana tüm söyleyebileceğim, Nagual'ın iki dostu buyruğu altına alını§ olduğu ve yardımlarını sağladığıdır. Kızlarımın durumunda, deği§ime

hazır oldukları an, dost onların üzerinde etkinlik kurmayı bıraktı. Onlar için bir ölüm ya da deği§im sorunuydu bu. Ama hepimiz için geçerli bu; §U ya da bu biçimde. Neyse, la Gorcla herkesten çok deği§ti. İçi bombo§tU, aslında benden de bo§tu; ne var, tinini öylesine ileri götürdü ki, erkin ta kendisi

oldu. Ho§lanmam ondan, korkarım. Beni bilir. İçime, duygu-

larırna girer, bu da beni urkütür. Ama, hiç kimse ona bir şey

yapamaz, çünkü bir an olsun düşürmez savunmasını. Benden nefret etmez, ama benim kötü bir kadın olduğumu dü

şünür. Haklı olabilir. Beni çok iyi tanıdığını düşünürüm, ayrı.ca olmak istediğim kerte kusursuz değilim; ama Nagual, ona karşı duyduklarım konusunda endişelenmememi söyledi. Eligio gibidir o; dünya değmiyor artık ona."

"Nagual, onu bu kerte özel kılacak ne yaptı ki ona?"

"Ona, kimseye öğretmediği şeyleri öğretti. Onu hiç şımartmadı ya da benzer şeyler yapmadı. Ona güvendi. Herkesin her şeyini bilir o. Nagual, onunla ilgili şeyler dışındaki her şeyi bana da söyledi. Belki de bunun için sevmiyorum

onu. Nagual, ona benim gardiyanım olmasını söyledi. Nereye gitsem onu bulurum. Her ne yapsam bilir. Örneğin, şu an ortaya çıksa hiç de şaşırmazdım."

"Ne dersin, yapar mı?"

"Kuşkuluyum. Bu gece rüzgar benimle."

"Ne yapması isteniyor ondan? Özel bir görevi var mı?"

"Yeterince söz ettim sana ondan. Bu konuda konuşmayı

sürdürürsem, her nerede olursa olsun beni saptayacağından

korkuyorum ve bunun olmasını da istemiyorum."

"Öbürlerinden söz et öyleyse."

"La Gorda'yı bulduktan birkaç yıl sonra, Nagual, Eligio'yu buldu. Bana, seninle birlikte onun memleketine gitti

ğiniz bir sırada Eligio'nun seni görmek amacıyla çıkageldiğini, çünkü seni merak ettiğini söyledi. Nagual ayrımsamamış

onu. Halbuki, çocukluğundan beri tanırmış. Ne var, bir sabah, Nagual, senin onu beklediğin eve doğru yürürken Eligio'yla yüz yüze gelmiş. Kısa bir mesafeyi birlikte yürümüşler, derken kurumuş bir kaktüs parçası Eligio'nun sol ayakkabısının ucuna batmış. Bundan kurtulmak için ayağını sallamış, ne var, dikenler çivi gibiymiş, ayakkabının tabanına iyice girmiş. Nagual, Eligio'nun parmağıyla göğü imlediğini,

ayağını salladığını ve kaktüsün mermi gibi havaya fırladığını

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

silylcdi. Eligio bunun büyük bir şaka olduğunu düşünerek

kahkahalar atmaya başlamış, ne var, Nagual, Eligio ayırdında olmasa bile, onda erk olduğunu anlamış. İşte bu nedenle, lıiçbir zorluk çekmeden yetkin, kusursuz bir savaşçı oldu.

"Onu tanımak bana uğurlu geldi. Nagual, ikimizin ben

ıqtiğini düşünüyordu. Bir şeye bir kez asıldık mı peşini bırakmıyorduk. Eligio'yu tanımanın uğurunu kimseyle paylaş

ıııadım, la Gorda'yla bile. Eligio'yla tanıştı, ama onu layıkıyl a tanıyamadı, tıpkı senin gibi. Nagual, ta başından bu yana 1 ·:ligio'nun sıra dışı olduğunu biliyordu ve onu ayırdı. Senin

ve kızların meteliğin bir yanını, onun ise tek ba§ına öteki ya-

1 1 1 11 1 oluşturduğunuzu biliyordu. Nagual ve Genaro, onu bul

ıııakla çok §ey kazandılar.

"Onunla ilk kez, Nagual onu evime getirdiğinde tanı§t ı m. Eligio kızlarıma takılmadı. Ondan hem nefret ettiler lıcm de korktular. Ne var, kesinlikle kayıtsızdı. Dünya değ

ıııiyordu ona. Nagual, özellikle senin uzak durulması gerekrn türden bir büyücü olduğunu söylerdi. Dokunu§unun sagaltıcı değil yıkıcı olduğunu da söyledi. Senin tinin tutsak alırmı§. Senden her nasılsa hem tiksinir hem .de seni beğe

ıirdi. Seni bulduğunda Josefina'dan da öte çılgın olduğunu,

lıtıla da öyle olduğunu söyledi."

Don Juan'ın benimle ilgili dü§ündüklerini ba§kasının ağnndan dinlemek tedirginlik verici bir duyguydu. Önce dona Soledad'm söylediklerini göz ardı etmeyi düşündüm, ne var,

hcnliğimi korumaya çabalamanın yersiz ve aptalca olduğunu

lı issettim.

"Seninle çok rahatsız oldu," diye sürdürdü, "çünkü erkin

lı11yruğu altındaydı, seninle uğraşmalıydı. Ve o kusursuz sava�çı, ustasının önünde eğilip erkin seninle ilgili yapmasını istcdiği edimleri §erefle yerine getirdi."

Sustuk. Don Juan'ın benimle ilgili duyguları hakkında

daha çok şey öğrenmek için kıvranıyordum. Bunun yerine,

diğer kızını anlatmasını istedim ondan.

"Eligio'yu bulduktan bir ay sonra, Nagual, Rosa'yı buldu," dedi. "Rosa sonuncuydu. Onu bulur bulmaz sayının tamamlandığını anladı."

"Onu nasıl buldu?"

"Benigno'yu kendi toprağında görmeye gitmi§ti. Eve

yakla§ırken, Rosa yolun kenarındaki sık çalılıklardan fırlamış, kaçan bir domuzu yakalamaya çalı§ıyormuş. Domuz Rosa'ya göre çok hızlıymı§. Nagual'a çarpmı§ ve domuzu

elinden kaçırmı§. Derken Nagual'a dönüp ağzına geleni söylemeye ba§lamı§. Nagual onu yakalarını§ gibi yapınca onunla dövü§meye hazırlanmı§. Ona küfür etmi§ ve kendisine dokunmaya bile cüret etmemesini söylemi§. Nagual kızın tininden hemen ho§lanmı§, ama henüz hiçbir yora çıkmamı§ ortalığa. Nagual oradan ayrılmadan bir an beklediğini ve domuzun ko§arak gelip kendi yanında durduğunu söyledi. Yora buymu§. Rosa domuzun boynuna bir ip takını§. Nagual, kıza i§inde mutlu musun, diye doğrudan sormu§. Kız, hayır,

demi§. Hizmetçilik yapıyormu§. Nagual ona kendisiyle gelip

gelmeyeceğini sormu§, kız, dü§ündüğü şey içinse olmaz diye

yanıtlamı§. Nagual, i§ için demiş, o da ne kadar ödeyebilece

ğini sormu§. O da ona bir rakam söylemiş, kız da bunun ne

tür bir i§ olduğunu sormuş. Nagual da kendisiyle birlikte Veracruz'un tütün tarlalarında çalı§acağını söylemi§. O da ona, kendisini sınadığını ve eğer yanında hizmetçi olarak çalı§tıracağını önerseymi§ onun bir yalancı olduğunun ortaya çıkacağını, çünkü ya§amı boyunca bir kulübeye bile sahip olamayan birisine benzediğini söylemi§.

"Nagual ondan pek ho§lanmı§ ve içine dü§tüğü tuzaktan

kurtulmak istiyorsa, öğleden önce Benigno'nun evine gelmesi gerektiğini söylemi§. Ona saat on ikiden öte bekleyemeyeceğini de söylemiş; eğer gelecekse zor bir yaşam ve bir dolu iş için hazır olması gerektiğini de belirtmiş. Kız tütün tarlalarının ne kadar uzakta olduğunu sormuş. Nagual, otobüsle üç günlük yolda olduğunu söylemi§. Rosa, eğer bu kerte uzaksa, domuzu yerine bağlar bağlamaz gitmeye hazır olduğunu

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

siiylemiş. Aynen de söylediği gibi yaptı. Buraya geldi ve herkes çok sevdi onu. Ne kötü oldu ne de rahatsızlık verdi; Nagıal'ın, onu hiçbir şeye zorlamasına ya da kandırmacaya gel i rınesine gerek kalmadı. Benden hiç hoşlanmaz, ama bana herkesten de iyi bakar. Ona güvenirim, ama ben de ondan

lıiç hoşlanmam ve buralardan gittiğimde en çok onu özleyeceğim. Kafan alabiliyor mu bunu?"

Gözlerine hüznün yansıdığını gördüm. Güvensizliğimi

daha fazla sürdüremezdim. Elinin bir devinimiyle gözlerini

sildi.

Bu aşamada, konuşma kendiliğinden kesilmişti. Hava

kararıyordu ve yazmak iyiden iyiye zorlaşmıştı; ayrıca tuvalc

ıe gitmem gerekiyordu. Dışarıdaki ayakyolunu kendisinden

iince benim kullanmamda diretti, Nagual da olsa öyle yapar

ıl 1.

İşimi gördükten sonra, çocuk leğeni boyunda iki tas ge

ı i rdi, ılık suyla yarılarına dek doldurdu ve elleriyle ezdiği ye

�il yaprakları da ekledi. Buyurgan bir sesle taslardan birinde

yıkanmamı, kendisinin de ötekinde aynı şeyi yapacağını söyledi. Suyun neredeyse esanslı bir kokusu vardı. Gıdıklayıcı hir duygu oluşturuyordu. Yüzüme ve kollarıma nane yaprağı

sürmüş gibi oldum.

Yeniden odasına döndük. Yatağının üzerine bıraktığım

yazı tahtamı konsollardan birinin üstüne koydu. Pencereler

açıktı ve hala ışık vardı. Saat yediye gelmiş olmalıydı.

Dona Soledad sırt üstü uzandı. Bana gülümsüyordu. Sıcaklığın tablosu gibi, diye düşündüm. Ama bunun yanı sıra, gözlerinden rahatsızlık ve bükülmez bir güç okunuyordu.

Ona, don Juan'la kadını ya da çömezi olarak ne kadar

süre birlikte olduğunu sordum. Onu böyle adlandırırken

gösterdiğim itina ile dalga geçti. Yanıt yedi yıldı. Bana, onu

beş yıldır görmediğimi anımsattı. Halbuki o ana dek onu yalnızca iki yıldır görmediğime inanmıştım. Onu en son ne zaman gördüğümü anımsamaya çalıştım. Olmadı.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Yanına uzanmamı söyledi. Yatağın üstünde yanına doğru emekledim. Çok yava§ bir sesle korkup korkmadığımı sordu. Ha�ır, dedim, gerçek de buydu. Orada, o anda, sayısız

kez ortaya çıkan, merakla intiharvari kayıtsızlığın bir karı§ımı olan çok eski bir tepkimle yüz yüzeydim.

Neredeyse bir fısıltıyla, bana kar§ı kusursuz davranması

gerektiğini ve bulu§mamızın ikimiz için de çok önemli oldu

ğunu söyledi. Nagual'ın kendisine doğrudan ve ayrıntılı buyruklar vermi§ olduğunu söyledi. Konu§urken, sesinin don Juan gibi tınlaması için verdiği o müthi§ çabaya gülmekten kendimi alamadım. Söylediklerini dinledim. Bir sonra ne

söyleyeceğini öngörebiliyordum.

Birdenbire kalkıp oturdu. Yüzü birkaç santim ötedeydi.

Bembeyaz di§lerinin odanın karanlığında parladığını görebiliyordum. Kollarını sararmı§ gibi bana doladı ve beni kendine çekti.

Zihnim dupduruydu, yine de bir §ey beni bir tür batağa

doğru çekiyordu. Kendimi, kavrayamadığım bir §ey gibi algılıyordum. Birdenbire, her nasılsa aslınd� yalnızca onun duygularını hissettiğimi anladım. Yabansı olan oydu. Beni sözcüklerle afsunlamı§tı. Soğuk, ya§lı bir kadındı o. Canlılığına ve gücüne kar§ın tasarladıkları, gençliğe ve diriliğe özgü hileler olamazdı. Don Juan'ın, onun ba§ını benimkiyle aynı yöne doğru çevirmediğini anlamı§tım. Bu dü§Ünce herhangi ba§ka bir bağlamda çok gülünç dü§erdi, yine de o anda bunu

gerçek bir içgörü olarak kabul ettim. Tehlike duygusu tüm

bedenimden a§ağı bo§andı. Yatağından kalkmak istedim. Ne

var, kımıldamama olanak tanımayan olağanüstü bir güç beni

mıhlamı§, felç olmu§tum.

Farkmdalığımı hissetmi§ti, sanırım. Birdenbire saçını tutan bağı ba§ından çekip aldı, tek ve hızlı bir devinimle boynumun çevresine sarıverdi. Bağın gerginliğini derimin üstünde hissediyordum, ne var, bir biçimde bu gerçek değilmi§ gibi geliyordu bana.

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

Don Juan, en büyük dü§manımızın, ba§ımıza gelenlere

inanmama olgusu olduğunu söylemi§ti hep. Dofia Soledad'ın kuma§ parçasını bir ilmik gibi boynuma doladığı an, aslında ne demek istediğini çok iyi anladım. Ama bu dü§üncc kafamdan geçtikten sonra bile bedenim tepki vermedi.

( )tümüm olsa gereken §eye karşı öylece, neredeyse kayıtsız

kalıverdim.

Boynumdaki bağı sıktıkça kollarının ve omuzlarının gerilmekte olduğunu hissettim. Beni büyük bir güç ve ustalıkla boğazlıyordu. Yutkunmaya ba§ladım. Gözlerinde çılgın bir

i radeyle bana bakıyordu. O anda beni öldürmeye yeltendiğini anladım.

Don Juan, ba§ımıza gelenin ne olduğunu anladığımızda

hunu sormanın artık çok geç olduğunu söylemişti. Bizi yanıll anın daima aklımız olduğunu, çünkü önce iletiyi aldığını, ne var ki ivedilikle yanıt verip eylemde bulunmak yerine bu ilet iyi evirıp çevirmeyi yeğlediğini anlatmıştı.

Derken, tam boynumun dibinde, nefes boruma yakın bir

ynde bir çatırdama sesi duydum ya da belki de duyumsadım. Boynumu kırını§ olduğunu anladım. Kulaklarım çınladı ve yanarcasına acıdı. Sıra dı§ı bir duyma duruluğu ya§adım.

(>i mek üzere olduğumu sandım. Kendimi savunma komısıında gösterdiğim yetersizliğe lanet okudum. Onu tekmelemek için bile tek bir kasımı dahi oynatamıyordum. Bedenim t it redi ve birdenbire özgürdüm, ölümcül ellerinden kurtul

ınu§tum. Yatağa baktım. Tavandan a§ağı bakıyormu§um gibi

gddi. Kımıldamadan gevşekçe yatan bedenimi onunkinin al

ı ı nda gördüm . Gözlerindeki dehşeti gördüm. İlmiği gevşetmesini istedim. Bu denli aptalca davranışımdan öylesine gazaba gelmiştim ki, yumruğumu alnının ortasına patlattım.

Bir çığlık koparıp başını tuttu ve kendinden geçti, ama bundan hemen önce usumun olmadığı bir sahneyi de yakalayabi ldim. Dofia Soledad'ın, yumruğumun şiddetiyle yataktan dı::ıarı uğradığını gördüm. Duvara doğru koştuğunu, korkmuş bir çocuk gibi oraya yapışıp kaldığını gördüm.

Bir sonraki izlenimim, nefes almakta çok zorluk çekti

ğim biçimindeydi. Boynum acıyordu. Boğazım öylesine kurumuştu ki yutkunamıyordum. Gücümü toplayıp ayağa kalkabilmem için uzun bir sürenin geçmesi gerekti. Sonra dona Soledad'ı inceledim. Kendinden geçmiş, yatakta öylece yatıyordu. Alnının ortasında kocaman, kırmızı bir şiş vardı. Biraz su getirip don Juan'ın bana hep yapmış olduğu gibi yüzüne vurdum. Ayıldığında koltuklarından tutup yürüttüm onu.

Tere batmıştı. Alnına soğuk suya batırılmış havlular koydum. Kustu, beyin sarsıntısı geçirdiğinden emindim neredeyse. Titriyordu. Her tarafını giysiler ve örtülerle örttüysem de tüm giysilerini çıkardı ve bedenini rüzgara verdi. Onu rahat bırakmamı istedi ve eğer rüzgar yön değiştirirse bunun, onun iyileşeceğini gösteren bir im olacağını söyledi. Kısaca

tokalaşır gibi elimi tuttu ve bizi karşı karşıya getirenin yazgı

olduğunu söyledi.

"Sanırım bu gece birimizden biri ölecek," dedi.

"Aptal olma. Senin işin henüz bitmedi," dedim. Söyledi

ğimde içtendim.

Nedense, iyi olduğundan emindim. Dışarı çıktım, yerden bir sopa aldım ve arabama doğru yürüdüm. Köpek hırladı. Hala koltuğun üstünde, ayaklarını altına toplamış duruyordu. Dışarı çıkmasını söyledim. Uysallıkla atladı. Sanki bir şeyler değişmişti. Koca bedeninin yarı karanlık içinde kımıldadığını gördüm. Derken, kendi yerine gitti.

Özgürdüm. Düşüncelerimi düzene sokmak amacıyla bir

süre arabada oturdum. Hayır, özgür değildim. Bir şey beni

eve doğru çekiyordu yeniden. Bitirilmemiş bir işim vardı

orada. Artık dona Soledad'dan korkmuyordum. Aslında ola

ğanüstü bir kayıtsızlık kaplamıştı her yanımı. Bana bilerek

ya da bilmeyerek çok önemli bir ders vermişti. Beni öldürme

girişiminin dehşet verici baskısı altında, olağan koşullarda,

ona karşı, benden beklenmeyecek kerte yüksek düzeyde etkili olmuştum. Neredeyse boğazlanıyordum; onun o kahra-

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

lası odasındaki bir şey beni umarsız kılmış, yine de kendimi

hundan kurtarmasını bilmiştim. Neler olduğunu gözümün

iinüne bile getiremiyordum. Belki de don Juan'ın hep söylemiş olduğu gibi, biz insanlarda fazladan bir gizli güç, her zaman var olan ama pek az kullanılan bir şey vardı. Hayalet gihi bir durumdayken vurmuştum dofia Soledad'a aslında.

Arabadan fenerimi aldım, eve döndüm, bulabildiğim

l iim gaz lambalarını yaktım, girişteki masaya oturup yazmaya koyuldum. Çalışmak beni gevşetti.

Gündoğumuna doğru, dofia Soledad sendeleyerek odasından çıktı. Dengesini zorlukla koruyabiliyordu. Tümüyle l,"ıplaktı, kötüledi ve kapının dibine çöktü. Bir parça su verdim ve bir örtüyle üstünü örtmeye çabaladım. Reddetti. Bedeninin ateşini düşürme olasılıklarına yöneldim. Rüzgarın onu iyileştirmesini istiyorsa çıplak kalması gerektiğini mırıldandı. Yaprakları ezerek alnına koydu ve türbanıyla bağladı.

1 kdenine bir örtü sararak, çalıştığım masanın yanma geldi

ve yüzü bana dönük biçimde oturdu. Gözleri kıpkırmızıydı.

< ierçekten hastaya benziyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi zor duyulabilen bir sesle. "Nagual, seni beklemem için hazırladı beni; gelmen yirmi yıl bile sürse bekleyecektim. Seni nasıl ayartacağı

ıııa ve erkini nasıl çalacağıma ilişkin yönergeler verdi. Eninde sonunda Pablito'yla Nestor'u görmeye geleceğini biliyordu. Bu fırsatı kullanarak seni afsunlamamı ve her şeyini almamı söyledi. Nagual, eğer kusursuz bir yaşam sürersem erk i min seni buraya çekeceğini ve o sırada evde benden başka kimsenin olmayacağını belirtti. Erkim bunu becerdi. Bugün

herkes gitmişken sen geldin. Kusursuz yaşamım bana yard ımcı oldu. Geriye bir tek erkini almak ve ardından seni öldürmek kalıyordu."

"Ama neden böyle dehşet verici bir şeyi yapmak isteyesin ki?"

"Çünkü kendi yolculuğum için senin erkine gereksinimim var. Nagual, her §eyi buna göre ayarladı . O, sen olmalıydın. Seni tanımam etmem; benim için bir değerin yok. Öyleyse neden umarsızca gereksindiğim bir §eyi benim için bir anlam ta§ımayan birisinden almayayım? Bunlar, Nagual'ın

sözleriydi .

"Nagual neden beni zedelemek istesin ki? Sen kendin,

onun benim için endi§elendiğini söyledin."

"Sana bu gece yaptıklarımın, onun, senin ya da benim

için hissettikleriyle hiçbir ilintisi yok. Bu, yalnızca ikimizin

arasında. Bugün seninle aramızda geçenlerin tanığı yok,

çünkü sen ve ben, Nagual'ın parçalarıyız. Ama, özellikle sen,

umarsızca aradığım ve bende olmayan çok özel bir §eyi almı§sın ondan; sana çok özel bir erk vermi§. Nagual altı çocu

ğunun her birine bir §ey verdiğini söyledi. Eligio'ya ula§amam, kızlarımdan da olamam, geriye bir tek sen kalıyorsun tuzağıma dü§ürebileceğim. Nagual'ın bana verdiği erki geli§tirdim, o da geli§irken bedenimi deği§tirdi. Sen de erkini geli§ti rmi§sin. Sendeki erki istedim, bunu yapabilmek için seni öldürmem gerekiyordu. Nagual, ölmesen bile büyümün etkisi altında kalacağını ve eğer istersem ya§amın süresince tutsağım olacağını söyledi . Her iki konumda da erkin benim olacaktı."

"Ama ölümüm senin i§ine nasıl yarayacaktı ki?"

"Ölümün değil, erkin. Böyle yaptım çünkü itici gücü gereksiniyordum; bu olmadan yolculuğum cehenneme döne�

cekti. Yeterince yürekli değilim. La Gorda'dan nefret etmemin nedeni de bu. O, genç ve cesaret dolu. Bense ya§lıyım, ku§ku ve endi§e doluyum. Eğer gerçeği bilmek istersen, asıl

sava§ Pablito'yla benim aramda. Benim ölümcül dü§manım

o, sen değilsin. Nagual, senin erkinin yolculuğumu kolayla§tıracağını, elde etmek istediğimi almaya yardımcı olacağını söylediydi ."

"Pablito, nasıl senin dü§manın olabilir?"

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

"Nagual, beni değiştirdiğinde olabileceklerin ayırdındayd ı . Öncelikle, gözlerimi kuzeye göre ayarladı. Her ne kadar kızlarım ve sen aynıysanız da ben sizlerin karşıtıyım. Ben

başka bir yöne doğru gitmekteyim. Pablito, Nestor ve Benig-

110, seninle birlikte; gözlerinin yönü seninle aynı. Hepiniz,

bi rlikte Yucatan'a doğru gideceksiniz.

"Pablito, gözlerinin yönü benden farklı diye değil, oğlum

olduğu için benim düşmanım. Her ne kadar dediğimi anlamasan da bunu sana söylemeliydim. Öteki dünyaya girmem gerek. Nagual'ın şu anda bulunduğu yere. Genaro ve Eligio'nun oldukları yere. Bunu yapmak için Pablito'yu yok etsem bile."

"Neler söylüyorsun, dofıa Soledad? Çılgınsın sen ! "

"Hayır, değilim. Biz canlı varlıklar için o dünyaya gir

ıııekten daha önemli bir şey olamaz. Bunun benim için doğnı olduğunu söyleyebilirim sana. O dünyaya ulaşmak için Nagual'ın bana öğrettiği biçimde yaşıyorum. O dünyanın

ıı ınudu olmadan ben bir hiçim, hiç. Şişman, yaşlı bir inektim

lıL:n. Şimdiyse bu umut bana kılavuzluk ediyor, bir yön veriyor ve senin erkini alamamış olsam bile amacım geçerliliğini koruyor."

Kollarını yastık gibi kullanarak başını masanın üstüne

koydu. Açıklamalarının gücü beni şaşkınlık içinde bırakmışt ı . Tam anlamıyla neden söz ettiğini pek anlayamamıştım, yi

ııl'. de bu gece ondan duyduğum en yabansı şey olsa da savıınmasının özünü paylaşabiliyordum. Amacı, don Juancı bi

�:l'.m ve terimlere göre bir savaşçının amacıydı. Bununla birl i kte, insanların buna ulaşabilmek amacıyla başkalarını yok d ınesi gerektiğini hiç bilmiyordum.

Başını kaldırıp yarı açık gözkapaklarının arasından bana

haktı.

"Bugün, başlangıçta her şey iyi gitti benim için," dedi.

" İ l k geldiğinde bir parça ürktüm. Bu anı yıllarca beklemişi im. Nagual, kadınlardan hoşlandığını söylediydi. Onlar için

kolay bir av olduğunu söyledi, ben de işi çabucak bitirmek

amacıyla buna göre oynadım. Kapılacağını sandım. Nagual,

en zayıf anında seni nasıl yakalayacağımı anlattı. Seni, bedenimle o ana doğru yöneltiyordum. Ama kuşkucu oldun birden. Çok sakardım aslında. Nagual'ın da söylediği gibi seni odama aldım, böylece zemindeki çizgiler seni tuzağa düşürecek ve zayıf kılacaktı. Ama, zemini beğenip isteyerek çizgilerini incelemeye başlayınca onu şaşırttın. Gözlerin, çizgilerin üstünde dolaştıkça erki kalmadı. Aslında, bedenim ne yapacağını biliyordu. Derken, öyle bağırınca zemini korkuttun.

Bu türden ani gürültüler ölümcüldür, özellikle de bir büyücünün sesi. Odamın zemininin erki alev gibi söndü. Ben biliyordum bunu, sense bilmiyordun.

"Gitmek üzereydin, seni durdurmam lazımdı. Nagual seni yakalamak için elimi nasıl kullanmam gerektiğini göstermişti. Denedim bunu, ama erkim azdı. Zemin ürkmüştü.

Gözlerin, çizgileri yanıltmıştı. Daha önce hiç kimsenin gözü

değmemişti onlara. Böylece boynunu yakalama girişimim sonuçsuz kaldı. Seni yakalayamadan kaçtın elimin altından.

Seni yitirmek üzere olduğumu anlayınca son bir hücum denemesine giriştim. Nagual'ın, seni en çok etkisi altına alaca

ğını söylediği şeyi kullandım; korkuyu. Çığlıklarımla seni

korkuttum, bu da bana seni sindirecek derecede erk sağladı.

Seni ele geçirmek üzere olduğumu düşünüyordum, ama benim o aptal köpeğim aşırı heyecanlandı. Tam seni etkim altına almışken beni yere düşürdü. Şimdi anlayabildiğim kadarıyla belki de köpeğim o kadar aptal değildi. Ola ki, çiftinin ayırdına varıp ona doğru saldırdı ama onun yerine beni dü

şürdü."

"Senin köpeğin olmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim. O benim kozumdu. Nagual, bana daima bir kozum, kuşku duyulmayacak bir aldatmacam olması gerektiğini öğretmişti. Köpeğime gereksinim duyabileceğimi

anlamıştım, her nasılsa. Sana yoldaşımı göstereyim dediğim

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

1�·y aslında oydu. Çakal, kızlarıma ait. Köpeğimin seni kokla ınasını istedim. Eve koştuğunda, ona karşı sert davran

ıı ıam gerekti. Onu, senin arabanın içine sokup canını acıt

ı ı ın . Öylesine kocaman ki, koltuğa zor sığdı. Ona seni hırpalamasını söyledim. Köpeğim seni iyice ısırırsa güçten düşersin, ben de işini kolayca bitiririm diye düşündüm. Yeniden kaçtın, ne var, evi terk edemiyordun. Sabırlı olmam ve ka

ı a n lığı beklemem gerektiğini anladım o zaman. Derken rüz

ı•/ır yön değiştirdi, artık başarımdan emindim.

"Nagual, bana, senin beni bir kadın olarak beğeneceğinden adı gibi emin olduğunu söyledi. Doğru anı beklemek ye-1 l'cckti. Nagual, erkini elinden aldığımı anladığın an kendini

öldüreceğini de söyledi. Ama başaramazsam ya da kendini

< ıldürmezsen ya da tutsağım olarak yaşamanı istemezsem,

saç bağımla seni boğarak öldürmeliydim. Cesedini nereye

;ıl acağımı bile gösterdi bana: Dağlarda bir yarık, dipsiz bir

k uyu, buradan pek uzak değil, keçiler kaybolur orada hep.

Ne var, Nagual senin korkutucu yanından hiç söz etmemi§ti.

Sana bu gece birimizin ölebileceğini söyledim. Bunun ben

olacağını hiç dü§ünmemi§tim. Nagual, kazanacağım hissini

yerle§tirmi§ti içime. Seninle ilgili her §eyi anlatmaması ne

lıliyük acımasızlık."

"Bir de beni dü§ün, dofia Soledad. Sana oranla pek az

�ey biliyordum."

"Aynı §ey değil. Nagual, beni yıllarca bunun için hazırlad ı . Her ayrıntıyı biliyordum. Avucumun içindeydin. Nagual seni aptalla§tıran yaprakları daima el altında bulundurmayı

ve taze tutmayı bile göstermi§ti bana. Sanki ho§ bir koku

versinler diye koymu§ gibi yaptım. Kendi tasıma başka türden yapraklar koymu§ olduğumu ayırt edemedin. Senin için lıazırlamı§ olduğum her §eyi çok beğendin. Yine de kazanan

.-;enin korkutucu yanın oldu."

"Korkutucu yanım derken neden söz ediyorsun?"

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Bu gece bana vuran ve beni öldürecek olandan. İ§imi

bitirmek için ortaya çıkan o deh§et verici çiftinden! Hiçbir

zaman unutamayacağım onu ve eğer ya§arsam, ki ku§kuluyum, hiçbir zaman aynı ki§i olamayacağım."

"Bana benziyor muydu?"

"Sendin o tabii, ama §U an göründüğün gibi değil. Tam

anlamıyla neye benzediğini söyleyemem. Ne zaman dü§ünsem ba§ım dönüyor."

Vuru§umla bedenini terk etmesine ili§kin o bir anlık algımdan söz ettim ona. Bunu anlatarak onu biraz dürtmek, canlandırmak istedim. Tüm olayın ardındaki asıl amaç bizi,

genelde bize yasak olan bir kaynaktan güç almaya zorlamakmı§ gibi geliyordu bana. Gerçekten de zorlu bir yumruk sallamı§tım ona; bedenine önemli ölçüde zarar vermi§tim, yine de bunu yapan ben değildim. Ona sol yumruğumla vurduğumu hissetmi§tim, alnındaki o koca kızıl yumru da bunun kanıtıydı. Yine de eklemlerimde ne bir acı ne de en ufak bir sızı vardı. O çapta bir vuru§ elimin kırılmasına bile neden olabilirdi.

Onun duvara nasıl yapı§tığını gördüğümü anlatınca' iyice

umarsızla§tı. Görmü§ olduğum §eye benzer bir sezgisi, bedeni terk etme duygusu ya da odayı uçarcasına kat edi§i gibi bir

§ey hissedip etmemi§ olduğunu sordum.

"Sonumun geldiğini biliyordum artık," dedi. "Çiftin dokunu§unun ardından pek az ki§İ ya§amını sürdürebilir. Ruhum daha §İmdiden ayrıldıysa ya§ayamayacağım anlamına gelir bu. Ölene dek güçten dü§eceğim."

Gözlerinde vah§i bir bakı§ vardı. Ayağa kalktı, bana saldırmanın e§iğine gelir gibi oldu, am<,ı yerine yığıldı yeniden.

"Ruhumu aldın benden. Şimdiden cebe indirdin ha! Niye anlattın bana bunu, niye?"

Ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığına yemin ettim. Her ne biçimde olursa olsun, aslında içimde kendimi sa-

DONA SOLEDAD'IN DEGİŞİMİ

vıınmaktan başka bir düşüncem olmadığını, ona karşı hiçbir

kiitülük gütmediğimi söyledim.

"Ruhum cebinde değilse bu daha da kötü," dedi. "Şu anda amaçsızca dolaşıyor olmalı. Hiçbir zaman yakalayamayac;ığım onu."

Dona Soledad, gücünü tüketmişe benziyordu. Sesi git

ı i kçe zayıfladı. İçeri gitmesini ve uzanmasını istedim. Masadan ayrılmayı reddetti.

"Nagual, eğer tümüyle başarısız olursam, iletişimi sana

;ıktarmamı söyledi," dedi. "Benden, sana, bedenini uzun süre

ı ıııce değiştirdiğini söylememi istedi . Sen şimdi onun kendisisin."

"Bununla ne demek istedi?"

"O bir büyücü. Senin bedeninin içine girip sağlamlığını

değiştirdi. Şimdi Nagual'ın kendisi gibi parıldıyorsun. Sen

lıabanın eski oğlu değilsin artık. Nagual'ın kendisisin."

Dona Soledad ayağa kalktı. Aptal gibiydi. Bir şey söyle

ıııck istiyormuş da dile getirme zorluğu çekiyormuşa benziyordu. Odasına doğru yürüdü. Kapıya kadar yardımcı oldum; içeri girmemi istemedi. Üstüne aldığı örtüyü atıp yatagına uzandı. Çok yavaş bir sesle, yakındaki bir tepeye gidip ıiizgar geldi mi diye bakıp bakamayacağımı sordu. Oldukça

kayıtsız bir biçimde, köpeğini de yanıma alırsam iyi olacağını

siiyledi. Her nedense bu isteği yerinde gelmedi bana. Çatıya

ı ı rmanıp oradan da bakabileceğimi söyledim. Sırtını bana

döndü ve benden istediği en son şeyin, köpeğini tepeye göl ii rüp rüzgar için onu yem yapmam olduğunu söyledi. Bu son derece canımı sıkmıştı. Karanlık odası çok tekinsiz bir

d uygunun ortaya çıkmasına neden oldu. Mutfağa gidip iki

lambayla geri döndüm. Işığı görünce sinirli çığlıklar attı. Ben

de bağırdım, ama bir başka nedenle. Işık odaya vurunca, ze

ıııinin, yatağın çevresinde bir koza oluşturur gibi toplandığın ı gördüm. Algım öylesine hızlı olmuştu ki, bir an sonra, bu ı ığursuz görüntüyü oluşturan şeyin, gaz lambalarının çevre-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

sindeki koruyucu teller olduğuna yemin bile edebilirdim. Bu

hayalet görüntüsü beni çıldırttı. Onu omuzlarından tutup

salladım. Bir çocuk gibi ağlayarak bundan sonra o pis oyunlarını yinelemeyeceğine söz verdi. Lambaları konsolların üstlerine yerle§tirdim. Birkaç saniye sonra uyudu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde rüzgar deği§mişti. Kuzeye

bakan pencereden güçlü bir esintinin girdiğini hissettim. Öğleye doğru, doiia Soledad yeniden ortaya çıktı. Biraz yalpalıyordu. Gözlerindeki kırmızılık gitmiş, alnındaki yumru da azalmıştı; herhangi bir şişlik görünmüyordu.

Gitme zamanımın geldiğini hisettim. Ona, her ne kadar

don Juan'ın bana yolladığı iletiyi yazıya döktüysem de bunun

hiçbir şeyi aydınlatmadığını söyledim.

"Sen, babanın eski oğlu değilsin artık, Nagual'ın kendisisin," dedi.

Gerçekten aykırı bir §eyler vardı bende. Daha birkaç saat önce umarsızdım ve dofia Soledad beni neredeyse öldürüyordu; ama o an, benimle konuşurken o olayın dehşetini unutmuştum bile. Bunun yanı sıra öyle bir yanım da vardı ki,

kişiliğime ya da işime ilişkin bir konuda, insanlarla günler

boyunca anlamsızca konuşabilirdi. O yanım gerçek ben; ya

§amım boyunca tanıdığım ben olsa gerekti. Bununla birlikte,

bir gece önce ölümle dolaşan ve bunu hemen unutan ben,

gerçek değildi. Hem bendi hem de değildi. Böyle bağdaşmazlıklar ortaya çıktığında, don Juan'ın yaklaşımları daha bir geçerlilik kazansa da kabul edilir gibi değildi.

Dona Soledad dalgın bakıyordu. Dingince gülümsedi.

"Oh! Sonunda geldiler! " dedi birdenbire. "Ne iyi. Kızlarım burada. B ana bakarlar artık."

Gittikçe kötüleşiyor gibiydi. Her zamanki gibi güçlü görünse de davranışı çözülmeye başlamıştı. Korkum arttı. Onu orada mı bırakayım, yoksa birkaç yüz kilometre ötedeki hastaneye mi götüreyim bilemedim.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Birden küçük bir çocuk gibi zıplayıp, sokak kapısından

lı rladı ve ara yoldan ana yola doğru koştu. Köpeği de peşinden. Onu yakalamak amacıyla arabaya koştum. Dönecek yer ı ılmadığı için yolu geri geri gittim. Anayola yaklaşırken, arka

pencereden, dört genç kadının dona Soledad'ın çevresini al

ı ı ı ış olduklarını gördüm.

Bölüm iki

*

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

D ona Soledad

açıklar

, kendisini

gibiydi.

çevreleyen

Tiyatrovari

dört

hareketlerle kıza bir §eyler

kollarını oyna

ı ıyor, ba§ını ellerinin arasına alıyordu. Onlara benden söz eti iği çok belirgindi. Arabayı, daha önce bırakmı§ olduğum ye-1 l' sürdüm yeniden. Onları orada beklemeye karar verdim.

Arabada mı kalayım, yoksa kayıtsızca sol çamurluğun üstüne

ıııi oturayım diye dü§ündüm. Önceki günün olaylarına ben

/l' f §eylerin yinelenmesi durumunda içeri dalmaya ve gaza

lıasmaya hazır bir biçimde, arabanın kapısının yanında ayakla beklemeye karar verdim.

Çok yorgundum. Yirmi dört saatten beri bir nebze uyuya mamı§tım. Genç kadınlara, dona Soledad'ın ba§ına gelenleri olabildiğince çabuk ve ayrıntılı biçimde anlatıp, ona yard ı ın etmek için gerekeni yapmalarını sağlar sağlamaz oradan ayrılmayı kuruyordum. Varlıkları, kesin bir deği§ime neden

olmu§tu. Her §ey yeni bir güç ve dirilikle dolmu§ ta§mı§ gibiydi. Dona Soledad'ın çevresini aldıklarında, bu deği§imi lı issettim.

Dona Soledad'ın, onların don Juan'm çömezleri olduklarını açıklaması, gözümde, çekiciliklerini öylesine artırmı§tı

ki, onları görmeye can atıyordum. Dofıa Soledad'a benzeyip

benzemediklerini merak ettim. Benim gibi olduklarını ve aynı yönde gittiğimizi söylemişti . Bunu olumlu açıdan yorumlamak çok kolaydı. Buna her şeyden çok inanmak istedim.

Don Juan onlara "las hermanitas", küçük kız kardeşler

derdi. Oldukça uygun bir addı bu, en azından tanışmış oldu

ğum Lidia ve Rosa için geçerliydi; incecik, peri kızı gibi çekici iki genç kadın. Onlarla ilk tanıştığımızda yirmili yaşlarının başlarında olduklarını düşünmüştüm, ne var, Pabli to ve Nestor, onların yaşından söz etmekten daima kaçınmışlardı.

Öbür ikisi, Josefina ve Elena tam bir gizemdi benim i çin.

Adlarının kimi zaman, ama hep olumsuz bağlamda geçmesine alışmıştım. Don Juan'ın yaptığı bazı gelgeç yorumlardan, onların biraz tuhaf oldukları kanısına varmıştım; biri deliydi,

ötekiyse obur. Diğerlerinden ayrı tutuluyorlardı. Bir keresinde, don Juan'la birlikte eve doğru yürürken Josefina'yla kar

şılaşmıştım. Beni onunla tanıştırdı, ama daha merhaba demeden yüzünü örtüp eve kaçtı. Bir başka zaman, Elena'yı çamaşır yıkarken gördüm. Dev gibiydi. Salgı bezlerinde bir

bozukluk olduğuna hükmettim. Merhaba dedim ama arkasını dönmedi. Yüzünü asla görmedim.

Dona Soledad'ın açıklamalarıyla onlara verdiği destekten sonra bu gizemli "hermanitalar"la konuşmayı hem çok istediğimi hissediyor, hem de neredeyse korkuyordum onlardan.

Bir yandan kayıtsızca yoklan a�ağı bakıyor, öte yandan

hepsiyle aynı anda karşılaşmam i çin gereken gücü topluyordum. Yol bomboştu. Gelen giden yoktu ve daha bir dakika önce, evden otuz metre uzakta duruyorlardı. Arabanın tepesine çıkıp bakındım. Görünürde kimse yoktu, köpek bile.

Ürküye kapıldım. Aşağı kaydım. Arabaya dalmak üzereydi m

ki birisinin, "Hey, bakın hele k i m varmış burada! " dediğini

duydum.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Evden henüz çıkan iki kızla yüz yüze gelmek amacıyla

�:ahucak döndüm. Hepsinin önüm sıra koşup eve arka kapıdan girmiş oldukları kanısına vardım. Gönül rahatlığıyla iç geçirdim.

İki genç kız bana doğru yaklaştılar. Onlara daha önce

; ı l ıcı gözle bakınamış olduğumu kendime itiraf etmem gerek iyordu. Çok güzeldiler, esmer ve inceciktiler, ama cılız de

ı•.ıldiler. Uzun, kapkara saçlarını örmüşlerdi. Düz etek, blu

ı·iıı ceket ve alçak topuklu, yumuşak tabanlı ayakkabılar giy

ıııi�lerdi. Çorapları yoktu, bacakları biçimli ve kaslıydı. Boy

Lırı bir altmış, bir altmış beş gibi duruyordu. Sağlam bir gö

ı ıinümleri vardı, devinimleri cesurcaydı . Biri Lidia, diğeriyse

l�osa'ydı.

Onları selamladım, derken, aynı anda bir el sıkma faslı

l ı;ı�latıp çevremi kuşattılar. Sağlıklı ve dipdiriydiler.

Arabadaki paketleri taşımama yardımcı olmalarını isted i m. Paketleri eve götürdüğümüz sırada derinden gelen bir l ı ı rıltı duydum. Öylesine genizden ve yakından geliyordu ki

daha çok aslan kükremesini andırıyordu. "Neydi bu?" diye

'>(ırdum Lidia'ya.

"Bilmiyor musun?" diye sordu inanmamış bir sesle.

"Köpek olmalı," dedi Rosa, eve girip beni de neredeyse

pc�leri sıra sürüklerlerken.

Paketleri masaya bırakıp iki sıranın üstüne oturduk.

Kızların ikisinin de yüzü bana dönüktü. Doiia Soledad'ın

�:(>k hasta olduğunu, kendisine nasıl yardımcı olacağımı bile

ı ı ıcdiğim için onu kentteki hastaneye götürmeye hazırlandı

.ı•.ı nı ı söyledim onlara.

Konuşur konuşmaz, tehlikeli bölgeye girdiğimi anladım.

1 >ona Soledad'la aramızdaki güç gösterisinin gerçek içeriği

l ıakkında onlara ne denli bilgi aktarmam gerektiğini bilme

ı ı i ı ı başka bir yolunu bulamamıştım. İpucu kollamaya başla

ı l ıııı. Seslerini ya da yüz ifadelerini dikkatlice izlersem olan

L ı r hakkında ne bildiklerini anlayabileceğimi düşündüm. Ne

var, sessiz kalıp beni konu§turdular. Daha fazla bilgi verip

vermeme konusunda ku§kuya kapıldım. Ne yapacağımı dü

§Ünür, bu arada hata yapmamaya çalı§ırken harcadığım onca

güç, sonunda anlamsızca konu§mama yol açtı. Lidia sözümü

kesti. Sert bir sesle dona Soledad'ın sağlığı hakkında endi§eye kapılmama gerek olmadığını, çünkü ona yardımcı olmak için gereken adımları atmaya ba§lamı§ olduklarını bildirdi.

Bu açıklama, dona Soledad'ın derdinin ne olduğunu bilip

bilmediğini sormama neden oldu.

"Ruhunu çaldın onun," dedi suçlarcasına.

İlk tepkim kendimi savunmak oldu. Ate§li bir konu§maya giri§timse de sonunda kendimle ters dü§tüm. Öylece bana baktılar. Anlamlı üç beş sözü bir araya getiremiyordum. Aynı §eyi deği§ik biçimde söylemeyi denedim. Yorgunluğum öylesine artmı§tı ki dü§üncelerimi düzene sokmakta oldukça

zorlanıyordum. Sonunda vazgeçtim.

"Pablito'yla Nestor neredeler?" diye sordum uzun bir

sessizliğin ardından.

"Birazdan gelirler," dedi Lidia kesip atarcasına.

"Onlarla birlikte miydiniz?" diye sordum.

"Hayır!" diye bağırıp bana baktı.

"Onlarla asla bir yere gitmeyiz," diye açıkladı Rosa. "O

serseriler bizden farklıdır."

Lidia, ayağıyla onu susturan, buyurgan bir devinimde

bulundu. Görünü§e bakılırsa buyrukları o veriyordu. Ayağının devinimini yakalayınca, don Juan'la olan ili§kimizin oldukça ilginç bir yönü bilincime çıktı. Birlikte yaptığımız sayısız gezintiler sırasında, gerçek bir çaba göstermeksizin, ayakların kimi gizli devinimlerinden olu§an kapalı bir ileti§im dizgesini bana öğretmeyi becermi§ti. Lidia'nm Rosa'ya,

"korkunç" anlamına geleri ve imlemeyi bilenlerin gözü önünde olu§anların ho§ olmadığını ya da tehlikeli olduğunu gösteren imi aktardığını gördüm. Bu bağlamda, bu ben oluyor-

dum. Güldüm. Don Genaro'yla ilk tanıştığımda, don Juan'ın

da bana bu imi iletmiş olduğunu anımsadım.

Tüm imlerini ortaya çıkarabilmek amacıyla olanların

ayırdında değilmişim gibi davrandım.

Rosa üstüme gelmek istediğini imledi. Lidia buyurgan

hir hayır imiyle bunu yanıtladı.

Don Juan'a göre, Lidia'da yetenek vardı. Onun fikrince,

l'ablito'dan da, Nestor'dan da, benden de daha duyarlı ve

daha tetikti. Onunla dost olmayı asla becerememiştim. Mesafeli ve sertti. Hiç kimseye doğrudan bakmayan fıldır fıldır kocaman kara gözleri, çıkık elmacık kemikleri, köprüsü biraz basık ve geniş, hokka gibi bir burnu vardı. Kırmızı ve aşırı hassas gözkapaklarını ve bu nedenle herkesin ona sataştıgı nı anımsadım. Kırmızılık ortadan yok olmuştu, ne var, gözlerini ovmayı ve gözkapaklarını kırpıştırmayı sürdürüyordu.

1)on Juan ve don Genaro'yla buluştuğumuz yıllar boyunca

en çok Lidia'yla karşılaşmıştım, ama aramızda bir düzineden

f azla sözcük geçmemişti. Pablito'ya göre o en tehlikeli kişiydi. Bense hep onun aşırı utangaç olduğunu düşünmüştüm.

Öte yandan, Rosa pek gürültücüydü. Gözleri içten ve

parlaktı. Hiçbir zaman insanın arkasından dolap çevirmezdi

ama çok geçimsizdi. Herkesten çok Rosa'yla konuşmuştum.

1)ost canlısı, oldukça cesur ve pek komikti.

"Öbürleri nerede?" diye sordum Rosa'ya. "Ortaya çıkmayacaklar mı?"

"Birazdan çıkarlar," diye yanıtladı Lidia.

Yüzlerinden, o dostluktan pek bir şey kalmadığını okuyabiliyordum. Ayak iletişimlerini değerlendirince en az dona Soledad denli tehlikeli oldukları çıkıyordu ortaya, bir yandan da orada öylece otururken, müthiş güzel oldukları da aklımdan çıkmıyordu. Onlara karşı sıcak duygular hissettim.

!\shnda, gözlerime bakmayı sürdürdükleri oranda bu duygumın da yoğunluğu artıyordu. Bir an geldi duygularım gerçek hi r tutkuya dönüştü. Öylesine çekiciydiler ki, yalnızca onlara

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

bakarak saatlerce oturabilirdim orada. Ne var, uyarıcı bir

düşünceyle ayağa kalktım. Önceki gece yaptığım ahmaklığı

yinelemeyecektim. En iyi savunmanın kartlarımı masaya açmak olduğunda karar kıldım. Tok bir sesle, don Juan'ın, dona Soledad'ı kullanarak benim için bir sınav hazırladığını ya da bunun tam tersinin söz konusu olduğunu onlara söyledim. Ola ki onları da aynı şey için hazırlamıştı ve bir tür dalaşa girip aramızdan birine zarar verebilirdik. Savaşçı ruhlarına hitap ettim. Don Juan'ın gerçek kalıtçıları idilerse bana karşı kusursuz davranıp tasarılarını açıklamalı, sıradan insanlar gibi davranmamalıydılar.

Rosa'ya dönüp üstüme saldırmak istemesinin nedenini

sordum. Bir an için hazırlıksız yakalandı ve derken öfkelendi. Gözleri öfkeyle alevlendi; küçük ağzı büzüldü.

Lidia çok inandırıcı bir biçimde, onlardan korkmamam

gerektiğini, Rosa'nın, dona Soledad'ı yaraladığım için bana

kızdığını söyledi. Duyguları tümüyle bireysel bir tepkiye dönüşmüştü.

O halde ayrılma zamanının geldiğini söyledim. Kalktım.

Lidia beni durdurmak istermiş gibi bir devinimde bulundu.

Korkmuş ya da çok ilgilenmiş gibiydi. Kapının dışından gelen bir sesle dikkatimin dağıldığı sırada o, karşı gelmeyi sürdürüyordu. Kızlar yanıma sıçradılar. Ağır bir şey kapıya dayanıyor ya da onu itiyordu. Derken kızların, kol demiriyle kapıyı desteklediklerinin ayırdına vardım. Bıkkınlık her yanımı kapladı. Her şey yeni baştan başlıyordu ve ben hasta ve yorgundum.

Kızlar birbirlerine baktılar, derken bana bakıp yeniden

birbirlerine baktılar.

Evin dışında, büyük bir hayvanın soluduğunu ve sızlandığını duydum. O köpek olmalıydı bu. O an bitkinlikten gözüm karardı. Kapıya atıldım, ağır kol demirini kaldırıp açmaya koyuldum. Lidia kendini kapıya attı ve yeniden kapadı.

"Nagual haklıymış," dedi zorlukla nefes alırken. "Düşünmekten başka yaptığın bir şey yok. Sen sandığımdan da salaksın."

Beni masaya doğru çekti. Zihnimde, onlara tam ve kesin

biçimde gerçekten sabrımın tükendiğini söylemenin en doğru yolunu arıyordum. Rosa yanıma oturdu, bana değiyordu; bacağı sinirli biçimde oynuyor ve benimkine değiyordu. Lidia karşımda, ayaktaydı, doğrudan bana bakıyordu. Yanan siyah gözleriyle anlayamadığım bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Konuşmaya başladım, ama bitiremedim. Çok ani ve derin bir bilinçlilik hali yaşadım. Bedenim, evin dışından gelen yqilimsi, fosforlu ışığın bilincindeydi. Ne bir şey görmüş ne

de duymuştum. Tıpkı, birden uyuyakalmışım ve düşüncele

ı im de günlük yaşamdan üst üste kopup gelen görüntülere

dünüşmüş gibi bilincindeydim ışığın. Işık yüksek bir hızla devinip duruyordu. Dikkatimi ışığa odaklamam müthiş bir zil ı i n berraklığına yol açmıştı. Bu evde, bu insanların yanında ıııasum bir seyirci gibi davranmak yanlış ve çok tehlikeliydi.

"Korkmadın mı?" diye sordu Rosa kapıyı imleyerek.

Sesi yoğunlaşmamı bozdu.

Kapının dışındaki her neyse, beni korkudan öldürecek

kadar ürkütmüş olduğunu itiraf ettim. Daha da konuşacak

! 1 111, ne var, bir gazap nöbetine kapıldım ve dofıa Soledad'ı

giirüp onunla konuşmak istedim. Ona güvenmiyordum.

1)oğrudan odasına gittim. Orada değildi. Adını ünleyerek

�:ağırmaya başladım onu. Evin bir odası daha vardı. Kapıyı

;11.;lım ve içeri daldım. Orada da kimseler yoktu. Öfkem ve

k orkum aynı oranda arttı.

Arka kapıdan çıkıp ön tarafa geldim. Köpek bile görü

ı ı iirlerde değildi. Öfkeyle ön kapıyı vurdum. Lidia açtı. İçeri

gi relim. Bağırarak herkesin nerede olduğunu söylemesini isi l·dim ondan. Gözlerini indirdi ve yanıt vermedi. Kapıyı ka-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

pamak istedi ama izin vermedim. Çabucak oradan uzaklaşıp

öteki odaya girdi.

Yeniden masanın başına oturdum. Rosa kımıldamamıştı. Donmuş gibi duruyordu.

"Biz aynıyız," dedi durup dururken. "Bize Nagual söyledi

bunu."

"Peki evin çevresinde sinsice dolanan şey neydi?" diye

sordum.

"Dost," dedi.

"Nerede şimdi?"

"Hala burada. Gideceği de yok. Güçsüz olduğunu hisettiği an dümdüz edecek seni. Neyse, sana bunları söyleyecek olan bizler değiliz."

"Peki, kim konuşacak benimle?"

"La Garda!" diye bağırdı Rosa, gözlerini olabildiğince

açarak. "Her şeyi bilen odur."

Rosa, güvenlikli tarafta kalabilmek amacıyla, kapıyı kapamasına izin vermemi istedi. Yanıtımı beklemeden kapıya yöneldi ve çarparak kapadı.

"Herkes buraya gelmeden hiçbir şey yapamayız," dedi.

"Lidia elinde bir paketle, koyu sarı kumaşa sarılmış bir

nesneyle döndü odaya. Olabildiğince dinginleşmişti. Daha

buyurgan bir tavır aldığının ayırdına vardım. Her nasılsa, havasını Rosa'ya ve bana bulaştırmasını bilmişti.

"Burada ne var, biliyor musun?" diye sordu.

Bu konuda en küçük bir fikrim bile yoktu. Hiç de acele

etmeden, tadını çıkara çıkara paketi açmaya başladı. Derken, durdu ve bana baktı. Sanki ikirciklenmişti. Çıkının içindekini göstermekten utanırmış gibiydi.

"Bu paket sana Nagual'dan kaldı," diye mırıldandı, "ama

la Gorda'yı beklesek daha iyi olur sanırım."

Açması için üsteledim. Bana dehşetli bir bakış fırlatıp

tek bir sözcük daha etmeden paketi odadan çıkardı.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Lidia'nın oyununa bayılmı§tım. Tam anlamıyla don Juan'ın öğretileri yönünde bir i§ çıkarmı§tı. Sıradan bir olayın kendi lehine en iyi biçimde nasıl çevrilebileceğini göstermi§

ıi. Paketi yanıma getirip, açacağını ileri sürerek ve paketin

bana don Juan'dan kaldığını söyleyerek dayanılmaz bir gizem olu§turmu§tu. Paketin içindekileri öğrenmek istiyorsam orada kalmam gerektiğini biliyordu. Çıkının içinde öylesine

deği§ik §eyler olabilirdi ki. Belki de don Juan'ın, psikotropik

mantarlar için kullandığı pipoydu bu. Piponun, saklamak

amacıyla bana verileceğini söylemi§ti. Belki bıçağı ya da deri

kcsesiydi; hatta büyücülükle ilgili erk nesneleri bile olabilirdi. Öte yandan, Lidia'nın çevirmekte olduğu bir oyun da olabilirdi bu; don Juan bana kalıt bırakacak türden bir insan değildi; çok daha karma§ık ve bilinmez yönleri vardı.

Rosa'ya yorgunluktan ve açlıktan ölmek üzere olduğumu söyledim. Kente dönmeyi, birkaç gün dinlenip Nestor'la Pablito'yu görmeye gelmeyi dü§ünüyordum. Hem diğer kızları da görebilecektim.

Lidia döndüğünde Rosa ona gitmeyi dü§ündüğümü bildirdi.

"Nagual, sana tıpkı kendisiymi§ gibi özen göstermemizi

buyurdu," dedi Lidia. "Şimdi hepimiz Nagual'ız, ama sen bizden de ötesin, nedendir bilinmez."

Her ikisi birden konu§maya ba§layıp kendilerince, artık

lıa§ıma dofi.a Soledad'm açtığı türden hiçbir bela gelmeyecegi yolunda güvence verme yarı§ına girdiler. İkisinin de gözlerinde öylesine yeğin bir bakı§ vardı ki bedenim tükeniverdi.

(lüvendim onlara.

"La Garda gelinceye dek beklemelisin," dedi Lidia.

"Nagual, onun yatağında uyuman gerektiğini söyledi,"

diye ekledi Rosa.

Tekinsiz bir açmazın pençesinde, odayı ar§ınlamaya ba§ladım. Bir yandan kalıp dinlenmek istiyordum; yanlarındaykL:n bedenen iyice mutluydum; bir gün önce dofia Soledad'la

birlikteyken hissedemediğim bir duyguydu bu. A.ılcı yanım

ise dinginlqmemişti bir türlü. En az bir önceki günkü kadar

ürkmüştüm. Koyu umarsızlık anları geçirmiş ve çok cesur

hareketlerde bulunmuştum. Olayların ilk hızının kesilmesinin ardından kendimi her zamanki kadar savunmasız hissetmiştim.

Deliler gibi odayı arşınlarken, kendimi ruhsal bir çözümlemeye verdim. Kızlar kaygılı bakışlarla beni izlerken tek bir söz bile etmiyorlardı. Derken, bilmece çözülüverdi

birden; içimde bir şeyin, korkak adamı oynadığını biliyordum. Don Juan'la birlikteyken buna benzer biçimde tepki vermeye alışmıştım. Birlikteliğimiz boyunca, beni korkudan

uzak tutacak, uygun, yatıştırıcı edimleri ondan almış, tümüyle ona güvenmiştim. Ona olan bağımlılığım bana güven sağlamıştı. Ne var, bu artık olası değildi. Don Juan yoktu. Çömezleri, ondaki sabra, derinliğe ya da yetkinliğe sahip değillerdi. Onlarla birlikteyken avunma peşinde koşmak aptallıktan başka bir şey değildi.

Kızlar beni öteki odaya götürdüler. Pencere güneydoğuya bakıyordu, neredeyse döşek kadar kalın bir yatak da öyle.

Altmış santim uzunluğunda, gözenekli dokulu, içi oyuk bir

"maguey sapı" yastık işlevini görüyordu. Tam ortasında tatlı

bir eğim oluşmuştu. Yatağı ve yastığı denedim. Hissetiğim

bedensel rahatlık ve konfor benzersiz bir deneyimdi. Don

Juan'm yatağına uzanmak, içimi güven ve mutlulukla doldurmuştu. Eşsiz bir dinginlik her yanımı kapladı. Buna benzer bir duyguyu, don Juan Kuzey Meksika çölünde bir tepede bana bir yatak hazırladığında da yaşamıştım. Uyuyakaldım.

Sabahleyin erkenden uyandım. Neredeyse üstüme çıkmak üzere olan Lidia ve Rosa derin uykudaydılar. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldım, derken ikisi birden aynı anda uyandı.

Lidia esnedi ve beni korumak ve böylece dinlenmemi

sağlamak amacıyla yanımda yatmaları gerektiğini söyledi.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Çok acıkmı§tım. Lidia, Rosa'yı yemek hazırlaması için mutfağa gönderdi. Kendisi de evdeki tüm lambaları yaktı. Yemek "hazırlanınca sofranın ba§ına oturduk. Sanki tüm yaşamımı onlarla geçirmişim ya da onları hep tanıyormuşum gibiydi. Sessizlik içinde yedik.

Rosa masayı temizlerken Lidia'ya herkesin don Juan'ın

yatağında mı yattığını sordum; görünüşe bakılırsa dona Soledad'ınkinin dışında evdeki tek yatak don Juan'mkiydi.

Lidia kayıtsız bir titremle kendilerinin yıllarca önce oradan ta§ınmış olduklarını, yakınlarda bir eve yerleştiklerini, Pablito'nun da Nestor ve Benigno'yla birlikte bir başka evde

yaşadığını söyledi.

"Ne oldu sizlere böyle? Sizin hep birlikte yaşadığınızı sanıyordum," dedim.

"Artık değil," diye yanıtladı Lidia. "Nagual gittiğinden

hu yana hepimizin ayrı i§leri var artık. Bizi Nagual bir araya

getirmişti, Nagual ayırdı."

"Peki, Nagual nerede şimdi?" diye sordum en kayıtsız

sesimle.

İkisi de önce bana, sonra da birbirlerine baktılar.

"Nereden bilelim ki," dedi Lidia. "O ve Genaro gitti."

Doğruyu söylüyora benziyordu, ama ben yine de bana

bildiklerini bir kez daha yinelemeleri için direttim.

"Gerçekten bir şey bilmiyoruz," diye bağırdı sorularımdan kafası karışan Lidia. "Başka bir bölgeye gittiler. Bu soruyu la Gorda'ya sormalısın. Sana

söyleyecek şeyleri var. Senin buralara geldiğini biliyordu, buraya varmak için bütün gece

yolculuk yaptık. Ölmüş olabileceğinden korkuyorduk. Nagu

;ıJ bize yalnızca senin yardım edebileceğini, yalnızca sana güvcnebileceğimizi söylediydi. Senin onun kendisi olduğunu

'>üyledi.

Yüzünü örtüp kıkırdadı ve sonradan düşünmü§çesine

L· klcdi, "Ne var, buna inanmak çok zor."

"Seni tanımıyoruz," dedi Rosa. "Mesele de bu zaten. Biz

dördümüz aynı şeyleri hissediyoruz. Ölmüş olduğundan korkuyorduk. Ama seni gördüğümüzde ölmemiş olman kanımızı beynimize sıçrattı. Soledad anamız gibidir, belki de daha da öte."

Fesat dolu bakışlarla birbirlerini süzdüler. Bunu hemen

bela işareti olarak aldım. Her an bir şey yapabilirlerdi. Lidia,

herhalde yüzümden rahatlıkla okuduğu güvensizliğimin ayırdına vardı. Buna, bir dizi yardım önerisiyle karşılık verdi.

Gerçekten, içtenliklerine inanmamak için hiçbir nedenim

yoktu. Bana zarar vermek istemiş olsalardı, bunu uyurken

yapabilirlerdi. Öylesine içten konuşuyordu ki utandım. Onlara getirdiğim armağanları dağıtmaya karar verdim. Paketlerin içinde önemsiz ıvır zıvır bulunduğunu, istediklerini se

çebileceklerini söyledim. Lidia, armağanları benim belirlememi yeğleyeceklerini bildirdi. Çok nazik bir dille, dofia Soledad'ı da sağaltabilirsem çok memnun olacaklarını ekledi.

"Onu sağaltmak için ne yapmalıyım sizce?" diye sordum

uzun bir sessizliğin ardından.

"Çiftini kullan," dedi önemsiz bir şey söylermişcesine.

Dofia Soledad'ın beni tam katledeceği sırada, ne bana

ait bir yetenek ne de bilgi olduğuna inanmadığım içimdeki

bir şey sayesinde hayatta kalmış olmam gerçeğine dikkatle

yaklaştım. Anlayabildiğim kadarıyla, bir hücumu gerçekleştiren bu tanımlanmaz şey gerçek ama ulaşılmazdı. Kısacası dofia Soledad'a ancak

balık kavağa çıkarsa yardım edebilirdim.

Beni dikkatle dinlediler ve sessiz, ama sinirli kalakaldı-

lar.

"Dona Soledad nerede şimdi?" diye sordum Lidia'ya.

"La Gorda'yla birlikte," dedi umarsız bir sesle. "La Gorda uzaklara götürdü onu. Sağaltmak için çabalıyor. Ama nerde olduklarını bilmiyoruz. İşte, gerçek bu."

"Peki, Josephina nerede?"

"Tanık'ı çağırmaya gitti. Dofia Soledad'ı yalnızca o sa

ğaltabilir. Rosa, senin Tanık'tan daha ileride olduğunu dü

�ünüyor. Ne var, dofia Soledad'a kızgınsın sen, ölmesini istersin. Bundan ötürü de suçlayacak değiliz seni."

Ona kızgın olmadığım ve her şeyin ötesinde, kesinlikle

ölmesini istemediğim konusunda güvence verdim onlara.

"İyileştir onu, o halde," dedi Rosa yüksek perdeden çıkan kızgın bir sesle. "Tanık bize, senin ne yapman gerekirse onu yapmayı bildiğini söyledi ve Tanık asla yanılmaz."

"Kim bu Allahın belası Tanık?"

"Tanık Nestor'dur," dedi Lidia, bu adı dile getirmekten

çekinircesine. "Biliyorsun bunu. Biliyor olmalısın."

Son buluşmamızda don Genaro'nun Nestor'a Tanık adını vermiş olduğunu anımsadım. O gün, don Genaro'nun bunu, birlikte geçirdiğimiz son anların gerginliğini ve kaygısını azaltmak için söylediğini düşünmüştüm.

"Şaka değildi," dedi Lidia kendinden emin bir sesle.

"Genaro ve Nagual, Tanık için ayrı bir yöntem izlediler. Nereye gittilerse onu da götürdüler. Ama her yere! Tanık, tanıklık edilecek her şeye tanık oldu."

Aramızda büyük bir yanlış anlama olduğu su götürmezdi. Aralarında bir yabancı olduğumu anlatmaya çabaladım.

Don Juan beni herkesten uzak tutmuştu, Pablito ve Nestor'dan bile. Ne haber, eyvallah sözlerinin dışında, tam anlamıyla konuşamamıştık. Onları, don Juan'm tanımlarıyla biliyordum. Her ne kadar Josephina'yı bir kez görmüş olsam da, neye benzediğini bile anımsamıyordum. La Gorda'yı ise

kocaman bir sırt olarak anımsıyordum. Onlara, bir gün öncesine dek don Juan'm çömezleri olduklarını ve Benigno'nun da aynı takımdan olduğunu bile bilmediğimi söyledim.

Utangaçça birbirlerine baktılar. Rosa bir şeyler söylemek amacıyla dudaklarını kıpırdattıysa da Lidia ayaklarıyla ona bir buyruk verdi. Uzun ve içten açıklamalarımın ardın-

dan artık birbirlerine ileti yollamamaları gerektiğini dü§ündüğümü hissettim. Sinirlerim öylesine gergindi ki ayaklarının gizli kapaklı devinimleri nedeniyle §iddetli bir öfkeye kapıldım. Ciğerlerimin tüm gücüyle kızlara bağırıp sağ yumru

ğumu masanın ortasına patlattım. Rosa inanılmaz bir hızla

ayağa kalktı ve sanırım onun bu beklenmeyen devinimine

yanıt olarak bedenim kendiliğinden, aklım ne yaptığımı ayırt

bile edemeden, bir adım geriledi ve Rosa'nın sol elinde tuttuğu kara bir sopa ya da ağır bir nesnenin saldırısından kıl payı kurtuldu. Nesne gök gürültüsünü andıran bir sesle masanın üstüne vurdu.

Daha önce dofia Soledad bana hücum ettiğinde duydu

ğum o belirgin ve gizemli çatırdama sesini hemen nefes borumun ardında yeniden duydum. Gözlerim yerinden fırladı ve kolum yıldırım hızıyla Rosa'nm sopasının üstüne vurdu.

Tüm sahneyi film izler gibi izledim.

Rosa bir çığlık attı ve bunun ardından tüm ağırlığımla

öne eğilmi§ ve sol yumruğumla Rosa'nın elinin tersine vurmu§ olduğumun ayırdma vardım. Afallamı§tım. Ba§ıma gelenler gerçeğe benzemiyordu. Bir karabasandı bu. Rosa ba

ğırmasını sürdürdü. Lidia onu don Juan'ın odasına götürdü.

Acıyla bir süre daha bağırdığım duydum; sonra da sustu.

Masanın yanı ba§ına oturdum. Dü§üncelerim dağılmı§tı.

Boynumdan gelen o ses artık iyice bilincinde olduğum

bir şey halini almı§tı. Don Juan bir keresinde bunu, sürat de

ği§tirirken çıkardığım sese benzer bir §ey biçiminde tanımlamı§tı. Onunla birlikteyken de böyle bir §ey ya§adığımı hayal meyal anımsıyordum. Geçen gece, her ne kadar bunun bilincine vardıysam da Rosa'nın yanında yinelenene dek tam anlamıyla kabullcnmenıi§tiın. Derken, bu sesin ağız bo§luğunda ve kulaklarımda belirgin bir ısı yarattığının da ayırdına vardım. Sesin gücü ve kuruluğu, aklıma kocaman çatlak bir

camın görüntüsünü getirmi§ti.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

l ,idia bir süre sonra döndü. Dingin ve toparlanmış gibiydi. l latta güldü bile. Ondan bu bilmeceyi çözmeme yardım ı·ı ıııcsi için bildiği her şeyi açıklamasını istedim. Uzun bir

d ı ı raksamanın ardından, ben bağırıp çağırdıktan ve masaya

vıııı ruğumu indirdikten sonra Rosa'nın heyecana kapıldığını, sinirlendiğini ve onlara zarar vereceğinden korkarak "rüya el iyl e" bana saldırdığını anlattı. Saldırısından sıyrıldığımı w l ı pkı dofia Soledad'a vurduğum gibi ona da vurmuş oldugıııııu, bir yolunu bulamazsam Rosa'nın elini kullanamaya

ı·;ıgı nı söyledi.

Ardından Rosa odaya girdi. Kolu bir kumaş parçasıyla

·.;ı rı l ınıştı. Bana baktı. Gözleri, çocuk gözleri gibiydi. Duygul a rı 111 karmakarışık olmuştu. Bir yanım kendini çirkin ve kirli lıisscdiyordu. Ne var, öte yanımsa tümüyle kayıtsızdı. Bu ya-1 1 1 1 11 olmasaydı, dona Soledad'm saldırısından ya da Rosa'nın

vı ık edici vuruşundan kurtulamazdım.

Uzun bir suskunluğun ardından, ayak iletilerinden ötürü

ı·anı mın sıkılmasının benim için bir utanç kaynağı olduğunu,

tll' var ki masada bağırıp çağırmamla Rosa'nın çıkışının bağ

ı Lı�amayacağını söyledim onlara. Onların uygulamalarını bil<'ıncyeceğim göz önünde bulundurulduğunda, Rosa'nın vu

ı ı ı�u nedeniyle çok kötü yaralanabilirdim.

Çok utangaç bir sesle elini göstermesini istedim. Hemen

sa rgıyı açıverdi. Şişmiş ve kızarmıştı. Bu insanların, don Ju

;ı ıı'ın hazırladığı bir sınavı üzerimde uyguluyor oldukları ko-

1 1 1 ısunda hiçbir kışkum kalmamıştı. Onlarla göğüs göğüse ı·.L·ldikçc, akılla ulaşamayacağım alanlara giriyordum. Aklı ıııııı, özün bütünselliği dediği şeyin yalnızca küçük bir parça ·.ıııı oluşturduğunu defalarca yinelemişti. Bedensel yok edil ıitL' gibi hem yabansı hem ele gerçek bir tehlikenin karşısın ı l;ı, bedenim ya gizlenmiş kaynaklarını kullanacak ya da öle ı ·ı · k t i . Buradaki numara bu tür gizli kaynakların var olabile , .l·gin in kabul edilmesinde yatıyordu. Çalışmakla geçen yıl Lı r, bu kabule varmak için atılan adımlardan başka bir şey

değildi. Uzlaşmama ilkesine sıkı sıkıya bağlı olan don Juan

ya tam bir başarı ya da yenilgi ayarlamıştı benim için. Çalışma, beni gizli kaynaklarıma ulaştırmamış olsaydı bu sınav bunu açığa çıkaracak ve yapacağım pek bir şey kalmayacaktı.

Don Juan, dona Soledad'a, büyük bir olasılıkla kendimi öldürebileceğimi söylemişti. İnsan ruhunu bu denli derinden tanıyan bir kişi olarak herhalde haklıydı da.

Yeni bir eylem biçimi belirlemenin zamanıydı. Lidia,

Rosa ve dona Soledad'ı onlara zarar vermeme neden olan

güçle sağaltabileceğimi söylemişti. Peki, bedenimin o gücü

salıvermesini sağlayan doğru duygu dizisini, düşünceyi ya da

her neyse onu nasıl yakalayacaktım? Rosa'nın elini alıp ok

şamaya başladım. İyileşmesini istedim. Aklımdan yalnızca iyi

şeyler geçirdim. Elini ovuşturup uzun süre bırakmadan tuttum. Başı kucağımda uyuyakalmasına karşın yarasında hiçbir değişiklik olmadı.

Lidia tek bir söz etmeden beni izledi. Güldü bana. Ona

düş kırıcı bir sağaltıcı olduğumu söylemek istedim. Gözleriyle havamı yakalamışa benziyordu. Değişinceye dek bakışlarını Çekmedi.

Rosa uyumak istedi. Ya pek yorgun ya da hastaydı.

Hangisi olduğunu anlamayı istemedim bile. Onu kollarıma

aldım; düşündüğümden de hafifti. Don Juan'ın yatağına götürüp yavaşça yatırdım. Lidia üstünü örttü. Oda çok karanlıktı. Camdan baktığımda yıldızlı, bulutsuz, pırıl pırıl bir gece gördüm. O ana dek, oldukça yükseklerde olduğumuz aklımdan çıkıp gitmişti.

Göğe bakarken içimi bir iyimserlik duygusu kapladı.

Yıldızların pek neşeli biçimde parıldadığını hissettim. Güneydoğu tam da bakılası bir yöndü aslında.

Hemen tatmin etmem gerektiğini hissettiğim ani bir

duyguya kapıldım. Dona Soıedad'ın kuzeye bakan penceresinden bakıldığında göğün ne denli farklı olduğunu görmek istedim. Lidia'yı da oraya götürmek amacıyla elini tuttuysam

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

ı Lı kafamın üstündeki gıdıklayıcı bir his beni durdurdu. Dalganklar halinde sırtımdan belime indi, oradan da mide boşhığuma atladı. Yaygının üstüne oturdum. Hissettiklerimin ıı.crinde dü§ünmek için çaba gösterdim. Gıdıklanmayı his

.sct liğim anda düşüncelerimin gücü ve sayısı azalmıştı sanki.

Kendimi yeniden düşünme adını verdiğim zihinsel sürece

doğru yönlendirmeyi denedimse de beceremedim.

Zihinsel değişimlerim nedeniyle Lidia'ya karşı kayıtsız

k;ıl mı§tım. Yere doğru eğilmiş, yüzüme bakıyordu. O koca

ıııan gözleriyle, birkaç santimetre öteden beni incelemekte

ı ılduğunun ayırdına vardım. Kendiliğimden, yeniden elini tul up dofia Soledad'ın odasına yürüdüm. Kapıya yaklaştığımız

ı l;ı, bedeninin tümüyle gerildiğini hisettim. Onu bırakmam

gerekiyordu. Kapının karşısındaki duvara dayanmış oylumlu

k;ı ranlık insan biçimini hissettiğimde e§iği aşmak üzereydim.

(>ylcsine beklenmedik bir görüntüydü ki birdenbire yutku

ı ı ı ı p Lidia'nın elini bırakıvermiştim. Dona Soledad'dı bu.

Kafasını duvara dayamış, öylece dinleniyordu. Lidia'ya döndiim. Birkaç adım gerilemişti. Dona Soledad'ın geri döndül'.i.ınü fısıldamak istemiştim; ne var, dile getirdiğime emin ol

ıııama karşın sözcüklerim tınısız kalmı§tı. Devinme gereksi

ı ı i ıni duymasaydım yeniden konuşmayı deneyecektim. Sanki

si izcükleri dile getirmek çok zaman alacaktı ve ben buna davanamayacaktım. Odaya girip dona Soledad'a doğru yürüdüm. Görünü§e bakılırsa dayanılmaz acılar içindeydi. Yanınd;ı durdum ve herhangi bir şey sormak yerine, yüzünü kendi

ı ı ıe doğru çevirdim. Alnında bir §ey vardı; yapraklardan yap

ı ı ı ış olduğu bir bandaja benziyordu. Dokununca koyu ve

;ıkışkan olduğunu anladım. Bunu alnından çekip alma geregini hissettim. Oldukça cesur bir devinimle başını tuttum, geriye çektim ve bandajı alıverdim. Ne kımıldadı ne de acıy

Lı yakındı. Bandajın altında sarımsı ye§ilimsi bir leke vardı.

< 'anlıymış ya da içinde güç varmışçasına kımıldadı. Hiçbir

.�ey yapamadan baktım bir süre. Parmağımla dokundum,

s;ınki tutkalını§ gibi yapıştı. Doğal tepkim olan karmaşa duy-

gusunu ya§amadım. Hatta bu nesne ho§uma bile gitti. Parmaklarımın ucuyla tümünü alnından çekip aldım. Ayağa kalktım. Ilık bir maddeydi. Bu nemli makarna gibi §ey bir

anda kurudu. Derken, bir kez daha aydım ve don Juan'ın

odasına ko§tum. Rosa'nın elini kapıp dofia Soledad'a da

yaptığım gibi sarımsı ye§ilimsi maddeyi çekip aldım.

Kalbim öylesine çarpıyordu ki ayakta zorlukla durabiliyordum. Uzanmak istedim, ama içimde bir §ey pencereye doğru atılıp deminki noktada yerimde saymama neden oldu.

Orada ne süreyle yerimde ko§tuğumu anımsayamıyorum. Birden, birisinin boynumu ve omuzlarımı ovduğunu ayrımsadım. O an hemen tümüyle çıplak olduğumun ve yoğun biçimde terlediğimin ayırdına vardım. Lidia omuzlarımı örtmü§tü ve yüzümdeki terleri siliyordu. Birden doğal dü§ünme süreçlerim geri geldi, çevreme bakındım. Rosa derin bir uykuya dalmı§tı. Dofia Soledad'ın odasına daldım. Onu da uyurken bulmayı bekliyordum; ne var, odada hiç kimse yoktu. Lidia arkamdan seğirtmi§ti. Neler olduğunu anlattım ona. Rosa'nın yanma ko§tU ve ben giyinirken onu uyandırdık. Lidia, onun yaralı elini kavradı ve sıktı. Rosa tek bir devinimle ayaklandığında tümüyle uyanıktı.

Evdeki tüm fenerleri söndürmeye koyuldular. Buradan

kaçıp gitmeye hazırlanır gibiydiler. Neden bu kerte ivedilik

içinde olduklarını sormaya hazırlanırken kendimin de tümüyle giyinmi§ ve aynı hava içine girmi§ olduğumun ayırdına vardım. Birlikte acele ediyorduk; üstelik benden doğrudan

buyruk beklermi§ gibiydiler.

Getirdiğim paketleri de alarak kendimizi evin dı§ına attık. Lidia bunların hiçbirini geride bırakmamamı öğütlemi§ti. Kime neyi vereceğimi belirlememi§tim, henüz benim sayılırlardı. Kızlar ön koltuğa oturdukları

sırada ben de elimdekileri arka koltuğa attım. Arabayı çalı§tırdım ve karanlıkta yolumu arayarak geriye doğru gittim.

Y cniden yola koyulduğumuzda oldukça önemli bir so-

ı ıınla karşı karşıya kaldım. Kızlar, bir ağızdan benim öncü

olduğumu söylediler; eylemleri benim kararlarıma bağlıy

ıııı�. Nagual benmişim. Evden öylece çıkıp hedef gözetme

' kn arabayı süremezmişim.

Onlara öncülük etmem gerekiyordu. Ne var, ne yapacav,1 1 11 ya da nereye gideceğim konusunda en ufak bir fikre bile

:.:ılıip değildim. Öylesine dönüp onlara baktım. Farlar araba-

1 1 1 1 1 içinde hafif bir aydınlık oluşturuyordu ve gözleri, bunu

v:ı nsıtan aynalara benzemişti. Don Juan'ın da gözleriyle aynı

':l·yi yaptığını anımsadım; gözleri, sıradan bir insanın gözleri

ıH· oranla daha çok ışık yansıtıyordu.

Kızların, açmazımın ayırdında olduğunu biliyordum.

YL·t crsizliğimi örtecek bir şaka yapmak yerine, çözüm bulrria

"ı ı rı ınunu, hiç düşünmeden onların kucağına bırakıverdim.

Nagual olarak deneyim eksikliğim olduğunu, nereye gidece

ı·ı ıııiz konusunda bir fikir ya da ipucu verirlerse çok hoşnut

k :ılacağımı söyledim onlara. Benden iğrenmiş gibiydiler. Dill ı · rini cıklatıp başlarını salladılar. Aklımdan kente gitmek, NL·stor'un evine, hatta Mexico City'ye gitmek gibi çeşitli ey-11- ıı planları geçirdim, ne var, hiçbiri uygulanacak gibi değilt i 1.

Arabayı durdurdum. Kente doğru gidiyordum. O anda,

l ı:ıyatta en çok yapmayı istediğim şey kızlarla içtenlikle ko

ı ı ıı�ınaktı. Başlamak amacıyla ağzımı açtım, ne var, ikisi de

l ı:ııa yüzünü çevirip kollarını birbirinin omzuna dolayıp yüz

vıııc baktılar. Bu, kendi kabuklarına çekildikleri ve beni dinlrnıcyecek oldukları anlamına geliyor olsa gerekti.

Yeğin bir karmaşa içindeydim. O anda en çok gereksint l ıgi m şey don Juan'ın her türlü olayı ele alış biçiminde gös

ı ı - 1 diği ustalığı, zihinsel yoldaşlığı ve mizah anlayışıydı. Ne

ı :ı ı , onun yerine iki çömez eşlik etmekteydi bana.

Lidia'nın yüzünde gördüğüm keyifsizlik, çığ gibi büyü

ı ı · ı ı kendime acıma duygumu bıçak gibi kesti. İlk kez, ortak

l ı :ıy;ıl kırıklığımızın sona eremeyeceğini açıkça anladım. Hiç

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

kuşkusuz, onlar da başka bir biçimde olsa bile don Juan'ın

ustalığına alışmışlardı. Nagual'ın kendisinden bana doğru

bir geçiş yapmak çok korkunç bir şey olmalıydı.

Motor çalışır durumdayken uzun süre oturup kaldım.

Derken, dona Soledad'ın odasına girdiğimde gıdıklanır gibi

başlayan o bedensel titreme yeniden oldu. Onu gerçek anlamda görmemiştim. Aslında dona Soledad'ı duvara dayanmış görmek, onun bedenini terk ettiği anı yeniden anımsamaktan başka bir şey değildi. O fosforlu akışkan maddeye dokunduğumda onu sağaltmış olduğumu ve ona ve Rosa'ya

bedenimde oluşan bir tür gücü aktardığımı da biliyordum.

Özel bir koyağın görüntüsü düştü aklıma. Dona Soledad'ın ve la Gorda'nın orada olduklarına emindim. Bu bilgi sıradan bir sanı değil, kanıt gerektirmeyen bir gerçekti. La

Garda, dona Soledad'ı o özel koyağın dibine götürmüştü ve

tam o anda sağaltmak için çabalamaktaydı. Ona, dona Soledad'ın alnındaki yaraya sağaltım uygulamamın yanlış olaca

ğını, artık orada kalmalarının gerekmediğini söylemek istedim.

Görümü kızlara anlattım. Her ikisi de, tıpkı don Juan'ın

söylediği biçimde, kendime acımamam gerektiğini söylediler. Ne var, onunla birlikteyken daha uygun tepkiler alırdım.

Kızlarla durum farklıydı. Kendimi hakarete uğramış gibi hissettim.

"Sizi eve götüreceğim," dedim. "Nerede yaşıyorsunuz?"

Lidia bana döndü ve oldukça kızgın bir sesle ikisinin de

benim korumam altında olduklarını, onları güvenli bir yere

ulaştırmam gerektiğini ve don Juan'ın arzusu doğrultusunda, bana yardım etmek amacıyla özgürce devinme haklarından vazgeçtiklerini söyledi.

O an bir parça kızdım. Kızları tokatlamayı istediysem de

o yabansı titremenin tüm bedenimi yeniden kapladığını hissettim. Yine başımda bir gıdıklanma gibi başladı ve mide bölgeme indiğinde nerede yaşadıklarını biliyordum. Gıdık-

lanma yumu§ak, ılık bir film tabakası gibiydi. Kasıklarımla

k aburgalarım arasında hissediyordum varlığını. Gazabını

yok oldu ve yerini bir ılımlılık hissi aldı. Gülmek arzusundaydım. A§kın bir olgunun ayırdına vardım. Dofıa Soledad'ın ve küçük kız karde§lerin etkisi altında, bedenim degnlendirme yapmayı kesmi§ti; don Juan'm deyimiyle dünyayı durdurmu§tum. Apayrı iki duyumu birbirine karı§tırmı§

ı ı m. Ba§ımın üzerindeki gıdıklanma ve boynumun arkasındaki o sert çatırdama sesi; bu ikisinin arasında da askıya a l ınını§ değerlendirmelerim yatıyordu.

Bu ıssız dağ yolunda kızlarla öylece arabada oturmu§kcn ya§amımda ilk kez, dünyayı durdurmanın tümüyle ayırd111a varmı§tım. Bu duygu, yıllar önce ya§amı§ olduğum buna lıc nzer bedensel bir bilinci aklıma getirdi. Ba§ımın üstündeki

gıdıklanmayla ilgisi olsa gerekti. Don Juan, büyücülerin bu

ı ii rden bir duyum geli§tirmeleri gerektiğini söylemi§, sonra

da uzun bir tanım yapmı§tı. Anlattığına göre, ne ho§ ne de

;ıcı veren bir tür gıdıklanmaydı bu ve insanın, tam ba§ının

üstünde olu§uyordu. Bununla ilgili, zihinsel düzeyde bir bil i nçliliğe varmamı sağlamak amacıyla da ba§ımın hemen birkaç santimetre üstünde yer alan kaya ve dallarla dolu dü§ey lıir hat üzerinde ko§turmu§tU beni.

Yıllarca bana neyi betimlemek istediğini anlamaya çalı§

ı ı m . Ne var, bir yandan tanımlamasını özümseyemiyor, öte

yandan da uygulamalarını yerine getirmeme kaqın gerekli

lıcdensel belleğe sahip olamıyordum. Dalların, ta§ların altında ko§arken ba§ımın üstünde betimlediği türden bir duyguyu hiçbir zaman

hissedememi§tim. Ama bir gün bedenim, yüksek bir kamyonu alçak tavanlı bir park alanına park et

ııcye çalı§tığım sırada bu duyumu kendiliğinden bulguladı.

1 ki kapılı küçük sedanımı her zaman kullandığım bir hızla

gi rdim yapıya; sonuç olarak yerden o kadar yüksek koltugumda oturmu§ aracı kullanırken, yapının beton tavan ke

ııcrinin ba§ıma doğru geldiğini gördüm. Kamyonu zamanın-

da durduramazdım; beton kemerin kafa derimi yüzecegı

duygusuna kapıldım. Daha önce bu kamyon kadar yüksek

hiçbir motorlu araç kullanmamı§tım. Bu nedenle, gerekli algısal ayarlama yetisinden yoksundum. Kamyonun tavanıyla yapının tavanı arasında bir mesafe yoktu sanki benim için.

Kemeri kafa derimin üstünde hissettim.

O gün o yapının içinde bedenime, o gıdıklanma duygusunun anısını yerle§tirmesine fırsat tanımak amacıyla saatlerce araç kullandım.

Kızlara döndüm ve nerede ya§adıklarını o an bulmu§ olduğumu söylemek istedim. Vazgeçtim. Gıdıklanma duygusunun, bana bir gün Pablito'nun evine giderken don Juan'ın bir evi göstererek kayıtsızca söylediği birkaç sözü anımsattı

ğını onlara söylemek neyi deği§tirebilirdi ki? Don Juan çevreye uymayan bu yapıyı imleyerek burasının dinginlik için mükemmel, ama dinlenmek için uygun olmayan bir yer olduğunu söylemi§ti. Kızları oraya götürdüm.

Evleri büyükçe sayılırdı. Bu da dona Soledad'ınki gibi

kerpiçle örülmü§, kiremitten çatısı olan bir yapıydı. Önde

uzunlamasına bir odası, arkada tavanlı bir açık hava mutfağı,

mutfağın yanında büyük bir avlusu ve avlunun ötesinde de

kümes alanı vardı. Bununla birlikte evlerinin en önemli bölümü, biri ön odaya ötekisi de arkaya açılan iki kapısı olan kapalı bir odaydı. Lidia bunu kendilerinin yapını§ olduğunu

söyledi. Görmek istediysem de ikisi birden bunun uygun bir

zaman olmadığını çünkü Josephina ve la Gorda'nın odanın

kendilerine ait olan bölümlerini bana göstermek amacıyla orada olmadıklarını söylediler.

Ön odanın kö§esinde tuğladan yapılmış büyücek bir seki vardı. Yerden kırk be§, elli santimetre kadar yüksekteydi ve bir ba§ı yatak gibi duvarla birle§iyordu. Lidia bunun üstüne kalın hasır yaygılar koydu ve onlar beni beklerken yatıp uyumamı önerdi.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Bir lamba yakan Rosa bunu yatağın üstündeki bir çiviye astı. Yazmak için yeterli ı§ık vardı. Onlara yazı yazmanın gerginliğimi azalttığını açıkladım ve bunu yaparsam onları rahatsız edip etmeyeceğimi sordum.

"Neden izin istiyorsun?" diye çıkı§tı Lidia. "Yapacaksan yap!"

Son açıklamayı öylesine, dü§ünmeden yaptığımı, bunun ötesinde not tutmak gibi, don Juan ve don Genaro'ya bile yabansı gelen edimlerde bulunduğumu ve bunun onlara da yabansı gelebileceğini söyledim.

"Biz hepimiz yabansı §eyler yaparız," dedi Lidia sertçe.

Sırtımı duvara verip yatağa, lambanın altına oturdum.

Onlar da her iki yanıma uzandılar. Rosa üstünü bir çar§afla iirtüp kafası yastığa değmeden uyuya kaldı. Lidia ise her ne kadar lambanın ı§ığı uykusunu getirse bile artık konu§mak için uygun zamanın geldiğini söyledi.

Karanlıktaki söyle§imiz öbür iki kızın nerede olabileceği üzerinde odaklandı. Lidia, la Gorda'nın nerede olabileceği konusunda fikir bile yürütemeyeceğini, bunun yanı sıra Josephina'nın, karanlıkta bile olsa büyük bir olasılıkla dağlarda Nestor'u aramakta

olduğuna inandığını söyledi. Karanlık ve ıssız yerlerde dola§mak gibi olasılıklar ortaya çıktığında

.losephina'nm, kendine dikkat etme konusunda aralarındaki

en becerikli ki§i olduğunu söyledi. La Gorda'nın bu görevi

iistlenmesi için onu seçmi§ olmasının nedeni buydu.

Onların la Gorda'dan söz etme biçimlerini dinledikçe,

patronun o olduğu kanısına kapıldığımı belirttim. Lidia, sonımluluğun la Gorda'da olduğunu, don Juan'ın kendisinin ona bu görevi verdiğini söyledi. O böyle yapmasa bile la

< lorda'nın er ya da geç önderliği üstleneceğini, çünkü onun

e n iyileri olduğunu açıkladı.

O noktada yazı yazabilmek amacıyla lambayı yakma gereğini duydum. Lidia ı§ığın uykusunu getirdiğinden yakındıysa da sonunda benim dediğim oldu.

"La Gorda'yı en iyiniz kılan nedir?" diye sordum.

"Kişisel erki daha fazla," dedi. "Her şeyi bilir. Bunun

ötesinde, Nagual ona insanları denetim altında tutmayı öğretti."

"La Gorda'nın en iyiniz olmasını kıskanıyor musun?"

"Bir zamanlar. Ama artık değiştim."

"Neden değiştin?"

"Nagual'ın da söylediği gibi sonunda yazgımı kabullendim."

"Nedir senin yazgın?"

"Yazgım ... yazgım meltem olmaktır. Bir rüyacı olmaktır.

Yazgını bir savaşçı olmaktır."

"Rosa ya da J osephina, la Gorda'yı kıskanırlar mı?"

"Hayır, kıskanmazlar. Hepimiz yazgılarımızı kabullendik. Nagual, erkin ancak hiçbir şikayette bulunmadan yazgımızı kabullenmemizin ardından ortaya çıktığını söyledi. Ben çok dert yanar, bu nedenle kendimi kötü hissederdim, çünkü

Nagual'ı beğenirdim. Kadın olduğumu sanırdım. Ama benim bir kadın olmadığımı gösterdi bana. Onu tanımadan önce yaşamım sona ermişti. Bu gördüğün, yeni bir bedendir.

Aynısı hepimizin başına geldi. Belki de sen bize pek benzemiyordun, ne var, Nagual bizim için yeni bir yaşam demekti.

"Bize, artık bizi terk edeceğini çünkü yapacak başka şeyleri olduğunu söylediğinde öleceğimizi sandık. Ama bir de şimdi bak bize. Yaşıyoruz, ölmedik, neden biliyor musun?

Çünkü Nagual bize onun ta kendisi olduğumuzu gösterdi.

Burada bizimle birlikte. Her zaman öyle kalacak. Biz onun bedeni ve tiniyiz."

"Dördünüz de böyle mi hissediyorsunuz?"

"Dört değiliz biz. Biriz. Bizim yazgımız bu. Birbirimizi yüklenmeliyiz. Sen de aynısın. Hepimiz aynıyız. Soledad bile aynı, başka bir yöne gidiyor bile olsa."

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

"Ya Pablito, Nestor ve Benigno? Onlar bu resmin neresindeler?"

"Bilemeyiz. Pek sevmeyiz onları. Özellikle de Pablito'yu.

Korkak o. Yazgısını kabullenmedi ve bundan sıyrılmaya çabalıyor. Büyücülükten bile vazgeçip sıradan bir yaşam sürmek istiyor. Soledad için çok iyi olurdu bu. Ne var, Nagual, Pablito'ya yardımcı olmamız için buyruk verdi. Aslına bakarsan ona yardım ede ede çok yorulduk. Belki de la Garda onu yoldan sonsuza dek atıverir bugünlerde."

"Yapabilir mi?"

"Yapabilir miymiş! Hem de nasıl. Onda hepimizden de

fazla Nagual var. Senden bile çok belki de."

"Sence neden Nagual hiçbir zaman bana sizin onun çö-

mezleri olduğunuzu söylemedi?"

"Çünkü boşsun sen."

"Bunu o mu söyledi?"

"Herkes biliyor senin boş olduğunu. Bedenine yazılmış

hu senin."

"Nasıl olur da bilebilirsin bunu?"

"Ortasında bir delik var."

"Bedenimin ortasında mı? Nerede?"

Midemin sağ yanındaki bir noktaya yavaşça dokundu.

Parmağıyla on, on iki santimetre çapında, görünmez bir deligin kenarı üzerinden gidiyormuşcasına bir çember çizdi.

"Sen de boş musun, Lidia ?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ben tamım. Göremiyor musun?"

Sorularıma verdiği yanıtlar beklemediğim bir yöne doğ-

ru gitmeye başlamıştı. Bilgisizliğimle onu sinirlendirmek ist emedim. Her şeyi biliyormuşum gibi başımı salladım.

"Sence neden beni bomboş kılan bir deliğe sahibim?" diye sordum, en masum sorunun bu olduğuna karar vermemin ardından.

Yanıtlamadı. Sırtını bana döndü ve lambanın ışığının

gözlerini aldığından yakındı. Yanıtlaması için üsteledim. Saldırganca yeniden benden yana döndü.

"Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. "Aptalsın sen. Pablito, ki en beteridir, o bile senin kadar aptal değil."

Neden söz ettiğini bildiğimi öne sürerek bir başka çıkmaza girmek istemedim, bu nedenle boşluğa neyin neden olduğunu sordum ona yeniden. Don Juan'ın bu konu hakkında benimle hiç konuşmadığı konusunda en büyük güveni sağlayarak onu yeniden konuşmaya yönelttim. Bana yüzlerce kez boş birisi olduğumu söylemiş, ben de bunu Batılı bir insanın anlayabileceği gibi anlamıştım. Karar verme yetisinden, istençten, amaçtan ve hatta zekadan yoksun olduğumu dile getirmeye çabaladığını sanmıştım. Bedenimdeki bir delikten hiç söz etmemişti bana.

"Sağ yanında bir boşluk var," dedi kayıtsızca. "Kadının

birinin seni boşalttığı bir anda oluşan bir delik."

"Kadının kim olduğunu bilebilir miydin?"

"Bunu yalnızca sen söyleyebilirsin. N agual, erkeklerin

çoğunlukla bunu bilemediklerini söyledi. Kadınlar daha talihli; onları kimin boşalttığını söyleyebilirler."

"Kız kardeşlerin de benim gibi boş mu?"

"Aptallık etme. Nasıl boş olabilirler?"

"Dona Soledad kendisinin de boş olduğunu söyledi. O

da benim gibi mi?"

"Hayır. Midesindeki delik çok fazla büyüktü. Her iki

yanda da vardı. Bu da onu hem bir erkeğin hem de bir kadının boşalttığı anlamına gelir."

"Dona Soledad'ın bir erkek ve bir kadınla ne i�i oldu

ki?"

"Kendi bütünlüğünü onlara verdi."

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Bir sonraki soruyu sormadan önce biraz duraladım. Anlattığının içerdiği her §eyi özümlemek istedim.

"La Gorda'nın durumu Soledad'ınkinden de beterdi,"

diye sürdürdü Lidia. "Onu iki kadın bo§altnıı§tı. Midesindeki

delik mağara gibiydi. Şimdi kapadı artık. Yeniden bir bütün

o . "

"Bana bu iki kadından söz et."

"Sana tek bir sözcük daha söyleyemem," dedi oldukça

buyurgan bir titremle. "Bu konuda yalnızca la Gorda konu

�abilir seninle. O gelene dek bekle."

"Neden yalnızca la Gorda?"

"Çünkü o her §eyi bilir."

"Her §eyi yalnızca o mu biliyor?"

"Tanık da en az bir o kadar, hatta daha da fazlasını bilir.

Ne var, o Genaro'nun ta kendisi. Bu da onu idare etmeyi old ukça zorla§tırıyor. Onu sevmeyiz."

"Neden onu sevmezsiniz?"

"Beladır o üç serseri. Genaro gibi delidirler. Ne beklersin ki, onlar Genaro'nun ta kendisi. Hiç durmadan dövüşüyorlar bizimle, çünkü Nagual'den çok korkarlardı; intikamını bizden alıyorlar. Her neyse, la Gorda böyle söylüyor işte."

"Peki, la Gorda'ya bunu söyleten nedir?"

"Nagual ona, geri kalanlarımıza söylemediği §eyleri söyledi. O görüyor. Nagual senin de gördüğünü söyledi. Josefi

ıa, Rosa ve ben görmüyoruz. Ne var, hepimiz aynıyız."

Dona Soledad'ın da bir önceki gece söylemi§ olduğu

"hepimiz aynıyız" tümceciği dü§üncelerin ve korkuların çığ

gibi aklıma dü§mesine neden oldu. Yazı takımımı bir kö§eye

bıraktım. Çevreye bakındım. Yabansı bir dünyada, tanımadı

ğım iki genç kadının arasında yabansı bir yatağa uzanmı§ yat ıyordum. Yine de kendimi iyi hissediyordum. Bedenim kendini bırakmı§tı ve kayıtsızlık içindeydi. Güvendim onlara.

"Burada mı uyuyacaksınız?" diye sordum.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Ba§ka nerede uyuyalım?"

"Sizin odanın nesi var?"

"Seni tek ba§ına bırakamayız. Bizim duygularımız da seninkiler gibi; bir yabancısın sen, ne var, sana yardım etmek boynumuzun borcu. La Gorda, ne kadar aptal olursan ol, sana göz kulak olmamızı söyledi. Sen Nagual'ın kendisiymi§sin gibi, seninle aynı yatakta yatmamızı söyledi."

Lidia lambayı söndürdü. Sırtımı duvara vererek oturdu

ğum biçimde kaldım. Dü§ünceye dalmak amacıyla gözlerimi

kapadığım anda uykuya dalmı§ım.

Lidia, Rosa ve ben evin önündeki düz alanda sabahın

sekizinden bu yana, neredeyse iki saattir oturuyorduk. Onları söyle§imin içine çekmek istediysem de konu§mayı reddettiler. Tümüyle gev§emiş gibiydiler, neredeyse uyuyacaklardı.

Bununla birlikte havaları bana bula§mamı§tı. Bu zorunlu

sessizlik hali beni kendi havama sokmu§tu. Evleri küçük bir

tepenin üzerindeydi; sokak kapısı doğu yönüne bakıyordu.

Oturduğum yerden, doğudan batıya uzanan dar vadinin neredeyse tümünü görebiliyordum. Kenti göremiyordum, ama vadinin tabanındaki i§lenmi§ ye§il tarlaları görebiliyordum.

Vadinin öte yanında her yönde kocaman, yuvarlak ve yüksek

tepeler vardı. Vadinin yakınlarında yüksek dağlar yoktu; yalnızca inanılmaz bir baskı duygusu veren o kocaman, değirmi yüksek tepeler. Bu tepelerin beni ba§ka bir zamana ta§ıyacakları duygusuna kapıldım.

Lidia birdenbire konu§maya ba§ladı ve sesiyle hayallerimi kesti. Gömleğimin kolunu çekti.

"İşte Josefina geliyor," dedi.

Vadiden eve uzanan kavisli patikaya baktım. Elli metre

kadar ötede, patikayı tırmanan bir kadın gördüm. Lidia ve

Rosa ile yakla§makta olan kadın arasındaki kayda değer ya§

farkının hemen ayırdına vardım. Ona yeniden baktım. Josefina'nın bu kerte ya§lı olabileceğini hiç dü§ünmemi§tim. Ya-

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

v;ı� yürüyüşüne ve bedeninin duruşuna bakılırsa ellili yaşları-

1 1 1 1 1 ortalarında olmalıydı. İnceydi, koyu renkli uzun bir etek

giymişti ve sırtında bir odun yükü taşıyordu. Göğsünün üs

ı iiıden bağlanmış bir kundak taşıyordu; içinde bir çocuk

v;ırmış gibi duruyordu. Yürürken zor nefes alıyordu, adımla

ı ı zayıftı. Son adımlarını zorlukla atabildi. Sonunda, birkaç

ıldre ötemize geldiğinde öylesine soluyordu ki hemen otur

ıı;ısına yardım etmeye koştum. İyiyim der gibi bir devinimde

lıılundu.

Lidia ve Rosa'nın kıkırdadıklarını duydum. Onlara bak

ıııadım çünkü tüm dikkatim kadına yönelmişti. Önümde dur :ı ıı insan, yaşamım boyunca görüp görebileceğim en çirkin, rn iğrenç yaratıktı. Odun yükünü çözüp gürültüyle yere bı

' :ıktı. Hem gürültüden hem de odunların ağırlığıyla nere

ı k-yse kucağıma düşmek üzere olan kadın yüzünden isteme

ı lL"ıı zıpladım.

Bir an bana baktı ve sakarlığı yüzünden canı sıkılmış ol

-,;ı gerek ki gözlerini yere indirdi. Belini dikleştirdi ve belir

ı'.iıı bir üzüntüyle içini çekti. Sırtındaki yükün ona çok ağır

,.,ekliği belliydi.

Kollarını gerince saçları kısmen açıldı. Alnında bir bant

vardı. Uzun ve gri saçları kirli ve topak topaktı. Koyu kahve

ı L· ııgi bandın arasından beyaz saçlarını görebiliyordum. Bana

ı·.ii ldü ve başını salladı. Tek bir dişi kalmamıştı. Dişsiz, kapk;ı ra ağzını görebiliyordum. Ağzını eliyle kapadı ve güldü.

S;ı ııdallannı çıkardı ve bana hiçbir şey söyleme fırsatı verme

ı lc ıı eve yürüdü. Rosa da onu izledi.

Aptallaşmıştım. Dofia Soledad, Josefina'nın Lidia ve

l{osa'yla aynı yaşta olduğunu söylemişti. Lidia'ya döndüm.

l \L" ııi izliyordu.

"Bu kerte yaşlı olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Ya, oldukça yaşlıdır," dedi kayıtsız bir titremle.

"Çocuğu var mı?" diye sordum.

"Evet, onu da gittiği her yere götürür. Asla bizimle bı-

rakmaz. Onu yiyeceğimizden çok korkar."

"Oğlan mı?"

"Oğlan."

"Kaç yaşında?"

"İşte, bir süredir birlikteler. Ama tam yaşını bilmiyorum.

Bu yaşta çocuk sahibi olmaması gerektiği düşüncesindeydik.

Ama bizi dinlemedi."

"Kimin çocuğu bu?"

"Kimin olacak, Josefina'nın."

"Yani babası kim?"

"Nagual tabii, kim olabilir ki?"

Bu gelişmenin oldukça abartılı ve çok sinir bozucu oldu

ğunu düşündüm.

"Sanırım Nagual'ın dünyasında her şey olası," dedim.

Bu, Lidia'ya yaptığım bir açıklamadan öte kendime itiraf ettiğim bir düşünceydi.

"İyi bildin," dedi ve güldü.

"Erozyona uğramış bu tepelerin yarattığı basınç dayanılmaz bir konum almıştı. Bu bölgede gerçekten iğrenç bir şeyler vardı ve Josefina da bardağı taşıran son damla olmuştu.

Çirkin, yaşlı, pis kokulu ve dişsiz bir kadın olmasının ötesinde yüzünde de bir tür felç vardı. Yüzünün sol yanının kasları zedelenmişe benziyordu. Bu da sol gözünün ve ağzının sol

yanının hiç de hoş olmayan biçimde çarpılmasına neden olmuştu. İç sıkıntılı havam tümüyle kaygılı bir hale dönüşmüştü. Bir süre, o çok tanıdık "arabama atlayıp buralardan gideyim" düşüncesini zihnimde evirip çevirmekten kendimi alamadım.

Kendimi hiç de iyi hissetmediğim konusunda Lidia'ya

yakındım. Güldü ve hiç kuşkusuz Josefina'nın beni korkutmuş olduğunu söyledi.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyor," dedi. "Gö

ı iintüsünden herkes nefret ediyor. Karafatmadan da çirkindir o."

"Bir kez görmüştüm onu," dedim, "ama gençti o zaman."

"Her şey değişir," dedi Lidia filozofça, "şu ya da bu bi

�:i ınde. Soledad'ı ele alalım. Ne büyük bir değişim, ha? Sen

kl'ndin de değiştin. Anımsadığımdan daha cüsselisin. Gün

ı·.L·çtikçe Nagual'ı andırıyorsun."

Josefina'daki değişimin ürküntü verici olduğunu söyle

ı ı ıc k istedimse de uzaktan beni duyabileceğinden korktum.

Vadinin karşı yakasındaki tepelere baktım. Bir an onlar

ıLın uzaklaşıyormuşum gibi geldi.

"Bu evi bize Nagual verdi," dedi, "ama içinde dinlenebilcccğin bir ev değil bu. Daha önceleri gerçekten güzel bir t·vimiz vardı. Burasıysa insanın güç toplayacağı bir yer. Ayrıl·;ı çevredeki dağların insanı çıldırtması işten bile değil."

Düşüncelerimi okumada gösterdiği acarlık, beni bir an

1 >< ı�l ukta bıraktı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Hepimiz doğal olarak tembelizdir," diye sürdürdü. "Ça-

1 ı;ı harcamaktan hoşlanmayız. Bunu çok iyi bilen Nagual, bu

ı ;ıların bizim duvarın üstünden aşmamıza yardımcı olacağını ı •.ı !ı, önünde bulundurmuş olsa gerek."

Birdenbire ayağa kalkarak, bir şeyler yemek istediğini ·.ı iyledi. Mutfağa gittik; iki duvarla yarı kapalı bir alandı bu ı ;ı.-;ı. Kapının sağ yanındaki duvarsız tarafta topraktan bir ' ıcak, iki duvarın birleştiği öbür köşedeyse büyük bir yemek ıııasasıyla üç sıra duruyordu. Yer, pürüzsüz nehir taşlarıyla ı ıriilmüştü. Dümdüz tavan üç metre yüksekliğindeydi ve iki dıvarın ve duvarsız taraftaki dayanak direklerinin üstünde d ı ıruyordu.

Lidia, bana ağır ateşte pişmiş fasulye ve etle dolu bir ka "<' verdi. Ateşin üzerinde tortilla ısıttı. Rosa geldi, yanıma • ıt ıırdu ve Lidia'dan kendisine yemek vermesini istedi.

Lidia'nın k�pçeyle yemek dağıtmasına kaptırmıştım

kendimi. Herkese aynı ölçüde dağıtmaya çok özen gösteriyor gibiydi. Devinimlerini beğeniyle izlediğimin ayırdında olsa gerekti. Rosa'nın kasesinden iki üç fasulye tanesi alıp tencereye geri koydu.

Gözümün ucuyla, Josefina'nın mutfağa geldiğini gördüm. Ona bakmamıştım aslında. Tam karşıma oturdu. Midem bulanır gibi oldu. Gerginliğimi azaltmak amacıyla Lidia'ya, Rosa'nın tabağında fazladan iki fasulye daha kaldığını söyleyerek onunla şakalaştım. Beni afallatan bir kesinlikle iki fasulyeyi kepçeyle tabaktan aldı . Lidia yerine oturur oturmaz gözümü tencereden ayırmam ve Josefina'nın varlığını kabul etmem gerekeceğini bildiğim için sinirli sinirli güldüm.

Sonunda istemeden de olsa masanın karşısında oturan

Josefina'ya bakmam gerekti. Ölümcül bir sessizlik vardı.

İnanmazlık içinde baktım ona. Ağzım açık kaldı. Lidia ve

Rosa'nın yüksek sesle güldüklerini duydum. Düşünce ve

duygularımı belirli bir düzene sokmak için sonsuz gibi görünen bir sürenin geçmesi gerekti. Karşımda oturan, bir süre önce gördüğüm Josefina değil, çok tatlı bir kızdı. Lidia ve

Rosa gibi Kızılderili çizgilerine sahip değildi. Kızılderiliden

çok, Latin bir görünüşe sahipti. Açık zeytin rengi teni, küçücük bir ağzı ve ince hatlı bir burnu, küçük beyaz dişleri, kara kıvırcık saçları vardı. Yüzünün sol yanındaki gamze, gülüşüne aşırı bir güven katıyordu.

Yıllar önce kısa bir süre gördüğüm kızdı karşımdaki.

Onu dikkatle izlememi hoş karşıladı. Bakışları dostçaydı.

Denetleyemediğim bir sinirlilik içinde yavaş yavaş etkisine

kapıldım. Sonunda, bu gerçek şaşkınlığımı umursuzca şakaya vurmaktan başka çarem kalmadı.

Çocuklar gibi güldüler. Kahkahaları dindikten sonra Josefina'nın bu tiyatrovari gösterisinin nedenini sordum.

"İz sürme sanatı üzerinde çalışıyor," dedi Lidia. "Nagual

bize insanları şaşırtarak onların bizi ayırt edememesini öğ-

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

retti. Josefina çok tatlıdır, geceleri tek başına yürüdüğünde

eğer çirkin ve pis kokarsa kimse onu rahatsız etmez. Yok

eğer olduğu gibi yürürse ne olabileceğini sen bizlerden daha

iyi bilirsin."

Josefina olurlarcasına başını salladı ve yüzüne olabilecek en çirkin görüntüyü verdi.

"Bu yüzü bozmadan bütün gün durabilir," dedi Lidia.

Eğer buralarda yaşasaydım, Lidia'yı gördüğüm haliyle,

olağan haline oranla çok daha çabuk ayırt edebileceğimi ileri sürdüm.

"Büründüğü o kılık yalnızca senin içindi," dedi Lidia ve

iiçü birden gülmeye koyuldular. "Bak, seni ne denli şaşırttı

hem de. Onun ayırdına varmadan önce çocuğunun ayırdına

vardın."

Lidia odalarına gitti ve getirdiği çocuk kundağına benzeyen bir çaput çıkınını bana doğru masanın üstüne fırlattı.

Hen de kükrercesine onlarla birlikte güldüm.

"Hepinizin kendinize özgü böyle gizli kılıklarınız var

mı?" diye sordum.

"Hayır, yalnızca Josefina'da var. Çevredeki hiç kimse

onun gerçekte neye benzediğini görmemiştir," diye yanıtladı

J ,idia.

Lidia başını salladı, güldü ama sessiz kaldı. Ondan çok

hoşlanmıştım. Çok masum ve tatlı bir yanı vardı.

"Bir şeyler söyle Josefina," dedim onu bileklerinden tut arak.

Çıldırmış gibi bana baktı ve kendisini geri çekti. Duydui!,um kıvancı çok ileri götürerek onu gereğinden fazla sıkı t uttuğumu düşündüm. Onu bıraktım. Dimdik oturdu. Küçük

ağzını ve ince dudaklarını büzerek duyulabilecek en gülünç

ve tuhaf çığlıkları salıverdi.

Yüzü birdenbire değişti. Bir an önceki dingin ifadesinin

yerini istem dışı ve çirkin seğirmeler alınıştı.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Dehşetle ona bakıyordum. Lidia kolumdan çekti.

"Neden korkuttun ki onu, aptal!" diye fısıldadı.

"Dilsiz olduğunu ve konuşamadığını bilmiyor musun?"

Onun ne dediğini anlayan Josefina karşı çıkmaya kalkış-

tı. Lidia'ya yumruğunu gösterip bir dizi ürkünç çığlık daha

koyverdiyse de sonunda tıkandı ve öksürmeye başladı. Rosa

sırtını ovdu. Lidia da aynı şeyi yapmak istediyse de J osefina

onu yüzünden itti.

Lidia yanıma oturup umarsızca omuzlarını silkti.

"İşte böyle," diye fısıldadı.

Josefina ona döndü. Yüzü öfkeden çirkinleşmişti. Ağzını açıp en tiz perdeden, daha da korkunç sesler savurdu.

Lidia sıranın üstünden kaydı ve kimseyi rahatsız etmek

istemezmişçesine mutfağı terk etti.

Rosa, Josefina'yı kolundan tuttu. Josefina kızgınlığının

sınırlarında dolaşıyordu. Ağzını kımıldattı ve yüzünü çarpıttı. Birkaç dakika içinde beni kıvanç içinde bırakan tüm saflı

ğını ve güzelliğini yitirmişti. Ne yapacağımı bilemedim. Özür

dilemeye yeltendimse de Josefina'nın çıkardığı insanlık dışı

sesler, sözcükleri ağzıma tıkamaya yetti. Sonunda, Rosa onu

eve götürdü.

Lidia döndü ve karşıma oturdu.

"Yanlış şeyler oldu," dedi ve elini başına götürdü.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum.

"Uzun zaman önce. Nagual ona bir şeyler yapmış olsa

gerek. Çünkü konuşma yetisini birdenbire yitirdi."

Lidia üzüntülü görünüyordu. Üzüntüsünü istem dışı bi

çimde dışarı vurmak durumunda kaldığı kanısına kapıldım.

Duygularını bu kerte saklamaması gerektiğini söylemek zorunda bile hissettim kendimi.

"Josefina sizlerle nasıl iletişim kuruyor?" diye sordum.

"Yazıyla mı?"

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

"Hadi, aptallaşma. Yazı yazmaz. Sen değil ki o. Bize n c;

ıstcdiğini belirtmek için ellerini ve ayaklarını kullanıyor.

Josefina ve Rosa mutfağa döndüler. Yanımda durdular.

loscfina'nın yeniden masumiyet ve saflığın simgesine dönüş

ı ı ı ii� olduğunu düşündüm. O güzelim ifadesini görünce nasıl

ı ılıp da bir anda o kerte çirkinleşebildiğini insanın aklı almıvı ırdu. Ona baktıkça yüzündeki o inanılmaz değişikliklerin,

�:l·ktiği söz yitimiyle ilgili olduğunu anladım birdenbire. Yal

ıızca kendini sesle ifade eksikliği olan bir insanın taklitçiliki l' bu kerte ustalaşabileceği kanısına vardım.

Rosa, bana Josefina'nm konuşmayı çok istediğini çünkü

l ıL"nden çok hoşlandığını ilettiğini söyledi.

"Sen gelinceye dek durumundan pek de hoşnuttu," dedi

1 idia sert bir sesle.

Josefina, Lidia'nın çıkışını olurlarmışçasına başını salladı ve bir dizi yakınma dolu sesi koyuverdi.

"Keşke la Garda burada olsaydı," dedi Rosa. "Lidia, Jo

:.L'fina'yı daima sinir eder."

"İsteyerek olmadı ! " diye karşı çıktı Lidia.

Josefina ona gülümsedi ve ona dokunmak amacıyla elini

111.attı. Sanki özür dilemeye çalışıyordu. Lidia onun elini itivndi.

"Seni dilsiz salak," diye söylendi.

Josefina sinirlenmedi. Başka yöne baktı. Gözlerinde öybi ne bir hüzün vardı ki yüzüne bakamadım. Tek bir sözcük l ıilc söyleyemiyordum.

"Dünyada sorunları olan tek kadının kendisi olduğunu

.,;ııı ıyor," diye bir çıkış yaptı Lidia. Nagual bize, onu kendisi

ııc acımaktan vazgeçirene dek acımasızca zorlamamızı söyle

ı l i.

Rosa bana bakarak Lidia'nın öne sürdüğünü bir baş sal

L ı ınasıyla onayladı.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Lidia, Rosa'ya dönüp Josefina'nın yanında kalmasını

buyurdu. Rosa itaat edercesine yerinden kalkıp yanımdaki

sıraya oturdu.

"Nagual onun bu günlerde konuşacağını söylemişti," dedi Lidia bana doğru.

"Hey!" dedi Rosa, kolumdan çekerek. "Onu belki de sen

konuşturacaksın dır."

"Evet! " diye bağırdı Lidia, aynı düşünceyi paylaşıyormuş

gibi. "Belki de seni bu nedenle bekliyorduk."

"Çok açık!" diye ekledi Rosa, gerçek bir esin karşısındaymışçasına.

İkisi birden fırlayıp Josefina'ya sarıldılar.

"Yeniden konuşabileceksin! " diye bağırdı Rosa, Josefina'yı omuzlarından tutup sallarken.

Josefina gözkapaklarını açıp gözlerini devirdi. Ağzından

güçsüz, zor duyulan iç geçirme sesleri çıkmaya başladı ve sonunda bir hayvan gibi ağlamaya koyuldu. Heyecanı öylesine yoğunlaşmıştı ki çenelerini kenetleyemiyordu. Alçakgönüllülükle, bir sinir bunalımının eşiğinde olduğunu düşündüm.

Lidia ve Rosa , iki yanına geçip çenesini kapamasına yardım

ettiler. Ne var, onu dinginleştirmeye çalışmadılar.

"Yeniden konuşabileceksin! Yeniden konuşabileceksin!"

diye bağrıştılar.

Josefina hıçkırdı ve içimi titreten bir biçimde neredeyse

uludu.

Kafam kesinlikle karışmıştı. Onlarla akıllıca konuşmayı

denedim. Mantıklarına seslenmeye çalıştım. Ama benim

standartlarıma göre bundan pek nasiplerini almamış olduklarının ayırdına vardım. Ne yapmam gerektiğini düşüne dü

şüne, tam önlerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladım.

"Ona yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu Lidia.

"Lütfen efendim, lüften," diye bana yalvardı Rosa.

KÜÇÜK KIZ_ KARDEŞLER

1 15

Onlara delirmi§ olduklarını, ne yapmam gerektiğini bilmediğimi söyledim. Yine de konu§urken kafamın ardında gülünç bir iyimserlik duygusunun kendinden emin olma halinin oluştuğunun ayırdına vardım. Önce göz ardı etmek istedim bunu, ne var, beni yavaş yavaş ele geçirdi. Bir keresinde daha ölmek üzere olan çok sevgili bir dostum hakkında böylesi duygulara kapılmıştım. Onu iyileştirip yattığı hastaneden ı.;ıkmasını sağlayabileceğimi dü§ünmü§tüm. Bu konuyu don

.Juan'a bile danışmıştım.

"Doğru. Onu sağaltıp içine girmek üzere olduğu ölüm

tuzağından uzaklaştırabilirsin," demişti.

"Nasıl?" diye sordum.

"Çok basit bi şey bu," diye yanıtladı. "Tüm yapıcaan ona

�ifa bulmaz bi hasta olduğunu anımsatmak. Son ana geldiğini hissedince erk sahibi olur. Yitirecek hiçbi şeyciği kalmamıştır artık. Her §eyi önceden yitirmi§tir. İnsanın yitirecek bi

�eyi kalmayınca cesur olur. Bağlandığımız bi §eyler var old ukça, kararsız kalırız."

"Peki, bunu kadına söylemek yeterli mi sence?"

"Hayır. Bu gereksindiği itici gücü sağlayacaktır ona. Ardından, hastalığı sol eliyle itmesi gerekecektir. Elini bedeninin üstünde kapı tokmağına sarılmışcasına itmesi gerek. İtmesi, itmesi ve iterken dışarı, dı§arı, dı§arı demesi gerek.

<)na söyle, yapacak ba§ka bi şeyi kalmadığına göre ya§am süresinin geri kalanını bu uygulamaya adasın. Seni temin ederi ın, kalkıp yürüyüverir, cancağızı isterse."

"Basit gibi görünüyor," dedim.

Don J uan kıkırdadı.

"Öyle görünür," dedi, "ama değildir. Dostunun, bunu yaparken kusursuz bi tine sahip alınası gerek."

Uzun süre baktı bana. Dostuma gösterdiğim ilgiyi ve

onun için duyduğum üzüntüyü tartarmı§ gibi bir hali vardı.

"Tabii," diye ekledi, "eğer dostun o kerte kusursuz bi tine sahip olsa §İmdi hastanede olmazdı, o da ba§ka."

Dostuma don Juan'ın söylediklerini aktardım. Ne var,

kolunu kımıldatamayacak kerte güçsüzdü.

Josefina'nın durumu farklıydı; onun kusursuz bir sava§çı

olması, bu gizli güvencimi besleyen olgunun ta kendisiydi.

Acaba, diye sessizce sordum kendime, bu olayda o el devinimlerini uygulamak mümkün olabilir mi?

Josefina'ya, konu§ma yetersizliğine yol açan §eyin bir tıkanma olduğunu söyledim.

"Evet, evet, bir tıkanma bu," diye yineledi Lidia ve Rosa

ardım sıra.

Josefina'ya kol devinimlerini anlatıp bu tıkanmayı gösterdiğim biçimde itmesini söyledim.

Josefina'nın gözleri sabitlqmi§tİ. Sanki esrimeye dalmı§tı. Ağzını kımıldatıp zorlukla duyulabilecek sesler çıkardı. Kolunu kımıldatmaya çalı§tı, ne var, öylesine büyük bir CO§kunluk içindeydi ki, kolunu hiçbir e§güdüm olmadan öylece savuruverdi. Devinimlerine yeniden yol göstermeye çalı§tım, ne var, öylesine karma§ık bir durumdaymış gibiydi ki sözlerimi duyamıyordu bile. Gözleri odağını yitirdi; bayılaca

ğını anladım. Rosa da olacakların ayırdına varmış gibiydi, bir

fırlayışta bir bardak suyu Josefina'nın yüzüne atıverdi. Josefina'nın gözlerinin akı göründü. Gözlerini yeniden odaklayıncaya dek gözkapaklarını birçok kez kırpı§tırması gerekti.

Ağzı kımıldadı, ama hiçbir ses çıkmadı.

"Boğazına dokun !" diye bağırdı bana Rosa.

"Hayır ! Hayır!" diye atıldı Lidia. "Başına dokun. Olay

ba§ının içinde, aptal ! "

Elimi kapıp Josefina'nın başına yerleştirdi.

Josefina titredi ve ağzından pesten bir dizi güçsüz ses

çıkmaya basladı. Bu kez çıkardığı sesler eskilerine oranla daha ezgiseldi.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Rosa da bu farkın ayırdına varını§ olmalıydı.

"Duydun mu? Duydun mu?" diye sordu bana fısıltıyla.

Ama fark ne olursa olsun, Josefina eskisinden gülünç

sesler çıkarmaya ba§ladı. Sesi kesildikten sonra yine bir a§ırı

dinçlik havasına girdi. Sonra da tükenmi§ gibi oturduğu sıraya yığıldı kaldı. Gözkapaklarını zorlukla ayırıp bana baktı.

Utangaç utangaç gülümsedi.

"Çok, ama çok üzgünüm," dedim ve elini tuttum.

Tüm bedeni titredi. Ba§ını öne eğdi ve yeniden ağlamaya ba§ladı. Ona kar§ı tam bir acıma haline girdim. O anda ona yardımcı olabilmek için canımı bile verirdim.

Benimle konu§mak istermi§cesine, denetimsizce hıçkırmaya ba§ladı. Kendilerini bu drama kaptıran Lidia ve Rosa

<la ağızlarıyla aynı hareketleri yineliyorlardı.

"Allah a§kına bir §eyler yap!" diye bağırdı Rosa yalvaran

bir sesle.

Dayanılmaz bir kaygı ya§adım. Josefina kalkıp bana sarıldı, daha doğrusu delicesine bana yapı§ıp masanın ötesine itti. Aynı anda, Lidia ve Rosa da inanılmaz bir çeviklik, denetim ve süratle iki elleriyle omuzlarımdan tutup bacaklarıma çengeli taktılar. Josefina'nın beden ağırlığı ve sarılı§ı, bunun yanı sıra Lidia ve Rosa'nın devinimlerindeki hız, beni umarsız bırakmı§tı. Hepsi aynı anda devinip ben daha olan

bitenin ayırdına varmadan, Josefina tepemde olmak ko§Uluyla yere dümdüz uzatmı§lardı beni. Kalbinin atı§larını hissediyordum. Büyük bir güçle tutuyordu beni; kalbinin sesi kulaklarımda yankılandı. Benim göğsümde attığını sandım

bir an. Onu itmeyi denedim ama daha da sıkı tuttu beni. Lidia ve Rosa kollarıma ve bacaklarıma oturarak beni yere ınıhlamı§lardı. Rosa deliler gibi gıdaklamaya ve sağımı solumu gagalamaya ba§ladı. Küçük keskin di§leri, çeneleri sinirli kasılmalarla her açılıp kapandığında çat çat birbirlerinin üs

ı üne vuruyordu.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Sırasıyla canımın çok kötü yandığını, birtakım bedensel

tepkimeler ve şiddet hissettim. Nefesim kesilmişti. Gözlerimi odaklayamıyordum. Bayılmak üzere olduğumun ayırdındaydım. İşte o anda, boynumun arkasında o sert çatırdama sesini duydum ve başımın üstündeki o gıdıklanma duygusunun dalgalar halinde tüm bedenimi kapladığını hissettim.

Ardından anımsadığım ilk şey mutfağın öte yanından onlara

bakıyor olduğumdu. Üç kız yerde yatıyor ve öylece bana bakıyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" dediğini duydum birisinin, yüksek,

sert, buyurgan bir sesle.

Derken, inanılmaz bir duyguya kapıldım. J osefina'nın

üstümden çekildiğini ve ayağa kalktığını hissettim. Yerde

uzanmış yatıyordum, bunun yanı sıra, kızlardan uzakta, daha

önce hiç görmemiş olduğum bir kadına bakıyordum. Kapının yanında duruyordu. Bana doğru yürüdü ve iki, iki buçuk metre uzağımda durdu. Bir an bana baktı. Onun la Garda

olduğunu hemen anladım. Neler olduğunu öğrenmek istedi.

"Yalnızca şakalaşıyorduk onunla," dedi Josefina boğazını temizleyerek. "Dilsizmişim gibi davranıyordum."

Üç kız bir araya toplanıp gülüşmeye başladılar. La Garda etkilenmişçesine bana bakmayı sürdürdü.

Bana oyun oynamışlardı! Öylesine salakça ve safca davranmıştım ki, denetleyemediğim asabi bir gülme nöbetine kapıldım. Tüm bedenim titriyordu.

Josefina'nın söylediği gibi yalnızca rol yapmadığını biliyordum. O üç kız aslında çok ciddiydi. Josefina'nın bedenini kendi bedenimin içine giren bir güç olarak hissetmiştim. Rosa'nm, hiç kuşkusuz dikkatimi dağıtmak amacıyla sağımı solumu didiklemesi, Josefina'nın kalbinin benim göğsümün içinde attığını hissettiğim anla örtüşmüştü.

La Gorda'nm beni dinginleştirmeye çabaladığını duydum.

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

Midemin ortasında sinirsel kasılmalar oluştu, derken

sessiz, dingin bir öfkenin tutsağı oldum. Nefret ettim onlardan. Bıktırmışlardı beni. Tam anlamıyla kendime gelmiş olsaydım ceketimi ve yazı takımımı kapıp orayı terk etmem işi en bile değildi. Sersemliğim sürüyordu henüz ve bilincim yerinde değildi. Kızlara ilk baktığımda, onları, alışık oldugum görüş düzeyinden değil de tavana yakın bir yerden gördüğüm duygusuna kapılmıştım. Bundan da şaşırtıcı bir şey daha vardı; bana musallat olan Josefina'dan kurtulmamı

sağlayan şey başımın üstündeki gıdıklanma hissiydi . Başımdan dışarı bir şey çıkmıştı.

Birkaç yıl önce don Juan ve don Genaro algımı yönlendirmişlerdi ve olanaksız bir çifte duyguya kapılmıştım: Hem don Juan'ın tepeme binip beni yere mıhladığını hem de aynı

; ı nda ayakta olduğumu hissediyordum. Aslında aynı anda iki

yerdeydim. Büyücülerin deyişiyle, bedenim o çifte algının

;ı nısını kaydedip saklamış ve görünen o ki yeniden oluştur

ı ı ı uştu diyebilirim. Yine de bedensel belleğime eklenen iki

yeni şey vardı. Birincisi, bu kadınlarla olan sürtüşmelerimde

l ıu kerte ortaya çıkan başımın üstündeki gıdıklanma duygusu

�:i fte algıya ulaşmamı sağlayan araçtı. Ötekiyse, boynumun

;ı rdmdan gelen çatırdama sesi, içimdeki bir şeyi özgür kılıyor, o da başımdan dışarı çıkıyordu.

Bir ya da iki dakika sonra tavanın yakınından yere doğ

ı ıı yaklaştığımı kesinlikle hissettim. Gözlerimin olağan görüş

(l üzeyine kavuşması için bir süre daha geçmesi gerekti.

Bu dört kadına bakarken kendimi çıplak ve savunmasız

l ı issettim. Derken bir an dikkatim dağıldı ya da algısal sürekl i l iğimi yitirdim. Sanki gözlerimi kapamıştım ve bilinmez bir ı•.iiç birdenbire beni birkaç kez fırıldak gibi döndürmüştü.

< iözlerimi açtığımda kızlar ağızları bir karış açık, beni izliyorlardı. Ne var, yeniden kendimdim bir biçimde.

Bölüm Uç

*

LA GORDA

.

L a Gorda'nın

ve dinginlik önce

dolu gözlerinin

gözler.

ayırdı

Beni

na vardım;

tepeden

çok

tırnağa koyu

inceliyormuş gibiydi. Gözleri, tıpkı don Juan'ın yaptığı gibi tüm

l ıcdenimi taradı. Aslında gözlerinde onunkiyle aynı dinginlik

ve güç vardı. Onun neden içlerinden en iyisi olduğunu anla

ıı ıştım. Don Juan'ın ona gözlerini bırakmış olduğu düşüncesi geldi aklıma. Öteki üç kızdan biraz daha uzundu. İnce, es

ı ıcr bir bedeni, şahane bir sırtı vardı. Kızlara döndüğünde

)�L'.niş omuzlarının ve o muntazam hatlarının ayırdına vard ı m.

Anlaşılmaz bir buyruk verdi ve kızlar onun arkasındaki

:;ı raya oturdular. Bedeniyle onlara kalkan görevi yapıyordu

aslında.

Yüzünü yeniden benden yana döndü. Yüzündeki ifade ciddi olmasına karşın somurtkanlıktan çok uzaktı. Gülümse ıııiyordu, ama dostça bir bakışı vardı. Hatları oldukça hoştu: giizcl, biçimli bir yüz, ne düz ne de yuvarlak; ince dudaklı k iiçük bir ağız; enli bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve ı ı puzun kuzgun karası saçlar.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Göbek deliğinin üzerinde birle§tirmi§ olduğu güzel, kaslı ellerini görmemezlik edemedim. Ellerinin tersi bana dönüktü. Ayalarını sıktıkça, kaslarının tartımla gerildiğini görebiliyordum.

Uzun kollu açık portakal renginde uzun bir giysi giymi§

ve kahverengi bir §alla örtünmü§tÜ. Olağanüstü dinginle§tirici ve kesin bir §eyler vardı onda. Don Juan'ın varlığını hissettim. Bedenim gerginliği elden bıraktı.

"Otur, otur," dedi bana yönlendirici bir tınıyla.

Masaya doğru yürüdüm. Oturmam için yer gösterdi,

ama ben ayakta kaldım.

İlk kez güldü ve gözleri daha da bir parlayıp yumu§adı.

Josefina denli tatlı değildi ama en güzelleri oydu.

Bir süre sessiz kaldık. Bir açıklama yapını§ olmak amacıyla, Nagual gittiğinden bu yana, tüm bu yıllar boyunca en iyi�ini yaptıklarını ve adanmı§lıkları nedeniyle kendilerine

bırakmı§ olduğu görevi uygulama alı§kanlıklarından söz etti.

Ne dediğini pek anlamadıysam da, o konu§tukça don

Juan'ın varlığını daha da güçh'. biçimde hissetmeye ba§ladım. Onun davranı§larını öykünmesinden ya da sesinin tınısından değildi bu. Onu don Juan gibi devindiren içsel bir denetimi vardı. İçten dı§arı doğru benze§iyorlardı.

Ona, geldiğimi, çünkü Pablito ve Nestor'un yardımına

gereksinim duyduğumu söyledim. Büyücülerin neyi nasıl

yaptıklarını anlamakta yava§ kaldığımı, hatta salakça davrandığımı, içten olmama kar§ın kurnazlığa ve hilekarlığa maruz kaldığımı söyledim.

Özür dilemeye ba§ladı, ne var, bitirmesine izin vermedim. E§yalarımı toplayıp kapıya yürüdüm. Ardım sıra ko§turdu. Beni alıkoymaya çalı§mıyor, bunun yerine çok hızlı konu§uyordu; sanki ben arabama atlayıp gidene dek söylemesi gereken her §eyi söylemek istiyordu.

Onu dinlemem gerektiğini, Nagual'ın bana söylemesini

istediği her §eyi söyleyinceye dek, benimle nereye gitmesi

gerekiyorsa oraya kadar gitmeye hazır olduğunu söyledi.

"Mexico City'e gidiyorum ben," dedim.

"Gerekirse Los Angeles'a dek gelirim seninle," dedi ve

dediğini yapacağını anladım.

"Peki," dedim onu denemek için, "gir arabaya."

Bir an duraksadı, sessizce eve doğru döndü yüzünü. Ke

ııctlenmi§ ellerini göbeğinin hemen altına yerle§tirdi. Dönüp

vadiye baktı ve elleriyle aynı devinimi yineledi.

Ne yaptığını biliyordum. Evine ve çevredeki o korkutunı tepelere veda ediyordu.

Don Juan bu veda biçimini bana yıllarca önce öğretmi§

ı i . Bunun erk dolu bir devinim olduğunun altını çizmi§ ve bir

sava§çının bunu yalnızca gerektiğinde kullanması gerektiğini

siiylemi§ti. Bu devinimi pek az uygulayabilmi§tim.

La Gorda'nm yaptığı veda devinimi, don Juan'ın bana

(ığrettiğinin deği§ik bir türüydü. Ellerin, duadaki gibi yava§

�a ya da süratle, hatta alkı§ sesi çıkararak biti§tirilmesi ge

ı ektiğini söylemi§ti. Hangi biçimde yapılırsa yapılsın, elleri

lıit İ§tirmenin amacı, sava§çının dı§arı çıkmasını istemediği

lıir duyguyu hapsetmekti. Eller birle§tirilip de duygu tutulur

ı 11tulmaz hızla göğüse, yürek düzeyine yükseltiliyordu. Duyg11 burada bir hançere dönü§üyor ve sava§çı bu hançeri iki l ' I iyle"tutarmı§çasına kendisini hançerliyordu.

Don Juan bir sava§çının ancak geri dönemeyebileceğini

hissettiği zaman bu biçimde veda ettiğini söylemi§ti.

La Gorda'nın vedası beni büyülemi§ti.

"Veda mı ediyorsun?" diye meraktan sordum.

"Evet," dedi sertçe.

"Ellerini göğsüne götürmüyor musun?" diye sordum.

"Erkekler yapar bunu. Kadınların rahmi var. Duyguları-

nı orada tutarlar."

"Yalnızca geri dönmeyecek olduğunda veda etmen gerekmez miydi?" diye sordum.

"Ola ki dönemem," diye yanıtladı. "Seninle gidiyorum."

Gerekçesi belirsiz bir hüzne kapıldım; gerekçesi belirsizdi çünkü bu kadını hiçbir biçimde tanımıyordum. Kuşkulu ve kuruntuluydum yalnızca. Ama parıldayan gözlerine baktığım

an içimde ona karşı sonsuz bir dostluk duygusu belirdi. Yumuşadım. Öfkem yok olmuş, yerini yabansı bir hüzne bırakmıştı. Çevreme bakındım ve o gizemli, değirmi tepelerin beni paramparça ettiklerini anladım.

"O tepeler canlıdır," dedi la Gorda düşüncelerimi okuyarak.

Ona dönüp hem bu yerin hem de kadınların beni, genelde kaldıramayacağım kerte yaralamış olduklarını söyledim.

Hangi birinin, yerin mi yoksa kadınların mı daha çok yıkıntıya yol açtığını anlayamamıştım. Kadınların saldırısı doğrudan ve korkutucuydu, ne var, tepelerin etkisi, sürekli bir korku ve oradan kaçma isteğiyle belirginleşiyordu. Bunları la Gorda'ya söylediğimde, bu yerin insanın üstünde yarattığı

etkileri doğru saptadığımı, Nagual'ın da bu etki nedeniyle

buraları onlara bıraktığını, olanlar için kimseyi suçlamamam

gerektiğini çünkü kadınlara benimle uğraşma buyruğunu da

don Juan'ın vermiş olduğunu söyledi.

"Sana da bu türden emirler verdi mi?" diye sordum.

"Hayır, bana değil. Ben onlardan farklıyım," dedi. "Onlar kız kardeş. Aynı onlar, tümüyle aynı. Tıpkı Pablito, Nestor ve Benigno'nun da aynı oldukları gibi. Seninle, yalnızca ben aynıyız. Ama daha değil, çünkü sen eksiksin. Ama bir

gün aynı olacağız, hem de tümüyle aynı."

"Nagual ve Genaro'nun nerede olduklarını yalnızca senin bildiğin söylendi bana," dedim.

Bir an bana baktı ve olurlarcasına başını salladı.

"Doğru," dedi. "Nerede olduklarını biliyorum. Nagual, l'ğer becerebilirsem seni oraya götürmemi söyledi."

Ondan lafı dolandırmayı bırakmasını ve bana hemen nerede olduklarını açıklamasını istedim. İsteğim onu karma �aya sokmu§ olsa gerekti. Özür diledi ve yolumuza gitmemi ı.i söyleyip daha sonra bana her §eyi açıklayacağı konusunda giivence verdi. Onlar hakkında artık hiçbir soru sormamamı rica etti, çünkü doğru an gelene dek hiçbir §ey açıklamaması yolunda kesin buyruk almı§tı.

Lidia ve Josefina kapıya gelip bana baktılar. İvedilikle arabaya daldım. La Garda da benden sonra girdi ve arabaya bir tünele girer gibi girdiğini görmezlikten gelemedim. l ·:ıneklemİ§tİ sanki. Don Juan da böyle yapardı. Yüzlerce kez aynı §eyi yinelediğini gözledikten sonra §akayla karı§ık, a rabaya benim girdiğim gibi girmenin daha i§levsel olduğu ı ı u söylemi§tim. Belki de arabalarla fazla deneyimi olmadığı

i1.;in bu yabansı yöntemi geli§tirdiğini dü§ünmü§tüm. Araban ı n bir in olduğunu ve inleri kullanıyorsak içeri bu biçimde girmemiz gerektiğini açıklamı§tı bana. İster doğal ister insan

yapısı olsun inlerde tinler olurmu§ ve tinlere saygıyla yakla§

ınak gerekirmi§. Emeklemek bu saygıyı göstermenin tek yolııymu§.

La Gorda'ya, don Juan'ın ona da bu tür ayrıntıları öğret i p öğretmediğini sorup sormamayı dü§ünüyordum, ne var, iince o konu§tu. Nagual'm, kendisine dona Soledad'ın ve

kızların saldırılarının ardından ya§amda kalmam durumuna

i l i§kin belirgin yönergeler verdiğini söyledi. Derken, sıradan

hir §ey söylermi§ gibi, Mexico City yoluna koyulmadan önce,

d ağlarda benim ve Don Juan'ın birçok kez gitmi§ olduğumuz bir yere gitmemiz gerektiğini, orada don Juan'ın bana daha önce hiç açmamı§ olduğu gizleri açacağını ekledi.

Bir kararsızlık ya§adım, ardından içimdeki bir §ey-akl ı m değildi bu-beni o dağlara doğru yöneltti. Birçok kez söyle§i ba§latmayı denediysem de her seferinde kesin bir bi-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

çimde ba§ını sallayarak konu§mayı reddetti. Sonunda, dene

_melerimden yorgun dü§mÜ§ olacak ki, söyleyeceklerinin bir

erk yerinde dile getirilmesi gerektiğini ve oraya varıncaya

dek gereksiz konu§malarla gücümüzü tüketmememizi söyledi.

Uzun bir yolun ve yorucu bir tırmanı§ın ardından, varmamız gereken noktaya sonunda ula§tık.

Zaman, öğleden sonranın ilerlemi§ saatlerine yakla§ıyordu. Derin bir kanyondaydık. Güneşin tepemizdeki dağların üstünde parıldamasına kar§ın, kanyonun dibine karanlık dü§mÜ§tü bile. Doğudan batıya uzanan kanyonun kuzey yamacından birkaç adım uzakta bulunan küçük bir inin yanına gelene dek yürüdük. Don Juan ve ben burada çok zaman ge

çirmİ§tik.

İne girmeden önce la Garda, don Juan'ın da hep yapını§

olduğu gibi, kayaları böcek ve asalaklardan temizlemek

amacıyla, yerleri dallarla süpürdü. Derken, çevredeki çalılıklardan bol yapraklı küçük dalları kesip kaya tabanın üstüne yaygı gibi ycrle§tirdi.

İçeri girmemi imledı. Saygı göstergesi olarak önce don

Juan'ın girmesine özen gösterirdim hep. Ona da aynı şeyi

yaptım, ama reddetti. Benim, Nagual olduğumu söyledi.

Mağaraya, onun arabama girerken emeklediği gibi, emekleyerek girdim. Tutarsızlığıma güldüm� Arabamı bir in gibi görmek hiçbir zaman gelmemişti içimden.

Dinginle§memi ve gev§ememi önerdi.

"Nagual, senin eksikliğin nedeniyle bu gizleri açıklayamıyordu sana," dedi la Gorda birdenbire. "Hala da öylesin, ama Soledad ve kızlarla olan savaşımların ardından, öncesine oranla daha güçlüsün §İmdi."

"Eksik olmanın anlamı nedir? Herkes bana bunu bir tek

senin açıklayabileceğini söyleyip duruyor," dedim.

"Çok yalın bir şey bu," dedi. "Bütün insan, hiç çocuğu olmamı§ insandır."

Söylediğini yazacak zaman tanımak istermişcesine sustu.

Y azdıklarımın üzerinden bana baktı. Sözlerinin etkisini tart arcasına beni izliyordu.

"Nagual'ın, sana demin söylediklerimin aynısını söyledigini biliyorum," diye sürdürdü. "Onun söylediklerine hiç dikkat etmemişsin, ola ki benim söylediklerime de hiç dikkat et

ıııcdin."

Yazdıklarımı yüksek sesle okuyup söylediklerini yineled i m. Gülmesini tutamadı.

"Nagual der ki, eksik insan , çocuğu olan insandır," dedi

siiylediklerini yazdırmak istermişcesine.

Bir sorum ya da yorumum var mı diye dikkatlice incelel l i beni.

"Sana eksiklik ve bütünlük konusunda her şeyi söylemiş

l ıılunuyorum artık," dedi . "Bilesin ki Nagual'ın kendi sözle

ı i n i aktardım sana. Bunlar bana söylendiğinde benim için bir

;ı ıılam içermiyordu, şu anda senin için de aynı şey geçerli."

Kendisini don Juan gibi ortaya koymasına gülesim geldi.

"Eksik kişinin mide bölgesinde bir delik vardır," diye

-;ıirdürdü. "Bir büyücü bunu, senin benim kolumu gördüğün

ı'.ihi görür. Bu delik midenin sol yanındaysa buna neden olan

l:ocuk seninle aynı cinstendir. Sağ yanındaysa eğer, karşı

cinstendir. Sol yandaki delik siyahtır, sağ yandakiyse koyu

k a hve. "

"Çocuğu olan herkeste görebiliyor musun b u deliği?"

"Evet. Bunu görmenin iki yolu var. Bir büyücü bunu ya

rıiya görme sırasında göriir ya da doğrudan insana bakarak.

< :6ren bir büyücünün, saydam bir varlığın saydamlığında bir

delik var mı ya da yok mu diye bir sorunu olmaz. Ne var, büviicü nasıl görüleceğini bilmiyor olsa bile, baktığında, giysiler

; ı rasından görür deliğin karanlığını."

Konuşmayı bıraktı. Lafını sürdürmesi için yüreklendir

ı l i ın onu.

"Nagual bana, senin yazdığını, sonra da yazdıklarını

unuttuğunu söyledi," dedi suçlayan bir tavırla.

Kendimi savunmaya çabalarken ne diyeceğimi bilemedim. Aslında gerçekleri dile getiriyordu. Don Juan'ın sözleri bende her zaman çift etki yaratırdı: Söyledikleri ne olursa

olsun, ilk duyduğumda başka, yazdıklarımı evde okuyup

unuttuğumda başka.

Ne var, la Gorda'yla konuşmak çok başkaydı. Don Juan'ın çömezleri, kendisi kadar kapsayıcı değildiler. Ne kadar olağandışı olursa olsun, açıklamaları parçalı bulmacaların yitirilmiş bölümlerini andırıyordu. Yitirilmiş bölümler bulunduğunda sorun çözülemiyor, tersine, daha da karmaşıklaşıyordu.

"Midenin sağ yanında kahverengi bir delik vardı senin,"

diye sürdürdü. "Seni bir kadının boşalttığı anlamına gelir bu.

Dişi bir çocuğa can vermişsin sen."

"Nagual, bende kocaman siyah bir delik olduğunu söyledi, çünkü ben iki kız doğurdum. Kendi deliğimi hiçbir zaman göremedim ama başkalarında bu türden delikler gördüm."

"Sende bir delik vardı, dedin. Şimdi yok mu bu delik

bende artık?"

"Yok, yamandı o delik. Nagual yamanmasına yardım etti. Bu yardım olmasaydı, şimdiki konumuna oranla daha da boş olurdun."

"Ne tür bir yama bu?"

"Işıltına yapılmış bir yama. Başka türlü tanımlayamam

bunu. Nagual, kendisi gibi bir büyücünün ne zaman isterse istesin böylesi bir deliği örebileceğini söyledi. Ama bu tür bir örgünün ışıltısı olmazmış. Gören ya da rüya gören her insan bunun, insanın tüm o sarı ışıltısı arasında kurşuni bir yama olduğunu anlayabilirmiş.

"Nagual, seni, beni ve Soledad'ı yamadı. Ne var, yamaların parıltısını, ışıltısını yeniden oluşturmayı bizlere bıraktı.

"Bizi nasıl yamadı?"

"Bir büyücü o. İstediğinde bedenimize kimi şeyler yerleştirir. Bizi değiştirdi. Eskisi gibi değiliz artık. Her ne yerleştirdiyse ... "

"İyi de, bunları nasıl yerleştirdi, ayrıca, ney<li'bunlar?"

"Kendi ışıltısını yerleştirdi bizim bedenimize ve bunun

için de ellerini kullandı. Bedenlerimize ulaşıp kendi telciklerini gereken yerlere bırakıverdi. Altı çocuğuna ve Soledad'a da aynı şeyi yaptı. Hep aynı. Ama yine de Soledad başka; ayrı bir şey bu."

İsteksizleşmiş olsa gerekti. Bir an duraksadı ve neredeyse kekelemeye başladı.

"Nasıl başka?" diye üsteledim.

"Anlatması oldukça zor," dedi uzun süren bir bocalamanın ardından. "Hem senin, benim gibi hem de farklı. Bizimle aynı ışıltıya sahip, ama bizimle birlikte değil. Başka yöne

doğru ilerliyor. Şu sıralar daha çok sana benziyor. İkinizin

de kurşuni renk yamalarınız var. Benimki bitti. Tam bir ışıltılı yumurtayım ben yeniden. İşte bu nedenle, sen yeniden bütünlenince biz aynı olacağız demiştim. Bizi şu anda benzer

kılan şeylerse, Nagual'ın içimizdeki ışıltısı, ikimizin de aynı

yöne doğru gittiğimiz ve bir zamanlar ikimizin de boş oldu

ğudur."

"Eksiksiz bir kişi, bir büyücünün gözüyle neye benzer?"

diye sordum.

"Telciklerden yapılmış ışıltılı bir yumurtaya," dedi. "Tüm

telcikler tamdır; gergin çalgı tellerine benzerler. Tıpkı gergin

davul derisi gibi.

"Boş bir kişideyse telcikler deliğin çeperine doğru buruşmuş gibi dururlar. Eğer çok çocuğun olduysa telcikler telcik olmaktan çıkar. Bu tür kişiler, karartıyla ikiye bölünmüş iki

değişik ışıltı kabını andırır. Korkunç bir görüntüdür bu. Na-

gual, bir gün kentte bir parkta göstermişti bana bu tür insanl arı."

"Sence neden Nagual bana tüm bunlardan hiç söz etme-

d"?

! .

"Sana her §eyi anlattı, ama hiçbir zaman doğru dürüst

anlamadın onu. Ne zaman senin, onun söylediklerini anlamadığının ayırdına varsa o an konuyu deği§tirirmi§. Eksikli

ğin anlayı§ını kısıtlamı§. Nagual bu anlayı§sızlığın sana tam

anlamıyla uyduğunu söyledi. Eksiksiz bir insan, bo§almı§ bir

matara gibiymi§. Örneğin, sana kim bilir kaç kez bo§ olduğunu söyledi de tınmadın; konuyu sana açıklamı§ olması bile ilgilendirmedi seni. Söylediklerini hiçbir zaman anlamadın, daha da beteri, anlamak istemedin."

La Gorda tehlikeli bölgeye girmi§ti. Bir ba§ka soruyla

onu buradan uzakla§tırmak istediysem de tınmadı.

"Küçük bir oğlan çocuğunu sevmi§sin ve Nagual'ın bu

konuda söylediklerini anlamak bile istememi§sİn," dedi suçlarcasına. "Nagual, bana hiç görmediğin bir kız çocuğun olduğunu ve bu oğlanı çok sevdiğini söyledi. Birincisi bo§luğu olu§turmuş, ikincisiyle seni yere mıhlamış. İkisini bir kaba

koymuşsun."

Daha fazla yazamadım. Emekleyerek inden dı§arı çıkıp

ayağa kalktım. Yağmurun olu§turduğu su yolunda yürüdüm

biraz. La Gorda ardımdan geldi. Her §eyi yüzüme söylemesinden kırılıp kırılmadığımı sordu. Doğrusu, yalan söylemek gelmedi içimden.

"Sen ne dersin?" diye sordum.

"Burnundan soluyorsun ! " diye inledi ve yalnızca don Juan ve don Genaro'da görmü§ olduğum bir bo§vermi§likle sırıtmaya ba§ladı.

Dengesini yitirir gibi oldu ve sol kolumu tuttu. Yeniden

dengesini kazanıp ayaklarını su yoluna sağlam basabilsin di-

ye belinden tutup kaldırdım. En fazla kırk bq kilo olmalı diye düşündüm. Dudaklarını tıpkı don Genaro'nun yaptığı gibi büzüştürüp elli iki kilo çektiğini söyledi. Aynı anda gülüştük.

Doğrudan iletişim kurduğumuz bir andı.

"Bu konular hakkında konuşmak seni neden bu kerte

rahatsız ediyor?" diye sordu.

Ona, bir zamanlar dünyalar kadar sevdiğim bir erkek

çocuk olduğunu söyledim. Bunu söyleme gereğini duydum.

Anlaşılmaz bir istekle bana tümüyle yabancı olan bu kadına

açılma gereğini duymuştum.

Konuşmaya başlar başlamaz bir özlem duygusu sardı

lıcr yanımı; ya yer, ya durum ya da günün o saati etkilemişti

heni. O çocuğun anısını don Juan'ınkiyle kaynaştırmıştım bir

biçimde ve don Juan'la ayrıldığımızdan bu yana ilk kez özle

ınıştim onu. Lidia onu hiç özlemediklerini, çünkü hep onlarla birlikte olduğunu söylemişti. Hem bedenleri hem de tinleriydi o. O an için ne demek istediğini anlamıştım. Şimdi ben de öyle hissediyordum. Ne var, o yörede bilinmez başka bir

d uygu tutsak almıştı beni. La Gorda'ya o ana dek don Juan'ı

lıiç özlememiş olduğumu söyledim. Yanıt vermedi. Ötelere

l ıaktı.

O iki insanı bu kerte özlemiş olmamın nedeni belki de

yaşamımdaki en önemli boşalımlara yol açmalarında yatıyord u . Ayrıca ikisi de yoktu artık. O ana dek, bu ayrılığın ne knte ölümcül olduğunun ayırdına varamamıştım. La Gorda 'ya o çocuğun her şeyden önce benim dostum olduğunu ve l ıi r gün, denetleyemediğim nedenlerden ötürü yaşamımdan

kopup gittiğini söyledim . Bu belki de yediğim darbelerin en

lıiiyüklerinden biriydi. Bu konuda, don Juan'dan yardım et

ı ı ı csini bile istemiştim. Ondan istediğim biricik yardım da bu

olmuştu. Derdimi dinleyip kükrercesine gülmüştü. Öylesine

l ıl' k lcnmedik bir tepkiydi ki bu, öfkelenememiştim bile. Yal

ı ı ızca duyarsızlığı ile ilgili bir yorumda bulunabilmiştim.

"Peki, ne yapayım isterdin?" diye sordu.

Bir büyücü olduğuna göre belki de küçük dostumu yeniden kazanıp avunmama yardımcı olabileceğini söyledim.

"Yanlışsın. Bir savaşçı avuntuya hiçbi zaman gerek duymaz," dedi eleştiriye olanak tanımayan bir titremle.

Ardından, ileri sürdüğüm her şeyi çürütmeye koyuldu.

Bir savaşçının fırsatını yakaladığında hiçbir şeyi oluruna bırakamayacağını, bilinçliliği ve sarsılmaz kararlılığıyla olayların akışını etkilemesi gerekeceğini söyledi. O çocuğu yanımda alıkoymak ve yardımcı olmak konusunda sarsılmaz bir kararlılık göstermek istemiş olsam, bu bağlamda gereken

tüm önlemleri almış olacağımı söyledi. Ne var, sevgim, ona

göre, sözcüklerden ibaretmiş; eksik bir insanın patlayışıymış

aslında. Derken, boşluk ve bütünlük konusunda o an duymak bile istemediğim şeyler söyledi. Hissettiğim biricik şey, bir yitirmişlik duygusuydu ve sözünü ettiği boşluğun, yeri

doldurulmaz bir insanı yitirmekle ilgili olduğuna çok emindim o an.

"Sevdin onu, tinini onurlandırdın, en iyi dileklerde bulundun onun için, ama şimdi unutmalısın onu," dedi.

Ne var, söylediğini yapmak elimden gelmemişti. Zamanla yumuşamış olsa da anılarımda hala capcanlıydı. Gün geldi, tümüyle unuttuğumu sandım, ama bir gece yaşadığım bir olay her şeyi bir anda yeniden tüm acımasızlığıyla su yüzüne

çıkardı. Bir gün yürüyerek büroma giderken genç bir Meksikalı kadın bana yaklaştı. Otobüs durağındaki bir sırada oturmaktaydı. Ordan geçen otobüsün çocuk hastanesine gidip gitmediğini sordu. Bilmiyordum. Küçük bir oğlu olduğunu,

uzun süredir ateşinin düşmediğini ve parası olmadığı için

çok üzüldüğünü anlattı. Ben sıraya doğru ilerledim ve orada,

başını sıranın arkalığına dayamış oturan küçük bir çocuk

gördüm. Ceket, kısa pantolon ve kep giymekteydi. İki yaşından fazla yoktu. Beni görmüş olacak ki, sıranın ucuna giderek başını bacağıma yasladı.

"Küçücük başım ağrıyır," dedi bana İspanyolca.

Sesi öyle ince . ve kapkara gözleri öyle hüzünlüydü ki,

içim bastıramadığım müthi§ bir kederle doldu. Onu kucağıma aldığını gibi annesiyle birlikte arabamla en yakındaki hastaneye götürdüm. Annesine hastane masrafını ödemeye

yetecek kadar para vererek onları orada bıraktım. Ne var ki,

orada kalmak ya da onu daha yakından tanımak istememi§t im. Ona yardımcı olduğuma ve insanlık ruhuna borcumu eda etmi§ olduğuma inanmak istiyordum.

Sihirli bir edim olan "insanlık ruhuna borcun eda edil

ınesi"ni don Juan' dan öğrenmi§tim. Benim için yaptığı onca

�ey için ona borcumu ödemenin olanaksızlığını kavrayarak

ezinç duyudğum bir gün ona, öde§mek için yapabileceğim

hir §ey var mıdır, diye sormu§tum. Kimi Meksika paralarını

hozdurduğumuz bir bankadan çıkmaktaydık.

"Bana bi §ey ödemene ihtiyacım yok benim," dedi don

.J uan, "ama gene de ödemek istersen, borcunu insanlık ruhuna eda et. Bu her daim küçük bi hesaptır, oraya ne yatırırsan yatır, yeter de artar bile."

O hasta çocuğa yardım ederek sırf insanlık ruhuna borcumu eda etmi§tim zira benim küçük oğlum da kendi yolcu

.1 uğunda bu §ekilde yardımlar görebilirdi.

La Gorda'ya, o çocuğa olan sevgimin bir daha onu hiç

görmesem bile capcanlı kalacağını anlattım. Onun anısının,

hiçbir §eyin ona dokunamayacağı denli derinlerde gömülü

olduğunu söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bundan

söz etmenin yersiz olacağını hissetmi§tim. Üstelik, hava kararmaktaydı ve o sel çukurundan çıkmak istiyordum.

"Gitsek iyi olacak," dedim. "Seni eve götüreyim. Bu konuları bir ba§ka zaman gene konu§uruz ola ki ."

La Garda, don Juan"m bana güldüğü §ekilde güldü. Son

derece komik bir §ey söylemi§ olmalıydım.

"Ne diye gülüyorsun, Garda?" diye sordum.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Sen kendin de biliyorsun ki bu yeri öyle hemen terk

edemeyiz," dedi La Gorda. "Burda erkle bir randevun var senin. Aynı §ekilde benim de."

La Gorda mağaraya doğru yürüdü ve emekleyerek içeriye girdi .

"Haydi içeriye gir," diye bağırdı içeriden. "Burdan ayrılmamız olanaksız."

Son kerte tutarsız bir biçimde tepki verdim. Sürünerek

içeriye girdim ve onun yanma gene oturdum. Onun da benimle dalga geçtiği belliydi . Oraya yüzle§meye falan gelmemi§tim. Öfkelenmem gerekirdi. Oysa gayet kayıtsızdım. Mexico City'ye giderken orada sadece bir mola verdiğimizi dü

§Ünerek kendimi kandıramazdım. Ben oraya, havsalamın

alamayacağı bir §eyin zorgusuyla gitmi§tim.

La Gorda not defterimi bana uzatarak yazmamı istedi.

Yazdığım takdirde sadece kendimi gev§etmekle kalmayıp

onu da gev§etmi§ olacağımı söyledi.

"Erkle bu randevu da nesi?" diye sordum.

"Nagual bana seninle benim burada dı§arıdaki bir §eyle

randevumuz olduğunu söylediydi. Senin önce Soledad'la

sonra da küçük kız karde§lerle randevun vardı. Onlar güya

seni yok edeceklerdi. Nagual, §ayet sen onların saldıralarından sağ çıkarsan, üçüncü bulu§mada birlikte olmamız amacıyla seni buraya getirmemi istediydi."

"Nasıl bir bulu§maymı§ ki bu?"

"Vallahi bilmiyorum. Ba§ka her §ey gibi, bu da bize bağlı. Şu anda dı§arıda seni bekleyen bir §eyler var. Seni beklediklerini söylememin nedeni §U ki ben buraya sık sık gelirim ve §İmdiye dek bir §eycik olmadı. Ama bu gece farklı. Sen

burdasın, o §eyler nasıl gelecek bak."

"Nagual ne diye beni yok etmeye çalı§ıyor?" diye sordum.

"Onun kimseyi yok etmeye çalı§tığı yok!" diye ünledi la Gorda kar§ı çıkarak. "Sen onun çocuğusun. Şimdi o senin onun kendisi olmanı istiyor. Hepimizden çok onun kendisi. Ama gerçek bir Nagual olmak için erkini hak etmen gerek. Aksi takdirde Soledad'ın ve küçük kız karde§lerin senin izini sürmelerini özenle düzenlemezdi. O, Soledad'a §eklini de ği§tirmesini ve kendisini yeniden gençlqtirmesini öğretti. Odasına §eytansı bir zemin yaptırttı ona. Kimsenin kar§ı gelemeyeceği bir zemin. Soledad bo§ olduğu için, Nagual onun devasa bir §ey yapmasını sağladı. Ona bir görev verdi, yerine getirilmesi son derece zor ama anca ona uygun dü§en bir görev, o da senin i§ini bitirmekti. Soledad'a bir büyücünün bir ba§ka büyücüyü öldürmesinden daha zor bir §ey olmadığını anlattıydı. Sıradan bir insanın bir büyücüyü öldürmesi ya da bir büyücünün sıradan bir kimseyi öldürmesi daha kolaydır, ama iki büyücü birbirini öldüremiyor i§te. Nagual Soledad'a en uygun olasılığın seni korkutarak gafil avlamak olduğunu söylediydi. O da öyle yaptı. Nagual onun, seni odasına çekebilecek kadar cazip bir kadın olmasını sağladı, sen oraya girince zemin seni

afsunlayacaktı, zira dediğim gibi, hiç kimse, ama hiç kimse, o zemine dayanamaz. O zemin Nagual'ın Soledad'a yaptırdığı bir §aheserdi. Ama sen onun zeminine bir

�eyler yaptın, o zaman Soledad Nagual'ın yönergeleri gere

ğince taktik deği§tirmek zorunda kaldı. Nagual ona, §ayet

zemin ba§arısız olursa ve Soledad seni ürkütüp gafil avlaya

ınazsa, seninle konu§up bilmek istediğin her §eyi anlatmak

zorunda kalacağını söylediydi. Nagual onu, son dayanağı

olarak güzel konu§ma sanatında da eğittiydi. Ne var, Soledad sana bununla bile galebe çalamamı§tı."

"Bana galebe çalması niçin o kadar önemliydi ki?"

La Gorda sustu ve beni süzdü. Boğazını temizleyerek

yerinde dik oturdu. Mağaranın alçacık çatısına bakarak burnundan gürültülü bir §ekilde soluk verdi.

"Soledad benim gibi bir kadın," dedi la Gorda. "Bak sa

ı ı a kendi ya§amıma ili§kin bir §ey anlatayım o zaman belki

onu anlarsın.

Bir zamanlar bir erkeğim vardı. Daha gencecik bir kızken beni hamile bıraktı, ondan iki kızım oldu. Ardı ardına.

Ya§amım cehenneme döndüydü. Sarho§un tekiydi o adam,

gece gündüz beni dövüyordu. Ben ondan nefret ediyordum

o da benden. Domuz gibi §i§manladıydım. Bir gün ba§ka bir

adam çıkageldi ve benden ho§landığını söyleyerek §ehirde

hizmetçilik yapmamı önerdi. Benim ne denli hamarat bir kadın olduğumu biliyordu, niyeti benim üzerimden geçinmekti.

Ama öyle sefil bir ya§amım vardı ki, ona kanıp birlikte §ehre

kaçtık. İlkinden daha kötü bir adamdı, kaba ve korkunç. Bir

hafta geçti geçmedi, yüzüme bakmaz oldu. Beni nasıl dövdü

ğünü anlatamam sana. Beni öldüreceğini sanıyordum, üstelik sarho§ falan da değildi, sebep de i§ bulamamı§ olmam.

Sonra beni hasta bir bebekle sokaklarda dilenmeye gönderdi. Çocuğun anasına benim kazandığım paradan birkaç kuru§ öderdi. Sonra da az para kazandığım için bana dayak atardı. Çocuk giderek daha da hastalandı, §ayet ben dilencilik yaparken çocuk ölecek olursa adamın beni öldüreceğinden emindim. Bir gün onun bulunmadığı bir sırada çocuğun anasına gidip bebeği ona teslim ettim ve o günkü kazancımın bir kısmını ona verdim. Şanslı bir gün olmu§tU o gün benim için; iyi yürekli bir ecnebi kadın çocuğa ilaç alayım diye bana elli peso verdiydi.

"O mendebur herifle üç ay birlikte olduyduk ve galiba o

aralar ben yirmi ya§ımdaydım. O parayı evime dönmek için

kullandım. Gene hamileydim. Adam kendi çocuğumun olmasını istiyordu, maksadı ba§kasına para ödemesin. Ben kendi memleketime dönünce çocuklarımı görmek istedim,

ama babalarının ailesi onları alıp götürmü§tÜ. Tüm aile benimle konu§mak bahanesiyle bir toplantı yaptı, ama beni ıssız bir yere götürdüler ve sopalarla ta§larla kıyasıyla döverek öldü diye oracığa bıraktılar."

"Bugün dahi oradan kasabaya nasıl döndüğümü hatırl;ıyabilyor değilim. Hatta rahmimdeki çocuğu bile kaybetmi§-

tim. O zamanlar sağ olan bir teyzeme sığındım; anam babam

ölmüşlerdi. Teyzem bana dinlenecek bir yer verdi ve bana

baktı. Zavallı kadıncağız iki ay geçip de ben ayağa kalkana

dek beni besledi.

"Sonra bir gün teyzem bana o adamın kasabada beni

aramakta olduğunu söyledi. Polise başvurup onlara, bana iş

için avans vermiş ve benim onun bebeğini öldürüp parasıyla

birlikte kaçmış olduğumu anlatmış. O zaman sonumun geldiğini anlamıştım. Ama şansım gene yaver gitti de bir Amerikalı beni kamyonuyla oradan uzaklara götürdü. Kamyonun yoldan geldiğini gördüğüm zaman parmağımı heyecanla kaldırmıştım, adam beni görünce durmuş ve kamyonuna almıştı. Beni Meksika'nın ta bu bölgesine kadar getirdi. Şehre gelince beni indirdi. Kimsecikleri tanımadığım bir yer. Çılgın bir köpek gibi günlerce o sakak senin bu sokak benim, çöp

tenekelerinden karnımı doyurarak dolaştım. O sıralarda

�ansım bir kez daha gülmüştü.

"Pablito'yla tanıştım, ona olan borcumu ödeyebilmem

imkansız. Pablito beni marangoz atölyesine götürdü ve orada bir köşede bir yataklık yer verdi. Bunu bana acıdığından yapmıştı. Çarşıda giderken ayağı takılıp üzerime düşmüştü-öyle bulmuştu beni. Ben oturmuş

dilenmekteydim. Bir güve ya da bir arı, tam bilemiyorum, uçarken onun gözüne

çarpmış. Topuklarının etrafında dönüp tam üzerime yıkıldıydı. Gazaba gelip bana vuracağını sandıydım, ama o tuttu, cebinden para çıkarıp verdi bana. Bana iş verebilir mi diye

sordum ona. Bunun üzerine o beni yanına katıp atölyesine

götürdü ve bir ütüyle ütü masası verip çamaşırcılık yaptırdı.

"İyi çalışıyordum. Ama ha bire şışmanlamaktaydım, zira

çamaşırlarını yıkadığım kimselerin çoğu bana artık yiyeceklerini veriyorlardı. Kimi zaman günde on altı kez yemek yiyordum. Yemek yemekten başka yaptığım bir şey yoktu. Sokakta çocuklar peşime takılıp alay ediyorlardı, bazen de birisi arkamdan gizlice yaklaşıp topuklarıma basıyor bir başkası da beni itince yere düşüveriyordum. O çocuklar gaddarca şa-

kalarıyla, hele temiz çamaşırlarımı kirlettiklerinde beni ağlatıp duruyorlardı.

"Bir gün, akşama doğru, tuhaf bir yaşlı adam Pablito'yu

görmeye geldiydi. Daha önceleri hiç görmediğim bir adam.

Bu ürkünç, haşyet verici adamın Pablito'yla can ciğer dost

olduklarını hiç bilmiyordum. Ben arkamı dönüp işimi yap- ·

mayı sürdürdüm. Orada yalnız başımaydım. Birden o adamın iki elini boynumda hissettim. Çığlık atamıyordum, nefes dahi alamıyordum. Yere yuvarlandım, o iğrenç adam belki

bir saat kadar başımı tuttu. Sonra çekip gitti. Öyle korkmuştum ki, düşmüş olduğum yerde ertesi sabaha kadar kaldım .

Pablito beni orada buldu; gülerek, çok gurur duymam ve

mutlu olmam gerektiğini zira o yaşlı adamın güçlü bir büyücü ve öğretmenlerinden biri olduğunu anlattı. Şaşkına dönmüştüm; Pablito'nun bir büyücü olduğuna inanamıyordum .

Öğretmeninin benim başımın çevresinde uçuşarak mükemmel bir daire oluşturan güveler görmüş olduğunu anlattı.

Ölümünün de etrafımda dönendiğini görmüşmüş ayrıca.

Şimşek gibi davranıp gözlerimin doğrultusunu değiştirmesinin nedeni de buymuş. Pablito, Nagual'ın ellerini üzerime koyarak bedenimin içine ulaştığını ve çok geçmeden farklı

bir insan olacağımı da anlattı. Neden söz ettiğini anlamamıştım. O çılgın yaşlı adamın neler yapmış olduğuna ilişkin de hiçbir fikrim yoktu. Ama benim içik fark etmiyordu. Herkesin tekmeleyip durduğu bir köpek gibiydim ben. Pablito, bana sevecence davranan tek kişiydi. Önceleri onun beni kadını olarak istediğini sandıydım. Ama çok çirkin, şişman ve pasaklıydım. O sadece beni korumak istiyordu.

"O deli ihtiyar başka bir gece gene geldi ve arkamdan

ensemi kavradı. Feci şekilde incitiyordu beni. Ağlayarak çığlığı bastırdım. Ne yapmakta olduğunu bilmiyordum. Bir kelime dahi etmemişti bana. Müthiş korkuyordum ondan. Sonra, bir süre geçince benimle konuşmaya başladı ve yaşamımı nasıl sürdürmem gerektiğini anlattı. Ama benim boşluğum

en büyük dü§manımdı. Onun yöntemlerini kabul edemiyordum, bunun üzerine o da artık nazımı çekmekten bıktı usandı ve rüzgarı pe§ime saldı. O gün ben tek ba§ıma Soledad'm evinin arkasındaydım, rüzgarın §iddetlenmekte olduğunu

fark ettim. Çiti geçip üzerime doğru esiyordu. Gözlerimi

açamıyordum. Eve girmek istiyordum, lakin bedenim korku

içindeydi, eve kapıdan gireceğim yerde, çitin kapısını dolandım. Rüzgar beni itiyor fırıldak gibi döndürüyordu. Eve dönmeye çalı§tım, ama fayda etmedi. Rüzgarın gücüne kar§ı gelemiyordum. Rüzgar beni yoldan çıkarıp tepelerin üzerinden a§ırttı, sonunda kendimi derin bir çukurun-mezar gibi bir

çukurun içinde buldum. Rüzgar yüzünden günlerce orada

kalmam gerekti, öyle ki, nihayet boyun eğerek deği§meye ve

kaderimi kabullenmeye razı oldum. Bunun üzerine rüzgar

dindi ve beni bularak eve geri getirdi. Bundan sonra görevimin, bende olmayan bir §eyi-sevgiyi ve §efkati-vermek olduğunu, Lidia ve Josefina karde§lere kendimden daha iyi bir şekilde bakmamı söyledi bana. O zaman Nagual'ın bana yıllar boyunca söylemi§ olduğu §eyi anlamı§tım. Benim ya§amım çoktan son bulmuştu. O bana yeni bir ya§am sunmu§tU

ve o ya§amın tamamıyla yeni olması gerekiyordu. O yaşamın

içine eski çirkin davranı§larımı getiremezdim. Beni ilk bulduğu gece, güveler beni ona göstermi§ti; kendi kaderime kar§ı çıkmamalıydım.

"Deği§ikliğime, Lidia ve Josefina'ya kendimden daha iyi

bakmakla ba§ladım. Nagual'ın her söylediğini bir bir yerine

getirdim, sonra bir gece işte tam bu dere çukurunda ve işte

bu mağarada tamlığıma kavu§tum. Şu anda olduğum yerde

uykuya dalmıştım ki bir gürültüyle uyanıverdim. Yukarıya

doğru baktığımda kendimi bir zamanlar olduğum gibi gördüm-ipince, genç, taptaze. O benim geriye dönen tinimdi.

Ünce bana yaklaşmak istemedi, çünkü ha.Ja oldukça kötü görünüyordum. Ama sonra dayanamayıp yanıma geldi. O zaman hemen, Nagual'ın bana yıllar boyunca neyi anlatmaya

�:abalayıp durduğunu tamamıyla anladım. O bana, bir insan

ÜÇÜNCÜ ERK ÇEMBERİ

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

çocuk sahibi olduğunda o çocuğun tinimizin keskinliğini körelttiğini söylerdi hep. Bir kadının bir kızı olursa, o takdirde o keskinliğin sonu anlamına gelir bu. Benimki gibi iki çocu

ğu olunca da sonum gelmi§ demekmi§. Olanca gücüm ve

dü§lerim o kızlara gitmişti. Benim keskinliğimi çalmı§lar,

derdi N agual, tıpkı benim onu anamdan babamdan çaldığım

gibi. Kaderimiz bu bizim.Bir oğlan çocuğu babasının en büyük parçasını çalar, kız da anasının. Nagual, çocuğu olmuş

insanların, şayet senin gibi inatçı değillerse, kendilerinde bir

eksiklik olduğunu bilebildiklerini söylerdi. Daha önceleri

onlarda bulunan bir delişmenliğin, bir sinirliliğin, bir erkin

eksikliğini hissederler. Bir zamanlar vardı bunlar, ama şimdi

neredeler? Nagual, onların artık evin çevresinde koşuşan

enerji dolu, dü§lerle dolu o küçük çocuklara geçtiğini söylerdi. Yani tam olan çocuğa. Çocuklara baktığımız takdirde onların cüretkar olduklarını, zıplayarak devindiklerini görürüz, derdi o. Onların ana babalarına baktığımızdaysa, onların

temkinli ve ürkek olduklarını anlarız. Artık zıpladıkları yoktur. Nagual bana bizim bu durumu ana babaların büyümüş

ve sorumluluk sahibi olmalarıyla açıkladığımızı anlattıydı.

Ama bu doğru sayılmaz. Meselenin aslı, onların keskinliklerini yitirmiş olmalarıdır."

La Gorda'ya tanıdığım bazı ana babaların çocuklarından

daha fazla tine ve keskinliğe sahip olduklarını Nagual'a söylesem ne derdi acaba, diye sordum.

Sanki utanmış gibi elleriyle yüzünü örterek güldü la

Garda.

"İstersen bana sor," dedi kıkır kıkır gülerek. "Ne dü§ündüğümü söyleyim mi?"

"Elbette, söyle bakalım."

"O kimselerin daha fazla tinleri yoktur, sadece enerjileri

fazlacadır ve çocuklarını itaatkar ve pısırık yetiştirmi§lerdir.

Tüm yaşamları boyunca çocuklarını sindirmi§lerdir, hepsi o

kadar."

LA GORDA

143

La Gorda'ya, tanıdığım dört çocuklu ve elli üçündeyken

hayatını toptan deği§tirmi§ olan bir adamdan söz ettim. Buna, yirmi be§ yılı a§kın bir süre boyunca bir yuva kurup mesleğinde ilerledikten sonra, karısını ve büyük bir §irketteki yöneticilik pozisyonunu terk etmek de dahildi. Büyük bir cüretkarlıkla hepsini silkip atını§ ve Pasifik'teki bir adqda ya§amaya ba§lamı§tı.

"Yani bir ba§ına mı gitmi§ti oraya?" diye sordu la Garda

§a§ırını§çasına.

Tezimi piç etmi§ti bu sorusuyla. Adamın oraya yirmi üç

ya§ındaki sevgilisiyle gitmi§ olduğunu söylemek zorunda kaldım.

"Ku§kusuz tam bir kimseydi," diye ekledi la Garda.

Gene ona katılmak zorunda kalmı§tım.

"Bo§ bir adam, her zaman bir kadının tamlığını kullanır

durur," diye sürdürdü la Garda. "Tam bir kadın kendi tamlı

ğında tehlikelidir, bir erkekten daha tehlikeli. Öyle bir kadın

güvenilmezdir, huysuzdur, asabidir, ama büyük deği§iklikler

sergileyebilir. O tür kadınlar kendilerini toparlayıp istedikleri yere varabilirler. Orada bir §ey yapmazlar, ama bu zaten onların ya§amlarında bir §ey olmamasındandır. Oysa, bo§ insanlar artık o §ekilde sıçrayamazlar, ama daha güvenilirlerdir. Nagual bo§ insanların, birazcık devinmeden önce

etraflarına bakan ve sonra da bir parça gerileyip sonra yeniden birazcık devinen solucanlara benzediklerini anlatırdı. Tam

insanlar her zaman sıçrarlar, perende atarlar ve handıysa

her daim ba§larının üzerine dü§erler, onlar için önemsizdir

hu.

"Nagual, öbür dünyaya girmesi için insanın tam olması

gerektiğini söylerdi. Bir büyücü olması için insanın tüm ı§ıltısına gereksinmesi vardır: hiçbir deliği, hiçbir yaması olmayacak ve tininin olanca keskinliğini koruyacak. Demek ki bo§

olan bir büyücünün tamlığını yeniden kazanması gerekir.

Kadın olsun, erkek olsun, ardaki o dünyaya, Nagual ile Ge-

naro'nun §İmdi bizleri bekledikleri o sonsuzluğa girebilmeleri için tam olmaları gerekir."

La Garda konu§masını kesti ve uzun bir süre bana baktı.

l§ık yazamayacağım denli azalmaktaydı.

"Ama sen tamlığını nasıl kazandın yeniden?" diye sordum.

Sesim onun yerinden sıçramasına yol açmı§tı. Sorumu

yineledim. La Garda beni yanıtlamazdan önce gözlerini ma

ğaranın tavanına çevirdi.

"O iki kızımı reddetmek zorunda kaldım," dedi. "Nagual

bir zamanlar sana bunun nasıl yapılacağını anlattıydı ama

sen onu dinlemek istememi§tin. onun demesi §uydu ki, insan

keskinliğini çalıp geri almak zorundadır. Bizim onu çalarak

ona zor bir §ekilde sahip olacağımızı ve onu gene zor bir §Ckilde muhafaza etmemiz gerektiğini sana söylediydi.

"Nagual bunun için bana kılavuzluk etti, yapmamı sağladığı ilk §ey o iki çocuğuma olan sevgimi reddetmemdi. Bunu rüya görme sırasında yapmam gerekiyordu. Azar azar onları

sevmemeyi öğrendim, ama Nagual bunun yararsız olduğunu

söyledi, insanın sevmemeyi değil de onlara §efkat göstermemeyi öğrenmesi gcrekmi§. Kızlarımın artık benim için hiçbir anlamı kalmadığı zaman onları görmem gerekirmi§, ne var

onlara bakmalı ama onları kucaklamamalıymışım. Ba§larını

sevecence ok§arken sol elimle onlardaki keskinliği a§ırıvermeliymişim."

"E, ne oldu onlara?"

"Hiçbir §ey olmadı. Bir §CY hissetmediler. Eve döndüler,

şimdi ikisi de koskoca insanlar gibi. Çevrelerindeki çoğu

kimse gibi bo§. Çocuklarla oynamak istemiyorlar zira onlara

gereksinmeleri yok. Bence bu onlar için çok daha iyi. Onlardaki delişmenliği aldım. Buna gereksinmeleri yoktu, oysa benim vardı. Bunu onlara verdiğimde ne yaptığımı bilmiyordum. Üstelik, babalarından çaldıkları keskinliğe hala sahipler. Nagual haklıydı: kimse kaybının farkına varmadı, ama

l ıcn kazandığım §eyin farkındaydım. Bu mağaradan dı§arıya

l ıakarken tüm dü§lerimi askerler gibi sıraya dizilmi§ler görd iim. Dünya pasparıldak ve yepyeniydi. Bedenimin ve ruhumun ağırlığı uçup gitmi§ti ve ben gerçekten yepyeni bir varlıga kavu§mu§tum."

"Keskinliğini çocuklarından nasıl aldığını biliyor mu

� u n?"

"Onlar benim çocuklarım değiller! Hiç çocuğum olmadı

k i . Baksana bana."

La Gorda sürenerek mağaradan çıktı, eteklerini kaldırıp

�:ı pl ak bedenini bana gösterdi. İnceliği ve güçlü kasları dikkat çekiciydi.

La Garda ısrarla ona yakla§ıp onu incelememi istedi.

1 \edeni öyle yağsız ve sıkıydı ki, ola ki hiç çocuk doğurmamı§

ol abileceği sonucuna vardım. Sağ bacağını yüksekçe bir kayaya dayayarak fercini gösterdi bana. Geçirdiği deği§ikliği l ıana kanıtlama gayretke§liği öyle kuvvetliydi ki sinirimden

�'.iilmeye ba§ladım. Bir doktor olmadığım için bilemeyeceği

_ı ı ı i anlattım, ama doğru söylediğine emin olduğumu belirt-

1 1 111.

"Elbette doğru söylüyorum," dedi la Gorda sürünerek

ı ı ı ağaraya girerken. "Bu rahimden bir §ey çıkını§ değil."

"Sol yanım keskinliğimi geri aldı," dedi. "Yapttığım tek

'ıl"Y gidip kızlarımı ziyaret etmek oldu. Bana alı§abilmeleri

ıı.:ın oraya dört beş kez gittim. Koskoca kızlardı, okula gidi

V< ırl ardı. Onları sevmemek için zorlanacağımı sanmı§tım,

.ı ıııa Nagual zararı yok demi§ti, istersem onları sevebilirmi

�:ı ı ı ı . Ben de sevdim onları. Ama onları sevmek tıpkı bir yal ı; ı ncıyı sevmek gibiydi. Kararımı vermi§tim, maksadımdan vazgeçemezdim. Nagual'ın bana anlattığı gibi öbür dünyaya

l ı ; ı l ;'ı sağken girmek istiyordum. Bunu gerçekle§tirebilmek

11.:i n tinimin tüm keskinliğine gereksinmem var. Tamlığını

vn ck bana. Hiçbir §ey beni o dünyadan döndüremez! Hiçbir

·:ev ! "

La Gorda meydan okurcasına bana bakmaktaydı.

"Şayet tamlığımı istiyorsan, senin ikisini de reddetmen

lazım, hem seni bo§altan kadını hem de sevgini alını§ olan

küçük oğlanı. Kadını kolayca reddedebilirsin. Küçük oğlana

gelince o ba§ka. Senin o çocuğa olan yararsız sevginin seni o

diyara girmekten men edecek kadar matah bir §ey olduğunu

mu sanıyorsun?"

Cevap veremedim. Ama bu konu üzerinde dü§ünmek istediğimden değil. Aklım son derece karı§mı§tı da ondan.

"Soledad, §ayet N agu al' a girmek istiyorsa, keskinliğin i

Pablito'dan almak zorunda," diye sürdürdü. "Bunu yapmasına imkan var mı ki? Pablito, ne denli zayıf olursa olsun, bir büyücüdür. Ama Nagual, Soledad'a benzersiz bir fırsat verdiydi. Ona, biricik fırsatının sen onun evine girince geleceğini söyledi; sırf bu fırsat yüzünden bizim sadece öbür eve ta

§ınmamıza neden olmakla kalmadı, üstelik sen arabanı t;ı

kapısının önüne sürebilesin diye eve çıkan geçidi geni§lctmemezi sağladı. Soledad'a, kusursuz bir ya§am sürdürdüğü takdirde seni avlayabileceğini ve Nagual'm senin bedeninin

içine bıraktığı erkin tümü olan olanca ı§ıltını emebileceğin i

anlattı. Bunu yapmak onun için zor olmayacaktı. Onun tüm

ba§imsı seni bir çaresizlik anma sürüklemekti.

"Seni bir kez öldürdü mü, senin ı§ıltın onun erkini artıracak ve ardından Soledad bizim pe§imize dü§ecekti. Bunu bir ben bilmekteydim. Lidia, Josefina ve Rosa onu çok severler. Ben sevmem. Onun emellerini

biliyorum. Zamanl ; ı bizi teker teker eleyecekti, çünkü yitireceği bir §ey yokt u

ama kazanacağı §ey çoktu. Nagual bana onun için ba§ka biı

çıkar yol olmadığını anlattıydı. Kızları bana emanet ederek ,

Soledad'ın seni öldürmesi ve bizim ı§ıltımızın pqine dü§nıe

si durumunda ne yapmam gerektiğini anlattı. Benim kendi

mi kurtaracağımı ve üçünden birini de kurtarabileceğimi he

saplıyordu. Görüyorsun ya, Soledad hiç de kötü bir kadıı

değil, kusursuz bir sava§çının yapması gerekenleri yapıyoı

sadece. Küçük kız kardeşler onu kendi analarından çok seviyorlar. Gerçek bir anne oldu o onlar için. Nagual'a göre, onu avantajlı kılan tek şey de buymuş. Her şeyi denedim

ama küçük kız kardeşleri bir türlü ondan uzaklaştıramadım.

( )nun için, seni öldürmüş olsaydı, ona güvenen o üç masum

k ızdan en az ikisinin de hakkından gelecekti. Sen ortalıkta

olmayınca Pablito bir hiç sayılır. Soledad onu bir böcek gibi

l"Zİverirdi. Sonra da tüm o tamlığı ve erkiyle oradaki dünyaya girmiş olurdu. Ben onun yerinde olsaydım ben de aynı

�1.:yleri yapmak için didinirdim.

"Görüyorsun ya, onun için ya hepsi ya da hiçti. Sen ilk

gddiğinde herkes gitmişti. Senin ve bazılarımızın sonu gel

ıı iş gibiydi. Ama sonunda gördük ki onun için hiçti, kız kar

ı lqler içinse bir fırsat belirmişti. Senin başardığını öğrenir

• ığrenmez, üç kıza da şimdi sıranın onlara geldiğini anlattım.

N agual onlara seni gafil avlamak için sabaha dek beklemelerini söylediydi. Sabahın senin için iyi bir zaman olmadığını siiylediydi. Benim de uzakta kalmamı ve kız kardeşlerin işi111.: karışmamamı buyurmuş, sadece onların ışıltılarını incit

ıııeye çalıştığın takdirde gelmemi söylemişti."

"Onlar da mı öldüreceklerdi beni?"

"Tabii, evet. Sen onların ışıltılarının erkek yanısın. Onla

ıı n tamlığı zaman zaman onların aleyhinedir. Nagual onları

anmasızca yönetir ve onları dengeler, ama artık gittiğine gö

ı c kendilerini nasıl düzelteceklerini bilemiyorlar. Onlar bu iş

11.;i n senin ışıltından yararlanabilirler."

"Ya sen, Garda? Sen de mi beni öldürmek istiyorsun?"

"Sana benim farklı olduğumu söylediydim. Dengeliyim

l ıcn. Benim boşluğum, ki benim dezavantajımdı, artık benım

avantajım haline geldi. Bir büyücü tamlığını kazanır kazan

ıııaz dengesini bulur, her zaman tam olmuş olan bir büyüniyse bir parça çatlaktır. Genaro'nun bir parça çatlak oldugıı gibi. Oysa Nagual dengeliydi, zira daha önce senin benim

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

gibi o da tam değildi, hatta senden benden daha beterdi. Üç

oğluyla bir kızı varmış onun.

"Küçük kız kardeşler Genaro gibidirler, bir parça çatlak.

Çoğu zaman da ölçüsüz şekilde teptiplidirler."

"Ya ben, Garda? Benim de onların peşine düşmem lazım mı?"

"Yo. Sadece onlar senin ışıltını emip çekerek karlı çıkabilirler. Sen hiç kimsenin ölümünden dolayı karlı çıkmazsın.

Nagual sende özel bir erk bırakmış, bir tür dengelilik, hiç birimizde olmayan bir şey."

"Onlar da öğrenemez mi o dengeliliği?"

"Elbet öğrenebilirler. Ama bunun küçük kız kardeşlerin

yerine getirmesi gereken görevde bir alil.kası yok ki. Onların

görevi senin erkini çalmak. Bunun için öylesine birleştiler ki

artık tek bir varlık haline geldiler. Seni bir bardak meşrubat

gibi yudumlamak için eğittiler kendilerini. Nagual onları aldatıcılık konusunda üstad kıldı, özellikle Josefina'yı. Eşi bulunmaz bir gösteri sergilemişti hani. Onların sanatı yanında Soledad'ın girişimi çocuk oyunu gibi kalır. Yontulmamış bir

kadındır o. Küçük kız kardeşlerse gerçek büyücülerdir. Onlardan ikisi senin güvenini kazandı, üçüncüsüyse seni öyle bir sarstı ki, çaresiz kalakaldım. Hepsi de ellerindeki kartları

mükemmel oynadılar. Sen de onların oyununa geldin ve az

kalsın partiyi kaybediyordun. Ama bir hata yaptılar, evvelsi

gece sen Rosa'nın ışıltısını incittin ve sağalttın, bu da onu ürkekleştirdi. Şayet sinirlenip de senin yan tarafını öyle şiddetli bir şekilde ısırmış olmasaydı, ola ki sen şimdi burada olmayacaksın. Kapıdan her şeyi gördüydüm ben. Sen onları tam yok edecektin ki, ben içeriye giriverdim."

"Ama onları yok etmek için ne yapacaktım ki?"

"Ben ne bileyim? Sen değilim ki ben."

"Yani sen beni ne yaparken görmüştün?"

"Çiftinin senin içinden çıkmakta olduğunu gördüydüm."

"Nasıl bir şeydi çiftim?"

"Sana benziyordu, başka nasıl olsun? Ama çok büyüktü, ürkütücüydü. Senin çiftin onları öldürecekti. Onun için ben içeriye girip bunu önledim. Seni sakinleştirebilmek için tüm erkimi kullandım. Kız kardeşlerin bir yardımı olmadı. Onlar �aşırmış vaziyettelerdi. Sense öyle öfkeli ve korkunçtun ki. Ünümüzde iki kez renk değiştirdiydin. Bir keresinde rengin iiyle hiddetliydi ki, beni de öldüreceğinden korktum."

"Ne renkteydi, Gorda?"

"Beyaz, başka ne olsun ki? Çift beyazdır, sarımsı beyaz, güneş gibi."

La Gorda'ya baktım. Bu benzetiş benim için çok yeniydi.

"Evet," diye sürdürdü, "güneşin parçalayırız biz. O yüzdendir ışıltılı varlıklar olmamız. Ama o ışıltı çok zayıf oldugundan, bizim gözlerimiz onu göremez. Yalnızca bir büyücünün gözleri görebilir onu, o da yaşam boyunca süren çabalardan sonra."

La Gorda'nın açıklamaları bende büyük bir şaşkınlık yaratmıştı. En isabetli soruyu sorabilmek amacıyla zihnimi toparlamaya çalıştım.

"Nagual sana güneşe ilişkin bir şeyler anlattı mı hiç?" diye sordum.

"Evet. Hepimiz güneş gibiyizdir, ama çok, çok soluk. Bizim ışığımız çok zayıftır, ama gene de ışıktır işte."

"Ama, acaba güneşin Nagual olduğunu söylemiş miydi?"

diye dayattım derin bir merakla.

La Gorda yanıt vermedi. Dudaklarından bir dizi istençsiz sesler döküldü. Belli ki sorumu nasıl yanıtlaması gerektigini düşünmekteydi. Yazmaya hazır, bekliyordum. Uzun bir sessizlikten sonra la Gorda sürünerek m ağaradan çıktı.

"Sana o soluk ışığımı göstereyim," dedi kayıtsız bir tonla.

Mağaranın önündeki daracık dere çukurunun ortasına

doğru ilerleyerek çömeldi. Bulunduğum yerden onun ne

yaptığını göremiyordum, o nedenle ben de mağaradan dışarıya çıktım. La Gorda'nın üç dört metre kadar önünde durdum. O çömelmiş durumdayken ellerini eteğinin altına soktu. Birden ayağa kalktı. Ellerini gevşekçe yumruk etmişti; sonra ellerini başının üzerine kaldırarak parmaklarını açıverdi. Hızlı bir patlama sesi işittim ve la Gorda'nın parmaklarından kıvılcımlar çıktığı gördüm. Sonra ellerini yeniden yumruk etti ve hızla yeniden açınça bu kez daha iri kıvılcımlar yayılmaya başladı. La Gorda bir kez daha çömelip ellerini eteğinin altına soktu. Kasıklarından bir şey çekiyora benziyordu. Ellerini başının üzerine her kaldırışında kıvılcımlar parmaklarından havaya doğru uçuştu, sonra parmaklarından

upuzun ışıltılı lifler havaya doğru aktı. İyice kararmış olan

havada akan lifleri görebilmek için başımı arkaya doğru yatırdım. Bunlar uzun, ipince ve kırmızımtırak ışık telcikleriydi. Bir süre sonra soldular ve yok oldular.

La Garda yeniden çömeldi ve parmaklarını açtığı zaman

onl ardan son kerte hayret verici ışıklar yayılmaya başladı.

Gökyüzü kalın ışık huzmeleriyle dolmuştu. Büyüleyici bir

manzaraydı bu. Kendimden geçmiştim; gözlerimi onlardan

ayıramıyordum. La Gorda'ya dikkat ettiğim yoktu. Sadece

ışıklara bakıyordum. Ansızın işittiğim bir çığlık sesi, gözlerimi La Gorda'ya çevirmeme neden oldu-o anda kadın kendi yarattığı o ışık çizilerinden birini yakaladığı gibi döne döne vadinin ta tepesine uçup gitti. Göğe karşı koskoca, kapkara bir gölge gibi orada bir süre salındı, ardından karnındaki bir merdivenden inermişçesine kesik kesik hareketler ya da sıçrayışlarla vadi çukurunun içine indi.

Birden onu üzerimde dururken gördüm. Kıç üstü dü§müş oludğumun farkına varmamıştım. Ayağa kalktım. La Gorda terden sırılsıklam olmuştu, nefes nefese soluk almaya

çalışıyordu. Uzun süre konuşamadı. Olduğu yerde koşar

adımlarla saymaya başladı. Ona dokunmaya cesaret edemiyordum. Sonunda yeterince sakinleşmiş olacak ki sürüne sürüne mağaraya girdi. Birkaç dakika kadar dinlendi.

Hareketleri öyle süratli olmu§tU ki olup bitenleri değerlendirebilecek zaman bulamamı§tım. La Gorda'nın gösterisi sırasında, göbeğimin hemen alt tarafında dayanılmaz, ka§ıntıya benzer bir ağrı duymu§tum. Ben herhangi bir hareket yapmamı§tım ama gene de onun gibi nefes nefeseydim.

"Randevumuza gitme zamanı geldi sanırım," dedi la

Gorda soluğunu tutarak. "Benim uçu§um ikimizi de açtı. Sen

benim uçu§umu kendi karnında hissetttin; bu senin açık olduğunu ve dört kuvveti kar§ılamaya hazır bulunduğunu göst erir."

"Neymi§ o dört kuvvet Allah a§kına?"

"Nagual ile Genaro'nun dostları . Onları gördüydün sen.

Tüyler ürperticidirler. Şimdi onlar Nagual ile Genaro'nun

sukabağı mataralarından çıkıp serbest dola§ıyorlar. Geçen

gece Soledad'ın evindeyken onlardan birini i§İtmi§tin. Seni

bekliyor onlar. Gün kararınca artık kaplarına sığamaz olurlar. Hatta onlardan biri gündüz vakti senin pe§ine dü§mÜ§tü Soledad'ın orada. O dostlar §İmdi sana ve bana aittirler. İkisini ben alacağım ikisini de sen. Ama hangileri bilmiyorum.

Nasıl alacağımızı da bilmiyorum, gel gör. Nagual bana sadece senin de benim de onlarla kendi kendimize ba§a çıkmamız gerekeceğini anlattıydı."

"Dur, dur!" diye bağırdım.

La Gorda konu§mama izin vermedi. Eliyle nazikçe ağzımı kapadı. Hissettiğim deh§et yüzünden midem sancılandı.

(icçmi§te, don Juan ile don Genaro'nun dostları olduklarını

siiyledikleri birtakım açıklayamadığım olaylarla kar§ıla§mı§-

1 ığım vardı. Dördü birden geliyordu ve bu varlıkların hepsi

de bu dünyadaki ba§ka her §ey gibi gerçekti. Onların ortaya

�:ıkı§ı öylesine yabansıydı ki, onları her duyumsayı§ımda ta

ı ı ı rnsız korkulara kapılıyordum. İlk kar§ıla§tığım dost don

l ı ıan'ındı; kapkara, diktörtgen §eklinde, iki buçuk üç metre

vii ksekliğinde ve bir buçuk metre kadar eninde bir kütleydi.

1 >ev bir kayanın ezici ağırlığıyla deviniyor, devasa körükleri

anımsatırcasına soluyordu. Onunla hep geceleyin kar§ıla§mı§tım. Ekseni bir kö§esinden ötekine deği§erek yürüyen bir kapı izlenimi bırakmı§tı bende.

Kar§ıla§tığım ikinci dost don Genaro'nundu. Upuzun

suratlı, saçsız kafalı, olağanüstü uzun boylu, dudakları kapkalm, gözkapakları sarkık, ipiri gözlü ı§ık saçan bir adamdı .

Hep upuzun, çırpı gibi bacaklarına çok kısa gelen pantolanlar giyerdi.

O iki dostu ben don .Tuan ve don Genaro'yla birlikte olduğum sıralar birkaç kez görmü§tüm. Onların görüntüsü ussallığımla sezgilerim arasında bağda§ması olanaksız bir bölünmeye neden olurdu. Bir taraftan, cereyan etmekte olan

§eyin gerçekten meydana geldiğine ili§kin hiçbir ussal dayanak bulamıyor, öte taraftan, sezgilediğim §eylerin gerçekliğini elimine edebilecek herhangi bir neden de bulamıyordum.

Onlar hep don Juan'la don Genaro'nun yakınlarda bir

yerde oldukları sırada ortaya çıkını§ oldukları için, ben onları bu iki insanın benim kolayca etiklenebilen ki§iliğim üzerindeki güçlü etkisinin ürünleri olarak değerlendiriyordum.

Benim anlayı§ıma göre bu ya böyleydi, ya da don .Tuan ile

don Genaro ellerinde dostları olduklarını söyledileri ve kendilerini bana o tüyler ürpertici varlıklar §eklinde gösteren birtakım güçler tutmaktaydılar.

Dostların bir özelliği ·de benim onları inceden inceye

tetkik etmeme asla izin vermemelcriydi. Çqitli zamanlarda

tüm dikkatimi onların üzerinde odaklamaya çalı§mı§tım,

ama her defasında ba§ım dönmü§ ve dikkatim dağılmı§tı.

Öbür iki dost daha da kaypaktı. Onları sadece bir kez

görmü§tüm, biri parlak sarı gözlü dev gibi siyah bir j aguardı,

ötekiyse aç gözlü, koskoca bir çakal. Bu iki canavar son derece saldırgan ve kar§ı koyulması imkansız varlıklardı. Jaguar don Genaro'ya, çakal da don .Tuan'a aitti.

La Garda mağaradan dı§arıya çıktı. Ben de onu izledim .

Önümden yürümeye ba§ladı. Dere çukurundan çıkıp uzun,

kayalık bir düzlüğe ulaştık. La Garda durarak benim ilerle

ınemi istedi. Ona, şayet benim kılavuzluk yapmamı istiyorsa

doğruca arabaya gideceğimi söyledim. B aşıyla beni onaylayarak bana tutundu. Onun nemli cildini hissedebiliyordum.

Aşırı heyecanlıymış gibi görünüyordu. Arabamı bıraktığım

yere belki de iki mil kadar vardı, üstelik oraya ulaşmak için o

ıssız, kayalık düzlüğü geçmemiz gerekiyordu. Don Juan bana, düzlüğün doğu cephesindeki dağlara epey yakın kimi dev kayaların arasındaki gizli bir patikayı göstermi§ti. O patikaya

doğru yöneldim. Bilinmeyen bir iti beni o tarafa doğru götürüyordu; aksi takdirde oraya gelirken izlemi§ olduğumuz düzlükteki patikadan dönmüş olacaktık.

La Garda korkunç bir şey sezgilemiş gibi durdu. Bana

sarıldı. Gözlerinde korku vardı.

"Bu yol doğru mu?" diye sordum.

Yanıt vermedi. Şalını çekerek büke büke uzun bir giysi

gibi görünmesini sağladı. Onunla belimi sardı ve uçlarını çevirerek kendisine doladı. Sonra uçlarını düğümleyerek ikimizi sekiz rakamına benzeyen bir şeritle bağlamı§ oldu.

"Bunu niye yaptın ki?" diye sordum.

La Garda ba§ını salladı. Di§lerini çatırdattı ama bir kelime dahi söyleyemedi. Korkusu sınırsızdı. Yürüyelim diye be

ıi itip duruyordu. Benim kendimin ödü ne diye patlamıyor

diye düşünmekteydim. Patika yükseldikçe yürümek daha da

ı.orla§ıyordu. Nefes nefeseydim, ağzımdan solumak zorundaydım. Dev kayaların şekillerini görebiliyordum. Aysız bir geceydi ama gökyüzü öyle açıktı ki kayaların karaltılarını çık armak mümkün oluyordu. La Gorda'nın da zorlukla soluduğunu işitebiliyordum.

Biraz durup dinlenmek istedim, ama la Gorda beni hali fçe iterek başını olumsuzcasına salladı. Gerilimi gevşetmek amacıyla bir §aka yapayım diye geçiriyordum ki birden tuhaf

lıir darbe sesi işittim. Başım istemeksizin sağa doğru kaydı

ve sol kulağımla ortalığı dinledim. Bir an soluk alıp vermeyi

kesmi§tim, o sırada la Gorda'yla benim dı§ımızda birisinin

yüksek sesle solumakta olduğunu net bir §ekilde i§ittim. Bunu la Gorda'ya söylemeden önce emin olmak amacıyla yeniden dinledim. Hiç ku§ku yoktu ki o devasa §ey kayaların arasındaydı. İkimiz ilerlerken ve ben ona soluğunu tutmasını imlerken elimle la Gorda'nın ağzını kapadım. O devasa §eklin çok yakınımızda olduğunu biliyordum. Elinden geldiğince ses çıkarmadan kaymakta olduğu belliydi. Yumu§ak bir

§ekilde soluyordu.

La Garda birden silkindi. Yere çömelerek belime doladığı §alıyla beni de yere doğru çekti. Ellerini eteğinin içine soktu ve bir süre sonra ayağa kalktı ; ellerini kenetlemi§ti,

sonra parmaklarını §aklatmaya ba§layınca art arda bir dizi

kıvılcım yağmuru akıtmaya ba§ladı.

"Ellerine i§e," diye fısıldadı la Garda kısılmı§ çenelerinin

arasından.

"Ne?" dedim, ne yapmamı istediğini anlamadığımdan.

La Garda artan bir tela§la buyruğunu üç dört kez yineledi. Benden ne yapmamı istediğini anlamamı§ olduğumu kavramı§ olacak ki, kendisi yeniden çömelerek ellerine i§emekte olduğunu bana gösterdi. La Gorda'nın çi§i kırmızımtırak kıvılcımlar gibi uçu§urken afalla§ımçasına ona bakakaldım.

Aklım ba§ımdan gitmi§ti. Hangisi daha sürükleyiciydi, la

Gorda'nın sidiğiyle olu§turduğu görüntü mü, yoksa yakla§an

varlığın hırıltısı mı, bilemiyordum. Dikkatimi hangi noktaya

odaklamam gerektiğine karar veremiyordum; ikisi de büyüleyiciydi.

"Çabuk ol ! Ellerine i§e," diye fısıldadı la Garda di§lerinin arasından.

Onu duydum ama dikkatim dağılmı§tı. La Garda, yalvaran bir sesle, çıkartacağım kıvılcımların yaratığın geri çekilmesine yol açacağını ekledi. İnlemeye ba§ladı ve ben de ken-

dimi çok çaresiz hissettim. Tüm bedenimle yakla§makta olan

varlığı duymakla kalmıyor, onu hissedebiliyordum da. Ellerime i§emeye çalı§tım ama faydasızdı. Gereğinden fazla sıkıntılı ve tedirgindim. La Gorda'nın tedirginliği beni öylesine etkilemi§ti ki tüm çabamla ellerime i§emeye uğra§ıyordum.

Sonunda ba§ardım. Ellerimi üç dört kez birbirine sürttüm

ama etrafa hiçbir şey yayılmıyo.çdu.

"Tekrar yap ! " dedi la Garda. "Kıvılcımları çıkartmak biraz zaman alır."

Ona bütün sidiğimi bo§alttığımı söyledim. Gözlerinde

§İmdiye kadar gördüğüm en çaresiz bakı§ belirdi.

Tam bu anda, dev gibi, üçgen şeklinde bir şeyin bize

doğru yaklaştığını gördüm. Her nasılsa bana pek de zarar

verici bir şeymi§ gibi görünmedi ama, la Garda korkudan

bayılmak üzereydi.

Aniden §alını çözdü ve arkamda duran bir kayanın üzerine sıçradı, sonra beni arkamdan kucaklayarak çenesini ba

§ıma dayadı. Omuzlarıma çıkmıştı. Bu §ekilde birleşmemizden hemen sonra, bize doğru ilerleyen şey durdu. A§ağı yukarı yirmi be§ adım ötede hırıltılar çıkartarak duruyordu.

İçimde bir yerlerde büyük bir gerginlik hissettim. Bir süre sonra, eğer o §ekilde durmayı sürdürürsek tüm enerjimizi tüketeceğimizden ve bize yakla§an her neyse, ona av olacağımızdan adım gibi emindim.

La Gorda'ya hayatımızı kurtarmak için kaçmamız gerektiğini söyledim. "Hayır" anlamında ba§ını salladı. Gücünü ve güvenini yeniden kazanını§ gibi görünüyordu. Sonra, ba§ı

ınızı kollarımızın arasına gömüp bacaklarımızı karnımıza

doğru çekerek oturmamız gerektiğini söyledi. O zaman, yıll ar önce don Juan'ın, bir gece Kuzey Mexico'daki ıssız bir bölgede, duyularıma yabancı gelen ama aynı zamanda da

gerçek olarak algıladığım bir §eyin etkisi altına girdiğimde

beni böyle oturttuğunu hatırladım. Don Juan bana kaçmanın yararsız olduğunu, yapılabilecek tek §eyin o noktada ka-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

lıp tıpkı la Gorda'nın gösterdiği §ekilde oturmak olduğunu

söylemi§ti.'

Tam eğilmek üzereyken ini terk etmekle korkunç bir

hata yaptığımızı anladım. Ne pahasına olursa olsun oraya

geri dönmeliydik.

La Gorda'nın §alını omuzlarıma, kollarımın altına doladım. Ona ba§ımın üzerindeki çıkıntılara tutunarak omuzlarıma tırmanmasını, orada ayakta durmasını, §alın iki ucundan tutarak kendini dengelemesini ve uçları düğümleyerek §alı

bir ko§um takımı gibi kullanmasını söyledim. Yıllar önce

don Juan, yabansı olaylarla kaf§ı kar§ıya geldiğimizde, tıpkı

bu üçgen §eklinde yaratıkla kar§ıla§mamız gibi, onlara yabansı hareketlerle kar§ı durmamız gerektiğini söylemi§ti. Bir keresinde konu§an bir geyikle kaf§ıla§tığını ve bunun sonucunda amuda kalkarak hayatta kalmayı ba§ardığını, böyle bir kar§ıla§manı n üzerinde yarattığı gerginliği attığını anlatmı§tı.

Benim dü§üncem bu üçgen §ekilli §eyin etrafında dönüp

la Gorda omuzlarımdayken ine doğru yürümekti.

İne dönmenin asla mümkün olmadığını fısıldadı la Gorda. Nagual ona orada kalmaması gerektiğini söylemi§ti. Şalı onun tutabileceği gibi ayarlarken ine girdiğimiz andan itibaren güvenlikte olacağımızdan tüm benliğimle emin olduğum konusunda direttim. O da bunun doğru olduğunu, ama bunun, ancak etrafımızda dola§an güçleri kontrol edebilecek

§ansımız olduğunda geçerli olabileceğini söyledi. Don Juan'ın ve don Genaro'nun ku§aklarından sarktığını gördüğüm o mataralar gibi bir §eye, bir koruyucuya gereksinimimiz vardı.

Ayakkabılarını çıkardı, omuzlarıma tırmanıp orada durdu. Onu bacaklarından tuttum. Şalı çektikçe koltuk altlarımın gerildiğini hissediyordum. Dengesini kazanana dek bekledıın . Sırtımda yetmi§ be§ kiloluk bir ağırlığı ta§ıyarak gece karanlığında yürümek o kadar da kolay değildi . Çok ağır

ilerliyordum. Yirmi üç adımdan sonra onu yere indirmek zorunda kaldım. Omuz başlarımdaki ağrı dayanılmazdı. Çok ince olmasına rağmen neredeyse bel kemiğimi kıracağını

söyledim ona.

İşin ilginç yanı üçgen nesne ortadan kaybolmuştu. Planımız işe yaramıştı. La Gorda bir süre dinlenmem için beni omuzlarında taşımayı önerdi. Bu fikri saçma buldum, benim

kilom onun ufak bedeninin taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı. Bir süre yürümeye ve olacakları görmeye karar verdik.

Bir ölüm sessizliği hakimdi aramızda. Birbirimize dayanarak bir süre yavaşça yürüdük. Henüz biraz ilerlemiştik ki yeniden o yabansı, yumuşak, bir kedinin tıslamasına benzeyen soluk alma sesini duymaya başladım. La Gorda'ya tekrar omuzlarıma çıkması için yardım ettim ve böylece bir on

adım daha ilerledik.

Eğer buradan kurtulmak istiyorsak bu alışılmadık hareketi bir taktik şeklinde sürdürmemiz gerektiğini biliyordum.

l ,a Gorda'nın omuzlarımda durmasından başka bir yabansı

hareket bulmaya çalışıyordum ki la Garda uzun elbisesini çıkarıverdi. Bir tek hareketle çıplak kalmıştı. Bir çatırtı duydum; ayağa kalkmış, kısa boylu çalılardan kopardığı bir dalı dinde tutuyordu. Şalını eyer görevi görmesi için omzuma ve

helime doladı, atçılık oynayan çocuklar gibi bacaklarını belime dolayıp sırtıma oturdu. Sonra kopardığı dalı elbisesinin içine sokup havaya kaldırdı. Elindeki dalı sallayarak elbiseyi

yabansı bir biçimde zıplatıyordu. Bütün bunlara bir de acayi p bir baykuş bağırışına benzeyen ıslığı ekledi.

Sekiz, on metre sonra aynı seslerin arkamızdan ve yan

l araflarımızdan geldiğini duydum. La Garda bir başka kuş

bağırışını öykünmeye başladı, bu ses de tavus kuşunun çıkardığı keskin sesin aynısıydı. Birkaç dakika sonra aynı türden lıağırışlar her yanımızdan gelmeye başladı.

Yıllar önce don Juan'la, bu kuş bağırışlarına karşılık veril mesi olayının benzerini yaşamıştım. O zaman, bu sesleri

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

don Juan'ın çıkardığını ya da onunla çok yakın ili§kide bulunan birinin, örneğin don Genaro'nun, içime ölçülemeyecek denli, zifiri karanlıkta bile sendelemeden ko§mama imkan

verecek denli büyük bir korku salması için don Juan'a yardım etmi§ olabileceğini dü§ünmü§tüm. Don Juan bu ko§ma edimine erk tırısı adını vermi§ti.

La Gorda'ya erk tırısı bilip bilmedigini sordum. Bildiğini

söyledi. Bunu ba§arabileceğimden pek emin olmasam da deneyeceğimizi söyledim. La Gorda bu i§in ne yeri ne de zamanı olmadığını söyleyerek eliyle hemen önümüzü imledi. Zaten ba§tan beri hızla atan kalbim, göğsümün içinde deli gibi çarpmaya ba§ladı. Tam ilerimizde, belki de birkaç metre

ötemizde, patikanın üstünde don Genaro'nun dostlarından

biri duruyordu. Kor gibi yanan, uzun yüzlü ve kel kafalı bir

adamdı. Oracıkta donup kaldım. La Gorda'nın sanki uzaklardan geliyormu§ hissini veren çığlığını duydum. Aklını kaybetmi§ gibi yumruklarıyla iki yanıma vurdu. Hareketi adam üzerindeki odaklanmamı bozdu. Ba§ımı önce sola sonra sa

ğa döndürdü. Sol tarafımda, ı§ıltılar saçan sarı gözleriyle dev

bir kedinin kara bedeni neredeyse bana değecek kadar yakınımda duruyordu. Sağımda fosforlu ı§ıklar yayan bir çakal gördüm. Arkamızda ise, neredeyse la Gorda'nın sırtına de

ğecek biçimde o üçgen nesne duruyordu.

Adam ba§ını bize döndürdü ve patika üzerinde ilerlemeye ba§ladı. La Gorda bağırıp ağlıyormu§ gibi sesler çıkarmayı sürdürüyordu. Üçgen §ekilli nesne onu arkasından yakalamak üzereydi. Onun o yerleri sarsan adımlarını duyabiliyordum. Adım atarken çıkardığı ses çevremizdeki tepelerde yankılanıyordu. Soğuk nefesini ensemde hissediyordum. La

Gorda'nın neredeyse çıldırmak üzere olduğunu biliyordum.

Ben de aynı durumdaydım. Kedi ve çakal neredeyse bacaklarıma sürtüneceklerdi. Hırlamaları, homurtuları daha yüksek sesle gelmeye ba§lamı§tı. Tam o anda, don Juan'ın bana öğretmi§ olduğu bir sesi çıkartmak için anlamsız bir dürtü

hissettim içinde. Dostlar çıkardığım sese yanıt verdiler. Aklımı kaybetmişçesine sürekli bu sesi çıkartıyordum ve onlar da bana yanıt veriyorlardı. Gerginlik biraz olsun azalmıştı ve biz

yola erişmeden hemen önce belki de olabilecek en garip

sahnenin içinde yer alıyordum. La Garda atçılık oynar gibi

hareketler yapıyor, hiçbir şey olmamış gibi elbisesini başının

üzerinde neşeyle döndürüyor, bu döndürüşlerini çıkardığım

seslerle aynı ritimde yapıyor, bir yandan da öteki dünyadan

gelen dört yaratık bizimle aynı hızla hareket edip etrafımızı

yavaş yavaş kuşatırken çıkardığım seslere yanıt veriyorlardı.

Böylelikle yola vardık. Ama ben gitmek istemiyordum.

Sanki bir şey eksik kalmış gibiydi. Sırtımda la Garda ile öylece hareketsiz durdum ve don Juan'm bana öğrettiği gibi çok özel bir yöntemle bir ses çıkarmaya başladım. Bunun güveleri çağırma sesi o lduğunu söylemişti don Juan. Bu sesi çıkarmak için sol elin iç kısmı ve dudaklar kullanılmalıydı.

Bu sesi çıkardıktan sonra her şey bir sükunet havasına

bürünmüş gibi geldi bana. Dört varlık da beni yanıtladı ve

onlar bunu yaparken ben hangilerinin bana uygun olduğunu

anlamış bulunuyordum.

Sonra arabaya doğru yürüyerek la Gorda'ya sırtımdan

inip arabanın şoför koltuğuna binmesi için yardım ettim, ardından onu yan tarafa ittim. Tam bir sessizlik i çinde yol alıyorduk. Bir şey bir yerlerime dokunmuştu ve düşüncelerim t ümüyle değişmişti.

La Garda, kendi evi yerine don Genaro'nun evine gitmemizi önerdi . Benigno, Nestor ve Pablito'nun orada yaşadıklarını ama o sıra kasaba dışında olduklarını söyledi. Önerisi hoşuma gitmişti.

Eve girer girmez la Garda bir lamba yaktı. Ev, don Ge

ıaro'yu son ziyaret edişimdeki gibiydi. Yere oturduk. Bir sıra çekip üzerine yazı takımımı yerleştirdim. Yorgun değild i m, yazmak istiyordum ama bunu yapamıyordum bir türlü.

Kesinlikle yazı yazamıyordum.

"Nagual dostlara ili§kin ne söyledi sana?" diye sordum.

Sorumla onu hazırlıksız yakalanıı§ gibiydim. Ne yanıt

vereceğini bilemedi.

"Dü§ünemiyorum," dedi sonunda.

Daha önce hiç böyle bir §ey ya§anıamı§ gibiydi. Bir öne

bir arkaya sallanıp duruyordu.

Burnunun ucunda ve üst dudağında ufak ter damlacıkları OlU§illU§tU.

Aniden elimden tutup çekerek beni evin dı§ına çıkardı.

Beni derenin kenarına götürerek kusmaya ba§ladı.

Benim de midem bulanmaya ba§ladı. Dostların çekiminin çok güçlü olduğunu ve bundan kurtulmak için benim de kendimi kusmaya zorlamam gerektiğini söyledi. Daha fazla

açıklama bekleyerek ona baktım. Bir çocuğa bakan hem§irenin kendinden emin hareketleriyle ba§ınıı ellerinin arasına alıp parmağını boğazıma soktu ve sonunda beni kusturdu.

İnsanların midelerinin çevresinde çok ince bir çeper bulunduğunu, bu çeperin etrafımızdaki her §eyin çekimine kapıldığını açıkladı. Çekim çok güçlü olduğunda, tıpkı dostlarla kar§ıla§ıldığı zaman, hatta erke sahip insanlarla kar§ıla§ıldığı

zaman olduğu gibi, bu çeper altüst olur, renk deği§tirir, hatta tamamen yok olurmu§. Böyle durumlarda insanın yapabileceği tek §ey yalnızca kusmaktan ibaretnıi§.

Kendimi daha iyi hissediyordum ama hftla kendimde de

ğildim. Bir yorgunluk hissi, gözlerimin çevresinde de bir

ağırlık hissi duyuyordum. Eve geri döndük. Kapıya geldiğimizde la Garda bir köpek gibi havayı kokladı ve hangi dostların benimkiler olduğunu bildiğini söyledi. Normal ol arak kast etmek istediği §eyden ba§ka bir anlama gelmeyen ya da

benim öyle anladığım sözleri, üzerimde dü§üncelerimin birden ortaya çıkmasını sağlayan bir psikoterapi etkisi yaptı.

İçimde bir dü§ünce patlaması oldu. Birdenbire her zamanki

zihinsel uğra§larım ortaya gıktı. Sanki sözcüklerin enerjileri

varını§ gibi yerden yükseldiğimi hissettim.

LA GORDA

1 6 1

Aklıma ilk gelen şey, her zaman şüphelendiğim ama

kendime bile itiraf edemediğim şey dostların gerçek varlıklar olduklarıydı. On_ları görmüş, varlıklarını hissetmiş ve onlarla iletişim kurmuştum. Kendimi çok zinde hissediyordum.

La Gorda'ya sarılıp ona zihinsel ikilemimin zorluğunu anlatmaya koyuldum. Dostları don Juan'ın ya da don Genaro'nun yardımı olmaksızın görmüştüm ve bu hayatımdaki en önemli

değişiklikti. La Gorda'ya bir keresinde don Juan'a dostlardan birini gördüğümü söylediğimde bana gülüp kendimi çok ciddiye almamam, gördüklerimi göz ardı etmem gerektiğini

belirtmişti.

Sanrılandığıma inanmak istemiyordum, ama dostların

var olduğuna inanmak da istemiyordum. Ussal birikimim

buna razı gelmiyordu. Aradaki boşluğu bir türlü dolduramıyordum. Ancak, bu kez, her şey çok farklıydı, bu dünyaya yabancı olmayan, ama başka bir dünyadan gelen gerçek varlıkların çevremde olduğu düşüncesine dayanamıyordum. La Gorda'ya, yarı şaka, deli olmak için her şeyimi verebileceğimi söyledim. Bu beni, dünya görüşümün değişmesinden duyduğum ezici sorumluluk duygusundan kurtarırdı biraz olsun.

İşin komik yanı, dünya görüşümü değiştirmek için, zihinsel

olarak yani, daha fazla istekli olamazdım. Ama bu yeterli

değildi. Hiç yeterli olmamıştı zaten. Bu başından beri benim

aşılamaz engelim, öldürücü çatlağım olmuştu. Yarı ikna olmuş bir şekilde don Juan'ın dünyasında oyalanmak, bir yarı-büyücü olmak istiyordum. Bütün çabalarım, akademi üyelerinin sabah sekizden akşam beşe kadar yaptıkları ve sonra eve tamamen yorgun bir halde döndükleri gibi, mantığıma

karşı anlamsız bir savaş vermekten ibaretti. Don Juan bazen

�aka olsun diye, dünyayı en güzel ve en aydın hale getirmek

için tasarılar yaptıktan sonra, akademisyenin tüm bu tasarıları unutmak için saat beşte evine gittiğini söylerdi.

La Gorda bize yemek hazırlarken ben de hevesle not tul uyordum. Yemek yedikten sonra kendimi çok daha rahatla-

mı§ hissettim. La Garda da çok nqeliydi. Tıpkı don Genaro'nun yaptığı gibi yazı yazı§ımı taklit ederek maskaralıklar yaptı.

"Dostlar hakkında ne biliyorsun, la Garda?" diye sordum.

"Yalnızca Nagual'in bana söylediklerini," diye yanıt verdi. "Bir büyücünün denetim altına almayı öğrendiği güçler olduğunu söylemi§ti bana. Onun ve don Genaro'nun, sukabaklarının içinde iki§er tane dostu vardı."

"Onları nasıl tutuyorlardı sukabaklarının içinde?"

"Kim bilir. Nagual, dostların saldırısından kurtulursak

kendimize mükemmel bir sukabağı bulmamızı tembihlemi§ti. Bu sukabağı sol elin ba§parmağı büyüklüğünde olmalıymı§. Nagual'in sukabağı da bu büyüklükteynıi§."

"Sen hiç gördün mü bu sukabağını ?"

"Hayır. Hiç görmedim. Nagual böyle bir sukabağının insanların dünyasında bulunmadığını söylemi§ti. Kemerlerinden sarkan küçük bir çıkın olarak görüyorsun onu. Ama bilinçli olarak baktığında hiçbir §ey göremiyorsun."

"Sukabağı bulunduktan sonra büyük bir titizlikle saklanmalı. Büyücüler genellikle bu tür kabakları ormanlardaki sarılgan bitkilerin üzerinde bulurlar. Sonra üst kısımlarını düzeltip cilalarlar. Büyücü sukabağını bulduktan sonra onu dostlara sunmalı ve onları sukabağının içinde ya§anıaya davet etmelidir. Eğer dostlar kabul ederlerse sukabağı insanlar dünyasında görünmez olur ve dostlar büyücünün yardımcısı

olurlar. Nagual ve Genaro yapılmasını istedikleri her §eyi

dostlarına yaptırabilirlerdi. Yani kendi yapamadıkları §eyleri. Örneğin, beni kovalayacak bir rüzgar yollamak ya da Lidia'nın bluzunun içine o tavuğun girmesini sağlamak gibi

§eyler."

Kapının dı§ında, yabansı, uzun bir hırıltı duydum. İ k i

gün önce dona Solcdad'ın evinde duymu§ olduğum hırıltının

aynısıydı. Bu kez onun jaguar olduğunu biliyordum. Ses ben i

korkutmuyordu. Aslında la Garda beni durdu_rmasaydı onu

görmek için dı§arı çıkardım.

"Daha tam değilsin," dedi. "Yalnız dı§arı çıkmaya kalkarsan seni afiyetle yerler. Özellikle de dı§arda sinsi sinsi dola§an o cüretkar olanı."

"Bedenimin güvende olduğunu hissediyorum," diye kar§ı

çıktım.

Sırtımı sıvazladı ve beni yazı yazdığım sıraya doğru çek-

ti.

"Daha tam bir büyücü sayılmazsın," dedi. "Şu anda karnının tam ortasında kocaman bir yama var ve dostlar o yamayı yerinden söküp alabilirler. Dostların §akası olmaz."

"Peki, bir dost sana bu §ekilde yakla§tığında ne yapman

gerekir?"

"Onlarla pek ilgilenmiyorum. Nagual bana dengeli olmayı, bir §eye çok büyük bir hevesle atılmamayı öğretti. Örneğin, bu gece, bir sukabağın olursa ve onu eğitebilirsen sana hangi dostların geleceğini anladım. Sen onlara sahip olmak için hevesli olabilirsin. Ben değilim. Büyük olasılıkla bir dost edinemeyeceğim. Ba§ının belasıdır onlar insanın. "

"Niçin?"

"Çünkü onlar insanın sıfırı tüketmesine neden olan güçlerdir. Nagual insanın amacı ve özgürlüğü dı§ında bir §eye sahip olmamasının daha iyi olduğunu söylemi§ti. Bir gün sen

tam olduğunda, belki de dostları yanımızda tutmak isteyip

istemediğimize karar vermek zorunda kalacağız."

Ben de la Gorda'ya, j aguarda küstah bir tavır olmasına

rağmen onu beğendiğimi söyledim.

Gözlerini üzerime dikti. Bakı§larında bir §a§kınlık ve

hayranlık vardı.

"Ondan gerçekten ho§landım," dedim.

"Ne gördüğünü anlat bana," dedi la Gorda.

O anda birdenbire, kendiliğimden onun da benimle aynı

şeyleri görmüş olduğunu varsaydığımı fark ettim. Onları

gördüğüm şekilleriyle, dört dostu da ayrıntılı olarak betimledim. Aşırı bir dikkatle dinledi, anlattıklarımdan büyülenmiş

bir hali vardı.

"Dostların belli bir biçimleri yoktur," dedi ben bitirince.

"Onlar birer varlıktır, tıpkı rüzgar ya da alev gibi. Bu gece ilk

gördüğümüz dost, bedenime girmeye çalışan bir siyahlıktı.

Bağırıp durmamın nedeni buydu. Bacaklarıma eriştiğini hissedebiliyordum. Diğerleriyse yalnızca renklerdi. Am a o denli güçlü bir parlaklık saçıyorlardı ki patikanın çevresi sanki gündüzmüş gibi aydınlıktı."

Söyledikleri beni şaşkınlığa düşürdü. Yıllarca sürdürdü

ğüm mücadeleden ve asıl önemlisi, dün gece onlarla yüz yüze gelmemizden sonra, sonunda dostların belli bir biçimleri ve herkesin duyuları tarafından aynı şekilde algılanabilecek

bir yapıları olduğunu kabul etmiştim.

La Gorda'ya, onların belli bir biçimleri olan yaratıklar

olduklarını çoktan notlarımın arasına eklemiş olduğumu

söyledim şaka yollu.

"Ne yapacağım ben şimdi?" diye sordum kendi kendime.

"Çok basit," dedi . "Biçimleri olmadığını yazacaksın."

Kesinlikle haklı olduğunu düşündüm .

"Onları neden bir canavar gibi görüyorum ki ?" diye sordum.

"Yanıtı çok açık," dedi. "Sen daha insan biçimini kaybetmedin. Aynı şey bana da olmu§tu. Dostları insan biçiminde görüyordum. Korkunç yüzlü, kötü bakı§lı yerli adamlardı

hepsi. Beni ıssız yerlerde beklerlerdi . Bir kadınla beraber olmak istedikleri için peşimdeler sanırdım. Nagual ba§ını arkaya atar, kahkahalarla gülerdi korkularıma. Ama yine de korkudan neredeyse ölecek gibi olurdum. Adamlardan biri

gelip yatağıma oturur, ben uyanana kadar sarsardı yatağı.

Artık deği§mi§ olsam bile dostların bana verdiği korkuyu yeniden yaşamak istemem . Bu gece de daha önce korktuğum kadar korktum onlardan yine."

"Yani artık onları insan gibi görmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, artık öyle görmüyorum. Nagual sana dostun belli

bir şekli olmadığını söylemişti. Haklıydı da. Onlar birer varlıktır; yalnızca birer yardımcıdır onlar. Ama yine de en az bizim gerçek olduğumuz kadar gerçektirler."

"Küçük kız kardeşler de dostları gördüler mi?"

"Herkes değişik zamanlarda gördü onları."

"Dostlar onlar için de bir güç mü?"

"Hayır, onlar da senin gibiler. Daha insan biçimlerini

kaybetmediler. Hiçbiri kaybetmedi. Hepsi için; küçük kız

kardqler, Genarolar ve Soledad için dostlar korkunç şeylerdir, gece ortaya çıkan kötü niyetli, dehşet verici yaratıklardır. Onların yalnızca adını söylemek bile Lidia, Josefina ve Pablito'nun çıldırmalarına neden olabilir. Rosa ve Nestor

dostlardan o denli korkmazlar, ama onlarla ilişki içinde olmak da istemezler pek. Benigno'nunsa kendi planları olduğu için dostlarla ilgilenmiyor. Ne Benigno'yu ne beni rahatsız

etmiyorlar bu yüzden. Ama diğerleri dostlar için iyi birer av,

özellikle de şimdi, dostlar Nagual'ın ve Genaro'nun sukabaklarından dışarı çıktıktan sonra. Artık hep seni arıyorlar.

"Nagual, birinin insan biçiminde gözükmeyi sürdürdük

çe yalnızca o biçimde algılanabileceğini ve dostların da bizim

midelerimizdeki hayat gücünü emerek beslendikleri için midemizin bulanmasına neden olduklarını, bu yüzden de onları kocaman çirkin yaratıklar olarak gördüğümüzü söylemişti."

"Kendimizi korumak ya da bu yaratıkların biçimlerini

değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hepinizin yapması gereken şey, insan biçiminizi kaybetmek."

"Ne demek oluyor bu?"

Sorum ona pek bir anlam ifade etmiyor gibiydi. Biraz

önce sorduğum soruyu netleştirmemi istermişcesine yüzüme

boş boş baktı. Bir süre gözlerini kapadı.

"İnsanın kalıbı ve biçimi hakkında bir şey bilmiyorsun,

değil mi?" diye sordu.

Öylece yüzüne baktım.

"Bunlar hakkında bir şey bilmediğini görüyorum ," dedi

ve gülümsedi.

"Çok haklısın," dedim.

"Nagual bana insan biçiminin bir kuwet olduğunu söylemişti," dedi. "İnsan kalıbı da ... şey ... bir kalıptır işte. Nagual her şeyin belli bir kalıbı olduğunu da söyledi. Bitkilerin, hayvanların, hatta kurtçukların bile bir kalıbı var. Nagual'ın sana insan kalıbını hiç göstermediğinden emin misin?"

Bir keresinde don Juan'ın, görmüş olduğum bir rüyayla

ilgili açıklama yaparken bu kavrama şöyle bir değindiğini,

ama pek fazla bir şey söylemediğini aktardım. Söz konusu

rüyada kendini küçük bir derenin karanlığında saklamak istermiş gibi görünen bir adam vardı. Onu arda bulmak beni korkuttu. Bir süre ona baktım ve sonra adam bir adım öne

çıkıp kendini bana gösterdi . Çıplaktı ve bedeni ışıltılar saçıyordu. Çok narin, neredeyse kırılacak gibi görünüyordu.

gözleri hoşuma gitti. Dostça ve derin bir bakışı vardı. Çok

yumuşak baktığını düşünüyordum. Ama sonra yeniden karanlığa döndü ve gözleri iki ayna gibi, yırtıcı bir kuşun gözleri gibi oldu.

Don Juan insan kalıbıyla "rüya görme"de karşılaştığımı

söylemişti . Büyücülerin, onları kalıba götürecek rüya görme

yöntemleri olduğunu, insan kalıbının bir öz; bazılarımızın

erkle dolu olduğu zaman belli vakitlerde gördüğü, diğer bütün insanlarınsa ölüm anında gördükleri bir öz olduğunu açıkladı. Kalıbı, insanın kaynağı, kökeni olarak betimledi .

Çünkü kalıp, yaşam enerjisini toplayıp bir araya getirmedik

çe bu kuvvetin kendisini insan şekliyle göstermesi olası de

ğilmiş.

Benim düşümü kalıba çok kısa ve son derece basit bir

bakış olarak değerlendirdi. Düşümün, ne kadar cahil ve sade

bir adam olduğum gerçeğini yansıttığını söyledi.

La Garda güldü ve öyle bir durumda kendisinin de aynı

yorumu yapacağını belirtti. Kalıbı sıradan çıplak bir adam,

sonra da bir hayvan biçiminde görmek aslında son derece

basit bir değerlendirmeymiş.

"Belki de sıradan, aptalca bir rüyaydı bu sadece," dedim

kendimi savunmaya çalışarak.

"Hayır," dedi sırıtarak. "Görüyorsun ki insan kalıbı ışıltılar saçıyor ve her zaman pınarlarda, küçük derelerde bulunuyor."

"Bunun nedeni ne?"

"Suyla beslenmesi. Su olmadan kalıp da olmaz," diye yanıtladı. "Nagual"ın kalıbı göstermek amacıyla seni pınarlara götürdüğünü biliyorum. Ama boş olduğun için hiçbir şey göremedin. Bana da aynı şey olmuştu. Nagual beni yer yer kurumuş bir pınarın tam ortasındaki kayaya çırılçıplak yatırırdı 1\ma bütün hissettiğim, beni çıldırtacak kadar korkutan bir

şeylerin varlığı olurdu."

"İnsandaki bu boşluk onun kalıbı görmesini neden engelliyor?"

"N agual dünyadaki her şeyin bir kuvvet, yani bir çekim

ya da bir itim olduğunu söyledi. Çekilmemiz ya da itilmemiz

için tıpkı bir yelken gibi, rüzgarda bir uçurtma gibi olmamız

gerekir. Işıltımızın ortasında bir delik olursa kuvvetimiz deli

ğin içinden geçip gider ve üzerimizde hiç etkisi olmaz.

"Nagual, Genaro'nun senden çok hoşlandığını ve tam

ortanda bulunan deliği fark etmeni sağlamaya çalıştığını söylemişti. Geniş kenarlı şapkasını bir uçurtma gibi fırlatarak seninle alay etti, ishal olana kadar boşluğundan tutup seni

çekti ama sen onun ne yaptığını hiç anlayamadın."

"Niye senin söylediğin gibi açıkça söylemediler bana?"

"Söylediler, ama sen söylediklerini fark etmedin."

Dediklerine inanmak çok zordu. Bana bu konudan bahsettiklerini ve benim de bunu onaylamadığımı kabul etmek imkansızdı.

"Sen kalıbı gördün mü hiç, la Garda?" diye sordum.

"Tabii, yeniden tam olduğumda gördüm. Bir gün o dereye gittim kendi ba§ıma ve orada buldum onu. Parlak, ı§ıltılı bir §eydi. Ona bakamıyordum. Gözlerimi kör eden bir ı§ıktı.

Ama onunla beraber olmak yeterliydi. Kendimi çok mutlu

ve güçlü duyumsuyordum. Bundan ba§ka hiçbir §ey, hiçbir

§ey önemli değildi. Bütün istediğim orada olmaktı sadece.

Nagual, büyücü olmasak bile eğer yeterli ki§isel erke sahipsek bazen kalıbın görüntüsünü kısa bir süre için yakalayabileceğimizi söylemi§ti. Böyle bir §ey olduğunda da Tanrı'yı gördüğümüzü sanırız demi§ti. Aslında gördüğümüz §eye

Tanrı dememiz doğru olurmu§. Çünkü kalıp, Tanrı'ymı§.

"Nagual'ı anlamaya çalı§ırken korkunç anlar ya§adım,

çünkü çok dindar bir kadındım. Dünyada dinden ba§ka tutunacak hiçbir §eyim yoktu. Bu yüzden Nagual'ın böyle §eyler söylediğini duymak, tüylerimi diken diken ederdi. Ama sonra tamla§tım ve dünyadaki deği§ik enerj iler beni çekmeye ba§ladı. Sonunda Nagual'ın haklı olduğunu anladım. Kalıp,

Tanrı'dır. Sence nasıl bir §ey kalıp?"

"Onu gördüğüm zaman söylerim, Gorda," dedim.

Güldü ve Nagual'ın kalıbı gördüğüm zaman büyük olasılıkla bir Fransiskan rahibi olacağımı, çünkü içimde, derinlerde gizlenmi§ dindar bir ruh olduğunu söyleyerek benimle dalga geçtiğini anlattı.

"Gördüğün kalıp kadın mıydı, erkek miydi?" diye sordum .

"İkisi de değildi. Sadece ı§ıklar saçan bir insandı. Nagual, ona kendimle ilgili bir §ey sormu§ olmam gerektiğini söylemi§ti . Bir sava§çı, fırsatların kaçıp gitmesine izin vermemeliymi§. Ama ona soracak bir §ey gelmiyordu aklıma. Böylesi daha iyiydi. Şimdi hayatımdaki en güzel anı bu. Nagual ye-

terli erke sahip bir savaşçının kalıbı birçok kez görebileceğini

söylemişti. Ne büyük bir şans olurdu bu!"

"Bizi oluşturan şey kalıpsa, insan biçimi neqir peki?"

"Bizi biz yapan mıknatıs gibi bir şeydir insan biçimi,

mıknatıs gibi çeken bir kuvvettir. N agual insan biçiminin

belli bir şekli olmadığını söylemişti. Tıpkı sukabağının içinde

taşıdığı dostlar gibi her şey olabilir, ama bir biçimi olmamasına karşın, yaşamımız boyunca bize sahip olur ve ölene kadar da bizi bırakmaz. Ben insan biçimini hiç görmedim, ama onu bedenimde hissettim."

Sonra birkaç yıl önce yaşadığı bir dizi karmaşık duyguyu

betimlemeye başladı. Yaşadığı bu duygular ciddi bir hastalıkla son bulmuştu. Hastalığın en şiddetli etkiler gösterdiği an için yapılan betimleme bana daha önce okuduğum kalp

krizi belirtilerini hatırlattı. La Gorda insan biçiminin, bedeni

içinde kıyasıya bir savaş verdiğini, bu savaşın bir hastalık bi

çiminde ortaya çıktığını ve ancak bundan sonra biçimin bir

kuvvet olarak ondan çıkıp gittiğini anlattı.

"Anlattıklarından bir kalp krizi geçirdiğin çıkartılabilir,"

dedim.

"Belki de geçirmişimdir," diye yanıtladı, "ama emin olduğum tek şey var. O günden sonra insan biçimimi kaybettim. Gücüm öylesine tükenmişti ki günlerce yataktan çıkamadım. Ve o günden sonra da kendi eski benliğime kavuşacak enerjim olmadı hiç. Zaman zaman eski alışkanlıklarıma dönmeye çalıştım ama daha önce yaptığım gibi yapacak gücüm yoktu. Sonunda denemekten vazgeçtim."

"Biçimini kaybetmenin önemi nedir?"

"Bir savaşçı değişmek, gerçekten değişmek için insan bi

çimini kaybetmelidir. Yoksa, tıpkı senin durumunda olduğu

gibi, değişimin lafı edilir sadece. Nagual insanın alışkanlıklarından vazgeçeceğini düşünmesinin ya da ümit etmesinin yararsız olduğunu söylerdi. İnsan, biçimini kaybetmedikçe kendini asla değiştiremez. Nagual, bir savaşçının değişeme-

yeceğini bildiği, bunu ba§aramayacağından emin olduğu halde bütün çabasıyla deği§meye uğra§tığını söylemi§ti. Bir sava§çının normal bir insana göre daha avantajlı olmasının nedeni budur. Sava§çı deği§meyi ba§aramazsa dü§ kırıklığına uğramaz."

"Ama sen hala kendinsin la Garda, değil mi?"

"Hayır. Artık bitti. Senin, kendin olduğunu dü§ünmene

neden olan tek §ey insan biçimidir. Bir kez gitmeyegörsün,

bir hiçsindir artık."

"Ama eskiden konu§tuğun gibi konu§uyor, öyle de hisse-

diyorsun, değil mi?"

"Hayır, değil. Ben yeniyim."

Güldü ve çocuğu avutmak istermi§cesine bana sarıldı.

"Yalnızca Eligio ve ben kaybettik biçimimizi," diye sür-

dürdü konu§masını. "Nagual henüz aramızdayken biçimimizi

kaybettiğimiz için çok §anslıyız biz. Sizler berbat anlar ya§ayacaksınız. Kaderiniz bu. Bundan sonra biçimini kaybedecek olana yalnızca ben e§lik edeceğim. Şimdiden üzülüyorum o

ki§i için."

"Biçimini kaybettiğinde, yeterli gücün olmaması dı§ında

neler hissettin, Garda?"

"Nagual bana biçimi olmayan bir sava§çının bir göz görmeye ba§ladığını söylemi§ti. Ben de gözümü her kapadığımda o gözü görüyordum. Bu o

kadar ileri gitti ki uyuyamamaya ba§ladım; göz, nereye gidersem gideyim izliyordu beni.

Az kalsın deliriyordum. Sonunda galiba alı§tım ona. Şimdi

fark etmiyorum bile, çünkü bir parçam haline geldi.

"Biçimi olmayan sava§çı rüya görmek için kullanır bu gözü. Eğer biçimin yoksa rüya görmek için uyumana gerek yoktur. Önündeki göz ne zaman gitmek istesen seni çeki§tirır.

"Bu göz tam olarak neredadir, Garda?"

Gözlerini yumdu ve ellerini gözlerinin tam önüne getirerek görü§ alanını kapadı, sonra ellerini sağa sola doğru hareket ettirmeye ba§ladı.

"Göz bazen çok ufaktır, bazen de koskocaman," diye

sürdürdü konu§masını. "Eğer ufaksa rüya gönnen de gayet

açık olur. Eğer büyükse rüyanda dağların üzerinde uçar ve

pek de fazla bir §ey görmezmİ§ gibi olursun. Benim henüz

yeterince rüya görme deneyimim yok ama Nagual bana rüyalarımın tek kozum olduğun�ı söyledi. Bir gün biçimimi tamamen kaybedeceğim ve gözü görmeyeceğim artık. Göz de benim gibi olacak, hiçbir §eye benzemeyecek, ama dostlar gibi orada olacak. N agual her §eyin biçimimiz tarafından süzgeçten geçirilmesi gerektiğini söylemİ§tİ. Biçimimiz olmazsa etrafımızdaki §eyler de biçimini kaybeder, ama var olmayı sürdürürler. Bu sözleriyle tam olarak ne demek istediğini anlayamamı§tım o zaman, ama §İmdi kesinlikle haklı olduğunu görüyorum. Dostlar yalnızca birer varlıktır, göz de öyle.

Ama §U anda göz benim her §eyim. Aslında göz benimle oldukça, uyanıkken bile rüya görmek için ba§ka hiçbir §eye gereksinimim yok. Ama bunu henüz ba§aramadım. Belki de sana benziyorum, biraz dik ba§lı ve tembelim."

"Bu gece bana gösterdiğin o UÇU§U nasıl gerçekle§tirdin?"

"Nagual bana ı§ık çıkarmak için bedenimi nasıl kullanacağımı öğretmİ§ti, ne de olsa biz ı§ığın kendisiyiz zaten. Ben t§ıklar ve kıvılcımlar

çıkartıyorum, onlar da dünyanın çizgilerini kendilerine çekiyorlar. Bir tek çizgi görür görmez hemen asılıyorum ona."

"Nasıl asılıyorsun?"

"Onu kavrıyorum."

Elleriyle bir hareket yaptı. İki elini birbirine yana§tırdı.

Bilekleri birbirine yapı§ık, parmak uçları da havaya doğru

açık halde ellerini bir kap biçimine dönü§türdü.

"Çizgiyi bir jaugar gibi kavramalısın," diye sürdürdü. "Bı !eklerini de hiç ayırmamalısın. Eğr ayırırsan dü§Üp boynun ı ı kırarsın."

Sustu, sessizliği beni ona bakmaya zorladı, çünkü dal ı ; ı fazla açıklama bekliyordum.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Yanıt vermemi beklemeden çömelip yeniden I§ıltılar (:ı karmaya ba§ladı. Sakindim, kendimi toplamı§tım ve ti"ı ı ı ı dikkatimi hareketlerine verebiliyordum. Parmaklarını birlı i rine sürterken kaslarındaki her lif aniden gerginleşiyonl ı ı Bu gerginlik sanki parmak uçlarında yoğunla§ıyor ve oracLı ı ı ı§ınlar §eklinde dı§arı yayılıyordu. Parmak uçlarındaki ıslak lık aslında bedeninden yükselen enerjiyi bir noktada topLı mak için bir araçtı.

"Bunu nasıl yaptın Garda?" diye sordum oldukça §aşk ı ı ı bir halde.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Yapıyorum i§te. Birçok kereler yaptım, ama hftla bunu nasıl becerdiğimi bilmiyo mm. O ı§ınlardan birini kavradığım anda bir §eylerin bc ı ı ı

yukarı doğru çektiğini hissediyorum. Bırakıyorum beni çe k

sinler; bundan ba§ka bir şey yapmıyorum. Tekrar inmek isll'

diğimde tutunduğum I§ının beni yere bırakmak istemediği ıı

hissediyorum. O zaman da korkudan deliye dönüyorum . N ; ı

gual korkuya kapılmamın benim e n kötü özelliğim olduğun ı ı

söylerdi. Öylesine korkuyorum ki günün birinde dü§üp b i ı

yerimi inciteceğim. Ama sanırım bir gün biçimimi iyice kay

bedince artık korkmayacağım. Yani o gün gelene kadar d ü.--;

mezsen artık bir §ey olmaz sana."

"Söylesene Garda, bu çizgilerin seni çekmesini nasıl sag

lıyorsun?"

"Yine aynı noktaya döndük. Bilmiyorum. Nagual sen i ı ı

hakkında uyarmı§tı beni. Bilinmesi mümkün olmayan §eylc ı ı

bilmek istiyorsun."

Ona, peşinde olduğum şeyin yöntemler olduğunu açıklamaya uğraştım. Artık onlardan açıklama istemekten vazgeçmiştim, çünkü açıklamaları bana hiçbir şey ifade etmiyordu. İzlenen yöntemlerin bana basamak basamak açıklanması t amamen farklı bir şeydi.

"Bedeninle dünyanın çizgilerine tutunmayı nasıl öğrend in?" diye sordum.

"Rüya götiirken öğrendim," dedi, "ama nasıl öğrendiğimi

gerçekten bilmiyorum. Bir kadın savaşçı için her şey rüya gö

ıiirken başlar. Nagual, tıpkı sana söylediği gibi bana da, rüyadayken önce ellerimi bulmaya çalışmam gerektiğini söylemişti. Ama ellerimi bir türlü bulamıyordum. Rüyalarımda v lsizdim. Yıllarca onları bulmak için uğraşıp durdum. Her

gece ellerimi bulmak için kendime emirler veriyordum ama

lı içbir işe yaramıyordu. Rüyalarımda hiçbir şey bulamıyord u m . Nagual bana karşı çok acımasızdı . Ellerimi bulmak zo

ıunda olduğumu, yoksa mahvolacağımı söyledi. Bu yüzden

ı iiyadayken ellerimi bulduğum konusunda yalan söyledim

ı ııa. Nagual hiç sesini çıkarmadı, ama Genaro şapkasını ye

ı c atıp üstünde tepinmeye başladı. Sonra başımı okşadı ve

ı•crçekten müthiş bir savaşçı olduğumu söyledi. O beni öv

ı l ii kçe ben kendimi kötü hissediyordum. Tam Nagual'a doğ

ı ı ıyu söylemek üzeyken deli Genaro bana arkasını dönüp

l ıayatımda duyduğum en sesli ve en uzun osuruğu salıverdi .

< ;criledim . Tıpkı benim gibi, sıcak, kötü kokan, iğrenç bir

wldi. Nagual gülmekten katılıyordu.

"Eve koşup oraya saklandım. O zamanlar çok şişman

. l ı ıı , çok yemek yerdim ve çok gazım olurdu. Bu yüzden bir

- , ı i rc yemek yememeye karar verdim . Lidia ve Josefina da

l ı;ına yardımcı oldular. Tam yirmi üç gün boyunca hiçbir şey

wınedim ve sonra bir gece rüyalarımdan birinde ellerimi bul ı ı verdim. Yaşlı, çirkin ve yemyeşildiler, ama benim ellerim

ı l ı kr. İ şte başlangıç böyle oldu. Sonrası kolaydı zaten."

"Sonrası nasıldı, Garda?"

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Nagual'ın yapmamı istediği ikinci §ey rüyalarımda evk ı ya da binalar bulmaya çalı§mam, imgeleri bozmamaya çal ı §arak onlara bakmamdı. Rüya gören ki§inin hünerinin, giiı düğü imgeleri aklında tutmak olduğunu söylerdi. Çünkü y;ı §amımız boyunca yaptığımız şey de buydu zaten."

"Ne demek istiyordu yani?"

"Biz sıradan insanların hüneri, baktığımız imgeleri aklı mızda tutmaktır. Nagual bunu hep yaptığımızı ama nasıl yaptığımızı bilmediğimizi söylerdi. Yapıyoruz i§te, yani be denlerimiz yapıyor. Rüya görürken de aynı §eyi yapmalıyıı, tek farkla, rüya görürken bunun nasıl yapılacağını öğrenmek zorundayız. Uzun uzun bakmamaya, sadece bir göz atar;ı k imgeyi aklımızda tutmaya çabalamalıyız."

"Nagual bana rüyalarımda göbeğime sarmak için bir k ı ı §ak aramam gerektiğini söylemişti. Bunu başarmam uzun z;ı man aldı çünkü ne demek istediğini anlayamamıştım. Rüy:ı görürken göbeğimiz sayesinde dikkatimizi topladığımızı, bu yüzden de göbeğimizin korunması gerektiğini söyledi sonra İmgeleri aklımızda tutabilmemiz için göbeğimizin üzerinck bir sıcaklık duymamız ya da onu bir §eyin sardığı hissine k;ı

pılmamız gerekiyormuş.

"Rüyamda tam göbek çukuruma oturan bir çakıl ta�ı buldum. Nagual bu taşı bulana kadar onu bana her yerde, sır çukurlarında, kanyonlarda günlerce arattırdı. Ben de ta�ı orada tutabilmek için bir kemer yaptım, onu gece gündüz t;ı kıyorum hfüa. Kemeri takınca imgeleri aklımda tutmak dalı ;ı kol ay oluyor.

"Sonra Nagual bana rüya görürken belli yerlere gitnw görevini verdi . Görevimi gerçekten iyi yapıyordum, ama tarn o sırada biçimimi kaybettim ve önümde o gözü görmeye ba� !adım. Nagual her şeyin değişmiş olduğunu söyledi ve beıı ı alıp götürmesi için artık gözü kullanmam için emirler verd i

Rüya görürken çiftime ulaşmaya çalışmak için vaktim olmadığını, bu iş için gözün çok daha iyi olduğunu söyledi. Alcl<ı-

tılmış hissediyordum kendimi. Artık aldırmıyorum. Gözü en

iyi şekilde kullandım. Onun beni rüya görmem için alıp götürmesine izin verdim. Gözlerimi kapıyor, hemencecik uykuya dalıveriyorum, hem de her yerde, hatta gündüz vakti. Göz beni çekiyor, ben de başka bir dünyaya giriyorum. Çoğu zaman oralarda dolaşıp duruyorum. Nagual bana ve küçük kız kardeşlere, adet dönemlerimiz süresince rüya görmenin bir

erk haline geldiğini söylemişti. Şurası kesin ki o dönemde

ben biraz çılgınlaşıyorum. Çok daha cesur oluyorum. Tıpkı

Nagual'ın bize gösterdiği gibi o dönemlerde önümüzde bir

yarık açılıyor. Sen kadın olmadığın için bu sana pek anlamlı

gelmeyebilir ama adet döneminden iki gün önce bir kadın o

yarığı açıp başka bir dünyaya geçebilir."

Sol elini, sanki kolu boyunca önünde uzanıyormuş gibi

duran görünmez bir çizgi üzerinde hareket ettirdi.

"Bu dönem boyunca bir kadın, eğer isterse, dünyanın

imgelerinin peşinden gidebilir," diye devam etti la Gorda.

"Bu, iki dünya arasındaki yarıktır. Nagual'ın dediğine göre

bütün kadınların önünde bulunur bu yarık.

"Nagual'in kadınların erkeklerden daha iyi büyücü olacaklarına inanmasının nedeni kadınların önünde bu yarığın bulunmasıdır. Halbuki erkekler kendileri oluşturmak zorundadırlar onu.

"Aslında ben de adet dönemlerimde rüya görürken öğrendim dünyanın çizgilerine tutunup uçmayı. Çizgileri çekmeleri için bedenimden t§ıltılar çıkarmayı, sonra da bu çizgileri kavramayı öğrendim. Şimdiye kadar rüya görürken öğrendiklerimin hepsi bu."

Gülerek, ona yıllarca "rüya gördükten" sonra bile gösterecek hiçbir §eyim olmadığını söyledim.

"Rüya görürken dostların nasıl çağırılacağını öğrendin,"

dedi güven vermeye çalışarak.

Ona o sesleri çıkarmayı bana don Juan'ın öğrettiğini

söyledim. Bana inanmamış gibi görünüyordu.

"O zaman dostlar sana, onun parlaklığını aradıkları içiıı

geldiler," dedi. "Nagual'm sana bıraktığı o parlaklığı aradık

lan için. Nagual bana her büyücünün dışarı verecek çok fazla parlaklığı olduğunu söylemişti. Bu yüzden o da kendi parlaklığını çocukları arasında paylaştırıyor. Bu işi de o uçsuı bucaksız yerlerde birilerinden aldığı emirler doğrultusund:ı

yapıyor. Ama sana çağrısını bile vermiş."

Dilini cıklatıp bana göz kırptı.

"Bana inanmıyorsan," diye sürdürdü konuşmasını, "Na

gual'ın sana öğrettiği sesleri çıkart da dostların gelip gelmL·

yeceklerini gör."

Bir süre kararsız kaldım. Çıkardığım seslere bir şeyleriıı

geleceğine inandığım için değil, fakat onu yalancı çıkarmayı

istemediğim için kararsızdım .

Biraz bekledi, yapmayacağımdan emin olduğunda eli ı ı ı

ağzına koydu ve çıkardığım sesi mükemmel bir şekilde tak l i ı

etti . Yalnızca nefes almak için durarak sesleri çıkarmayı bL·�

altı dakika sürdürdü.

"Gördün mü?" dedi gülümseyerek. "Senin çıkardığı ı ı

seslere n e kadar yakın olursa olsun dostlar benim çağrım ı

umursamıyorlar bile. Şimdi bir d e sen dene."

Bu kez ben denedim. Birkaç saniye sonra çağrıya yan ı ı verildiğini duydum. La Garda ayağa fırladı. Onun bendc ıı çok daha fazla şaşırmış olduğunu açıkça gördüm. Aceleyk beni susturdu, lambayı söndürüp notlarımı toparladı.

Sokak kapısını açmak üzereyken birdenbire duralad ı . kapının hemen önünden şimdiye kadar duyduğumuz en koı kunç ses geliyordu. Bir homurtu gibiydi bu ses. Öyle dehşc ı l ı ve korku vericiydi ki ikimizin de irkilip kapıdan uzaklaşması na neden oldu. Fiziksel tepkim öyle güçlüydü ki kaçacak YL' rim olsaydı oraya uçarak giderdim.

Kapıya ağır bir şey yükleniyor, kapıyı çatırdatıyordu. 1 . ı Gorda'ya baktım. O daha da korkmuş görünüyordu. Kol ı ı kapıyı açacakmış gibi öne doğru uzanmış şekilde duruyon l ı ı

hala. Ağzı açıktı. Bir hareketin tam ortasında dondurulmuş

gibiydi.

Kapı her an kırılıp açılabilirdi. Yumruklanmıyordu kapı;

yalnız kapının değil, bütün evin üzerinde korkunç bir basınç

vardı.

La Gorda önümde durdu, bana, kollarımı beline dolayıp

ellerimi göbeğinin üzerinde birleştirerek kendisini arkadan

kucaklamamı söyledi . Sonra elleriyle garip hareketler yapmaya ba§ladı. Sanki gözlerinin hizasında bir havlu sallıyormuş gibiydi . Bu hareketi dört kez yaptı. Ardından bir başka garip hareket yapmaya başladı. Avuç içleri yukarı dönük bir

halde ellerini göğsüne yasladı; bir eli diğerinin üstündeydi ve

diğer eline değmiyordu. Dirsekleri bedeninin iki yanına yapışıktı. Birdenbire sanki iki görünmez çubuğa tutunuyormuş

gibi avuçlarını kapadı. Kapalı ellerini avuç içleri yere bakana

kadar yavaşça döndürdü, sonra en güzel, en beceri isteyen

hareketi yaptı; bedenindeki bütün kasları kullanıyordu sanki. Elleriyle, açılmamakta direnen kocaman bir sürgülü kapıyı açıyormuş gibiydi. Sarf ettiği gayret yüzünden tüm bedeni sarsılıyordu. Kolları en sonunda tamamen yanlara açılana

k adar, çok, çok ağır bir kapıyı açmaya çalışırmışçasına yavaş

yavaş hareket ediyordu.

O kapıyı açtığında rüzgarın yüzüme çarpacağından

L· ınindim. Rüzgar bizi sürükledi ve biz duvarın içinden geçt i k. Daha doğrusu, evin duvarları bizim içimizden geçti. Ya da belki, üçümüz de, ben, la Gorda ve ev hep birlikte la Gorda'nın açtığı kapıdan geçtik. Birdenbire açık bir arazinin üst iindeydim. Etrafımızı saran dağların, ağaçların koyu §ekillerini görebiliyordum. Artık la Gorda'nın beline sarılmıyord um. Tam tepemden gelen bir ses yukarı bakmama neden oldu, la Gorda'yı beş, altı metre yukarda, dev bir uçurtma gilıi salınırken gördüm. Göbeğimde korkunç bir kaşıntı hissett i ın ve hemen ardından la Gorda son hızl a yere doğru inişe ı•.cçti, ama yere çarpmak yerine hızı kesildi, yumuşak bir iniş

va ptı .

La Garda yere indiği anda, karnımdaki ka§ıntı korkunç,

dayanılmaz bir ağrıya dönü§tü. Sanki onun ini§iyle iç organlarım dı§arı fırlıyordu. En yüksek sesimle acı içinde bağırdım.

Biraz sonra la Garda yanımda çaresizce, nefes nefese

dikiliyordu. Ben yerde oturuyordum. İkimiz de yeniden don

Genaro'nun evindeki odanın içindeydik.

La Garda nefesini düzenleyemiyordu bir türlü. Ter içinde kalmı§tı.

"Burdan çıkmalıyız," diye mırıldandı.

Hemen arabayla küçük kız kardqlerin evine gittik. Etrafta kimseler yoktu. La Garda bir lamba yakıp beni doğruca arka taraftaki açık mutfağa götürdü. Soyundu ve bir atı yıkar gibi üzerine su atarak onu yıkamamı söyledi. İçi su dolu bir bakraç alarak üzerine yava§ yava§ su dökmeye ba§ladım, ama o benden onu iyice sırılsıklam etmemi istiyordu.

Bizim biraz önce yaptığımız gibi dostlarla ili§kiye geçmenin insana çok zararlı bir terleme yarattığını ve bu terin hemen yıkanması gerektiğini açıkladı. Benim giysilerimi de

çıkarttırdı ve buz gibi soğuk suyla iyice yıkadı beni. Sonra

bana temiz bir bez uzattı, eve girerken üstümüzü kuruladık.

Elindeki lambayı duvara astıktan sonra odadaki büyük yata

ğa oturdu. Dizleri havada olduğu için bedeninin her yerin i

görebiliyordum. Çıplak bedenini kucaklar kucaklamaz dofıa

Soledad'ın, la Gorda'nın Nagual'ın kadını olduğunu söylerken ne demek istediğini anladım. La Garda da tıpkı don Juan gibi biçimini kaybetmi§ti. Onu bir kadın olarak dü§ünemiyordum.

Giyinmeye ba§ladım. Gelip giysilerimi elimden aldı. Onları yeniden giymeden önce günq görmeleri gerektiğini açıklayıp omuzlarıma sarmam için bir battaniye verdi, bir tane de kendisi için aldı.

"Dostların bu saldırısı gerçekten korkunçtu," dedi birlikte yatağa yerle§irken. "Onların ellerinden kurtulabildiğim i1.

için gerçekten §anslıyız. Nagual'ın bana Genaroların evine

neden seninle birlikte gitmemi söylediğini anlayamamı§tım.

Şimdi anlıyorum. O ev dostların en güçlü oldukları yer. Bizi

kıl payı kaçırdılar. Şansımız vardı ki ben nasıl çıkılacağını biliyordum."

"Bunu nasıl yaptın la Gorda ?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Yaptım i§te. Bedenim

biliyordur herhalde nasıl yapıldığını ama nasıl yaptığımı dü

§Ününce bir yanıt bulamıyorum.

"Bu ikimiz i çin de büyük bir sınavdı. Bu geceye kadar

gözü aralayabileceğimi bilmiyordum ama baksana neler yaptım. Gözü gerçekten araladım, tıpkı Nagual'in söylediği gibi.

Sen gelene kadar hiç ba§aramamı§tım bunu. Denemi§tim

ama denemelerim hiç i§e yaramamı§tı. Bu kez dostların verdiği korku gözü Nagual'ın söylediği gibi dört yöne doğru dört kez sallayarak kavramama neden oldu. Nagual onu bir

yatak çar§afını sallar gibi sallamam gerektiğini, sonra tam

ortasından tutarak kapı açar gibi açmam gerektiğini söylemi§ti. Gerisi kolay oldu. Kapı açılır açılmaz çok güçlü bir rüzgarın beni geriye doğru savurmak yerine kendine doğru

çektiğini hissettim. Nagual'in dediğine göre asıl sorun geri

dönü§tÜ. Bunu yapmak için çok güçlü olmak zorundaydın.

Nagual, Genaro ve Eligio gözün içine kolayca girip çıkabiliyorlardı. Göz onlar için bir göz olmaktan bile çıkmı§tı artık.

Gözün güne§ gibi turuncu bir ı§ık olduğunu söylüyorlardı.

Nagual ve Genaro da uçtuklarında turuncu bir ı§ık haline

geliyorlardı. Benim gelebildiğim seviye ise halft çok a§ağılarda. Nagual benim uçarken yayılıp geni§lediğimi ve havada asılı duran koca bir inek gübresi yığını gibi gözüktüğümü

söylemi§ti. Ben hiç ı§ık yaymıyorum. İ§te bu yüzden geri dönü§ler bu kadar korkunç benim için. Bu gece sen bana yardım ettin, beni iki kere çektin. Bu gece sana nasıl uçtuğumu gösterdim çünkü Nagual uçu§um ne kadar zor ve kötü bir

uçuş da olsa bunu senin görmeni sağlamam gerektiğini söy

Iemi§ti. Uçu§umla sana yardım etmem gerekiyordu, tıpkı se-

nin bana çiftini göstererek yardım etmen gibi. Nasıl bir manevra yaptığını gördüm kapıda dururken. Josefina için o kadar üzülüyordun ki benim varlığımın farkına bile varmadın.

Çiftinin kafandan nasıl çıktığını gördüm. Tıpkı bir solucan

gib i kıvrılarak çıktı içinden. Ayaklarından ba§layan bir titremenin bedenine nasıl yayıldığını, çiftinin n asıl dışarı çıktığını gördüm. Aynı sana benziyordu, ama parlaktı.Tıpkı Nagual

gibiydi. İşte bu yüzden kız kardeşler donup kaldılar. Çiftini

Nagual'ın kendisi sandıklarını anladım. Ama her şeyi göremedim. Çıkan o sesi kaçırdım çünkü ona hiç dikkat etmiyordum."

"Efendim?"

"Çift, inanılmaz derecede büyük bir dikkat gerektirir.

Nagual bu dikkati sana verdi, ama bana vermedi. Bunun için

zamanı kalmadığını söyledi bana."

Dikkatin belli bir çeşidi hakkında bir şeyler söyledi ama

yorulmuştum. Uykuya dalışını öyle ani oldu ki notlarımı kaldıracak zamanım bile olmadı.

Bölüm Dört

*

GENAROLAR

Ertesi sabah

giysilerimi saat sekize

güne§e

doğru

çıkarını§, uyandım

kahvaltı

ve la Gorda'nın

hazırlanıı§ olduğunu gördüm. Mutfakta yemek yenen bölümde oturup kahvaltı

ettik. Bitirdiğimizde ona Lidia, Rosa ve Josefina'yı sordum.

Sanki evden uçup gitnıi§lerdi.

"Soledad'a yardım ediyorlar," dedi. "Gitmeye hazırlanıyor."

"Nereye gidiyor?"

"Burdan uzak bir yerlere. Artık kalması için bir neden

. yok. Senin gelmeni bekliyordu, sen çoktan geldin bile."

"Küçük kız karde§ler de onunla gidiyorlar mı?"

"Hayır. Sadece bugün burada bulunmak istemiyorlar.

Öyle görünüyor ki bugün onların ortada dola§nıaları i çin

pek de uygun bir gün değil."

"Neden uygun değil?"

"Genarolar bugün seni görmeye geliyorlar ve kız karde§

Jer de onlarla iyi geçinemezler. Eğer hepsi burda olursa onlarla korkunç bir kavga ba§latırlar. En son böyle bir durum olduğunda neredeyse birbirlerini öldürüyorlardı."

"Fiziksel olarak mı kavga ediyorlar?"

"Bundan emin olabilirsin. Hepsi de çok güçlü ve hiçbiri ikinci sırayı almak istemiyor. Nagual bunun böyle olacağını söylemişti, ama onları durdurmaya gücüm yetmiyor. Sadece bu olsa iyi, bir de taraf tutmak zorunda kalıyorum, bu da berbat bir şey."

"Genaroların bugün geldiklerini nerden biliyorsun?"

"Onlarla konuşmadım. Yalnızca bugün buraya geleceklerini biliyorum o kadar."

"Görebildiğin için mi biliyorsun bunu, la Garda?"

"Evet. Geldiklerini görüyorum. İçlerinden biri doğruca sana geliyor çünkü onu çekiyorsun."

Birini özel olarak çekmediğim konusunda garanti verdim. Yolculuğumun amacından kimseye söz etmediğimi ama gelişimin Pablito ve Nestor'a sormam gereken bir şcyk ilgili olduğunu söyledim.

Utangaç utangaç gülümseyerek kaderin beni Pablito'yla eşleştirdiğini, birbirimize çok benzediğimizi ve hiç kuşkusuı beni ilk görenin Pablito olacağını söyledi. Bir savaşçının ba

şına gelen her şeyin bir kehanet olarak yorumlanabileceğin i .

b u nedenle benim Soledad ile kaqı karşıya gelmemin ziyan:tim sırasında ortaya çıkacak bir şeyin yarası olduğunu da ekledi. Bunu açıklamasını istedim.

"Bu kez erkekler sana çok az şey verecekler," dedi. "Bt1

kez kadınlar seni parça parça edecekler, tıpkı Soledad'ıı

yaptığı gibi. Y orayı böyle yorumluyorum ben. Genaroları ı ı

gelmesini bekliyorsun ama onlar d a senin gibi erkek. B u yoraya ne dersin; onlar biraz gerideler. Birkaç gün geride ol·

duklarını söyleyebilirim. Onlar gibi senin de kaderin bu. Bıı

erkek olarak hep birkaç gün geride olmak."

"Neyin gerisinde olmak, Gorda?"

"Her şeyin . Biz kadınların gerisinde olmak, örneğin."

Gülerek başımı okşadı.

"Ne kadar inatçı olursan ol, haklı olduğumu itiraf etmek

zorundasın. Bekle de gör."

"Nagual sana erkeklerin kadınların gerisinde olduklarını

söyledi mi?" diye sordum.

"Tabii söyledi," diye yanıtladı. "Çevrene bakarsan anlar-

sın."

"Bakıyorum, Garda, ama böyle bir şey görmüyorum.

1 lep geride olan kadınlar. Kadınlar erkeklere bağımlılar."

Güldü. Gülüşü küçümseyen ya da kızgınlık ifade eden

bir gülüş değildi, belirgin bir neşe seziliyordu sesinde daha

<.;ok.

"İnsanların dünyasını sen benden daha iyi tanıyorsun,"

dedi güçlü bir sesle. "Ama şu anda ben biçimsizim, sen değilsin. Ben sana kadınların daha iyi birer büyücü olduklarını söylüyorum çünkü bizim gözlerimizin önünde bir yarık var,

sizin gözlerinizin önündeyse yok."

Kızgın görünmüyordu ama sorular sorup yorumlar yapmamın nedeninin söylenen herhangi bir şeye saldırıda bulunmak ya da onu savunmak

olmadığını, nedenin yalnızca onun konuşmasını sağlamak olduğunu açıklamak zorunda

hissettim kendimi.

Tanıştığımızdan beri konuşmaktan başka bir şey yapmadığını, Nagual'ın onu konuşmaya alıştırdığını, kendi görevinin de benimkiyle aynı olduğunu, insanlar dünyasında bulunmak olduğunu söyledi.

"Söylediğimiz her şey," diye sürdürdü, "insanlar dünyasının bir yansımasıdır. Ziyaretin sona ermeden önce böyle konuşmanın, böyle davranmanın tek nedeninin insan biçimine ı utunmak olduğunu anlayacaksın. Tıpkı birbirlerini öldür

ınek için savaşırlarken Genaroların ve kız kardeşlerin biçimlerine tutundukları gibi."

"Ama hepinizin Pablito, Nestor ve Benigno ile işbirliği

yapmanız gerekmiyor mu?"

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Genaro ve Nagual her birimize birlikte uyum içinde y;ı
şamamız, birbirimizi korumamız gerektiğini çünkü haya ı 1 . ı
yalnız olduğumuzu söylediler. Pablito dördümüze göz kul ; ı l
olmak için görevlendirildi ama o bir korkak. Ona kalsa h ı
zim köpekler gibi ölmemize göz yumar. Gerçi Nagual b uı;ı
dayken Pablito bize çok iyi davranır, bize göz kulak olunl ı ı
Bizle kendi karılarıymışız gibi ilgilendiği için herkes onuıl:ı
dalga geçer, şakalar yapardı. Nagual ve Genaro gitmeden kı
sa bir süre önce ona bir gün Nagual olmak için çok iyi im
şans yakaladığını, çünkü bizim onun dört rüzgarı, dört kö�e.ı
olabileceğimizi söylediler. Pablito bunu bir görev bildi ve < •
andan sonra da çok değişti. Dayanılmaz biri olup çıktı. Gc ı
çekten karılarıymışız gibi bize emirler yağdırmaya başladı.

"Nagual'e Pablito'nun ne kadar şansı olduğunu sordu ı ı ı
O d a bana bir savaşçının dünyasında her şeyin ki§isel erkL .
kişisel erkin de kusursuzluğa bağlı olduğunu bilmem gelil'k
tiğini söyledi. Eğer Pablito kusursuz olsaymış bir şansı olahı
lirmi§. Bunu duyunca güldüm. Pablito'yu çok iyi tanıyorduıı
Ama Nagual bu ihtimali pek hafife almamam gerektiği ı ı ı
söyledi. Ne kadar küçük olursa olsun sava§çıların her zarn a ı ı

bir şansı varmış. Böylece benim d e bir savaşçı olduğuıı ı ı görmemi, düşüncelerimle onu engellemem em gerektiği ı ı ı anlamamı sağladı. Onun hakkında dü§ünmeyi bırakmam, Il l yapacaksa yapmasına izin vermem gerektiğini söyledi. fü· nim için kusursuz olan davranış onun hakkında birçok �n bilmeme rağmen ona yardım etmemdi.

"Nagual'ın dediklerini çok iyi anladım. Hem zaten lw nim Pablito'ya bir borcum da vardı. Ona yardım etme şansı nı kabul ettim. Ama bir taraftan da biliyordum ki ne kacl;ı ı yardım edersem edeyim başaramayacaktı. Ba§tan beri b i ı Nagual olabilmek için gereken özelliklerin onda bulunmad ı ğını biliyordum. Pablito çocuk gibidir, yenilgisini kabul et mek istemez. Kusursuz olamadığı için üzülür, ama Nagu; ı l gibi olmak için çabalar durur aklında.

"Nasıl başarısız oldu?"

"Nagual gider gitmez, Pablito, Lidia ile ölümcül bir kavgaya tutuştu. Yıllarca önce Nagual ona sadece görünüş icabı Lidia'nm kocası olma görevini vermişti. Etraftaki insanlar

onun Pablito'nun karısı olduğunu düşünürlerdi. Lidia ise ondan hiç hoşlanmazdı. O çok serttir. İşin aslı Pablito ondan ölesiye korkardı hep. Hiç iyi geçinemezlerdi; sadece Nagual

burada olduğu için birbirlerine toleranslı davranıyorlardı.

Nagual gidince Pablito daha da delirdi, bizi karıları yapmak

için yeterince kişisel erk sahibi olduğuna inandı. Üç Genaro

bir araya gelip Pablito'nun ne yapması gerektiğini tartıştılar

ve ilk olarak en sert kadını, Lidia'yı alması gerektiğine karar

verdik�. Kız yalnız kalana dek bekleyip üçü birden eve girerek onu kollarından yakaladılar, yatağın üstüne fırlattılar.

Pablito kızın üzerine çıktı. Lidia önce şaka yaptıklarını sandı

ama ciddi olduklarını anlayınca Pablito'nun tam alnının ortasına kafasıyla vurdu. Neredeyse öldürüyordu onu. Genarolar hemen kaçtılar, Nestor da Pablito'nun yaralarını iyileştirmek için aylarca uğraştı."

"Anlamalarını sağlamak için yapabileceğim bir şey var

mı?"

"Hayır. Malesef onların problemi anlamak değil. Her şeyi gayet iyi anlıyor altısı birden. Asıl sorun başka bir şey, kimsenin onlara yardım edemeyeceği kadar çirkin bir şey.

Değişmek için çaba sarf etmiyorlar. Ne kadar denerlerse denesinler, bunu ne kadar isterlerse istesinler, değişmeye ne kadar gereksinim duyarlarsa duysunlar değişmeyi başaramayacaklarını bildikleri için denemeyi tamamen bıraktılar. Bu yenilgilerimiz karşısında düş kırıklığına uğramamız kadar

yanlış bir şey. Nagual her birine, kadın ya da erkek bir savaş

çının insan biçimini korkutmak, onu titretmek için kusursuz

bir şekilde değişmeye çabalamaları gerektiğini söylemişti.

Yıllarca süren kusursuzluk döneminden sonra, demişti Nagual, bir gün gelecek, artık biçim buna dayanamaz olacak ve tıpkı beni terk ettiği gibi sizi de terk edecek. Bunu yaparken

tabii ki bedene zarar verebilir, hatta onu öldürebilir b i k

Ama kusursuz bir savaşçı her zaman hayatta kalır."

Ön kapı aniden çalınınca la Gorda'nın sözü kesildi . 1 ; ı

Garda ayağa kalkıp kapının sürgüsünü açmaya gitti. Gck ı ı

Lidia idi. Beni resmi bir tavırla selamladı ve la Gorda'd; ı ı ı

onunla gelmesini istedi. Birlikte çıkıp gittiler.

Yalnız kalmak hoşuma gitmişti. Saatlerce notlarım iı�

tünde çalıştım. Yemek yediğimiz açık hava mutfağı serindı

ve çok iyi ışık alıyordu.

La Garda öğle vakti geri döndü. Bir şeyler yemek istcy ı ı '

istemediğimi sordu. Aç değildim ama yemem için ısrar e t ı ı

Dostlarla ilişkiye geçmenin insanı kuwetten düşüren bir �L· ı

olduğunu, kendisinin çok acıktığını söyledi.

Yemekten sonra oturduk, tam ben "rüya görme" hakk ı ı ı

da bir şeyler sormaya hazırlanıyordum ki ön kapı gürültüy!L

açıldı ve Pablito içeri girdi. Soluk soluğaydı. Ko§mU§ oldu!-'.ı ı

belliydi, çok büyük bir heyecan içindeymiş gibi görünüyonl ı ı

Bir süre kapıda durup biraz soluklandı. Pek değişmemi�! ı

Belki biraz daha yaşlı, kilolu ya da daha kaslı görünüyonl ı ı

Yine de hiila ince, uzundu. Gözlerindeki kahverengilik y ı ı

zündeki belli belirsiz endişe ifadesiyle belirginle§mişti. Oıı ı ı o cezbeden gülümsemesiyle hatırlıyordum. Bana bakar;ık gülümsüyordu, gülümsemesi her zamankinden çekiciyd ı Oturduğum yere ko§up hiçbir §ey söylemeden beni bilek k rimden kavradı. Ayağa kalktım. Sonra beni hafifçe sarsıp k ı ı cakladı. Ben d e onu görmekten çok mutlu olmuştum. İçiı ı ı d e çocukça bir sevinçle hop oturup hop kalkıyordum. Oıı;ı ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonunda sessizliği o bozdu.

"Maestro," dedi hafifçe, bana selam verirmiş gibi ba�ı ı ı ı sallayarak.

Öğretmen anlamına gelen "Maestro" sözcüğü beni �;ı şırttı. Arkamda duran birini arıyormu§um gibi arkamı dii11 düm. Bilerek hareketlerimi abartıyor, §a§kınlığımı fark e t

ınesini sağlamak istiyordum. Gülümsedi. Aklıma gelen tek

�ey burada olduğumu nasıl bildiğini sormaktı.

Kendisinin, Nestor ve Benigno'nun çok garip bir his yüzünden geri dönmeye zorlandıklarını, gece gündüz hiç durmadan koştuklarını söyledi. Nestor onları buraya çeken hissin ne olduğunu aydınlatacak bir şey var mı diye bakmak için evlerine gitmiş. Benigno, Soledad'm evine, kendisi de buraya gelmiş.

"Tam on i kiden vurdun, Pablito," dedi la Garda gülerek.

Pablito yanıt vermedi . Gözlerini kadına dikmişti.

"Eminim beni dışarı atmak için kendini hazırlamakla

ıneşgulsüpdür," dedi Pablito sesinde büyük bir kızgınlık ifadesiyle.

"Benimle kavga etme, Pablito," dedi Garda sakin sakin.

Pablito bana dönüp özür diledi ve sanki evde onu duyacak başka biri varmış gibi yüksek bir sesle üzerine oturmak için kendi taburesini getirdiğini, onu nereye isterse oraya koyabileceğini ekledi.

"Buralarda bizden başka kimse yok," dedi la Gorda yumuşak bir sesle ve kıkırdadı.

"Ben gidip taburcmi getireyim," dedi Pablito. "Bir sakıncası yok, değil mi Maestro?"

La Gorda'ya baktım. Ayağının ucuyla bana neredeyse

hiç fark edilmeyecek bir devam et mesajı verdi.

"Git getir. İstediğin şeyi getirebilirsin," dedim.

Pablito dışarı çıktı.

"Hepsi böyle bunların." dedi la Gorda. "Üçü de böyle."

Biraz sonra Pablito sırtında garip bir tabureyle geri döndü. Tabure sırtının eğimine uygun bir şekilde yapılmıştı, bu yüzden onu ters dönmüş şekilde sırtında taşırken tabure bir sırt çantasını andırıyordu.

"Onu yere koyabilir miyim?" diye sordu bana.

"Tabii," diye yanıtladım, yer açmak için sırayı geri çekerek.

"Sen Nagual değil misin ?" diye sordu, sonra Gorda'ya

bakıp ekledi, "Yoksa emir almak için beklemek zorunda mısın?"

"Ben Nagual'ım," diye uydurdum onunla dalga geçmek

ıçın.

La Garda ile kavga etmek üzere olduğunu hissettim, bunu la Garda da sezmİ§ olmalıydı ki özür dileyerek arka bah

çeye gıktı.

Pablito taburesini yere koydu, sanki bedenimi inceliyormu§ gibi etrafımda dolandı. Alçak sırtlıklı küçük taburesini eline alıp döndürdü ve ata biner gibi otururken ona maksimum konfor sağlamak için yapılmı§ taburesinin sırtlık kısmına kıvrık kollarını dayadı. Ben de yüzüm ona dönük oturdum. La Garda gittiğinden beri ruh hali çok deği§mİ§tİ.

"Böyle davrandığım için senden af dilemeliyim," dedi

gülümseyerek. "Ama o cadıdan kurtulmam gerekiyordu."

"O kadar kötü biri mi, Pablito?"

"Emin ol öyledir," diye yanıtladı.

Konuyu deği§tirmek için çok iyi göründüğünü söyledim.

"Sen de çok iyi görünüyorsun, Maestro," dedi.

"Nedir bu beni Maestro diye çağırma saçmalığı?" diye

sordum §akacı bir ses tonuyla.

"Her §ey deği§ti artık," diye yanıtladı. "Artık yeni bi r

alemdeyiz ve Tanık da artık senin Maestro olduğunu söylüyor. Tanık yanlı§ bir §ey söylemez. Sana bütün hikayeyi kendisi anlatacak. Kısa bir süre için buraya gelecek ve seni yeniden gördüğü için çok sevinecek. Herhalde §İmdiye kadar senin buraya geldiğini hissetmİ§tİr. Dağlardan geri dönerken hepimiz gelmek üzere yola çıkını§ olduğun hissine kapılmı§tık ama çoktan gelmi§ olduğunu hissetmemİ§tik."

GENAROLAR

191

Ben de ona, yalnızca kendisini ve Nestor'u görmek için

geldiğimi, çünkü don Juan ve don Genaro'yla son buluşmamızla ilgili olarak bir tek onlarla konuşabileceğimi, bu son buluşmanın bende yarattığı belirsizlikleri aydınlatmanın benim için her şeyden önemli olduğunu söyledim.

"Biz birbirimize bağlıyız," dedi. "Yardımcı olmak için

elimden geleni yaparım. Bunu biliyorsun. Ama seni uyarmalıyım, arzu ettiğin kadar güçlü olmayabilirim. Belki de konuşmamak daha iyi olur. Ama öte yandan eğer konuşmazsak hiçbir şey anlayamayız."

Düşünüp tartarak sorularımı büyük bir dikkatle ortaya

koydum. İçinde bulunduğum mantıksal durumun temelinde

bir tek önemli meselenin olduğunu açıkladım ona.

"Söyler misin Pablito," dedim. "Biz gerçekten, bedenleri-

mizle o boşluğa atladık mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten hiç bilmiyorum."

"Ama sen de benimle oradaydın."

"Asıl mesele de bu ya. Orada mıydım acaba?"

Üstü kapalı yanıtlarına sinirlenmiştim. Sanki onu sarssam ya da sıkıştırsam içindeki bir şeyler dışarı fırlayacaktı.

Bana öyle geliyordu ki çok değerli bir bilgiyi kasten saklıyordu. Tamamen güvene dayalı bir bağımız varken benden bir şeyler gizlemesine karşı çıktım.

Suçlamamı sessizce reddedermişçesine başını salladı.

Atlayışı yapmamızdan hemen önce don Juan ve don Genaro'nun bizi son saldırı için hazırladıkları zamandan başlayarak bana her şeyi iyice anlatmasını istedim ondan.

Pablito'nun anlattıkları oldukça karışık ve tutarsızdı. Biz

boşluğa atlamadan önceki son dakikalara dair hatırladığı tek

şey, don Juan ve don Genaro'nun ikimize hoşça kal deyip

karanlıkta kayboldukları, bundan sonra gücünü tamamen

kaybettiği, neredeyse burnunun üstüne düşecek gibi olduğu,

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

benim kollarından tutup uçurumun kenarına getirdiğim ve

sonra her şeyin karardığı idi.

"Gözlerin karardıktan sonra ne oldu, Pablito?"

"Bilmiyorum."

"Rüya ya da ba§ka türlü görüntüler gördün mü? Ne gördün?"

"Hatırladığım kadarıyla hiç görüntü gelmedi gözümün

önüne. Geldiyse bile dikkatimi onlara verecek durumda de

ğildim. Kusursuzluktan çok uzak olduğum için bunları hatırlamam imkansız."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Genaro'nun eski evinde uyandım. Oraya nasıl gittiğimi

bilmiyorum."

Bir süre sesiz kaldı, bu süre içinde ben de soracak bir

soru, ortaya atacak bir fikir ya da eleştirel bir söz bulmak ,

söylediklerine yeni bir şeyler eklemek için zihnimi durmadan zorluyordum. Öyleyken, Pablito'nun anlattıklarından hiçbiri bana neler olduğunu açıklamak için yeterli değildi .

Kendimi aldatılmış hissediyordum. Neredeyse kızgınlık duyuyordum ona. Pablito'ya ve kendime duyduğum acımayla çok büyük bir düş kırıklığının karışımıydı hissettiklerim.

"Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." dedi.

Sözlerine karşı ilk tepkim hemen duygularımı gizlemek

ve kesinlikle düş kırıklığına uğramadığıma onu inandırmaya

çalışmak oldu.

"Ben bir büyücüyüm," dedi gülerek. "Pek iyi bir büyücıı

değilim belki ama bedenimin bana söylediklerini anlayaca k

kadar iyiyim en azından. Ve şu anda bedenim bana senin bana kızdığını söylüyor."

"Ben kızgın falan değilim Pablito," diye bağırdım.

"Bunu mantığın söylüyor, bedenin değil," dedi. "Bedeni ıı

kızgın. Ama mantığın bana sinirlenmek için bir neden göremiyor ortada. İki ateş arasında kalıyorsun böylece. En azm-

dan bu durumu ortadan kaldırabilirim. Bedenin benim kusursuz biri olmadığımı, sana ancak kusursuz bir ki§inin yardımcı olacağını biliyor. Bedenin bana kızgın çünkü benim kendimi harcadığımı hissediyor. Bunu kapıdan girdiğim andan beri çok iyi biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yüz yüze geldiğim ger

çeklerin içinde boğuluyordum sanki. Belki de bedenimin her

§eyi bildiğini söylerken haklıydı. Hiç olmazsa açıkça konu§arak beni duygularımla yüz yüze getirmİ§ ve bu da usanmı§lı

ğımı biraz törpülemi§tİ. Pablito'nun bana yalnızca oyun oynamadığını dü§ünmeye ba§ladım. Bu kadar açık sözlü ve cesur olabildiğine göre söylediği gibi güçsüz biri olmasının imkansız olduğunu söyledim ona.

"Benim güçsüzlüğüm arzuları olan bir insan olmamdandır," dedi neredeyse fısıldarcasına. "Öyle bir noktaya geldim ki artık sıradan bir adam olarak ya§amayı istiyorum. İnanabiliyor musun buna?"

"Ciddi olamazsın Pablito," diye bağırdım.

"Ciddiyim," dedi. "İnsana korkular veren bu yük olmadan, toprağın üzerinde sıradan bir insan olarak yürüme §erefine eri§meyi arzuluyorum."

Bu dü§Ünceyi akıl almaz buldum ve içimden tekrar tekrar ciddi olamayacağını yinelediğimi fark ettim. Pablito bana bakıp iç çekti. Ani bir endi§e beni etkisi altına aldı. Pablito

neredeyse ağlayacak gibiydi. İçimdeki endi§e yerini ba§ka bir

duyguya bıraktı; onu çok iyi anlıyordum. İkimiz de birbirimize yardım edemiyorduk.

O sırada la Gorda mutfağa geri döndü. Pablito'ya aniden bir canlılık hakim olmu§ gibiydi. Ayağa fırlayıp tepindi.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı gergin bir tonla. "Ne dola

§ıyorsun buralarda?"

La Gorda sanki o yokmu§ gibi benimle konu§tU. Kibarca

Soledad'ın evine gideceğini söyledi.

"Nereye gideceğinden bize ne ki?" diye bağırdı Pablito.

"İstersen cehenneme git."

La Garda gülerken o da §ımarık bir çocuk gibi yerde tepiniyordu.

"Çıkıp gidelim bu evden, Maestro," dedi yüksek sesle.

Pablito'nun üzüntüden kızgınlığa bu kadar ani geçmesi

beni §a§ırtmı§tı . Kendimi onu izlemeye kaptırdım. Hep takdir ettiğim yönlerinden biri zarafetiydi; yerde tepinirken bile asil bir havası vardı.

Aniden masaya doğru bir atak yaptı, neredeyse yazı takımımı elimden çekip alıyordu. Onu sol elinin ba§ ve i§aret parmağıyla kavradı. Ben de bütün gücümü kullanarak ona

iki elimle yapı§mak zorunda kaldım. Öyle inanılmaz bir güçle çekiyordu ki gerçekten almak isteseydi ellerimin arasından kolayca çekip alabilirdi yazı takımını. Tutmayı bırakıp elini geri çekerken bir ara elinde bir uzantı olduğunu fark

ettim. Bu öyle hızlı olmu§tu ki, bana kalsa ben olayı bir göz

aldanması, büyük bir güçle beni çektiği için yarı ayakta durur konuma gelmemden kaynaklanan sarsıntının sonucu olarak açıklayabilirdim. Ama artık bu insanlara alı§tığım biçimde davranamayacağımı, hiçbir §eyi alı§tığım biçimde açıklayamayacağımı öğrenmi§tim. Bu yüzden bunu denemeye bile kalkı§madım.

"O elindeki nedir, Pablito?" diye sordum.

Şa§kınlıkla geri çekilerek elini arkasına gizledi. Yüzünde bo§ bir ifade vardı ve bu evden çıkmak istediğini, çünkü sersemlemeye ba§ladığını mırıldanıp duruyordu.

La Gorda yüksek sesle gülmeye ba§ladı. Pablito'nun da

en az Josefina kadar iyi, belki de çok daha iyi bir aldatıcı olduğunu ve eğer elinde ne olduğunu söylemesi için onu sıkıştırırsam dü§üp bayılacağını, Nestor'un da onu aylarca iyile�tirmeye uğra§acağını söyledi.

Pablito boğulacak gibi olmu§tu. Yüzü morardı. La Garda, kayıtsız bir sesle, oyun oynamayı bırakmasını, zaten hk:

seyircisi olmadığını, kendisinin evden çıkacağını, benimse

pek sabırlı biri olmadığımı söyledi. Sonra bana emreden bir

ses tonuyla bu evde kalmamı, Genaroların evine gitmememi

söyledi.

"Neden gitmeyecekmişiz?" diye bağırarak onu engellemeye çalışıyormuş gibi önüne atladı Pablito. "Ne cüret! Maestro'ya ne yapacağını nasıl söylersin?"

"Dün gece sizin evde dostlarla bir kuvvet gösterisine giriştik," dedi Gorda açıklama yapmak istercesine. "Nagual da ben de hala gücümüzü toplayamadık. Senin yerinde olsam

Pablito, dikkatimi işime verirdim. İşler değişiyor. O buraya

geldiğinden beri her şey çok değişti."

La Gorda ön kapıdan çıktı. Ancak o zaman ne kadar

yorgun göründüğünün farkına vardım. Ayakkabıları ayağını

sıkıyordu ya da belki yorgunluktan ayakları biraz aksıyordu.

Ufacık, kırılgan bir kadın olmuştu.

Ben de böyle yorgun görünüyor olmalıydım. Evlerinde

ayna olmadığı için dışarı çıkıp arabamın dikiz aynasında

kendime bakmak istedim. Eğer Pablito engel olmasaydı yapacaktım da. En dürüst ses tonuyla Gorda'nın onun bir aldatıcı olduğu konusunda söylediklerine inanmamamı istedi benden. Bu konuda endişelenmemesi gerektiğini söyledim

ona.

"La Gorda'dan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Tam da üstüne bastın," dedi korkunç bir bakış fırlatarak. "Şu kadınların ne canavar olduklarını dünyada yaşayan herkesten daha iyi bilirsin sen. Nagual bize bir gün buralara

gelip onların tuzağına düşeceğini söylemişti. Tetikte olmamız, planlarına karşı seni uyarmamız için yalvardı bize. Nagual bize dörtte bir şansın olduğunu söyledi. Eğer bizim erkimiz yeterince fazlaysa seni buraya kendimiz getirecek, seni uyarıp korumuş olacaktık. Eğer erkimiz azsa tam buraya

vardığımız sırada cesedinle karşılaşacaktık. Diğer bir olasılık

da gelip seni o Soledad cadısının ya da o iğrenç, erkek gibi

kadınların kölesi olarak bulmaktı. Dördüncü ve en zayıf olasılık da döndüğümüzde seni hayatta ve sağlıklı bulmaktı.

"Nagual hayatta kalmayı başardığın takdirde senin Nagual olacağını, artık sana güvenmemiz gerektiğini, çünkü bize ancak senin yardım edebileceğini anlatmıştı."

"Senin için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun, Pablito."

"Sadece benim için değil. Ben yalnız değilim ki. Tanık ve

Benigno da benimle beraber. Biz birlikteyiz ve sen de hepimize yardım etmelisin."

"Tabii ederim, Pablito. Bunu söylemeye gerek bile yok."

"Bu çevredeki insanlar bize hiç rahatsızlık vermiyorlar

Bizim sorunumuz bu hilkat garibeleriyle. Onlarla ne yapaca

ğımızı hiç bilmiyoruz. Nagual ne olursa olsun onların yanından ayrılmamamız için emir verdi bize. Bana da özel bir görev vermişti ama ben başarılı olamadım. Hatırlarsın, önceleri çok mutluydum. Şimdiyse hayatımı doğru dürüst idare edemiyorum."

"Ne oldu, Pablito?"

"Şu cadılar beni evden çıkardılar. İdareyi ele alıp ben i

paçavra gibi dışarı atıverdiler. Artık Genaro'nun evindl·

Nestor ve Benigno ile beraber oturuyorum. Yemeğimizi bik

kendimiz pişiriyoruz. Nagual bunun böyle olacağını biliyordu. Bu yüzden la Gorda'ya arabuluculuk yapması için görev verdi. Ama la Garda Nagual'ın

ona verdiği ismi, Yüz Kiloluk Kıç ismini hak ediyor halfı. Bu yıllardır onun takma adıy dı çünkü yüz kiloluk tartılara çıktığı zaman ibre en tepeye çı -

kardı."

Pablito la Gorda'ya ilişkin bu anısına kıkırdadı.

"Görebileceğin en şişman, en pis kokan kılıksız kadınd ı

o," diye sürdürdü konuşmasını. "Şimdi eski halinin yarısı ka

dar ama kafası hala o şişko, tembel kadının kafası. Bizi ıı ı

için hiçbir şey yapmaz. Ama artık sen burda olduğuna görL· ,

Maestro, endişelerimiz sona erdi. Artık dörde karşı dördüz."

Araya bir sözle girmeye çalı§tım ama Pablito izin verme-

di.

"Şu cadılardan biri gelip beni dı§arı atmadan önce söyleyeceklerimi bitirmeme izin ver," dedi gergin bir halde kapıya

.

bakarak.

"Onların sana be§inizin de aynı olduğunuzu, çünkü be§inizin de Nagual'ın çocukları olduğunuzu söylediklerini biliyorum. Bu bir yalan! Sen de biz Genarolar gibisin. Genaro da sana ı§ıltını kazanman için yardım etmi§ti. Sen bizden birisin. Anlıyor musun? Onların söylediklerine inanma lütfen.

Sen aynı zamanda bize de aitsin. Cadılar Nagual'ın bize her

§eyi söylediğini bilmiyorlar. Her §eyi yalnızca kendilerinin

bildiklerini sanıyorlar. Bizi iki Toltec yarattı. Biz ikisinin de

çocuklarıyız. Şu cadılar. .. "

"Dur biraz, Pablito," dedim ellerimle ağzını kapayarak.

Benim ani hareketimden ürkmü§, öylece dikiliyordu.

"Bizi iki Toltec yarattı da ne demek oluyor?"

"Nagual bizim Toltec olduğumuzu söyledi. Hepimiz Toltec'mi§iz. Toltec gizleri devralan, onları ta§ıyan ki§iye denirnıi§. Nagual ve Genaro birer

Toltec'tir. Onlar bize özel ı§ıltılarını, gizlerini verdiler. Biz de onların gizlerini aldık, onları ta§ıyoruz."

Toltec sözcüğünü kullanı§ biçimi beni şa§ırttı. Ben bu

sözcüğün budunbilimsel anlamına a§inaydım. Bu bağlamda

sözcük Orta ve Güney Meksika'da ya§ayan, Nahuatl dilini

konu§an ve kıtanın işgal edilmesi sırasında soyları tükenmi§

bir kabile anlamına geliyordu.

"Bize neden Toltec adını veriyordu?" diye sordum söyleyecek ba§ka bir şey bulamayınca.

"Biz Toltec'leriz de ondan. Bize büyücü ya da cadı demek yerine bu sözcüğü kullanıyordu."

"Eğer dediğin doğruysa sen niye kız kardeşlere 'cadılar'

diyorsun?"

"Çünkü onlardan nefret ediyorum. Bunun bizim Toltec

olmamızla bir ilgisi yok."

"Nagual bunu herkese söylüyor muydu?"

"Neden söylemesin. Herkes biliyordu tabii."

"Ama bana hiç söylemedi."

"Söylemedi çünkü sen çok okumuş birisin ve aptalca konularda durmadan tartışırsın."

Yüksek sesle, zorlama bir kahkaha atıp sırtımı sıvazladı.

"Nagual sana, Tolteclerin eski zamanlarda Mcksika'nın

bu bölgesinde yaşayan insanlar olduğunu da söylemiş olabilir mi?" diye sordum.

"İşte gördün mü bak, bu yüzden söylememiştir sana.

Yaşlı karga büyük ihtimalle onların eski insanlar olduklarını

bilmiyordur."

Gülerek sandalyesinde sall andı. Gülüşü insana mutluluk

veriyor, insanı coşturuyordu.

"Biz Toltecleriz, Maestro," dedi. "Herkes bunu biliyor.

Benim de tek bildiğim bu. Ama eğer istiyorsan Tanık'a sorabilirsin. O biliyordur. Ben ilgimi uzun zaman önce kaybettim."

Ayağa kalkıp ocağa doğru ilerledi. Ben de onu izledim.

Kısık ateş üstünde duran yemek dolu tencereyi inceledi. Bu

yemeği kimin yaptığını sordu bana. La Gorda'nın yaptığından emindim ama bilmediğimi söyledim. Bir köpek gibi kesik kesik nefesler alarak yemeği dört beş kez kokladı. Sonra burnunun ona bu yemeği la Gorda'nın yaptığını fısıldadığını

açıkladı. Yemekten yiyip yemediğimi sordu. Ben de o gelmeden az önce yemekten kalktığımı söyledim. Bunun üstüne raftan bir tabak alıp tabağı iyice doldurdu. Yalnızca la Gorda'nın yaptığı yemeği yemem ve kendisi gibi yalnız onun tabağını kullanmam konusunda ciddi önerilerde bulundu. I ,a Gorda'nın ve kız kardeşlerin bana yemeğimi diğer tabaklardan ayrı duran siyah bir tabakta getirdiklerini söyledim. Pablito bu tabağın Nagual'a ait olduğunu belirtti. Birlikte masa-

ya döndük. Yemeğini çok yava§ yiyor ve hiç konuşmuyordu.

Yemek yemeye kendini bu kadar vermesi bana diğerlerinin

de aynı §eyi yaptıklarını hatırlattı : Tam bir sessizlik içinde yiyorlardı yemeklerini.

"La Gorda harika bir aşçıdır," dedi yemeğini bitirirken.

"Bana yemek yapardı. Ama bu yıllar önce, benden nefret etmeden, bir cadı, yani bir Toltec olmadan önceydi."

Bana bakarken gözlerinde bir ışık yanıp söndü, sonra

gözlerini kırptı. Bana la Gorda'nın birinden nefret edebilecek bir kadın gibi gelmediğini söylemek zorunda hissettim kendimi. "Biçimini kaybettiğini biliyor mu?" diye sordum.

"Büyük saçmalık! " diye bağırdı.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini tartmak ister gibi beni

süzdü, sonra başını kolunun altına saklayarak utanmış bir

çocuk gibi kıkırdamaya başladı .

"Şey, aslında bunu başardı," diye ekledi. "Gerçekten harikadır."

"O zaman niye hoşlanmıyorsun ondan?"

"Sana güvendiğim için bir şey söyleyeceğim sana, Maestro. Aslında ondan hoşlanmıyor değilim. O herkesten iyi. O

Nagual'ın kadını. Böyle davranıyorum çünkü beni pohpohlamasını istiyorum. Öyle de oluyor. Bana hiç kızmıyor. Ona her şeyi yapabilirim. Bazen büyülenip fiziksel güç kullanmak, ona vurmak istiyorum. Tıpkı Nagual'ın yaptığı gibi şa

şırıp geri çekiliyor. Bir dakika sonra ne yaptığımı hatırlamıyor bile. İşte sana gerçekten biçimi olmayan bir savaşçı. Bunu herkese yapıyor. Ama geriye kalan herkes zavallı . Kötü savaşçılarız. O üç cadı bizden nefret ediyor, biz de onlardan."

"Siz büyücüsünüz, Pablito. Bu çekişmeye bir son veremiyor musunuz?"

"Tabii ki verebiliriz. Ama vermek istemiyoruz. Ne yapmamızı bekliyorsun, kardeş kardeş yaşayıp gitmemizi mi?"

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Onlar Nagual'ın kadınlarıydılar," diye sürdürdü konuşmasını. "Ve herkes onları benim almamı bekliyordu. Tanrı aşkına, bunu nasıl başarabilirim ki ! Biriyle yapmayı denedim

ama pis cadı bana yardımcı olmak yerine beni neredeyse öldürüyordu. Şimdi bu kadınların hepsi sanki bir suç işlemişim gibi peşimdeler. Bütün yaptığım Nagual'ın talimatlarına uymaktı. Bana hepsini birden elimde tutabilene kadar her biriyle, teker teker çok yakın ilişkiye girmemi söylemişti. Ama ben biriyle bile ilişkiye giremedim."

Ona annesi, dona Soledad ile ilgili bir soru sormak istedim ama onu bu konuşmanın içine nasıl sokacağımı bilemedim. Bir süre sessiz kaldık.

"Sana yaptıkları yüzünden mi nefret ediyorsun onlaı

dan?" diye sordu aniden.

Bu şansı kullandım.

"Hayır," dedim. "La Garda bana bunu neden yaptıkları

m açıkladı. Ama dona Soledad'ın saldırısı gerçekten korku

tucuydu. Onu görüyor musun?"

Yanıt vermedi. Tavana bakarak sorumu yineledi. O z; ı

man gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim. Bedeni sessi ı

hıçkırıklarla sarsılıp titriyordu.

Bir zamanlar, kuşkusuz benim de hatırlayacağım gilı ı .

harika bir annesi olduğunu söyledi. İki çocuk yetiştirmiş, oıı

lara bakabilmek için eşek gibi çalışmış, Manuelita ad!l1lLı kutsal bir kadındı. Onu seven, onu büyüten bu anneye ç< ık derin bir hürmet duyuyordu. Ama korkunç bir gün gelip ç;ı I mış ve kadının talihi dönmüştü, Genaro ve Nagual'ı tanı ı ı u talihsizliğini yaşamıştı kadın. İkisi, Pablito'nun hayatını rn ; ı l ı vetmişlerdi. O iki şeytan annesinin v e kendisinin ruhları ı ı ı almış, Manuelita'sını öldürüp arkada ş u korkunç SoletLıı ı cadısını bırakmışlardı. Yaşlarla dolu gözlerini bana dik t i vı o iğrenç kadının annesi olmadığını söyledi. Manuelita'sı oLı mazdı o kadın.

Kendini tutamadan hıçkırdı. Ne diyeceğimi öilemedim.

Duygusal patlaması öylesine içtendi, tartı§masını yaptığı §eylerde öyle bir doğruluk payı vardı ki hislerimin gelgitleri beni tamamen etkisi altına aldı. Biraz olsun medeni bir insan gibi dü§ünürsem ona hak vermek zorundaydım. Pablito'nun

don Juan ve don Genaro'nun yoluna girmesi gerçekten büyük bir talihsizlikti onun için.

Kolumu omzuna attım, ben de ağlayacak gibi oldum.

Uzun bir sessizlikten sonra kalkıp arka tarafa gitti. Burnunu

sümkürüp bir kabın içindeki suyla yüzünü yıkadığını duydum. Döndüğünde biraz daha sakinle§mi§ti . Hatta gülümser gibiydi.

"Beni yanlı§ anlama, Maestro," dedi. "Bana olanlar için

kimseyi suçlamıyorum. Bu benim kaderimdi. Nagual ve Genaro olması gerektiği gibi, kusursuz sava§çılar gibi davrandılar. Ben güçsüz biriyim, hepsi bu. Görevlerimi ba§arıyla yerine getiremedim. Nagual, o korkunç cadının saldırısından kurtulmak için tek §ansımın dört rüzgarı yakalayıp onları

dört kö§eme yerleştirmek olduğunu söylemişti. Ama bunu

başaramadım. O kadınların hepsi Soledad cadısı ile ortak oldukları için bana yardım etmek istemediler. Ölmemi istediler.

"Ayrıca Nagual eğer ba§arısız olursam senin de bana

yardım edemeyeceğini söylemişti. Eğer o kadın seni öldürürse yaşamak için buralardan kaçmam gerektiğini anlattı. Ama yola kadar ula§abileceğimden bile ümidi yoktu. Senin erkinle o cadının bildikleri bir araya gelince onun eşsiz bir büyücü olacağını ekledi. Bu yüzden dört rüzgarı yakalama i§inde ba

�arısız olduğumu anlayınca kendimi ölmüş saydım. Ve doğal

olarak o kadınlardan nefret ettim. Ama bugün, Maestro, sen

hana yeniden ümit verdin ."

Ona, annesine duyduğu hislerin beni derinden etkiledi

ğini söyledim. Aslında ben kendim de annesine olanlar kar-

şısında dehşete düşmüştüm ama Pablito'ya yeni ümitler verebileceğim konusunda gerçekten şüpheliydim.

"Ama verdin !" diye bağırdı kendinden çok emin bir tonla. "Bütün bu zaman boyunca kendimi berbat hissediyordum. Kendi annenin elinde bir kazmayla arkandan koşması kimseyi mutlu edecek bir şey değildir. Ama şimdi bu yoldan

çıktı; böyle olması için ne yaptınsa sana minnettarım.

"O kadınlar benden nefret ediyorlar çünkü benim bir

korkak olduğuma inanmışlar. Birbirimizden çok farklı oldu

ğumuzu o kalın kafalarına sokamıyorlar bir türlü. Sen ve o

dört kadın benden, Tanık ve Benigno'dan bir tek önemli

noktada ayrılıyorsunuz. Beşiniz de Nagual sizi bulmadan ölü

sayılırdınız. Bir keresinde senin kendini öldürmeyi denediğini bile söylemişti bize. Bizse öyle değildik. Biz yaşam dolu, mutlu ve sağlıklıydık. Biz sizin tam tersinizdik. Siz çaresiz insanlardınız; biz değildik. Eğer Genaro yoluma çıkmasaydı ben bugün mutlu bir marangoz olacaktım. Ya da belki ölmüş olacaktım. Bunun önemi yok. Yapabileceğimi, benim için iyi olanı yapacaktım."

Sözleri garip bir biçimde içime işledi. O kadınların da,

benim de çaresiz insanlar olduğumuz konusunda söylediklerini kabul etmek zorundaydım. Eğer don Juan'la karşılaşmasaydım şüphesiz şimdiye kadar ölmüş olacaktım ama Pablito'nun dediği gibi iki yolun da benim için iyi olduğunu söyleyemiyordum. Don Juan bedenime yaşam ve canlılık, ruhunı ;ı da özgürlük getirmişti.

Pablito'nun sözleri bana, benim arkadaşım olan yaşlı bi ı

adamdan bahsederken don Juan'ın dediklerini hatırlatı ı .

Don Juan gayet anlayışlı bir havayla yaşlı adamın ölmesiniıı ya ela yaşamasının pek ele önemli olmadığını söylemişti. Doı ı Juan'ın adamın yaşamını fazlalık olarak görmesine biraz d;ı rılmıştını. Kuşkusuz yaşlı bir adamın yaşamasının ya da iil mesinin hiçbir önemi olmadığını, aslında dünyadaki hiçlii ı

§eyin genel olarak pek bir önemi olmadığını, olayların yalnızca ki§iler için önem ta§ıdığını söylemi§tim ona.

"İ§te sen de söyledin," diye bağırdı. "Benim söylemek istediğim de buydu. Y a§lı adamın ya§aması ya da ölmesi ona ki§isel olarak hiçbir §ey ifade etmiyordu. 1929'da ya da

1950'de ölebilirdi, yahut doksan be§ ya§ına kadar ya§ayabilirdi. Bunun hiç önemi yoktu. Her §ey anla§ılmaz §ekilde birdi onun için."

Don Juan'la tanı§madan önce benim hayatım da aynı

böyleydi. Hiçbir §eyin önemi yoktu benim için. Bazı §eyler

beni etkilemi§ gibi davranıyordum ama bu sadece duyarlı bir

adam gibi görünmek için oynadığım hesaplı bir oyundu.

Pablito konu§unca dü§üncelerim bölündü. Beni kırıp

kırmadığını öğrenmek istiyordu. Kırmadığını söyledim. Konu§mayı yeniden ba§latmak için don Genaro'yla nerede tant§tığını sordum.

"Kaderimde patronumun hastalanması varını§," dedi.

"Ben de onun mekanına, kasabadaki pazar yerine, yeni açılacak bir reyonu yapmaya gittim. Orada iki ay çalı§tım. Orada çalı§ırken reyonların sahibinin kızıyla tanı§tım. Birbirimize

a§ık olduk. Babasının standını diğer standlardan biraz daha

geni§ in§a ediyordum ki kız karde§i kasada durup mü§terilerle ilgilenirken tezgahın altında rahatça sevi§ebilelim.

"Bir gün Genaro kar§ı sıradaki perakendeciye bir torba

dolusu tıbbi bitkiler getirdi ve o ikisi konu§urken kar§ıdaki

çadırın sallandığını fark etti. Standa dikkatle baktı ama tek

görebildiği yarı uyuklar vaziyette sandalyesinde oturan kız

karde§ti. Adam Genaro'ya çadırın her gün bu saatler de sallandığını söyledi. Ertesi gün Genaro Nagual'ı yanında getirdi ve tabii ki o gün de çadır sallanıyordu. Ertesi gün yine geldiler ve çadırın yine sallandığını gördüler. O zaman ben ardan çıkana kadar beklediler. İ§te o gün onlarla arkada§lık kurdum. Bir süre sonra Genaro bana §ifalı bitkiler sattığını

söyleyip benim için, hiçbir kadının dayanamayacağı bir karı-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

§ını yapmayı önerdi. Kadınlan sevdiğim için önerisini hemen

kabul ettim. Sonunda iksiri yaptı ama tam on yılını aldı bu.

Bu süre zarfında onu çok iyi tanımı§tım. Kendi karde§im olsa onu bu kadar sevemezdim. Şimdi onu deli gibi özlüyorum. Görüyorsun ya beni tuzağa dü§ürdü. Bazen böyle oldu

ğu için mutlu oluyorum, bazen de içerliyorum ona."

"Don Juan bana büyücülerin birini seçmeden önce bir

yora görmeleri gerektiğini söylemi§ti. Böyle bir §ey oldu mu,

Pablito?"

"Evet. Genaro çadırın sallandığını görünce meraklandıklarını, sonra da iki ki§inin tezgahın altında sevi§tiğini gördüklerini söylemi§tİ bana. Oturup sevi§enlerin ortaya çıkmalarını beklemi§, onların kim olduklarını görmek istemi§. Bir süre sonra kız tezgahın önünde belirmi§ ama Genaro beni

gözden kaçırmı§. Gözlerini benim üstüme dikmekte çok kararlı olmasına rağmen beni gözden kaçırmasının oldukça garip olduğunu dü§ünmü§. Ertesi gün Nagual'la beraber geldi

ğinde yine iki ki§inin sevi§tiğini görmü§ler ama tam yakala -

yacakları sırada ikisi de gözden kaçırmı§lar beni. Bir sonraki

gün geldiklerinde Genaro çadırın arkasına dola§mı§, Nagual

ise ön tarafta beklemi§. Ben sürünerek dı§arı çıkmak isterken Genaro'ya çarptım. Hfıla yan duvara açtığım o kare del i

ği örten bezin arkasında olduğum için beni görmediğini sanıyordum. Perdenin arkasında küçük bir köpek olduğun ı ı zannetsin diye havlamaya ba§ladım. Buna kar§ılık o d a hırı l

dayıp havladı ve beni öteki tarafta kocaman azgın bir köpek

olduğuna inandırdı. O kadar korktum ki aksi yöne doğrıı kaçtım ve bu kez Nagual'a çarptım. Eğer sıradan bir ada ı ı ı olsaydı o hızla onu yere dü§ürürdüm ama aksine o beni b i ı çocuğu kaldırır gibi havaya kaldırdı. Tam anlamıyla hayrck dü§mÜ§tüm. Ya§lı bir adam olmasına rağmen gerçekten çıık güçlüydü. Böyle bir adamın benim için kütükleri ta§ıyabi k ceğini dü§ündüm. Ayrıca beni tezgahın altından çıkarkrn gören bu adamların gözünde itibarımı kaybetmek istemiyor dum. Benim için çalı§ıp çalı§mayacağını sordum. Olur dcd ı

Hemen o gün dükkana gidip asistanım olarak çalışmaya başladı. İki ay boyunca her gün çalıştı. Bu iki şeytana karşı hiç şansım kalmamıştı anlayacağın."

Don Juan'ın Pablito'yla çalışması bana aşırı derecede

komik ve aykırı geldi. Pablito don Juan'ı sırtında kütükleri

taşırken taklit etmeye başladı. Pablito'nun en az Josefina kadar iyi bir oyuncu olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Neden bunca zahmete girdiler, Pablito?"

"Beni tuzağa düşürmek zorundaydılar. Arkalarından öylece gidebileceğimi düşünmüyorsun değil mi? Hayatım boyunca büyücüler, hekimler, cadılar ve ruhlar hakkında bir sürü şey duymuştum ama tek kelimesine bile inanmıyordum

bunların. Bu konulardan konuşan insanların hepsi aptaldı.

Eğer Genaro bana kendisinin ve arkadaşının büyücü oldu

ğumı söyleseydi onları siler atardım. Ama benden daha zekiydiler. O iki tilki gerçekten çok kurnazdı. Hiç acele etmediler. Genaro benim için yirmi yıl bile bekleyeceğini söylemişti bir kez. İşte bu yüzden Nagual benim yanımda çalışmaya başladı. Ondan bunu ben istedim, yani anahtarı onlara teslim eden bendim.

"Nagual sessiz ve gayretli bir i§çiydi. O zamanlar alçak

bir herif olduğum için onu aldattığımı sanıyordum. Nagual'in ya§lı, aptal bir Yerli olduğunu düşündüğüm için patrona büyükbabam olduğunu

söyleyeceğimi, aksi halde patronun onu işe almayacağını, bunun karşılığında da maaşının bir bölümünü alacağımı söyledim ona. Nagual bunu kabul

etti. Her gün kazandığı bir avuç pesonun bir bölümünü de

bana verdi.

"Patronum büyükbabamın çalışmasından çok etkilenmişti çünkü yaşlı adam gerçekten çok çalışıyordu. Ama öbür çalışanlar onunla alay ediyorlardı. Bilirsin, zaman zaman bü-

1 ün eklemlerini çatırdatma huyu vardır. Dükkanda ne zaman bir şey taşısa eklemlerini çatırdatıyordu. Doğal olarak

–

206

dükkandakiler çok yaşlı olduğu için bir şey taşırken bütün

bedeninin gacırdadığını düşünüyorlardı.

"Sanki gerçek büyükbabammış gibi üzülüyordum onun

için. Ama o zamana kadar Genaro benim hırslı yanımı keşfetmişti. Nagual'ı onu böyle boğa gibi güçlü yapacak özel formüllü bir şeylerle beslediğini söyledi bana. Her gün bir

demet ezilmiş yeşil yaprak getirip ona veriyordu. Karışımını

ona vermezse onun bir hiç olacağını söylüyordu. Bunu bana

kanıtlamak için iki gün hiçbir şey getirmedi. O yeşil şeyler

olmadan Nagual sıradan, yaşlı bir adam oluyordu. Genaro

kadınların beni sevmesi için benim de o karışımı kullanabileceğimi söyledi bana. Tabii çok ilgilendim. O da karışımı yapması için ona yardım edip arkadaşına bunu ulaştırmam ı önerdi. Bir gün bana kazandığı Amerikan paralarını gösterip

ilacını bir Amerikalıya sattığını söyledi. Böylece oltaya geli p

ortağı oldum.

"Ortağım Genaro ile büyük planlarımız vardı. Bir dük

kanım olması gerektiğini, formülü sayesinde kazanacağını

parayla her şeyi yapabileceğimi söylüyordu bana. Bir dükkfııı

satın aldım ve parasını ortağim verdi. Çılgına dönmüştüm

Onun esaslı bir ortak olduğunu anlayıp o yeşil şeyleri yap

m aya koyuldum."

Karışımı yaparken Genaro'nun psikotropik bitkiler kul

!andığına dair garip bir inanç besliyordum. Pablito'nun ita;ı l

etmesini sağlamak için onu kandırıp bitkileri yutturduğuıı ı ı

düşünüyordum.

"Sana erk bitkileri verdi mi, Pablito?" diye sordum.

"Tabii," dedi. "Bana o yeşil şeylerden verdi. Tonlarca yl·

dim o bitkilerden."

Don Juan'ın don Genaro'nun kapısında nasıl uyu�ı ı k

uyuşuk oturduğunu, o karışım dudaklarına değdikten soıı ı . ı

nasıl canlandığını taklit ederek anlattı Pablito. Böyle bir dı

ğişimi gördükten sonra kendini onu denemek zorunda l ı ı : .

settiğini söyledi .

"Nelerden oluşuyordu o formül?" diye sordum.

"Yeşil yapraklardan," diye yanıtladı. "Bulabildiği her türlü yeşil yaprağı kullanıyordu. İşte böyle bir şeytandı Genaro.

Formülünden bahsedip durur, beni katılana kadar güldürürdü. Tanrım, ne güzel günlerdi."

Tedirginlikle güldüm. Pablito başını iki yana sallayarak

birkaç kez boğazını temizledi. Ağlamamak için kendini zor

tutuyormuş gibiydi.

"Söylediğim gibi, Maestro," diye sürdürdü, "beni hırsım

sürüklüyordu. O yeşil karışımı yapmayı öğrendikten sonra

ortağıma tekmeyi vurmayı planlıyordum gizlice. Genaro

planlarımı baştan beri biliyor olmalıydı. Gitmeden önce bana sarılıp planımı gerçekleştirme zamanımın geldiğini, artık karışımı yapmayı öğrendiğime göre ortağımı dcfetmem gerektiğini söyledi."

Pablito öylece ayakta duruyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"O Genaro alçağı," dedi yumuşak bir sesle. "Pis şeytan.

Onu gerçekten sevdim. Ve böyle korkak bir adam olmasaydım şimdi onun karışımını yapıyor olurdum."

Artık yazmak istemiyordum. Hüznümü dağıtmak için

ona, gidip Nestor'u aramamız gerektiğini söyledim.

Evden çıkmadan önce defterleri topluyordum ki kapı

hızla açılıverdi. İkimiz de istem dışı bir hareketle yerimizden

sıçrayıp bakmak için arkamıza döndük. Nestor kapıda dikiliyordu. Ona doğru koştum. Odanın ortasında karşılaştık. Üstüme atlayıp beni omuzlarımdan sarstı . Onu son gördüğüm zamankinden çok daha uzun boylu ve güçlü görünüyordu.

Uzun ince bedeni kedi gibi bir esneklik kazanmıştı. Ama

karşımda durup bana bakan kişi benim tanıdığım Nestor de

ğildi sanki. Ben onu, bozuk dişleri yüzünden gülümsemekten

utanan, Pablito'nun kanatları altına sığınan içine kapanık biri olarak hatırlıyordum. Oysa bana bakan Nestor, Genaro ile don Juan karışımı biriydi. Genaro gibi incecik, çevik biriydi.

Ama aynı zamanda don Juan'ın o insanı hipnotize eden hakimiyetine de sahipti. Kafamdaki karışıklığı kabullenmek istedim ama tüm yapabildiğim onunla beraber gülmekti. Sırtımı sıvazlayıp şapkasını çıkardı. Ancak o zaman Pablito'nun şapkası olmadığını fark ettim. Ayrıca Nestor'un daha esmer

ve daha iri olduğunun da ayırdma vardım. Onun yanında

Pablito neredeyse kırılacakmış gibi duruyordu. İkisi de Levi's pantalonlar, kaba ceketler ve lastik tabanlı ayakkabılar giyiyorlardı.

Nestor'un odadaki varlığı sıkıntılı havayı hemen dağıttı .

Ona bizimle mutfağa gelmesini söyledim.

Pablito yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Tam zamanında geldin," dedi hep birlikte masaya otururken. "Maestro ile ben burada Toltec şeytanlarını hatırlayıp ağlıyorduk."

"Gerçekten ağlıyor muydun, Maestro?" diye sordu Nestor yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

"Hem de nasıl," diye atıldı Pablito.

Sokak kapısından gelen hafif bir çatırdama sesi konu�masını böldü. Eğer yalnız başıma olsaydım hiçbir şey duymazdım. Pablito'yla Nestor ayağa kalkınca ben de aynı şeyi yaptım. Ön kapıya baktık. Kapı çok dikkatli bir şekilde açı l

maktaydı. La Gorda'nın döndüğünü, bizi rahatsız etmemek

için kapıyı yavaşça açtığını düşündüm. Sonunda kapı bir i n

sanın içeri girmesine olanak verecek kadar açıldığında k<ı

ranlık bir odanın içine süzülür gibi Benigno girdi içeri. Göı.

!eri kapalıydı, parmak uçlarında yürüyordu. Bana, matincyı

görebilmek için, açık bırakılmış çıkış kapısından sinema sa

!onuna dalan, en ufak bir ses çıkarmaya bile cesaret edeml·

yen ama karanlıkta da hiçbir şey göremeyen küçük bir çocı ı

ğu hatırlatıyordu.

Herkes sessizlik içinde ona bakıyordu. Tek gözünü et r;ı

fı görebilecek şekilde biraz aralayıp yönünü belirledi ve paı

mak uçlarında ön odayı boydan boya geçip mutfağa girdı

Masanın yanında bir süre gözleri kapalı bekledi. Pablito ve

Nestor oturup bana da aynı şeyi yapmam için işaret verdiler.

Benigno yavaşça oturduğum sıraya yaklaştı. Yumuşak bir

hareketle başını omzuma koyup beni iteledi. Sırada ona yer

açmam için yapılan hafif bir itelemeydi bu. Yine gözleri kapalı olarak yanıma rahatça yerleşti.

Pablito ve Nestor gibi o da Levi's giymişti. Onu son görüşümden beri yüzü biraz toplamış gibiydi. Yıllar önce saç çizgisi daha farklıydı sanki, ama nasıl bir değişiklik olduğunu

çıkartamıyordum. Şimdi hatırladığımdan çok daha beyaz bir

yüzü, ufacık dişleri, dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri, minik bir burnu ve kocaman kulakları vardı. Hatları hiçbir zaman olgunlaşmayan bir çocuk yüzünü hatırlatıyordu bana.

Benigno'nun gelişini izlemek için konuşmalarına ara veren Pablito ve Nestor, o oturduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşmalarını sürdürdüler.

"Tabii, benimle beraber ağl adı," dedi Pablito.

"O senin gibi sürekli ağlayan bir bebek değildir," dedi

Nestor Pablito'ya.

Sonra dönüp beni kucakladı.

"Hayatta olmana çok sevindim," dedi. "Biraz önce la

Gorda'yla konuştuk. Bize senin Nagual olduğunu söyledi,

ama hayatta kalmayı nasıl becerdiğini anlatmadı. Bunu nasıl

becerdin, Maestro?"

Bu noktada birbirinden garip iki seçeneğim vardı. Mantığımın gösterdiği yolu izleyip onlara bu konuda en ufak bir fikrim bile olmadığını söyleyebilirdim ve bu da en doğrusu

olurdu. Ya da çiftimin beni o kadınların ellerinden kurtardı

ğını söyleyebilirdim. Kafamda bu iki seçeneğin onların üzerinde nasıl etkiler bırakacağını düşünüyordun ki B enigno kafamı dağıttı. Tek gözünü biraz aralayarak bana baktı ve

kıkırdayarak başını kollarının arasına gömdü.

"Benigno, benimle konu§mak istemiyor musun?" diye

sordum.

Ba§ını hayır anlamında salladı.

Onun yanımda oturmasından rahatsızlık duydum; nesi

olduğunu sormaya karar verdim.

"Ne yapıyor öyle?" diye sordum Nestor'a alçak bir sesle.

Nestor Benigno'nun ba§ını ok§ayıp onu sarsınca gözlerini biraz açıp yine kapadı.

"Bilirsin, o böyledir," dedi Nestor bana. "Çok utangaçtır.

Er geç açar gözlerini. Onunla ilgilenme. Eğer sıkılırsa uyur."

Benigno gözlerini açmadan onaylarcasına ba§ını salladı.

"Eee, nasıl kurtuldun?" diye ısrarla sordu Nestor.

"Bize anlatmak istemiyor musun?" diye atıldı Pablito.

Ben de kasten, çiftimin üç kez ba§ımdan çıktığını söyle-

dim. Tüm olan biteni de anlattım. Biraz olsun §a§ırmı§ gibi

görünmüyorlardı, anlattıklarımı bir tartı§ma konusu §eklinc

dönü§türdüler. Pablito, dona Soledad'ın asla iyilqemeyeceği

ve sonunda da öleceği üzerine yaptığı tahminden çok memnun olmu§a benziyordu. Aynı §eyi Lidia'ya da yapıp yapm adığımı sordu. Nestor ona sessiz durmasını belirten bir hare ket yapınca Pablito aniden cümlesinin ortasında duruverdi.

"Özür dilerim, Maestro," dedi Nestor, "ama o senin çil

tin değildi."

"Ama herkes onun benim çiftim olduğunu söylüyordu."

"Çok iyi biliyorum ki sen la Gorda'yı yanlı§ anladın çü ı ı k ü Benigno v e ben, Genaro'nun evine giderken la Garda hızi yolda yakaladı, Pablito'yla senin bu evde olduğunuzu s<iyledi bize. Sana Nagual diyordu. Bunun nedenini biliyor m ı ı sun?"

Güldüm ve benim Nagual'ın ı§ıltısının çoğunu aldığı ı ı ı : ı inandığı için böyle söylediğini açıkladım.

"Buradakilerden biri aptal," dedi Benigno gözlerini ;ı(. madan yüksek bir sesle.

GENAROLAR

2 1 1

"Sesi öyle yabansı bir sesti ki irkilerek kenara çekildim.

Onun bu beklenmedik sözlerine benim tepkim de eklenince

hepsi gülmeye ba§ladılar. Benigno tek gözünü açıp bir süre

bana baktı, sonra tekrar ba§ını kollarının arasına gömdü.

"Juan Matus'a niye Nagual dediğimizi biliyor musun?"

diye sordu Nestor.

Don Juan'a büyücü demek yerine kibarca Nagual dediklerini sandığımı söyledim onlara.

Benigno öyle yüksek sesle güldü ki sesi herkesin sesini

bastırdı. Aşırı derecede eğleniyor gibiydi. Artık ta§ıyamadığı

çok ağır bir nesneymi§ gibi ba§ını omzunun üstüne bıraktı.

"Ona Nagual dememizin nedeni ," diye sürdürdü Nestor,

"ikiye bölünmÜ§ olmasıdır. Bir ba§ka deyişle ne zaman gereksinim duysa bizim bürünemediğimiz bir başka §ekle bürünür. İçinden çıkan §ey onun çifti değildir, ona benzeyen ama onun iki katı büyüklüğünde korkunç bir şekildir. İşte

biz bu şekle Nagual deriz, ona sahip olan kişiyi de Nagual

diye çağırırız.

"Nagual bize eğer istersek hepimizin kafasından o şeklin

çıkabileceğini ama büyük ihtimalle hiçbirimizin bunu istemeyeceğini söylemişti. Genaro istemedi, biz de istemiyoruz.

Öyle görünüyor ki bu işe bulaşan bir tek sen varsın."

İnek sürüsünü güder gibi bağırıp çığlıklar atmaya başladılar. Benigno kollarını omzuma doladı ve gözlerinden yaşlar süzülene kadar güldü .

"Neden bu işe bula§tığımı söylüyorsunuz?" diye sordum

Nestor'a.

"Çünkü çok enerji ve çok çalışma gerektirir," dedi Nestor. "Halft nasıl ayakta durduğuna §a§ıyorum.

"Nagual ve Genaro bir keresinde okaliptüs korusunda

seni ikiye böldüler. Seni oraya götürdüler çünkü senin ağacın okaliptüstü. Ben de orada olduğum için seni bölüp içindeki nagualı çıkardıklarına tanık oldum. Işıltını bölene kadar seni kulaklarından çekip ikiye ayırdılar; artık sen bir yu-

murta gibi değildin. l§ıltın iki uzun parça biçimindeydi. Sonra seni birle§tirdiler ama gerçekten gören bir büyücü tam ortanda koca bir bo§luk olduğunu söyleyebilir."

"Bölünmü§ olmanın avantajı nedir?"

"Her §eyi duyan bir kulağın, her şeyi gören bir gözün

olur. Gereksinim duyunca seni bir mil daha öteye götürür.

Bu bölünme nedeniyle senin Maestro olduğunu söylediler

bize.

"Pablito'yu da bölmeye çalıştılar ama o iş olmadı. Çok

korkak, bir piç gibi ezik. Bu yüzden durumu bu kadar ber

bat."

"Çift nedir peki?"

"Çift ötekidir, yani insanın rüya görürken sahip olduğu ı

bedendir. İnsanın kendisine tıpatıp benzer."

"Hepinizin bir çifti var mı?"

Nestor §a§kın bir bakışla beni inceledi.

"Hey, Pablito, çiftlerimizi anlat Maestro'ya," dedi gük

rek.

Pablito masanın kar§ı tarafında oturan Benigno'ya e ri

§İp onu sarstı.

"Sen anlat Benigno," dedi. "En iyisi göster ona."

Benigno ayağa kalktı, gözlerini açabildiği kadar açıp t ;ı

vana baktı, sonra pantalonunu indirip bana penisini göstl' ı

di.

Genarolar çılgınlar gibi gülüyorlardı.

"Gerçekten bunu mu kastetmiştin, Maestro?" dedi N L·:.

tor gergin bir yüz ifadesiyle.

Bildikleriyle ilgili her §eyi öğrenmek konusunda son < k

rece ciddi olduğumu söyledim onlara. Don Juan'ın ben i b i l ,

mediğim nedenlerden dolayı kendi bölgelerinden nasıl uı: ı l

t a tutmayı v e böylece onlar hakkındaki şeyleri öğrenım· ı ı ı ı

nasıl engellediği konusunda derin bir ara§tırmaya girdiği 1 1 1 1

söyledim onlara.

"Şuna ne dersiniz," dedim. "Üç gün öncesine kadar o

dört kızın Nagual'ın çömezleri olduğunu ya da Benigno'nun

Genaro'nun çömezi olduğunu bilmiyordum."

Benigno gözlerini açtı.

"Ya şuna ne dersin," dedi. "Ben de şu ana kadar senin

bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum. "

Tekrar gözlerini kapadı v e hepsi deli gibi güldüler. Onlara katılmaktan başka çarem yoktu.

"Biz seninle eğleniyorduk Maestro," dedi Nestor özür

diler gibi. "Senin bizle eğlendiğini sanıyorduk. Nagual bize

senin gördüğünü söyledi. Eğer görüyorsan ne kadar üzgün

olduğumuzu anlayabilirsin. Bizim rüya görme bedenimiz

yok. Hiçbirimizin bir çifti yok."

Nestor oldukça ciddi ve dürüst bir tavırla kendileriyle

bir çifte sahip olma arzuları arasına bir şeyin girdiğini söyledi. Don Juan ve don Genaro'nun gitmesiyle önlerinde adeta bir engel oluştuğunu söyleyince ne demek istediğini anlıyordum. Ona göre bu belki de Pablito'nun görevini başaramamasıyla ilgili bir şeydi. Pablito, Nagual ve Genaro gittiğinden beri sanki bir şeylerin onları kovaladığını, o zamanlar Mexico'nun güney

bölgelerinde yaşayan Benigno'nun bile geri dönmek zorunda kaldığını ekledi. Sadece üçü bir arada olduklarında kendilerini huzurlu hissediyorlardı.

"Sence bunun nedeni ne?" diye sordu Nestor.

"Orda, yükseklerde bizi çeken bir şeyler var," diye konuştu. "Pablito o kadınlara eziyet ettiği için bunların kendi hatası olduğunu düşünüyor."

.

Pablito bana döndü. Gözlerinde gergin bir bakış vardı.

"Beni lanetlediler, Maestro," dedi. "Bütün bu belalar ba

�ımıza benim yüzümden geldi, biliyorum. Lidia ile kavga etlikten sonra buralardan gitmek istedim, birkaç ay sonra Veracruz'a gitmek üzere yola çıktım. Orada evlenmek istedi

ğim bir kız vardı ve çok mutluydum. Bir işim vardı, her şey

yolunda gidiyordu. Bir gün eve gelip o erkeğe benzeyen iğ-

renç yaratıkları, o canavarları evimde bulana kadar tabii.

Beni can evimden vurdular. Benim kadınıma işkence ediyorlardı. Rosa denen karı o çirkin elini kadınımın karnına koyup onu altına edecek kadar korkuttu. Liderleri Yüz Kiloluk Kıç beni bulabilmek için kıtayı baştan başa dolaştıklarını

söyledi. Kemerimden tutup beni dışarı çıkardı. Beni buraya

getirmek için ite ite otobüs garına götürdüler. Kızgınlıktan

kudurmuştum ama Yüz Kiloluk Kıç benim harcım değildi.

Beni otobüse bindirdi. Ama yolda yine kaçtım. Ayakkabım

ayağıma yapışana kadar çalıların içinde koştum, tepeler aştım. Neredeyse ölecektim. Eğer Tanık beni bulmasaydı çoktan ölmüştüm."

"Onu ben bulmadım," dedi Nestor. "La Garda buldu.

Beni onun bulunduğu yere götürdü, onu birlikte taşıyarak

otobüse bindirip buraya getirdik. Çıldırmış gibiydi, bu yüzden şoförün otobüste kalmasına izin vermesi için bir bilet daha almak zorunda kaldık."

Pablito dokunaklı bir ses tonuyla fikrini değiştirmediğini; hala ölmek istediğini söyledi.

"Ama neden?" diye sordum.

Benigno patlayan, gırtlaktan gelen bir sesle onun yerine

yanıt verdi.

"Çünkü onun şeyi iş görmüyor," dedi.

Sesi öyle garip çıkıyordu ki bir ara mağaranın içinden

konu§uyormu§ gibi geldi bana. Korkunç, tüyler ürpertici bir

sesti. Kendimi kontrol edemeyerek güldüm.

Nestor, Pablito'nun Nagual'ın emirleri doğrultusunda

kadınlarla cinsel ilişki kurma görevini yerine getirmeyi denediğini söyledi. Nagual ona dünyasının dört köşesinin yerim·

yerle§tiğini, bütün yapması gerekenin onları almak olduğun ı ı

söylemi§. Ama Pablito ilk köşesi olan Lidia'yı almak isted i

ğinde kız onu neredeyse öldürüyormu§. Nestor olaya tan ı k

olan biri olarak kişisel görü§üne göre Lidia, olayın çirkinli

ğinden utandığı için değil, Pablito bir erkek olarak görevini

yapamadığı için kafasıyla ona vurmuştu.

"Pablito bu darbeden sonra gerçekten hastalandı mı,

yoksa rol mü yapıyordu?" diye sordum yarı şaka.

Benigno yine aynı patlayan sesle yanıt verdi.

"Rol yapıyordu tabii ! " dedi. "Alt tarafı kafasına bir darbe yedi ."

Pablito'yla Nestor kıkırdayıp bağırıştılar.

"Onlardan korktuğu için Pablito'yu suçlamıyoruz," dedi

Nestor. "Onlar tıpkı Nagual gibiler. Ciddi ve kasvetliler. Nagual yanlarındayken ona yakın oturup yarı kapalı gözlerle, saatlerce, bazen günlerce uzaklara bakarlardı."

"Yıllar önce J osefina'nın gerçekten deli olduğu doğru

mu?" diye sordum.

"Yalan bu," dedi Pablito. "Uzun zaman önce değil şimdi

deli o. İçlerinde en korkunç olanı odur."

Bana yaptıklarını anlattım. Onun müthiş performansıyla

da dalga geçecekler sandım. Ama anlattığım öykü onlar üzerinde ters bir etki yapmışa benziyordu. Beni korku dolu çocuklar gibi dinliyorlardı; hatta

Benigno bile anlattıklarımı dinlemek için gözlerini açtı.

"Vay be ! " diye bağırdı Pablito. "Bu karılar gerçekten müthiş. Biliyorsun liderleri Yüz Kilololuk Kıç'tır. Üzerine kocaman bir kayayı fırlatıp elini arkasına saklayan, masum küçük bir kız gibi davranan odur. Ona dikkat et, Maestro."

"Nagual Josefina'yı her kılığa girebilmesi için eğitti," dedi Nestor. "İstediğin her şeyi yapabilir. Ağlar, güler, kızar, her şeyi yapar."

"Peki rol yapmadığı zaman nasıldır?" diye sordum Nestor'a.

"Delinin delisidir," diye yanıt verdi Benigno yumuşak bir sesle. "Onu buraya ilk geldiği günden beri tanırım. Onu eve taşımak zorunda kalmıştım. Nagual'la ben onu hep yatağa

bağlardık. Bir keresinde oyun oynadığı bir kız yüzünden ağlamaya ba§ladı. Üç gün boyunca ağladı. Pablito onu sakinle§tirip bir bebek gibi besledi. O da Pablito'ya benzer. İkisi de bir ba§ladılar mı nerede duracaklarını bilemezler."

Benigno aniden havayı koklamaya ba§ladı. Ayağa kalkıp

ocağa yakla§tı.

"Gerçekten bu kadar utangaç mı?" diye sordum Nestor'a.

"Utangaç ve kendine özgü biridir o," diye yanıtladı Pablito. "Biçimini kaybedene kadar da öyle kalacak. Genaro bize er geç biçimimizi kaybedeceğimizi, Nagual'ın bize söylediği gibi kendimizi deği§tirmeye çalı§arak sıkıntıya girmemizin bir anlamı olmadığını söylemi§ti. Eğlenmeye bakmamızı.

hiçbir §ey için endi§elenmemcmizi söylerdi o bize. Sen ve o

kadınlar endi§e duyuyor, denemeler yapıyorsunuz; bizse

keyfimize bakıyoruz. Siz her §eyin nasıl eğlenceli hale getirilebileceğini bilmiyorsunuz, biz de nasıl üzüntü duyulur bil miyoruz. Nagual kendini üzmeye kusursuzluk adını vermi§tİ : bizse buna aptallık diyoruz, değil mi?"

"Sen kendi adına konu§uyorsun Pablito," dedi Nesto r.

"Benigno ile ben böyle dü§ünmüyoruz."

Benigno bir tas yemek getirip önüme koydu. Herkesi':

servis yaptı. Pablito tabakları inceleyip onları nereden aldığı

nı sordu Benigno'ya. La Gorda'nın tabakları içinde saklad ı

ğını söylediği kutudan bulduğunu söyledi Benigno. Pabl i t l l

ayrılmadan önce bu tabakların kendilerine ait olduğun ı ı

açıkladı bana.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Pablito tedirgin bir sesle. " Bı ı

tabaklar kesinlikle büyülüdür. O karılar içlerine bir §ey kov

mu§lardır. Ben la Gorda'nm tabağından yesem daha iyı

olur."

Nestor ve Benigno yemeye ba§ladılar. Benigno'nun lı;ı

na kahverengi tabağı verdiğini fark ettim. Pablito büyük l ı ı ı

endi§eye kapılmı§ gibiydi. Onu rahatlatmak istedim ama

Nestor beni durdurdu.

"Onu çok ciddiye alma," dedi. "Öyle davranmak ho§una

gidiyor. Birazdan oturup yer. İ§te o kadınların ve senin ba§arısız olduğunuz nokta bu. Pablito'nun böyle biri olduğunu kabullenemiyorsunuz bir türlü. Herkesin Nagual gibi olmasını bekliyorsunuz. Bir tek la Gorda bundan rahatsızlık duymuyor. Onu anladığı için falan değil, biçimini kaybettiği için."

Pablito oturup yemeğini yedi, bütün yemeği dört ki§i bitirdik. Benigno tabakları yıkayıp dikkatle kutunun içine yerleştirdi. Sonra masanın etrafına rahatça oturduk.

Nestor hava kararır kararmaz yürüyü§e çıkıp Genaro,

don Juan ve benim beraber gittiğimiz, yakınlardaki bir dere

yatağına gitmemizi önerdi. Nedense biraz çekimser davrandım. Onların yanında kendime güvenim yoktu pek. Nestor karanlıkta yürümeye alı§ık olduklarını, bir büyücünün en büyük hünerinin insanların arasında bile fark edilmemek oldu

ğunu söyledi. Ona bir keresinde don Juan'ın beni buralara

yakın dağlık, ıssız bir yerde yalnız ba§ıma bırakmadan önce

neler söylediğini aktardım. Görünmemeye çalı§mamı, tamamen bunun üzerinde yoğunla§mamı istemi§ti benden. Orada ya§ayanlar insanı bir görü§te tanırlarmı§. Oralarda pek az insan ya§armı§ ama onlar her zaman

etrafta dola§ır, bir yabancıyı millerce öteden bile seçebilirlermi§. Don Juan bu insanların tüfekleri olduğunu, beni vurmak için bir saniye bile duraklamayacaklarını da söylemi§ti.

"Öteki dünyadan gelen yaratıkları dü§ünme," demi§ti

don Juan gülerek. "Asıl tehlikeli olanlar Meksikalılardır."

"Bu hala geçerli," dedi Nestor. "Her zaman da geçerli olmu§tur. N agual ve Genaro bu yüzden böyle becerikliler. Bu ortamda bile fark edilmez olmayı ba§arırlar. İz sürme sanatını bilir onlar."

Karanlıkta yürümek için hala biraz erkendi. Nestor'a en

önemli sorumu sormak için daha vaktim vardı ve bu vakti

kullanmak istedim. Uzun süredir sormayı erteliyordum; sanki yabansı bir ses bu soruyu sormamı engelliyordu. Sanki Pablito'nun yanıtından sonra bütün ilgim silinip gitmiş gibiydi. Ama yardımıma koşan yine o oldu, zihnimden geçenleri okumuşçasına konuyu açıverdi.

"Nestor da tıpkı bizim atladığımız gibi o uçurumdan atladı," dedi. "Ve böylece o Tanık oldu, sen Maestro oldun, ben de köyün delisi oldum."

Sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi uçuruma atlayışımızı anlatmasını istedim Nestor'dan. Çok fazla ilgili görünmemeye çalışıyordum. Ama Pablito bu konuya karşı gösterdiğim zorlama umursamazlığın altında yatan gerçek duygu ları biliyordu. Güldü ve Nestor'a, biraz dikkatli davrandığı mı, çünkü onun anlattıklarından dolayı hayal kırıklığına uğradığımı söyledi.

"Ben sizden sonra atladım," dedi ve bana baktı Nestor,

sanki bir başka soru bekliyormuşçasına.

"Bizim hemen arkamızdan mı atladın?" diye sordum.

"Hayır, benim hazırlanmam biraz zaman aldı," dedi .

"Nagual ve Genaro bana n e yapacağımı söylememişlerdi. (>

gün hepimiz için bir deneme günüydü."

Pablito kederli görünüyordu. Taburesinden kalkıp odayı

adımlamaya başladı. Çaresizlik içinde başını sallayarak tek

rar yerine oturdu.

"Bizi uçurumdan aşağı atlarken gördün mü gerçektcn '1"

diye sordum Nestor'a.

"Ben Tanığım," dedi. "Olaylara tanık olmak benim bi lpı
edinme yöntemim; nelere tanık olduğumu size kusursuz ol;ı
rak anlatmak da görevimdir."

"Peki ama ne gördün?" diye sordum.

"İkinizin birbirinize sarılarak uçurumun kenarına doğıı ı
koştuğunuzu gördüm," dedi. "Sonra birer uçurtma gibi bm

lukta salmdığınızı gördüm. Pablito ileri doğru dümdüz atıldı

ve .dü§tÜ. Sense biraz havaya sıçradın, uçurumun kenarından

azıcık uzakla§ıp a§ağı düştün."

"Yani biz bedenlerimizle mi atladık?"

"Şey, bunu yapmanın ba§ka bir yolu olduğunu sanmıyorum," dedi gülerek.

"Bu bir göz aldanması olabilir mi?" diye sordum.

"Sen ne söylemeye çalışıyorsun, Maestro?" dedi Nestor

kuru bir titremle.

"Tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum," dedim.

"Senin de Pablito gibi gözlerin kararını§ olabilir mi?" diye sordu Nestor gözleri parlayarak.

Ona atlayı§ hakkındaki §Üphelerimi anlatmaya çalıştım.

Sabredemeden sözümü kesti. Pablito sırasını beklemesini

söyleyince de ikisi arasında bir tartı§ma başladı. Pablito taburesine yarı oturur vaziyette masanın çevresini dola§arak kendini bu tartışmadan sıyırdı.

"Nestor burnunun ucunu göremiyor," dedi bana. "Benigno da öyle. Onlardan hiçbir şey öğrenemezsin. Neyse ki ben sana yakınlık duyuyorum."

Pablito omuzlarını titreterek kıkırdayıp Benigno'nun

şapkasıyla yüzünü örttü.

"Benim bildiğim kadarıyla siz ikiniz o atlayışı yaptınız,"

dedi Nestor bana ani bir patlamayla. "Genaro ve Nagual size

ba§ka seçenek bırakmadılar. Sizi kıskıvrak yakalayıp açık

olan tek kapıdan içeri atmak onların sanatıydı. Ve siz de o

uçurumun kenarından aşağı uçtunuz. Benim tanık olduğum

buydu. Pablito hiçbir §ey hissetmediğini söylüyor; bu sorgulanabilir. Ben her §eyin gayet iyi farkında olduğunu biliyorum onun ama o öyle olmadığını söylemeyi tercih ediyor."

"Gerçekten farkında değildim," dedi Pablito bana özür

diler gibi bir titremle.

"Belki farkında değildin," dedi Nestor kuru bir sesle,

"ama ben farkındaydım ve bedenlerinizin yapmak zorunda

oldukları şeyi, yani o atlayışı yaptıklarını gördüm."

Nestor'un söyledikleri zihnimi başka bir noktaya yöneltmemi sağladı. Ben başından beri sadece kendi algıladıklarımı doğrulayan yanıtlar arıyordum. Ama yanıt almam bir şey fark ettirmedi. Atladığımı bilip algıladığım şeylerden korkmam başka bir şeydi, herkesin bir noktada uzlaşması başka.

O anda bu iki şeyin birbiriyle hiç bağıntısı olmadığını anladım. Ben başından beri o tehlikeli işe atıldığımı doğrulayan bir insan bulduğum zaman zihnim bütün kuşkulardan, korkulardan temizlenecek sanıyordum. Yanılmışım. Tam tersine daha da endişelenip iyice konunun içine gömüldüm.

Aslında atlayışı yaptığımı onlara doğrulatmak amacıyla

gelmiş olmama rağmen şimdi fikrimi deği§tirdiğimi, artık bu

konudan bahsetmek istemediğimi söyledim Nestor'a. İkisi

birden konuşmaya başladı ve o anda üç yönlü bir tartı§manın içine girdik. Pablito hiçbir §eyin farkında olmadığı konusunda ısrar ediyor, Nestor Pablito'nun zavallı biri olduğunu haykırıyor, bense atlayı§ hakkında bir şey duymak istemedi

ğimi söylüyordum.

İlk kez o an hiçbirimizin sakin ve kontrollü olmadığını

fark ettim. Hiçbirimiz Nagual ve Genaro'nun yaptığı gibi da

ğılmamı§ dikkatimizi bir başkasına yöneltmek istemiyorduk.

Fikir alışverişimizde bir düzen sağlamayı başaramadığım için

kendimi düşüncelerime verdim. Her şeye mantıksal bir açıklama getirmek konusundaki ısrarlı tutumumun beni don Juan'ın dünyasına girmekten alıkoyan bir engel olduğunu dü

şünmüştüm hep. Ama Nestor ve Pablito'nun varlığı kendime

yeni bir gözle bakmamı sağlamıştı. Beni engelleyen öteki şey

de ürkekliğimdi. Sağduyunun güvenli parmaklıklarından bir

kez dışarı çıktım mı kendime güvenemiyor, önüme serilen

şeylerin korkunçluğu karşısında ürküyordum. İşte bu yüzden

uçurumdan aşağı atlamış olmam imkansızdı.

GENAROLAR

221

Don Juan büyücülüğün aslının algıda yattığını söylerdi

ısrarla. Bunu doğrularcasına, o ve don Genaro uçurumun

kenarında son derece dokunaklı, insanın zihnini temizleyen

bir oyun sahneye koydular. Bana şimdiye kadar yardımı dokunan herkese teşekkürlerimi sesli olarak ifade etmemi sağladılar, sonra içim mutlulukla doldu, sadece mutluluğumu düşünüyordum. İşte tam o sırada tüm dikkatimi yakalayıp

bedenimin, onların beni yönlendirdiği tek hareketi, uçurumdan atlama hareketini algılamasını sağladılar. Bu atlayış benim zihnimin sıradan bir adam olarak değil, bir büyücü olarak gösterdiği başarıydı.

Düşüncelerimi yazmaya kendimi öyle kaptırmıştım ki

Nestor'la Pablito'nun konuşmayı bıraktıklarını, üçünün de

bana baktığını fark etmemiştim. Atlarken gerçekten neler

olduğunu başka türlü anlayamayacağını açıkladım onlara.

"Anlayacak bir şey yok ki," dedi Nestor. "Olan olur ve

kimse nasıl olduklarını açıklayamaz. Anlamak isteyip istemediğini sorsana Benigno'ya."

"Anlamak istiyor musun?" diye sordum şakadan.

"Tabii ki istiyorum ! " diye bağırdı Benigno, derinden gelen kalın bir sesle. Herkes güldü.

"Anlamak istediğini söyleyerek bizimle eğleniyorsun,"

dedi Nestor. "Pablito da bir şey hatırlamadığını söyleyerek

eğleniyor bizimle."

Pablito'ya baktı, sonra bana göz kırptı. Pablito başını

aşağı eğdi.

Nestor bana biz atlamadan önce Pablito'nun nasıl bir

ruh hali içinde olduğunu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu.

Pablito'nun ruh hali gibi bir ayrıntıyı hatırlayacak durumda

olmadığımı kabul etmek zorunda kaldım.

"Bir savaşçı her şeyi fark etmelidir," dedi. "Onun asıl numarası budur, Nagual'ın söylediği gibi asıl avantajı da buradadır."

Kasten utanmı§ gibi bir yüz ifadesi takınarak gülümsedi,

§apkasıyla yüzünü örttü.

"Pablito'nun ruh halinde benim göremediğim ne vardı?"

diye sordum.

"Pablito atlamadan önce zaten öteki tarafa geçmi§ti,"

dedi. "Hiçbir §ey yapması gerekmiyordu. Atlamak yerine

uçurumun kenarında da oturabilirdi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Pablito çoktan çözülmeye ba§lamı§tı," diye yanıtladı.

Bu yüzden kendinden geçtiğini sanıyor. Ama yalan söylüyor.

Bizden bir §ey saklıyor."

"Pablito benimle konu§maya ba§ladı. Anla§ılmaz birtakım sözcükler mırıldandıktan sonra konu§mayı bırakıp taburesine çöktü. Nestor da bir §eyler söylemeye ba§lamı§tı. Ama onu susturdum. Söylediklerini doğru anlayıp anlamadığımdan pek emin değildim.

"Pablito'nun bedeni çözülüyor muydu?" diye sordum.

Uzun bir süre tek kelime etmeden beni süzdü. Sağ tarafımda oturuyordu. Y ava§ça kar§ımdaki sıraya geçti.

"Sana anlattıklarımı ciddiye almalısın," dedi . "Zamanın

çarkını geriye doğru döndürüp o atlayı§tan önce olduğun ki

§i olmana imkan yok artık. Nagual sava§çı olmanın büyük bi r

§eref ve büyük bir zevk olduğunu, yapmak zorunda olduğu

§eyleri yapmasının onun için bir §ans olduğunu söylerdi. Beıı

de sana tanık olduğum §eyleri kusursuz bir §ekilde anlatmalıyım. Pablito çözülmeye b a§lamı§tı. İkiniz uçurumun kenarına doğru ko§arken yalnız sen katıydın. Pablito ise bir buluı gibiydi. O burnunun üzerine dü§ecek gibi olduğunu söylü

yor, sen onu kenara götürebilmek için kolundan tutup yardım ettiğini söylüyorsun ama ikinizin söyledikleri de doğru değil ve bence sen Pablito'yu kaldırmasaydın ikiniz için <.k

çok daha iyi olacaktı."

Kafam hiç bu kadar karışmamıştı. Algıladıklarını doğru

bir şekilde aktardığına gerçekten inanıyordum ama ben sadece Pablito'nun kolunu tuttuğumu hatırlıyordum.

"Eğer ona dokunmasaydım ne olurdu?" diye s�rdum.

"Buna cevap veremem," dedi Nestor. "Birbirinizin ışıltısını etkilediniz. Onun omzuna kolunu doladığın anda Pablito biraz katılaştı ama sen o değerli erkini boşuna harcıyordun."

"Peki sen ne yaptın biz atladıktan sonra?" diye sordum

uzun bir sessizlikten sonra.

"Siz gözden kaybolduktan hemen sonra," dedi, "sinirlerim o kadar gerildi ki nefes alamaz oldum ve ben de kendimden geçtim. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ben kısa bir süre olduğunu sanıyordum. Tekrar kendime geldiğimde

Genaro ve Nagual'ı aradım ama çoktan gitmişlerdi. Dağın

tepesinde oradan oraya koşarak sesim kısılana kadar adlarını bağırdım. Sonra anladım ki yalnızdım. Uçurumun kenarına gelip bir savaşçı artık geri dönmeyeceği zaman verilen o işareti görmeye çalıştım ama onu kaçırmıştım. O zaman Nagual ve Gcnaro'nun sonsuza kadar dönmeyeceklerini anladım. O ana kadar da onlar sizle vedalaştıktan, siz uçurumdan atladıktan sonra bana dönüp niçin veda ettiklerini anlayamamıştım.

"Günün o saatinde, o terk edilmiş yerde bulunmak dayanma gücümü aşıyordu. Dünyadaki bütün dostlarımı bir hamlede kaybetmiştim. Oturup ağlamaya başladım. Giderek

daha çok korkuyor, giderek daha çok bağırıyordum. Çıkarabildiğim en yüksek sesle Genaro'nun adını bağırdım. O sırada hava zifiri karanlık olmuştu. Etrafımı hiç göremiyordum.

Bir savaşçı olarak kendimi böyle üzüntüye kaptırmamam gerektiğini biliyordum. Kendimi sakinlqtirmck için bir çakal gibi ulumaya başladım. Bunu yapmayı bana Nagual öğretmişti. Bir süre uluduktan sonra kendimi öyle iyi hissettim ki üzüntümü unuttum. Dünyanın varlığını bile unuttum. Ulu-

dukça toprağın sıcaklığını ve koruyuculuğunu daha iyi hissediyordum.

"Bu arada saatler geçmi§ olmalı. Aniden bedenimin içinde, boğazımın içinde bir patlama hissettim. Kulaklarımda bir zil sesi çınlayıp duruyordu. Eligio ve Benigno atlamadan önce Nagual'ın onlara ne söylediğini hatırladım. Boğazdaki bu yabansı hissin ancak insanın hız deği§tirmeye hazır olmasından hemen önce duyulabileceğini, kulaklardaki sesinse insanın her §eyi gerçeklqtirebileceği bir araç olduğunu söylemi§ti Nagual. Ben bir çakal olmak istiyordum. Önümde, yerde duran kollarıma baktım. Şekil deği§tirmişlcrdi. Tıpkı bir çakalın kolları gibiydiler. Göğsümü, kollarımı çakal kürkii

kaplamı§tı . Ben bir çakaldım artık! Bu beni öylesine mutlu

etti ki bir çakal nasıl ağlarsa ben de öyle ağladım. Çakal dişleri gibi di§lerimi, uzun, benekli burnumu ve dilimi hissedebiliyordum. Her nasılsa, ölmü§ olduğumu biliyordum am;ı hiç önemi yoktu bunun. Bir çakala dönü§mÜ§ olmak, ölmü�

olmak, ya§ıyor olmak hiç önemli değildi benim için. Bir çakal gibi dört ayağım üstünde uçurumun kenarına doğru yü rüyüp a§ağı atladım. Bundan ba§ka yapabileceğim b ir §C)

yoktu.

"A§ağı düştüğümü, çakal bedenimin bo§lukta yuvarlan

dığını hissediyordum. Sonra bo§lukta dönüp duran yine ken

di bedenim oldu. Ama yere düşmeden önce öylesine hafi r

leştim ki yere dü§mek yerine havada salındım. Hava içimdc ı ı

geçiyordu. O kadar hafiftim. Artık ölümün nihayet içime gir

diğini sandım. İçimde bir §eyler harekete geçip kuru kum l : ı neleri gibi dağılmaya ba§ladı . Bulunduğum §ekilde öyle m ii kemmel ve huzurluydum ki . Hem vardım, hem yoktum or;ı da. Ben bir hiçliktim. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu i§te. Sonra b irden beni kuru kum taneleri gibi yapan §L'! parçalarımı bir araya getirdi. Tekrar ya§ama döndüğünıdt· kendimi ya§lı bir Mazatec büyücüsünün kulübesinde bul dum. Adının Porfirio olduğunu, beni görmekten mutlul u k duyduğunu söyleyip Genaro'nun öğretmediği bitkiler hak

kında bir şeyler öğretmeye başladı bana. Beni bitkilerin yetiştirildiği yere götürüp bitkilerin kalıplarını, özellikle de kalıplardaki işaretleri gösterdi. Bitkilerdeki bu işaretleri arar bulursam, o bitkileri hiç görmemiş olsam bile bunların neye

iyi geldiğini kolayca anlayabileceğimi söyledi. İşaretleri iyice

kavradığımı anlayınca hoşça kal deyip yine gelmemi söyledi.

O anda güçlü bir çekim hissettim. Tıpkı önceki gibi çözülmeye başladım. Milyonlarca parçaya ayrıldım.

"Sonra yine bir araya gelip Porfirio'yu görmeye gittim.

Nasıl olsa beni davet etmişti. İstediğim her yere gidebilece

ğimi biliyordum ama oraya gittim, çünkü o bana nazik davranıyor, bir şeyler öğretiyordu. Bunun yerine korkunç şeylerle karşılaşmak istemiyordum. Porfirio bu kez beni hayvanların kalıbını görmeye götürdü. Orada kendi nagual hayvanımı gördüm. Birbirimizi bir görüşte tanıdık. Porfirio böyle bir

dostluğu görmekten mutluluk duydu. Pablito'nun ve senin

nagualınızı da gördüm ama benimle konuşmak istemediler.

Üzüntülü görünüyorlardı. Konuşmak için pek fazla ısrar etmedim. Atlayışınızın nasıl geçtiğini hiç bilmiyordum. Kendimin ölü olduğunu biliyordum ama nagualım ölü olmadığımı, hatta sizin de ölmemiş olduğunuzu söyledi. Eligio'yu sorunca nagualım onun artık dönmeyeceğini bildirdi . Eligio ve Benigno'nun atlayışına tanıklık ettiğimde Nagual'ın

Benigno'ya, kendi dünyasının dışında başka dünyalar ya da yabansı görüntüler aramaması şeklinde tavsiyelerde bulunduğunu duyduğumu hatırladım. Nagual ona yalnızca kendi dünyasıyla ilgili şeyleri öğrenmesini, böylece kendisine uygun olan erk biçimini bulabileceğini söylemişti. Güç toplamak için

parçalarının olabildiğince uzağa dağılması konusunda özel

komutlar verdi onlara. Ben de bu komutları uyguladım. Tonaldan naguala on bir kez geçiş yaptım. Ancak her seferinde bana hep biraz daha fazla şey öğreten Porfirio'ya gidiyordum. Gücüm tükendiğinde nagual durumunda gücümü topluyor, sonra gücüm iyice arttığında kendimi tekrar bu dünyada buluyordum."

"Dofıa Soledad bana Eligio'nun boşluğa atlamak zorunda kalmadığını söylemişti," dedim.

"O Benigno'yla atladı," dedi Nestor. "Benigno'ya sor. O

sana en istekli sesiyle yanıt verecektir."

Benigno'ya dönüp sordum.

"Birlikte atladığımızdan emin olabilirsiniz! " diye yanıtladı patlayan bir sesle. "Ama atlayıştan söz etmeyi pek sevmem."

"Soledad, Eligio'nun ne yaptığını söyledi peki?" diye sordu Nestor.

Soledad'm onun bir rüzgar tarafından alınıp götürüldü

ğünü, onun bir tarlada çalışırken bu dünyayı terk ettiğini

söylediğini anlattım onlara.

"Tamamen karıştırmış," dedi Nestor. "Eligio dostlar tarafından sürüklendi ama hiçbirini istemedi o. Onlar da Eligio'yu bıraktılar. Bunun atlayışla bir ilgisi yok. La Garda sizin dün gece dostlarla görüştüğünüzü söyledi. Bu gerçekten oldu mu bilmiyorum ama eğer onları yakalamak ister ya da

onları seninle kalmaları için ayartırsan onlarla dolaşmak zorundasın. Bazen kendi istekleriyle gelip büyücüyü dolaştırırlar. Eligio aramızdaki en iyi büyücüydü, bu yüzden dostlar ona kendi istekleriyle gelirlerdi. Eğer içimizden biri dostların gelmesini isterse onlara yıllarca yalvarmak zorundadır.

Yal varsak bile onların bize yardım etmek isteyeceklerinden

pek emin değilim.

"Eligio da herkes gibi atlamak zorundaydı. Ben atlayışına tanıklık ettim. Benigno ile eşleştirilmişti. Biz büyücülerin başır.a gelen şeylerin çoğu ortağının ne yaptığına bağlıdı r.

Benigno biraz keçileri kaçırdı çünkü ortağı geri gelmedi. Öyle değil mi Benigno?"

"Emin ol ki öyle!" diye yanıtladı Benigno en istekli sesiy-

le.

Benigno'yu konuşurken duyduğum ilk andan beri biı

hastalık gibi pençesine düştüğüm merakıma yenildim o an-

da. Ona bu patlamalı sesi nasıl çıkardığını sordum. Yüzünü

bana dönüp dimdik oturdu ve sabit olarak o noktaya bakmamı istermiş gibi parmağıyla ağzını işaret etti.

"Bilmiyorum! " dedi patlayan sesiyle. "Ben sadece ağzımı

açıyorum ve ağzımdan bu ses çıkıyor."

Alnındaki kasları oynatıp dudaklarını büktü ve gerçek

bir patlama sesi çıkardı. O zaman şakaklarında birçok kas

olduğunu ve yüzüne farklı bir şekil veren şeyin bu kaslar olduğunu fark ettim. Farklı olan şey onun saç çizgisi değil tüm alnıydı.

"Genaro ona çıkardığı sesleri bıraktı," dedi Nestor.

"Bekle de nasıl osurduğunu bir duy."

Benigno'nun yeteneklerini sergilemek için hazırlandığını sezdim birden.

"Hey, dur biraz," dedim. "Buna hiç gerek yok."

"Kahretsin." diye bağırdı Benigno hayal kırıklığına uğramış gibi. "En iyisini sana saklamıştım."

Pablito ve Nestor öyle yüksek sesle güldüler ki Benigno

bile o ölü yüzlü ifadesini kaybedip onlarla kıkırdamaya başladı.

"Eligio'nun başına başka neler geldi anlat," dedim Nestor'a hepsi sakinleştiğinde.

"Benigno ve Eligio atladıktan sonra Nagual uçurumun

kenarına gidip, bir savaşçı atlayış yaptıktan sonra dünyanın

verdiği işaretleri yakalamam için şöyle bir bakmamı istedi.

Eğer etrafta bir bulut ya da hafif bir rüzgar varsa savaşçının

dünyadaki zamanı daha dolmamış demekti. İkisinin atladığı

gün Benigno'nun tarafında bir hava akımı hissettim ve onun

zamanının dolmamış olduğunu anladım. Eligio'nun tarafında ise hiçbir şey yoktu."

"Sence Eligio'ya ne oldu? Öldü mü?"

Üçü de bana baktılar. Bir süre suskun kaldılar. Nestor

iki eliyle şakaklarını kaşıdı. Benigno kıkırdayıp başını salla-

dı. Açıklamak için atıldım ama Nestor beni durdurmak ister

gibi bir hareket yaptı.

"Bize sorular sorarken gerçekten ciddi misin?" diye sor-

du.

Benigno benim yerime yanıtladı. Maskaralık yapmadı

ğın zamanlarda sesi derinden ve melodili çıkıyordu. Nagual

ve Genaro'nun bize bilgileri paylaştırdığını, hiç kimsenin di

ğerinin bildiklerini bilmediğini söyledi.

"Şey, eğer durum böyleyse, sana neyin ne olduğunu an latalım," dedi Nestor omuzlarından büyük bir yük kalkm ı �

gibi gülümseyerek. "Eligio ölmedi."

"Peki nerde şimdi?" diye sordum. Tekrar birbirleriıw

baktılar. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlarmış gilıı

geldi bana. Eligio hakkında tek bildiğim şeyin dona Sok

dad'ın bana anlattıkları olduğunu söyledim. Söylediğine gii

re o Nagual ve Genaro'ya katılmak için öbür dünyaya gi t

mişti. Bu da bana onların ölmüş olduklarını düşündürüyor

du.

"Neden böyle konuşuyorsun, Maestro?" diye sordu Nes

tor çok düşünceli bir tavırla. "Pablito bile böyle konuşmu

yor."

Pablito'nun karşı koyacağını düşündüm. Neredeyse ta

buresinden kalkıyordu ama sonra fikrini değiştirdi.

"Evet, doğru," dedi, "ben bile böyle konuşmuyorum."

"Peki, Eligio ölmediyse şimdi nerde?" diye sordum.

"Soledad sana söylemiş," dedi Nestor yumuşak bir sesk

"Nagual ve Genaro ile birlikte."

Başka soru sormamamın daha iyi olacağına karar VL' r

dim. Ben saldırgan olmak istemiyordum ama onlar hep (ı

noktaya geliyorlardı. Ayrıca onların da benden fazla bir §l'Y

bilmediği hissi doğmuştu içimde.

Nestor aniden ayağa kalkıp önümde bir ileri bir geri yiı

rümeye başladı. Parmak uçlarımdan tutup beni yerimckı ı

kaldırdı. Artık yazı yazmamı istemiyordu. Atlayı§ sırasında

Pablito gibi kendimi kaybedip kaybetmediğimi, bir §eyler hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Ona, net olarak hatırladığım bir dizi rüya ve görüntü gördüğümü, bunlara bir anlam veremediğim için onlarla konu§maya geldiğimi söyledim. Gördü

ğüm bütün görüntüleri anlatmamı istediler.

Anlattıklarımı dinledikten sonra Nestor görüntülerimin

garip bir sırası olduğunu, sadece ilk ikisinin bu dünyaya ait

olup çok önem ta§ıdığını, diğerlerininse yabancı dünyalarla

ilgili görüntüler olduğunu söyledi. İlk görüntünün çok büyük

önem ta§ıdığını, çünkü bunun asıl yora olduğunu açıkladı.

Büyücülerin rüya dizilerindeki ilk olayı gelecekte olacak

olayların bir h aritası §eklinde dü§ündüklerini anlattı.

Bu ilk rüyada ben kendimi tuhaf bir dünyaya bakarken

buluyordum. Tam gözümün önünde ikiye bölünmü§ koskocaman bir kaya vardı. Kayanın ortasındaki geni§ bo§luktan sınırsız, I§ıklar saçan bir düzlük ya da yC§illi sarılı ı§ıklarla

bezenmİ§ bir geçit vadi görünüyordu. Vadinin bir yanında,

sağ tarafta, oradaki büyük kayadan dolayı bir bölümünü göremediğim garip, kurgana benzeyen bir yapı duruyordu. Koyu renkli, neredeyse koyu gri bir yapıydı . Eğer günlük hayattaki bedenim §İmdi bulunduğum ölçülerdeyse bu kurgana benzeyen yapı elli bin fit yükseklikte, millerce geni§likteydi .

Böyle bir büyüklük gözlerimi kama§tırmı§tı. Ba§ım döndü ve

çözülmeye ba§ladım.

Bu durumdan kurtulup geri döndüğümde kendimi pü rüzlü ama dümdüz uzanan bir alanda buldum . Daha önce gördüğüm vadi gibi parlak ve ucu bucağı olmayan bir alandı

bu. Görebildiğim noktaya kadar ilerledim. Sonra fark ettim

ki ba§ımı her yöne çevirebiliyorum ama kendime bakamıyordum. Ancak ba§ımı sağdan sola ya da tam ters yöne döndürerek etrafımdakileri rahatlıkla gözleyebiliyordum. Ne var ki arkamı dönüp bakmak istediğimde bedenimi hareket ettiremiyordum.

Vadi kendiliğinden sağ ve sol yanıma doğru genişliyor

du. Etrafımda sonsuzluğa doğru uzanan beyaz bir ışıktaıı

başka bir şey yoktu. Ayaklarımın altında uzanan yere bak

mak istedim ama gözlerim aşağıya bakamıyordu. Gökyüzüne bakmak için gözlerimi yukarı kaldırdım; tüm gördüğüm , üzerinde durduğum zemine tıpatıp benzeyen beyaz, uçsuı

bucaksız bir yüzeydi. Sonra bir hisse kapıldım, sanki bir şey

görünecekti bana. Ama aniden gelen çözülme buna engel o l

du. Bir güç beni aşağı doğru çekiyordu. Sanki o beyaz yüzev

yutuyordu beni.

Nestor gördüğüm o kurgana benzeyen yapının çok bii

yük bir öneme sahip olduğunu, çünkü bu özel yapı şeklin i ı ı

Nagual ve Genaro tarafından, bizim bir gün onlarla bulu�

mamız için seçilmiş yapı şekli olduğunu söyledi.

O sırada Benigno konuşmaya başlayıp Eligio'ya o k u ı

gam bulması için özel bir emir verildiğini söyledi. Nagual w

Genaro'nun Eligio'ya, söyledikleri yeri iyice anlayıp anlama

dığı konusunda ısrarla sorular sorduklarını da ekledi. I-k ı

zaman en iyilerinin Eligio olduğunu düşündükleri için o ku ı

gana benzeyen yapıyı bulmasını ve beyaz kemerlerinden içl·

ri defalarca girip çıkmasını söylemişlerdi ona.

Pablito üçünün de eğer becerebilirlerse o kurganı bul malan konusunda komutlar aldıklarını ama bunu başaranı ;ı dıklarını söyledi. O zaman ben de yakınan bir sesle ne doıı Juan'ın ne de Genaro'nun bana böyle bir şey söylemediği ı ı ı aktardım onlara. Böyle bir kurgan bulma konusunda hiçhı ı komut vermemişlerdi bana.

Ben igno masada tam karşımda oturuyordu, aniden ay:ı ğa kalkıp yanıma geldi. Sol tarafıma oturup belki de o ık ı yaşlı adamın bana bu komutu verdiklerini ama benim b u ı ı ı ı hatırlamadığımı ya d a onu bulduğum zaman dikkatimi y: ı l nızca onun üzerinde yoğunlaştırmamı istemedikleri için l ı : ı na bir şey söylemediklerini fısıldadı kulağıma.

"Kurgan ne diye öyle önemli oluyor?"

"Zira Nagual ile Genaro şu anda ardalar," diye yanıt

verdi.

"Pekala, neredeymiş bu kurgan?" diye sordum.

"Bu yeryüzünün bir köşesinde?" yanıtını verdi.

O devasa boyutlarda bir yapının gezegenimizde var olabilmesinin imkansız olduğunu açıklamaya çalıştım onlara.

Benim hayal ettiğim şeyin rüyaya benzediğini ve o yükseklikteki kurganların sadece insanın muhayyilesinde var olabileceğini söyledim. Hepsi birden gülerek çocuk avuturcasına sırtımı hafifçe tıpışladılar.

"Eligio'nun nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun," dedi

Nestor durup dururken. "Söyleyim sana, Eligio o kurganın

beyaz odalarında Nagual ve Genaro'yla birliktedir."

"Ama bir hayaldi o kurgan," diye karşı çıktım.

"O halde Eligio o hayalin içindedir," dedi Nestor. "Benigno demincek de dediydi sana, hatırlasana. Nagual ile Gcnaro sana o kurganı bulmanı ve ha bire oraya gidip durmanı söylemediler ki. Söylemiş olsalardı, burada olmazdın sen.

Eligio gibi olurdun, o hayaldeki kurganda. Şimdi anladın mı,

Eligio sokakta ölen insanlar gibi ölmedi. Atlayışından geri

dönmedi, o kadar."

Bu söyledikleri beni afallatmıştı. Gördüğüm hayallerin

canlılığı bir türlü çıkmıyordu aklımdan, gene de tuhaf bir nedenle onunla tartışmak geldi içimden. Nestor, herhangi bir şey söylememe fırsat bırakmadan, iddiasını bir kerte daha

ileriye götürdü. Hayallerimden birini bana anımsattı : sondan

bir öncekini. Özellikle o hayalim bir karabasandı adeta. Beni

kovalayan yabansı, görünmeyen bir yaratıktan kaçmaktaydım. Onun mevcut olduğunu biliyordum, ama onu göremiyordum; aslında, onun görünmez oluşundan dolayı değil de içinde bulunduğum alemin neyin ne olduğunu bilemediğim

denli alışılmadık olmasından kaynaklanıyordu bu. Hayalimdeki öğeler ne olurlarsa olsunlar, bu dünyayla herhangi bir benzerlik taşımıyorlardı. Öylesi bir yerde kaybolmuş olma-

nın yarattığı coşkusal sıkıntı dayanılmaz bir kerteye ulaşnı ı�
tı. Bir an gelmiş, üzerinde bulunduğum yüzey sallanmay;ı
başlamıştı. Zeminin ayaklarımın altında göçeceğini hissedl· ı
etmez başımın üzerinde yatay olarak uzanan dala benzer h ı ı
şeyi ya d a ağaca benzettiğim bir şeyin çıkıntısını kavradım . < >
şeye dokunur dokunmaz, o her şeyi hisseden sinirlerle d(ı
luymuşçasına bileğimin çevresini sarıverdi. Fevkalade yük
seklere kaldırıldığımı duyumsadım. Aşağıya baktığımda iıı;ı
nılmaz bir hayvan gördüm; onun, benim peşimden gelen g(ı
rünmez yaratık olduğunu anladım. Yere benzeyen bir yüZl'\
den çıkmaktaydı. Mağarayı andıran koskoca ağzını göre hı l ı
yordum. Keskin bir çığlığı andıran, ürpertici, insanı deh�L' l ı
düşüren metalik tınılı kükremesini işittim; ardından, beni y;ı
kalamı§ olan ahtapotumsu kolu açılıverdi ve onun mağara ı ı ı
sı ağzına düştüm. Onun içine düşerken ağzının tüm ayrıı ı ı ı
!arını görmüştüm. Birden bedenimi ezen bir basınç hiss (· ı
tim.

"Yani ölüm, desene," dedi Nestor. "O hayvan seni yeıı ı ı
Bu dünyanın ötesine gitme cüretini gösterdin ve dehşetin l . ı

kendisini bulmuş oldun. Bizim yaşamımız ve ölümümüı (ı, senin o yerdeki kısa yaşamından ve o canavarın ağzımL ı l ı ölümünden daha çok ya da daha az gerçek değil. Bizinı " " anda sürdürdüğümüz yaşam sadece uzun bir hayaldir. J\ ı ı ı ı yor musun?"

Bedenimin her yanında sinirsel ıspazmozlar dolaştı .

"Bu dünyanın ötesine gitmedim ben," diye sürcl ii ı d ı ı Nestor, "ama neden bahsettiğimi biliyorum. Seninkisi .ı ı ı l ı ı dehşet verici hikayelerim yok benim. Yaptığım tek şey P(l ı l ı rio'yu on kez ziyaret etmekti. Bana kalsa ebediyen oray;ı ! " derdim, ama o n birinci seferim öyle güçlüydü ki yönümiı d , ğiştirdi. Ben güya Porfirio'nun kulübesini hedeflemiştiıı ı ı ne göreyim, kendimi onun kapısında bulacağım yerde, t;ı ·., hirde bir arkadaşımın evinin civarında bulmaz mıyım! J\ ı ı ı . ı ı ı n e komik diye geçirdiydim. Tona! ile Nagual arasında nıd. ı l dokuduğumu anladım. Hiç kimse bana bu yolcuhık L ı ı ı ı ı ahım şahım bir şey olacağını söylemediydi. Onun için b rn , ı ,

merak edip arkada§ımı görmeye karar verdim. Acaba onu

gerçekten görebilecek miyim diye bir merak aldı beni. Onun

evine varıp daha önce hep yaptığım gibi kapısını çalmaya

ba§ladım. Karısı hep yaptığı gibi beni içeriye aldı ve baktım

ki arkada§ım evdeymi§. Bir i§ için §ehre indiğimi söyledim, o

da tutup bana olan borcunu bile ödedi. Parayı cebime indirdim. Ben arkada§ımın da, karısının da, parasının da, evinin de ve o §ehrin de tıpkı Porfirio'nun kulübesi gibi bir hayal

olduğunu bilmekteydim. Beni a§an bir gücün her an beni un

ufak edeceğini bilmekteydim . Onun için oturup arkada§ımla

günümü gün edeyim bari dedim. Şen §atır oturduk, §akala§tık. Vallahi de her bir §ey ho§ mu ho§tu, kıyaktı. Orada uzun süre oturup sarsıntıyı bekledim; ama gelmeyince kalkmaya

karar verdim. Allahaısmarladık deyip verdiği para ve konukseverliğinden ötürü ona tqckkür ettim. Evden çıkıp yürümeye ba§ladım. O güç beni götürmeden şehri bir göreyim diyordum. Bütün gece dola§tım durdum. Şehri ku§bakı§ı gören tepelere dek yürüdüm, sonra tam güne§ doğacakken aklıma §im§ek gibi bir fikir geldi. Dünyaya geri dönmü§tüm ve beni un ufak edecek olan güç mola vermi§ti ve bir süre daha

orda kalmama izin verecekti. Yani anavatanımı ve bu §ahane yeryüzünü bir süre daha görebilecektim. Maestro, o ne büyük mutluluktu ! Ne var ki, Porfirio'nun dostluğundan

zevk almadığımı söyleyemezdim. Her iki hayal de aynıdır,

ama ben kendi biçimimin ve dünyamın hayalini tercih ederim. Ola ki benim düşkünlüğüm de budur."

Nestor konu§masını kesince hepsi birden gözlerini bana

doğru çevirdi. Daha önce ya§amım boyunca rastlamadığım

bir sıkıntıyla bunaldım. Bir yanım onun anlattıklarını hayret

ve zevkle izlemekteydi, bir yanım da onunla tartı§mak istiyordu. Herhangi bir amaç ta§ımadan onunla tartı§maya ba§ladım. Bu mantıksız yakla§ımım birkaç dakika sürdü, sonra Benigno'nun bana kötü nazarlarla baktığını fark ettim. G özlerini göğsüme doğru yöneltmi§ti. Ansızın uğursuz bir §eyin kalbimi sıkı§tırdığını hissettim. Yüzümün hemen kar§ısında

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

bir soba varmışçasma ter dökmeye başladım. Kulaklarım

uğuldamaktaydı.

Tam o anda la Garda bana doğru birkaç adım attı. Hi�:

beklenmedik şekilde ortaya çıkması beni şaşırtmı§tı. Genaroların da aynı şeyi hissetiklerinden emindim. Yapmakta oldukları şeyleri bırakıp ona doğru baktılar. Şa§kınlığından ilk kurtulan Pablito olmuştu.

"Ne diye öyle geldin içeriye?" diye sordu sesinde yakarırcasına bir titremle. "Öbür odadan dinlemekteydin, deği l mi?"

La Garda eve varalı daha birkaç dakika olduğunu ve

mutfaktan çıktığını söyledi. Sessiz kalmaktaki amacının da

bizi dinlemek değil de göze çarpmazlık yeteneğini kullan mak olduğunu belirtti.

Onun varlığı yabansı bir durgunluk yaratmıştı. Nestor'un ilginç açıklamalarına dönmek istiyordum yeniden, ama ben daha bir şey söylemeden la Garda küçük kız karde§lerin eve dönmekte olduklarını ve her an içeriye girebileceklerini söyledi. Genarolar bir iple çekilmişlercesine birden ayağa kalktılar. Pablito taburesini omuzuna koydu.

"Gelin karanlıkta yürüyüşe çıkalım, Maestro," dedi Pablito bana.

La Garda son kerte buyurgan bir sesle Nagual'm onun

bana öğretmesini istediği her şeyi anlatmayı henüz bitirmediğinden dolayı onlarla gidemeyeceğimi bildirdi.

Pablito bana dönerek göz kırptı.

"Söylemiştim sana," dedi. "Bu karılar eli maşalı, suratsız

kahpelerdir diye. İnşallah sen öyle değilsindir, Maestro."

Nestor ile Benigno iyi geceler deyip bana sarıldılar. Pablito ise taburesini sırt çantısı gibi taşıyarak yürüdü gitti.

Birkaç dakika sonra sokak kapısından gelen deh§etli bir

gürültü la Gorda'yla beni yerimizden zıplattı. Pablito, taburesini taşıyarak içeriye girdi.

"İyi geceler demiyeceğimi sandınız, değil mi?" diye bana

sordu ve gülerek çıktı gitti.

5

*

..

..

RUYA GORME SANATI

Ertesi gün

larım

bütün

üzerinde sabah boyunca

çalı§tım.

kendi

Öğleden

ba§ınıayd

sonra la ını. Not

Gorda'yla

küçük kız karde§lere yardım ederek arabamla onların e§yalarını dona Soledad'ın evinden kendi evlerine ta§ıdık.

Ak§anıın erken bir saatinde la Garda ile yemek odasına

oturduk. Bir süre sessiz kaldık. Ben epey yorgundum.

La Garda sessizliği bozarak, Nagual ile Genaro ayrılalı

beri hepsinin epey kayıtsız kaldıklarını söyledi. Her biri kendi özel görevleriyle ha§ır ne§ir olmaktaymı§lar. Nagual'ın ona CO§kulu bir sava§çı olmasını ve kaderi onun için hangi

yolu seçtiyse o yolu izlemesini buyurduğunu anlattı. Soledad

benim erkimi çalını§ olsaynıı§, la Gorda'nm kaçıp küçük kız

karde§leri kurtarmaya çalı§ınası ve hayatta kalacak biricik

Qenarolar olan Benigno ile Nestor'a katılması gerekirmi§.

Şayet küçük kız karde§ler beni öldürselermi§, gene Genarolara katılırmı§ zira o takdirde küçük kız karde§lerin artık ona ihtiyacı kalmazını§. Eğer ben dostların saldırısından

sonra sağ çıkmaz isem ve o sağ çıkarsa, o zaman da o yöreyi

terk etmesi ve bir ba§ına ya§anıası gerekirıni§. Pırıltılı gözlerle bana bakarak, ikimizin de sağ kalmayacağımızdan emin

olduğunu söyledi, kız karde§leriyle, eviyle ve tepelerle vedala§masının nedeni de buymu§.

"Nagual bana §ayet senle ben dostlarla kar§ıla§mamızdan sonra sağ çıkarsak," diye sürdürdü, "senin için her §eyi yapmam gerektiğini söylemi§ti, çünkü sava§çılık yolumun gereği böyleymi§. Benigno'nun dün gece sana yapmakta oldu

ğu §eyi engellememin nedeni buydu i§te. Gözleriyle senin

göğsüne ha bire bastırıyordu. Onun iz sürücülük sanatıdır

bu. Dün daha önce Pablito"nun elini gördüydün sen; o da gene bu sanatın bir parçasıydı."

"Ne sanatıymı§ o öyle, Gorda?"

"İz sürücüsünün sanatı. Nagual'ın bildiği bir sanattır bu.

Genarolar da onun bu i§i bilen iyi çömezleridir. Bize gelince.

rüya görücüleriz biz. Senin çiftin rüya gönnedir. "

Bu anlattıkları benim için yeni §eylerdi. Bunları açıklamasını istedim. En uygun soru §eklini seçmek amacıyla bir an duraklayıp yazdıklarımı bir okuyayım dedim. Ona benim

çiftime ili§kin neler bildiğini öğrenmek sonra da iz sürme sanatını öğrenmek istediğimi söyledim.

"Nagual bana senin çiftinin ortaya çıkmak için fazlaca

erke muhtaç olduğunu anlattıydı, dedi, "sendeki enerjinin

onun senin içinden sadece iki kez çıkmasına yetebileceğini

tahmin ettiydi. Zaten Soledad ile küçük kız kardqlerin seni

ya öldürmeleri ya da sana yardım etmeleri için onları öne

süren odur."

La Garda, bende Nagual'ın zannettiğinden fazla enerj i

bulunduğunu benim çiftimin üç kez dışa çıkmış olduğunu

söyledi. Demek ki Rosa'nın saldırısı düşüncesizce yapılmamı§tı; tersine, beni incittiği takdirde çaresiz kalacağımı kurnazcasına hesaplamış olmalıydı : yani, dofia Soledad'ın köpe

ğine yaptığı numaranın aynısı. Ben Rosa'ya bağırdığım zaman bana vurması için ona bir fırsat vermiştim, ama o beni incitmeyi ba§aramamı§tı. Aksine, benim çiftim dı§a çıkını§ ve

onu incitmişti. La Garda, Lidia'nın ona, biz hep birlikte So-

ledad'ın, evinden apar topar kaçmamız gerektiğinde Rosa'nın uyanmak istemediğini söylemi§ olduğunu anlattı, o halde incinmi§ olan eli sıkan kİ§i Lidia'ydı. Rosa hiçbir ağrı

hissetmemi§ti ve onu sağaltanın ben olduğunu §ip diye anlamı§tı, ve elbet bu da onlara erkimin tükenmi§ olduğunu gösteriyordu. La Gorda, küçük kız karde§lerin son derece zeki olduklarını ve beni erksiz bırakmayı tasarladıklarını bildiğini

söyledi; bu amaç uğruna Soledad'ı sağaltmam için dayatmı§lardı. Rosa, onu sağaltmı§ olduğumu anlar anlamaz, erkimi artık onulamaz biçimde zayıflattığımı dü§ünmü§tÜ. O zaman

hepsi de artık Josefina'nın benim i§imi bitirmesini beklemeye ba§lamı§lar.

"Küçük kız karde§ler senin Rosa'yı ve Soledad'ı sağalttı

ğında kendini de yenilemi§ olacağından habersizdiler," dedi

la Gorda, ve sanki bu bir §akaymı§casına güldü. Küçük kız

karde§ler senin ı§ıltını almaya çalı§ırlarken, sen çiftini üçüncü bir kez dı§a çıkarmak için yeterli enerjiye sahiptin bu nedenle."

Dona Soledad'ın, odasının duvarına yumulduğunu gördüğüm hayalden ve o hayali dokunma duyumumla birle§tirip onun alnındaki yapı§kan maddeye nasıl dokunduğumdan

söz ettim ona.

"Gerçek gönneydi o," dedi la Gorda. Sen Soledad'ı onun

odasında gördün, oysa o Genaro'nun evinde benimle beraberdi, o zaman sen onun alnında nagualı görmüştün .. . "

O noktada ona topyekun deneyimimin ayrıntılarını,

özellikle dona Soledad ile Rosa'yı, kendimin bir parçasıymı§çasına hissetiğim o yapı§kan maddeye dokunarak gerçekten sağaltmakta

olduğumu gördüğüm zamanki hayretimi anlatma ihtiyacını hissettim.

"Rosa'nın elinde o §eyi görmek de gerçek görmeydi, " dedi

la Gorda. "Yüzde yüz haklıydın, o madde senin kendindi.

Senin bedeninden çıkmı§tı, senin nagualındı o. Ona dokunarak geriye çektin onu."

La Gorda o zaman bana bir gizi açıklıyormuşçasma, Nagual'm ona, her birimiz aynı ışıltıya sahip olduğumuz için bu gerçeği açıklamamasını buyurduğunu anlattı, yani benim nagualım onlardan birine dokunduğu takdirde ben, nagualımın sıradan bir insana dokunması halinde normal sayılacak olan

güç yitimine uğramayacaktım.

"Şayet senin nagualın bize dokunursa," dedi la Gorda,

elimin üzerini hafifçe tıpışlayarak, "senin ışıltın yüzeyde kalır. O zaman onu gene alırsın ve bir şey yitirmemiş olursun."

Ben de ona onun bu açıkladıklarının benim için inanılması imkansız şeyler olduğunu söyledim. La Garda, umurumda değil dercesine omuzlarını silkti . O zaman ben on;ı nagualı ne anlamda kullandığını sordum. Don Juan'ın, nagualı bana tanımlanamaz ilke, her şeyin kaynağı diye açıklamı�

olduğunu belirttim.

"Elbet," dedi gülümseyerek. "Onun neyi kastettiğini biliyonım. Nagual her şeyin içindedir."

Ben de, bir parça hafifseyerek, ona bunun aksinin dL·

ileri sürülebileceğini, yani tonalın her şeyde bulunduğunu

söyledim. O da özenle buna itiraz etmediğini açıklayara k

söylediğim şeyin doğnı olduğunu, yani tonalın her şeyin içinde bulunduğunu kabul etti. Her şeyin içinde bulunan tonalıı bizim duyularımızla kolayca algılanabildiğini, her şeyin içinde bulunan nagualın ise kendisini sadece bir büyücünün gözlerine sergileyeceğini söyledi. Kimileyin tonalın son kerl l'

garip görüntüleriyle karşı karşıya kalıverip onlardan ürkehi

leceğimizi ya da onların karşısında şaşkınlık duyabileceğimi

zi ya da ilgisiz kalabileceğimizi, zira hepimizin o görüntülen görebileceğimizi ekledi. Naguala gelince, onun görüntüsiı görülebilmek için bir büyücünün uzmanlaşmış duyularını gc reksinir. Gene de, tonal da nagual da her zaman her §eyi ı ı içinde mevcutturlar. O nedenle, bir büyücünün, "bakma"nııı her şeyin içinde bulunan tonalı izleme yöntemi olduğunda ıı söz etmesi yerinde bir anlatımdır. Aynı şekilde şayet bir sa

vaşçı dünyayı bir insanoğlu olarak izliyorsa, bunu bakarak

yapar, ama bir büyücü olarak izliyorsa, o zaman "görüyordur" ve gördüğü şeye de nagual denilmesi yerinde olur.

La Garda ardından, don Juan'a Nagual denmesinin bana Nestor tarafından daha önce açıklanan nedenini bir kez daha yineledi ve başımdan çıkan şekilden ötürü benim de

Nagual olduğumu teyit etti .

Başımdan çıkmış olan biçime ne diye benim çiftim dediklerini sordum ona. Aralarında benimle dalga geçmiş olmayı düşündüklerini söyledi la Garda. O şekli çıkaran insanın iki katı büyüklükte olması nedeniyle onlar o şekle hep çift derlermiş.

"Nestor bana o şekli çıkarmanın pek iyi bir şey olmadığını anlatmıştı," dedim.

"İyi de değildir, kötü de," dedi la Gorda. "Sende var ve

bu da seni Nagual kılıyor. Hepsi o kadar. Sekizimizden birinin Nagual olması gerekiyordu, sen de osun. Pablito da olabilirdi, ben de, bir başkası da."

"Şimdi anlatsana, iz sürme sanatı nedir?" diye sordum.

"Nagual bir iz sürücüsüydü," dedi ve yüzüme baktı. "Senin de bilmen lazım. Daha 'başlangıçtan itibaren sana iz sürmeyi öğrettiydi."

Birden onun dediği şeyin don Juan'ın avcı dediği şey olması ihtimali geldi aklıma. Gerçekten de bana avcı olmayı öğretmişti. Don Juan'ın bana avcılığı ve tuzak kurma yöntemlerini öğretmiş olduğunu söyeldim la Gorda'ya. Ne var ki, onun kullandığı iz sürme kavramı çok daha uygundu.

"Bir avcı sadece avlar," dedi la Garda. "Bir iz sürücüsü

ise, kendisi dahil her şeyin izini sürer."

"Bunu nasıl yapar ki?"

"Kusursuz bir iz sürücüsü her şeyi bir ava dönüştürebilir.

Nagual bana kendi zaaflarımızın bile izini sürebileceğimizi anlattıydı."

Yazmayı kestim ve don Juan'ın bana hiç böyle yepyen i

bir olasılığa değinip değinmediğini anımsamaya çalıştım; zaaflarımın izini sürmek. Onun bunu bu şekilde dile getirmi�

olduğunu hatırlayamadım.

"İnsan kendi zaaflarının nasıl sürer izini, Gorda?"

"Tıpkı bir avın izini sürdüğün gibi. Zaaflarının nası 1

meydana geldiğini öğrenene dek alışkanlıklarını incelersi ı ı

ve böylece onları bulduğun zaman bir kafesteki tavşan gihı

onan bir bir yakalarsın."

Don J.uan bana alışkanlıklara ilişkin aynı şeyi öğretmiş! ı ,

ama bu öğreti avcıların bilincinde olmaları gereken genel i l

keler bağlamındaydı . Oysa, l a Gorda'nın bunu anlayış ve uy

gulayış biçimi benimkinden çok daha gerçekçiydi.

Don Juan her türlü alışkanlığın, özünde, bir "yapma" ol

duğunu ve yapmanın işleyebilmesi için tüm parçalarına gL·

reksinmesi olduğunu söylemişti. Kimi parçaları eksik oldugı

takdirde, bir yapma sökülmüş olmaktaydı. Yapma demekk .

herhangi tutarlı ve anlamlı bir dizi edimleri kastediyorcl ıı

Bir başka deyişle, bir alışkanlığın canlı bir etkinlik olabilmcsı

için tüm bileşen eylemlerine gereksinmesi vardı.

La Gorda ardından kendi aşırı yeme şeklindeki zaafın ı ı ı

izini nasıl sürdüğünü anlattı. Nagual ona önce alışkanlığı ı ı en büyük parçası olan çamaşır yıkama işiyle baş etmesiıııı önermiş; zira la Gorda yıkadığı çamaşırları kapı kapı dola�;ı rak teslim ederken müşterilerinin ona sundukları her ŞL'Vı mideye indirmişti. Bunun üzerine Nagual'dan, kendisine, ıh· yapması gerektiğini söylemesini istemiş, ama o sadece giil müş ve ona ne yapması gerektiğini söyler söylemez onun ı ı şeyi yapmamak için savaşıma başlayacağını söyleyerek onu ıı la dalga geçmiş. İnsanların böyle olduklarını eklemişti; yaıı ı. ne yapmaları gerektiğini başkalarına sormaya bayılırlarrn ı�. ama yapmaları söylenen şeylerle mücadele etmeyi ve onlaı ı yapmamaya daha çok bayılırlarmış, elbet neticede iş onla ı;ı öneride bulunan kimseden nefret etmelerine dek varırmı�

Yıllar boyu kendi zaafının izin isürebilecek bir yöntem

dü§ünememi§ti. Lakin bir gün, §i§manlıktan öyle usanmı§ ki

tam yirmi üç gün yemek yemeyi reddetmi§ti. Onun yemek

yeme dü§künlüğünü deği§tirmedeki ilk eylemi olmu§tU bu.

Sonrası, ağzını, bir sünger tıkarak doldurmayı ve mü§terilerinin onun di§ ağrısı çektiğinden ötürü bir §ey yiyeyemeyeceğini dü§ünmelerini tasarlamı§. Bu numara yalnızca, bu durumda ona yiyecek bir §eyler vermemeye ba§layan mü§terilerini atlatmakla kalmamı§, ama süngeri çiğnedikçe yiyormu§ hissini duyan la Gorda'ya bile yaramı§. A§ırı yeme alı§kanlığını deği§tirene dek yıllar boyu ağzına tıkalı süngerle yürüyerek

sokakları nasıl dola§tığını anlatırken ha bire gülmekteydi la

Garda.

"Alı§kanlığını kesmek için sadece bu yetti mi sana?" diye

sordum.

"Yo. Bir sava§çı gibi yemeyi de öğrenmem gerektiydi."

"Nasıl yermi§ ki bir sava§çı?"

Bir sava§çı sessizce, yava§ça ve her seferinde az bir par

ça yer. Ben yerken konu§urdum eskiden, üstelik çabuk çabuk yerdim, sonra her oturu§ta tıkınırdım da tıkınırdım. Nagual bana bir sava§çının bir öğünde dört ağız dolusu yemek yediğini anlattıydı. Bir süre sonra dört ağız dolusu daha yermi§ ve böyle sürermi§ bu.

"Bir sava§çı her gün millerce ve millerce yol yürür. Benim yeme zaafım yürümemi engelliyordu. Bir oturu§ta dört ağız dolusu yiyerek ve yürüyerek kırdım bu alı§kanlığımı. Kimi zaman bütün gün bütün gece yürürdüm. Kabalarımdaki yağları o suretle erittim."

Don Juan'ın ona taktığı adı anımsayarak kendi kendine

güldü.

"Lakin alı§kanlığından geçebilmek için sırf zaafının izini

sürmek yetmiyor," dedi. "Ömrü billah onların izini sürdüğün

ve hiçbir §eyciği dahi deği§tiremediğin olur. O yüzden Nagual ne yapmam gerektiğini söylemediydi. Kusursuz bir sava§çı

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

olabilmek için bir savaşçının gerçekten gereksindiği şey bir

amaca sahip olmaktır."

La Gorda, Nagual'a rastlamadan önce nasıl günü gününe, herhangi bir beklentisi olmaksızın yaşayagelmekte oldu

ğunu anlattı. Ne bir umudu, ne bir düşü, ne bir emeli varmış.

Oysa, yemek yeme fırsatları her zaman açıkmış ona; kavrayamadığı bir nedenle, hayatının her gününde bol bulamaı,·

yemekler bulması hiç de zor olmamıştı. Hatta öyle bolmuş ki

yenecek şeyler, bir ara tam yüz yedi kilo çekiyormuş.

"Hayatta zevk aldığım tek şey yemek yemekti," dedi la

Gorda. "Üstelik, kendimi şişman gördüğüm de yoktu hiç.

Oldukça güzel olduğumu ve herkesin beni olduğum gibi be

ğendiğini dü§ünürdüm. Herkes benim sağlıklı göründüğümiı

söylerdi.

"Nagual bana çok acayip bir şey söylediydi. Kişisel erk i min pek fazla olduğunu v e o nedenle, kendi evimdeki akrabalarım açlıktan kıvranırken benim, dostlarımdan daima yiyecek şeyler elde edebildiğimi anlattıydı.

"Herkesin bir şeye' yetecek kadar kişisel erki vardır. Benim için işin püf noktası kişisel erkimi yemeklerden çekip savaşçı amacıma aktarmaktı."

"Neymiş o amaç, Gorda?" diye sordum şaka yollu.

"Öbür dünyaya girmek," diye sırıtarak yanıt verdi ve dü�künlük ettiğimi düşündüğü zaman don Juan'ın yaptığı gih ı parmaklarının eklemleriyle ba§ımın tepesine vurur gibi yap

tı.

Artık yazabileceğim kadar ışık kalmamıştı. Bir lamb: ı getirmesini istediysem d e çok yorgun olduğunu bahane ede rek küçük kız kardeşler gelmeden önce bir parça uyumas ı gerektiğini söyledi.

Ön odaya gittik. Bana bir battaniye verdi, kendisi de hi ı başka battaniyeye sarılarak anında uykuya daldı. Sırtımı cl ıı vara dayayıp oturdum. Karyolanın tuğla yüzeyi dört ottaıı

minderle dahi semsertti. Uzanıp yatmak daha rahat olacaktı.

Uzanır uzanmaz uyuyuvermiştim.

Dayanılmaz bir susuzlukla aniden uyandım. Mutfağa gidip biraz su içmek istedim, ama karanlıkta kendimi yönlendiremedim. La Gorda'nın yanımda battaniyesine sarınmış

kıvrılarak yattığını hissettim. Onu iki üç kez sarsarak biraz

su bulmama yardım etmesini istedim. Homurdanarak anla

şılmaz bir şeyler söyledi. Derin bir uykuya dalmış olacak ki

uyanmak istemiyordu. Onu yeniden salladım, birden uyanıverdi; ama la Gorda değildi bu. Her kimi salladıysam erkeksi bir sesle bana hırçıncasına bağırarak susmamı söyledi. La

Gorda yerine bir erkek vardı orada! O anda denetleyemedi

ğim bir korkuya kapıldım. Yataktan dışarıya atlayarak sokak

kapısına doğru koştum. Ama yanlış istikamete gitmiş ve kendimi mutfakta bulmuştum. Feneri kavradığım gibi alelacele yaktım. Tam o anda la Gorda arka bahçedeki apteshaneden

içeriye girdi ve telaşımın nedenini sordu. Heyecanlı bir sesle

az önce olanları ona anlattım. O da biraz şaşırmış göründü.

Ağzı açık kaldı ve gözleri her zamanki parıltısını yitirdi. Normal anıklığını kazanmaya çalışıyormuşçasına başını hızlı hızlı salladı. Lambayı aldığı gibi birlikte ön odaya doğru ilerledik.

Yatakta kimse yoktu. La Gorda ordaki üç lambayı da

yaktı. Tasalanmışa benziyordu. Olduğum yerde kalmamı

söyleyerek onların oda kapısını açtı. İçeriden ışık sızmaktaydı. Kapıyı tekrar kapatıp heyecansız bir sesle korkacak bir şey olmadığını ve ikimize yiyecek bir şeyler hazırlayacağını

söyledi. Bir fast-food aşçısının çalaklığı ve uzluğuyla bir şeyler pişirdi. Hatta yanında içecek olarak mısır irmikli sıcak kakao bile yaptı. Karşılıklı oturup tam bir sessizlik içnide yedik.

Geceleyin hava soğuktu. Yağmur yağacağa benziyordu.

Yemek yediğimiz yere getirdiği üç gaz lambasının etrafa

yaydığı sarımtırak ışık son derece dinlendiriciydi. Zeminde

üst üste yerleştirilmiş birkaç tahtayı alarak duvara dayadı ve

çatının çapraz destek kirişindeki derin girintilere yerleştirdi .

Yerde, tahtaları sabit tutmaya yarayan, kirişle paralel uzun

bir yarık vardı. Neticede, bir yemek odası oluşturan portati f

bir duvar meydana gelmişti.

"Yataktaki kimdi?" diye sordum.

"Senin yatağının bitişiğinde Josefina vardı, başka kim

olacak?" diye yanıt verdi kelimeleri seslendirmekten zevk

alırcasına ve ardından güldü. "O tür şakalarda üstüne yoktur. Bir an ben de b aşka bir şey sandıydım, ama sonra Josefina'nın, o tür şeytanlıkları yaparken vücudundan yayılan kokusunu aldım."

"Ne yapmaya çalışıyordu? Ödümü patlatmaya mı?" diye

sordum.

"Onlar seni pek tutmadı, farkındasındır," diye yanıt verdi. "Alışık oldukları yoldan dışarıya çıkarılmaktan pek hoşlanmazlar. Soledad'ın ayrılıyor olması onları kahrediyor.

Hepimizin bu yöreyi terk edeceğimizi anlamak istemiyorlar.

Bizim zamanımız doldu gibi. Bugün anladım bunu. Evden

ayrılırken şurdaki o çıplak tepelerin beni mecalsiz bıraktığını

anladım. Bugüne dek hiç böyle hissetmemiştim."

"Nereye gideceksin ki?"

"Henüz bilmiyorum. Biraz da sana bağlı galiba. Senin

erkine."

"Bana mı? Nasıl yani, Garda?"

"Dur anlatayım. Senin gelmenden bir gün önce küçük

kız kardeşlerle ben şehre inmiştik. Seni şehirde bulmak istiyordum zira rüya göımem sırasında pek tuhaf bir hayal görmüştüm. Hayalimde seni şu andaki gibi açık seçik gördüydüm. Sen benim kim olduğumu bilmemiş ama benimle konuşmuştun. Dediklerinden bir şey çıkaramamıştım. Sonra üç kez gene aynı hayale döndüm lakin rüya görmem sırasında

senin bana ne dediğini anlayacak kadar güçlü değildim. Hayalimin bana şehre inmem ve kendi erkimin seni orada bula-

cağına güvenmem gerektiğini söylediğini düşündüm. Senin

buraya gelmekte olduğuna emindim."

"Küçük kız kardeşler onları şehre niçin götürdüğünü biliyorlar mıydı?" diye sordum.

"Onlara bir şey söylemedim," yanıtını verdi. "Sadece onları oraya götürdüm. Bütün sabah o sokak senin bu sokak senin dolaştık."

La Gorda'nın anlattıkları bende yabansı bir ruh hali yaratmıştı. Sinirsel uyarımlar ıspazmoza tutulmuşum gibi tüm bedenimde dolaşmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp bir süre gezinme ihtiyacını hissettim. Sonra gene oturdum ve ona benim de aynı gün şehirde olduğumu ve bütün öğleden sonrayı pazaryerinde dolaşarak don Juan'ı aramakla geçirdiğimi

söyledim. La Gorda, ağzı apaçık, yüzüme bakıp durmaktaydı.

"Birbirimizin yanından geçmiş olmalıyız," dedi ve iç çekti. "Biz pazaryerinde ve parkta dolaşmıştık. Dikkatleri üzerimize çekmeyelim diye öğleden sonra hep kilisenin merdivenlerinde oturduk."

Benim kalmış olduğum otel kiliseye bitişik sayılırdı.

Uzun süre kilise merdivenlerinde oturan insanlara bakarak

vakit geçirdiğimi hatırladım. Beni orayı incelemeye çeken

bir şey vardı. Gerek don Juan'ın gerekse don Genaro'nun

beni şaşırtmak amacıyla o insanların arasında dilenciler gibi

oturmuş olacaklarına ilişkin mantıksız bir düşüncem vardı.

"Şehirden ne zaman ayrıldınız?" diye sordum.

"Saat beş civarında ordan ayrılıp dağlardaki Nagual'ın

noktasına doğru yöneldik," yanıtını verdi la Gorda.

Don Juan'ın da gün bitiminde ordan ayrılmış olacağına

ilişkin kesin bir kanıya sahiptim. Don Juan'ı arama serüvenim boyunca duyumsadığım hislerin artık berraklaşmakta olduğunu görüyordum. La Gorda'nm anlattıklarının ışığında

durumumu gözden geçirmem gerekiyordu. Don Juan'ın şehrin sokaklarında olduğuna ilişkin inanışımı, eskiden ona hep

oralarda rastlamış olmamla izaha kalkışmanın rasyonel b i ı

düşünce tarzı olduğunu biliyordum. N e var ki, mizaç olara k

don Juan'a en yakın kimse olan la Gorda şehre inmiş w

özellikle beni aramaktaymış. Ben de onun varlığını orad:ı

hissetmiştim hep. La Gorda'nın anlattıkları benim bedeıı

min bildiği bir şeyi hiç kuşkuya yer vermeyecek biçimde tcyi ı

etmekteydi sadece.

O günkü ruh halimin ayrıntılarını ona anlattığımda, Lı

Gorda'nın vücudu sinirsel bir ürpertiyle sarsıldı.

"Beni bulmuş olsaydın ne olurdu acaba?" diye sordum.

"Her şey değişmiş olurdu," diye yanıt verdi. "Benim içi ı ı

seni bulmak ilerlemem için yeterli erke sahip olduğum an l:ı

mına gelecekti. Onun için küçük kız kardeşleri yanıma aldıy

dım. Biz hepimiz, sen, ben ve küçük kız kardeşler o gli ı ı

uzaklara gidecektik."

"Nereye, Garda?"

"Kim bilir?" Seni bulmaya yeterli erkim olsaydı onu .bi k

cek kadar da erkim olurdu. Şimdi sıra sende. Ola ki gitnıl'

miz gerektiğini bilecek kadar erkin vardır şu anda. Anlad ı ı ı

mı?"

Tam o anda içim tanımsız bir hüzünle doldu. Bir insa ı ı olarak aczimden ve geçiciliğimden kaynaklanan umutsuz! ı ı ğumu her zamankinden daha keskin bir biçimde duyunıs;ı dım. Don Juan her zaman, umutsuzluğumuza karşı tek ça r(' ölümümüzün bilincinde olmaktır, derdi-ki bu da büyücı ı nün hayattaki bir numaralı anahtarıymış. Ona göre, ölünı ı ı müzün bilincinde olmak, yaşamımızın ve bilinmeyene ka Pd korkularımızdan kaynaklanan sıkıntı ve acılara katlanabi l memiz için gerekli gücü bize sağlayan tek şeydir. Ama o n ı ı ı ı bana anlatamadığı şey, o bilinçliliğin oraya nasıl çıkarılac;ı ğıydı. Ona her soruşumda, kendi istencimin bunu belirlcyı· cek tek etmen olduğunda dayatırdı; yani, edimlerimi etk i k yebilmesi için o bilinçliliği meydana getirmeye kendim a ı metmeliymişim. Bunu yaptığımı sanmakaydım. Lakin l . ı

Gorda'nm beni bulma ve benimle uzaklara gitme konusundaki azmiyle karşılaştığım zaman, kavradım ki şayet o gün şehirde beni bulmuş olsaymış artık asla kendi evime dönemeyecek ve en çok sevdiğim insanları bir daha asla göremeyecektim. Buna hazır değildim daha. Evet, kendimi ölüme hazır kılmıştım, ama tam bir bilinçlilikle, öfke ya da pişmanlık duymaksızın en güzel duygularımı arkamda bırakıp artık tüm yaşamım boyunca yok olmaya değil.

La Gorda'ya, o türlü bir edimi-bu dünyayı ebediyen

terk etmeyi ve nereye gidileceğini ne yapılacağını bilmeyi-gerçekleştirmek için gerekli olan türden bir erke sahip olmaya layık bir savaşçı olmadığımı anlatırken handıysa

utanç duymaktaydım.

"Bizler insan olarak yaratılmışız," dedi la Gorda. "Bizleri

neler beklediğini ya da ne türden erklerimiz olabileceğini

kim bilebilir ki?"

O şekilde ayrılacak oluşumuzdan duyduğum hüznün çok

büyük olduğunu anlattım ona. Büyücülerin geçirmek zorunda oldukları değişimler hem şiddetli hem de geriye dönülemez nitelikteydi. Pablito'nun bana, anasını yitirmiş olmaktan ötürü hissettiği dayanılmaz hüznünden söz ettiğini anlattım

la Gorda'ya.

"İnsan biçimi kendisini bu duygularla besler," dedi la

Gorda hafif alaylı bir sesle. "Ben kendime ve çocuklarıma

acıyıp durdum yıllarca. Nagual'ın, yaptığım şeyi-yani çocuklarımı terk etmemi, onları yok edip onları unutmamı-isteyecek denli nasıl zalim olabildiğini anlayamıyordum."

Nagual'ın kendi insan biçimini terk etmeyi yeğlemek zorunda kaldığını kavramasının yıllar aldığını anlatı la Gorda.

Zalim olmak değildi bu. Artık duygularının kalmadığındandı

sırf. Ona her şey eşit gelmekteydi. Kaderini kabullenmişti.

Pablito'nun, ve hatta benim sorunumun, kendi kaderimizi

kabullenmemek olduğunu söyledi la Gorda. Sonra, küçürn-

sercesine, anası Manuelita'yı hatırladıkça, özellikle kendi yemeğini hazırlarken, Pablio'nun ağladığını anlattı. La Gorda ısrarla, Pablito'nun anasını olduğu gibi anımsamamı istedi:

Pablito'nun hizmetçiliğini yapmaktan başka bir şey bilmeyen

yaşlı, sersem bir kadın. Pablito'nun korkağın teki olduğunu

düşünmelerinin nedeni, hizmetçi, Manuelitasınm, onu bir

böceği ezer gibi öldürebilecek olan cadaloz Soledad haline

dönüşmesinden dolayı mutlu olmamasıymış.

La Gorda heyecanlı bir hareketle yerinden kalktı ve masanın üzerinden, alnının benimkine dokunmasına ramak ka -

lacak şekilde bana doğru eğildi.

"Nagual bana Pablito'nun iyi talihinin olağandışı bir şey

olduğunu söylediydi," dedi. "Anası da oğlu da aynı şey için

savaşıyor. Öyle korkak olmasaymış, kaderine razı olur ve

anasına karşı anlayışlı davranırmış. Ama yalnızca gerçek bir

savaşçı o türden bir mutluluğu duyumsayabilir."

"Dofia Soledad bütün bu olanlara karşı neler hissediyor?"

"Hislere düşkünlük göstermez o," diye yanıt verdi la

Gorda, sonra da gene oturdu. "O, kendi kaderini hepimizden daha kolayca kabullenmişir. Nagual ona yardım etmezden önce, benden de kötü bir durumdaydı o. Ben hiç olmazsa gencim; halbuki o, ölsem de kurtulsam diye

bekleyen hantal, yaşlı bir inekti. Artık ölüm, onu alabilmesi için zorlu bir savaş vermek zorunda kalacak."

Dofia Soledad'ın dönüşümündeki zaman öğesi kafam ı

kurcalayan bir ayrıntı olarak kalmıştı. La Gorda'ya dofia Soledad'ı son defa iki yıldan fazla bir süre önce görmüş oldu

ğumu ve bana her zamanki gibi muhterem bir yaşlı kadın

olarak göründüğünü anlattım. La Gorda, benim Soledad'ın

evine, oranın hala Pablito'nun evi olduğu kanısını taşıyarak,

son defa gidişimde, Nagual'ın onların hiçbir şey değişmemi�

gibi davranmalarını sağlamış olduğumu anlattı bana. Dofıa

RÜYA GÖRME SANATI

Soledad benimle her zaman olduğu gibi mutfaktan seslenerek selamlaştı ama onunla yüz yüze gelmemiştik. Lidia, Rosa, Pablito ve Nestor, gerçek çalışmalarını benden gizlemek amacıyla kendi rollerini mükemmel bir şekilde oynamışlardı.

"Nagual niçin o sıkıntılara girmişti acaba?"

"Henüz netleşmemiş bir şeyden seni kurtarmak istediydi. Seni her birimizden bile bile uzak tuttuydu. O ve Genaro, sen civarımızdayken yüzümü sana hiç göstermememi istedilerdi."

"Josefina'ya da aynı şeyleri mi söylemişlerdi?"

"Evet. Kaçığın tekidir o, huyu öyledir. Seninle dalga geçmeden edemedi. Boyuna seni izleyip dururdu da sen hiç farkına varmazdın. Bir gece Nagual seni dağlara götürdüğünde, Josefina seni karanlıkta az daha bir dereye iteceki. Nagual

tam zamanında yetiştiydi. Kötü niyetinden değil bu yaptıkları onun, ama hoşuna gidiyor işte. Onun insan biçimi böyle.

Bunu yitirene dek öyle kalacak. Altısının da bir parça terelelli olduğunu anlattıydım sana. Onların ağına düşmemen için bunu bilmende yarar var. Sana bir şey yaparlarsa sakın

kızma. Zira öyledir huyları."

La Gorda bir süre sessiz kaldı. Bedeninin hafifçe sarsıldığı gözümden kaçmamıştı. Gözleri odaklanmış halini yitirmişe, çenesinin kasları gevşedikçe ağzı sarkmışa benziyordu.

Tüm dikkatimle onu seyretmekteydim. La Gorda birkaç kez

başını salladı.

"Şu anda bir şey gördüm, " dedi. "Tıpkı küçük kız kardeşler ve Genarolar gibisin sen de."

Sessizce gülmeye başladı. Bir şey demedim. Ben ona karışmaksızın anlatmasını istiyordum.

"Senin onlardan bir farkın olmadığını hiila çakozlamadıklarından, herkes sana kızıyor," diye sürdürdü. "Onlar seni Nagual olarak görmekteler ve senin de tıpkı onların yaptığı

gibi kendi yolunda yürüdüğünü anlamıyorlar."

Sonra Pablito'nun sızlayıp yakındığını ve acizlik rolü

yaptığını söyledi. Benigno, gözlerini dahi açamayan uta ı ı ! ' · "
adamı oynuyormuş. Nestor, her şeyi bilen akıllı adam rol ı ı ı ı
deymiş. Lidia, bakışlarıyla insanları ezen sert bir kadın 1 ı ıl 1 1
n ü oynuyormuş. Josefina ise itimat edilemeyen kaçık ı i p ı ı ı ı
benimsemiş imiş. Rosa, kendisini ısıran sivrisinekleri yı\ ı "
şımarık kız rolündeymiş. Ben ise elinde not defteriyl e ı ı ·
Angeles'tan gelen ve bir sürü yanlış sorular soran bir sa L ı ı · ı ı ı
tekiymişim.

"Bir zamanlar şişman ve pis kokulu bir kadındım 1 ıı ı ı
diye sürdürdü kısa bir duraksamanın ardından. "Yalnı z l ı . ı '
ma kalmadığım sürece bir köpek gibi tekmelenip durm ; ı k 1 . 1 1 1
yakındığım yoktu. Yapım öyleydi işte.

"Senin davranışlarından gocunmasınlar diye sana i l ı " I ı ı •
gördüklerimi herkese anlatacağım."

Ne diyeceğimi bilemedim, yadsınamayacak denl i l ı . ı l ı ,
olduğunu görmekteydinı. Benim için önemli olan şey ı ı ı ı ı ı ı .
gözlemlerinin doğru olmasından ziyade onun bu su)'.' ı 1 1 1 1
nıez sonuca varışına tanık oluşumdu.

"Bütün bunları nasıl gördün ki," diye sordum.

"Bana geliverir öyle," diye yanıt verdi.

"Nasıl geldi sana yani?"

"Görme duygusunun kafamın tepesine doğru gc ld ı ı · ı ı ı · hissettim, sonra d a şimdi sana anlattığını şeyi biliverd i ı ı ı "

Onun bana, sözünü etiği o bilme duygusunun tüm ; ı \ 1 1 1 1 tılarını betimlemesi için ısrar ettim. Bir anlık bir kar;ı ı-.ı. l ı 1 tan sonra razı olduğu ve dona Soledad'la ve küçük k ı ı ı . ı ı deşlerle karşılaşmalarım sırasında öylesine bilincindL· ı ı l ı ı , , ğum o ürpertici duyumsamanın aynısını anlattı. La Go ıı l . ı ı . ' , duyumsamanın haşının tepesinden başladığını ve s ı ıl ı ı ı ı I ı ı ' inerek belini çevreleyip rahmine ulaşığını söyledi. Bı ıı ı ı ı . J ı. deninin içinde, benim de bütün ötekiler gibi kendi i ıı s; ı ı ı ı " çiminıe yapışıp kalmakta olduğuma, lakin benim krnı 1 ı ı " özgü davranışımın öbürlerine anlaşılmaz geldiğine i l ı�k ı ı ı l ı ı ,

bilgiye dönüşen dayanılmaz bir gıdıklanma şeklinde duyumsadığını anlattı.

"Bütün bunları sana söyleyen bir ses işitin mi?" diye sordum.

"Y o. Sadece senin hakkında söylediğim şeylerin hepsini

gördüm," diye yanıtladı.

Benim bir şeye asılmış olduğum bir hayal görüp görmediğini sormak istediysem de vazgeçtim. Kendimi her zamanki davranışıma bırakmak istemiyordum. Üstelik, "gördüğünü" söylediğinde ne demek istediğini de biliyordum. Rosa ve Lidia ile birlikteyken de aynı şey başıma gelmişti. Ansızın

onları11 nerede oturduklarını "bilmiştim;" evlerinin görüntüsünü algılamış falan değildim. Sadece bildiğimi duyumsamıştım.

Ense kökünde kırılmakta olan tahtadan bir piponun tok

sesini de duyumsayıp duyumsamadığını sordum ona.

"Nagual her birimize başımızın tepesindeki duygunun

nasıl yaratılacağını öğretti," dedi la Garda. "Ama içimizden

bazıları bunu uygulayabilmiş değil. Gırtlağın ardındaki ses

daha da zor. İçimizde bunu duyumsayabilenimiz çıkmadı henüz. Sen hata kof olduğun halde bunu hissedebilmişsin-çok garip."

"O ses nasıl çıkıyor?" diye sordum. "Nedir bu?"

"Sen onu benden iyi bilirsin. Başka ne diyeyim ki?" diye

yanıt verdi haşin bir sesle.

Sabırsızlanmakta olduğunun farkına varmış gibiydi. Sıkılgancasına gülümseyerek başını önüne eğdi .

"Senin bildiğin bir şeyi sana anlatmak aptalca bir şey gibi geliyor bana," dedi. "Biçimimi gerçekten yitirmiş miyim diye beni sınamak amacıyla mı bana öyle sorular soruyorsun ?"

Ona kafamın karıştığını söyledim, zira o sesin ne oldu

ğunu bildiğim duygusunu taşımakta ama bir yandan da bu

konuda hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissetmekteydim,

çünkü benim için bir §eyi gerçekten bilmek için o bilgiyi siiı

cüklere dökebilmek gerekiyordu. Bu nedenle, yapabileceği ı ı ı

tek §ey, yanıtlarının bana ı§ık tutacağını umut ederek o ı ı . ı

sorular sormaktı.

"O ses hakkında sana ı§ık tutacak bir §ey söyleyemeycn

ğim," dedi La Garda.

Birdenbire dayanılmaz bir tedirginlik hissettim. ü ı ı : ı

don Juan'la görü§meye alı§mı§ olduğumu ve bütün bunl : ı ı ı

bana açıklaması için §İmdi burada ona her zamankinden Lıı

la gereksinme duyduğumu söyledim.

"Nagual'ı özlüyor musun?" diye sordu.

Onu özlediğimi ve onun doğduğu yerlere tekrar dön c ı ı ı

dek onu ne denli özlediğimin farkına varmamı§ olduğuı ı ı ı ı

söyledim.

"Sen onu, hala insan kalıbına yapı§ıp kaldığın için öık

mektesin," dedi la Garda, üzüntüm onu ne§elelendirmİ§Çl'.\1

ne.

"Sen kendin özlemiyor musun onu. Garda?"

"Yo. Niçin özleyim ki? Ben oyum. Olanca ışıltım dcgı .·.

mi§ durumda; kendim olan bir §eyi nasıl özlerim ki?"

"Senin I§ıltın ne bakımdan farklı?"

"Bir insan, ya da canlı herhangi ba§ka bir varlık soluk s;ı

rı bir ı§ık yayar. Hayvanlar daha sarı, insanlar ise daha hl·

yazdırlar. Ancak bir büyücü kehribar regindedir, güne§ ı�ı

ğındaki bal damlası gibi. Kimi kadın büyücüler ye§ilimt ı r: ı k

tırlar. Nagual onların en güçlü ve en zor olduklarını söy ll·

diydi."

"Ya senin rengin ne, Garda?"

"Kehribar, tıpkı senin ve ötekilerimizin gibi. Nagual i l ı

Genaro söylemi§ti bunu. Ben kendimi hiç görmüş değil i ı ı ı

Am a ba§ka herkesi görmüşümdür. Hepimiz kehribar ren k l ı

yizdir. V e sen hariç, hepimiz mezarta§ları gibiyiz. Sıradan ı ı ı

sanlar yumurta gibidirler; i§te b u yüzden Nagual onlara s; ı y

dam yumurtalar adını takmıştır. Büyücülerde ışıltılarının sadece rengi değil şekli de değişir. Bizler mezartaşları gibiyizdir; yalnız iki ucumuz yuvarlaktır."

"Ben hala yumurta şeklinde miyim, Garda?"

"Yoo. Sen mezartaşı şeklindesin, ama tam ortanda çirkin bir yama var. Sende o yama oldukça büyücüler gibi uçamayacaksın, dün gece benim senin için uçtuğum gibi uçamayacaksın. Hatta insan kalıbını bile düşüremeyeceksin."

Kendimi onunla olmasa da kendimle hararetli bir tartışmanın içine batmış durumda buldum. Onların sözünü ettikleri o tamlığın yeniden nasıl kazanılacağını tartışabilmesinin imkansız olduğunu söyleyerek, gösterdikleri amaca yönelik

çabaların insanın kendi çocuklarına sırt çevirmesi demek

olacağını belirttim: yani, nagualın dünyasına girme amacı.

Haklı olduğuma öylesine inanıyordum ki, kendimi kaybederek ona öfkeli sözler sarf ettim. Ama o benim bu patlayışını karşısında kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Bunu herkesin yapması gerekmiyor," dedi la Garda.

"Öteki dünyaya girmek isteyen büyücüler sadece. Gören ve

tam olmayan çok sayıda büyücü mevcut. Tam olmak yalnızca biz Tolteclere mahsus.

"Örneğin, Soledad. Ondan iyi büyücü can sağlığı, lakin

kadın tam değil. İki çocuğu vardı; birisi kızdı. Soledad'm

şansı varmış ki kız öldü. Nagual, ölen bir kimsenin tininin

keskinliği onu verenlere, yani ana babasına döner, derdi. Şayet o verenler ölmüşse ve o kimsenin çocukları varsa, o keskinlik tam olan çocuğa gider.

Şayet çocukların hepsi de tam iseler, o takdirde o keskinlik ille de aralarından en iyisine ya

da en çalışkanına değil, erki olana gider. Örneğin, Josefina'nın anası öldüğünde, tininin keskinliği içlerinden en ka

çık olanına Josefina'ya gitti. Oysa aralarında en gayretlisi, en

çok sorumluluk taşıyan erkek kardeşine gitmiş olması gerekirdi, ama Josefina'nm erki ağabeyinden daha fazla. Soledad'ın kızı ardında çocuk bırakmaksızın ölmüştü de, Sole-

dad da deliğinin yarısını kapayan bir yardım kazanrn ı�ı ı
Şimdi, onu tam olarak kapatabilmesi için biricik umut Pah l ı
to'nun ölmesidir. Aynı §ekilde, Pablito'nun öylesi bir yard ı ı ı ı
kazanması için en büyük umudu Soledad'ın ölmesidir."

Ben de ona bastıra bastıra bu anlattıklarının tiksindi rn ı
ve deh§et verici olduğunu söyledim. La Garda bana hak w ı
diğini söyledi. Bir zamanlar kendisinin de büyücülerin özL· I
likle bu yakla§ımlarının dü§ünülebilecek en iğrenç §ey o l d ı ı
ğ u inancını ta§ıdığını anlattı. Parıldayan gözleriyle bana b ; ı k
tı . Sırıtı§ında haince bir §ey vardı.

"Nagual bana senin her §eyi anladığını ama hiçbir gi rı
§İmde bulunmadığını söylediydi," dedi yunıu§ak bir sesle.

Ben gene tartı§nıaya ba§ladım. Nagual'ın benim h a k
kunda söylediği §eylerin' sözünü ettiğimiz yakla§ıma duyd ı ı
ğum tiksintiyle bir ilintisi bulunmadığını belirttim. Çocukb ı ı
sevdiğimi, onlara kar§ı saygıların en derinini beslediğimi vl·
onları çeviren ürkünç dünyadaki çaresizliklerini ta yürektrn
anlayabildiğimi açıkladım. Ne anlamda ya da ne sebepk
olursa olsun bir çocuğu incitmeyi havsalamın alamayacağı ı ı ı

belirttim.

"Kuralı Nagual yapını§ değil ki," dedi la Garda. "Bu kıı
ral arda bir yerlerde yapılnıı§, üstelik yapan da bir insan dL·
ğil."

Ona ya da Nagual'a kızını§ olmadığımı, lakin bu şeyleri ı ı
hikmetine aklım ermediğinden dolayı soyut düzeyde tartışı ı
ğımı söyleyerek kendimi savundum.

"Hikmeti §U ki o öteki dünyaya girebilmek için bizim he
pimizin olanca keskinliğimize, tüm erkimizi tamlamamu;ı
gereksinmemiz var," dedi. "Ben dini bütün bir kadındım. An
lamını bilmeden tekrarlayıp durduğum şeyleri bir anlatsaıı
sana. Ruhumun Tanrı katına ula§nıasını istiyordum. Bun l l
ha!a istemekteyim, yalnız ba§ka bir yoldayım artık. Nagual ı ı ı
dünyasıdır benim için Tanrı katı."

Prensip olarak onun dinden söz etmesine kar§ı çıktım.

Don Juan beni bu konuya asla değinmemeye alı§tırmı§tı. La

Gorda sakin bir §ekilde ya§am tarzı açısından bizlerle rahibe

ve rahipler arasında hiçbir fark görmediğini belirtti. Gerçek

rahibe ve rahiplerin tam olmakla kalmayıp, kendilerini cinsel edimlerle dahi zayıflatmadıklarını da ekledi.

"Nagual, onları kim yok etmek isterse istesin, onların bu

nedenle asla zeval bulmayacaklarını söylemi§ti," dedi la Gorda. "Onların pe§ine dü§enler daima kofturlar; gerçek rahibe ve rahiplerin kudretine sahip değildirler. Nagual'ı bunu söylediği için sevmi§tim. Rahibeleri ve rahipleri her zaman gönülden destekleyeceğim . Biz de öyleyiz. Bizler dünyadan geçmi§izdir ama gene de onun ortasındadır yerimiz. Rahiplerle rahibeler §ahane uçan büyücüler olabilirlerdi-birisi çıkıp da onlara bunu yapabileceklerini söylememi§ olsaydı."

Babamın ve dedemin Meksika devrimine olan hayranlıklarının anısı geliverdi aklıma. Onlar en ziyade kilise mensuplarını ortadan kaldırma giri§imlerine hayranlık duymu§lardı. Babama bu hayranlık babasından geçmi§, bana da her ikisinden miras kalını§. Bizi birbirimize yakla§tıran bir bağdı

bu. Don Juan'ın benim ki§iliğimde burun kıvırdığı ilk §eylerden biri onlarla aramdaki bu bağdı.

Bir zamanlar don Juan'a, kendi dü§üncemi seslendiriyormu§çasına, tüm hayatım boyunca i§itmiş olduğum bir şeyi, K.ilise'nin başlıca işinin bizlerin cahil kalmamızı sağlamak olduğunu söylemi§tim. Don Juan'ın yüzü birden çok ciddileşti. Sanki söylediğim §ey onun hassas noktasına vurmuştu.

Aklıma derhal Kızılderililerin yüzyıllarca tahammül etmek

zorunda kaldıkları sömürü düzeni geldi.

"O pis pezevenkler," dedi, "benim cahil kalmama neden oldular, senin de."

Kinayesini derhal anladım, ikimiz de gülmeye başladık. Meseleye o açıdan hiç bakmamıştım. Buna inanmıyordum, ama onun yerine koyacak başka bir şeyim de yoktu. Don Ju-

an'a dedemle babamdan ve onların özgürlükçü ki§iler olar; ı k din konusundaki dü§üncelerinden söz ettim.

"Ba§kalarının ne söylemi§ ya da yapını§ olduğu öneıı ı l ı değil," dedi. "Sen kendin kusursuz b i insan olmalısın. Kavp,; ı i§te burada b u göğsün içinde."

Göğsümü sevecence tıpı§ladı.

"Şayet senin dedenle baban kusursuz sava§çılar olmay. ı çabalasalardı," diye sürdürdü don Juan, "küçük kavgalar i�: ı ı ı zamanları kalmazdı. İçimizdeki ahmaklığı fethetmek i�.· ı ı ı olanca zamanımızı ve enerjimizi seferber etmemiz lazı ı ı ı Önemli olan §ey budur. Gerisi hiç önemli değil. Dedenle h:ı banın Kilise'ye değgin söylediği hiçbi §ey onlara erinç vern l l' değildir. Öte yandan, kusursuz bi sava§çı olmak insana d i ıc lik, gençlik ve erk verir. O zaman seçimini akıllıca yapahi 1 ı ı sin."

Benim seçimim bir sava§çı ya§amının kusursuzluğu ' ' · yalnızlığıydı. Bu seçimimden dolayı la Gorda'nın benim i�: ı ı ı don Genaro'nun edimlerinden daha d a ürkütücü olan söık

rini son kerte ciddiye almam gerektiğini dü§ündüm. Gena ı ' '

benim yüreğime tanımsız biçimlerde korkular salmı§tı. A ı ı ı . ı

onun edimleri n e denli korkutucu olsalar da, onun öğret i�-ı

nin tutarlı bir devamı §eklinde özümsenmi§lerdi. La Guı

da'nın sözleri ve eylemleri benim için farklı bir tehdit olu�ı ı ı

ruyordu-öbürkinden bir bakıma daha somut ve gerçek lıı ı

tehdit.

La Gorda'nın bedeni bir anlık bir ürperti geçirdi. Om ıı

!arının ve kollarının kaslarını kasmasına yol açan bir dalg: ı

!anmaya tutulmu§tu sanki. Masanın kenarını tuhaf bir k;ı ı ı

lıkla kavradı. Sonra gev§eyerek bir süre sonra normal hal ı ı ı ı

aldı.

Bana gülümsemekteydi. Gözleri de tebessümü gibi gı , ..

kama§tırıcıydı. Kayıtsız bir sesle benim ikilemimi o aıd.ı

"görmü§" olduğunu söyledi.

"Gözlerini kapatmak ve bir §ey yapmak istemiyormu§ ya

da bir §ey bilmiyormu§ gibi davranmanın bir yararı yok," dedi. "Sen bunları ba§ka insanlara yapabilirsin ama bana yapamazsın. Nagual'ın bütün bunları sana anlatmam için beni ni

çin görevlendirdiğini §İmdi anlıyorum. Ben bir hiçim. Sen

önemli §ahsiyetlere hayranlık duymaktasın; Nagual ile Genaro ise en büyük §ahsiyetlerdi."

Bir an durup beni inceledi. Söylemi§ olduğu §eylere ne

tepki göstereceğimi bekliyora benziyordu.

"Sen ha bire Nagual ile Genaro'nun sana anlattığı §eye

kar§ı sava§ım verdin durdun," diye sürdürdü. "O yüzden geride kaldın. Onlar büyük insanlar diye onlara ba§ kaldırdın.

Senin yöntemin böyle i§te. Ne var, benim anlattığım §eye

kar§ı çıkamazsın, zira benimle boy ölçü§emezsin sen. Ben senin akranınım; senin cinsindenim. Sen kendinden daha iyilere ba§kaldırırsm. Benim savunduğum §eye kar§ı çıkmak sana heyecan vermez. Onun için, o iki §eytan nihayet seni benim

aracılığımla kafese koymu§ oldular. Zavallı Nagualcık, oyunu kaybettin."

Bana daha yakla§tı ve kulağıma fısldayarak Nagual'ın

ona bloknotumu benden asla almaya yeltenmemesini, zira

bunun aç bir köpeğin ağzından kemiğini çalmaya çalı§mak

denli tehlikeli olacağını söylediğini fısıldadı.

Sonra kollarını boynuma dolayarak ba§ını omzuma dayadı ve sessizce, yumu§akça güldü.

Onun "görme"si donup kalmama yol açmı§tı. Onun kesinlikle haklı olduğunu bilmekteydim. Beni tam manasıyla mıhlamı§tı. Ba§ı ba§ıma dayalı, uzun süre beni kucakladı.

Vücudunun ılıklığı bana huzur vermekteydi. Bu açıdan tıpkı

don Juana benziyordu. Bedeninden bana doğru güçlülük,

inançlılık ve amaçlılık yayılıyordu. Ona hayran olamayacağımı söylemekle gerçeği dile getirmi§ olmuyordu.

"Unutalım bunu, gitsin," dedi ansızın. "Bu gece ne yapmamız gerek, ondan bahsedelim."

"Ne yapacakmı§ız ki bu gece, Garda?"

"Erkle son bulu§mamız var."

"Gene birisiyle deh§etli bir kavgaya mı tutu§acağız?"

"Hayır. Küçük kız karde§ler senin burdaki ziya re ı i ı ı ı noktalayacak bir §ey gösterecekler sana sadece. Nagual b;ı ı ı . ı ondan sonra buralardan gidebileceğini ve hiç dönmeychi l " ceğini, ama istersen bizimle kalabileceğini söylediydi. ()v J , ya d a böyle, onlar sana kendi sanatlarını göstermek istiyı ı ı !ar. Rüya görenin sanatını."

"O sanat da neymi§?"

"Genaro bana, sıksık senin rüya görenin sanatıyla taıı · . marn sağlamaya çalı§tığını söylediydi. Sana öteki bcdc ıı i ı ı ı rüya görme bedenini göstermi§; hatta bir zamanlar seniı ı l. ı ayrı yerde birden bulunmanı gerçekle§tirmİ§, ama senin k ı ı ı luğun onun sana gösterdiği §eyi görmeni engellemi§. Tı ı ı ı ı gayretleri bedenindeki delikten uçup gitmi§ besbelli.

"Şu anda durum farklı gibi. Genaro rüya görmekte 1 1 .\l . ı olan küçük kız karde§lere rüya görme sanatını öğrettiyd i, ı .«

te bu gece onlar Genaro'nun gerçek çocukları sayılır."

Bu bana daha önce Pablito'nun anlattığı §eyi, yani biılı rin onların her ikisinin çocukları olduğumuzu ve bizkı ı ı ı Toltecler olduğumuzu anımsattı. Bununla ne demek islL' t l ı ğini sordum ona.

"Nagual bana, velinimetinin dilinde büyücülere Tol l l' ı ler dendiğini anlattıydı," diye yanıtladı beni.

"Hangi dilmi§ o acaba, Garda?"

"Söylemedi hiç bana. Lakin Genaro'yla ikisi hiçbirinı 11 1 1 1 anlamadığı bir dilde konu§urlardı. Burdaysa, biz kendi ; ı ı . ı mızda, dört Kızılderili dilini anlarız."

"Don Genaro da kendisinin Toltec olduğunu söyl c ı ı ı ı miydi?"

"Onun velinimeti de aynı ki§iymi§, onun için o da a\ 1 1 1 §eyi söylemi§ti."

La Gorda'nın yanıtlarından çıkarabildiğime göre o ya bu

konuda fazla bir §ey bilmiyordu ya da bildiklerini bana anlatmak istemiyordu. Bu dü§üncelerimi onun yüzüne kar§ı söyledim. O da bu konularla pek fazla ilgilenmemi§ olduğunu itiraf etti ve beni niçin bu denli ilgilendirdiğini sordu.

Ben de tuttum, ona orta Meksika etnografyası üzerinde handıysa bir konferans çektim .

"Bir büyücü iz sürme sanatını ve rüya gömıenin gizlerini

öğrendiği zaman bir Toltec olur," dedi la Garda kayıtsızca.

"N agual ile Genaro o gizleri velinimetlerinden aldılar ve bedenlerinde tuttular. Biz de aynı §eyi yapmaktayız, İ§te bu nedenle biz de Nagual ve Genaro gibi Toltecleriz.

"Nagual sana ve bana duygusallıktan ırak kalmamızı

yansız olmamızı öğrettiydi. Ben senden daha yansızım zira

biçimsizim. Sen hala biçimini bırakmadın, onun için her bir

§eye takılıp duruyorsun. Ancak, bir gün, yeniden tam olacaksın ve o zaman Nagual'm haklı olduğunu anlayacaksın. O, insanlar dünyasının bir a§ağı bir yukarı inip çıktığını ve insanların da dünyayla birlikte bir a§ağı bir yukarı inip çıktıklarını anlattıydı; büyücüler olarak bizlerin onların bu ini§ çıkı§larını izlememize hacet yok.

"Büyücülerin sanatı her §eyin dı§ında olmak ve farkına

varılmaz olmaktır. Ve her §eyden ziyade, büyücülerin sanatı

erklerini asla heba etmemektir. Nagual bana senin sorununun, §U anda yaptığın gibi, her daim ahmaklıklar içinde yitip gitmen olduğunu söylediydi . Eminim ki sen §İmdi her birimize Tolteclere ili§kin sorular sorup duracaksın, ama hiç birimize dikkatimize ili§kin soru sormayacaksın."

Kahkahası berrak ve bula§ıcıydı . Onu haklı bulduğumu

söyledim ona. Küçük meseleler bana her zaman çekici gelmi§tİr. Dikkat sözcüğünü kullanı§ biçiminin de zihnimi epey karı§tırmış bulunduğunu söyledim ona.

"Daha önce de Nagual'ın bana dikkatten söz ettiğini anlattıydım sana," dedi. "Bizler dünyanın imgelerini dikkati-

mizle yakalarız. Bir erkek büyücünün eğitilmesi çok güçt i ı ı zira dikkati her daim kapalıdır, bir §ey üzerine odaklanmı.s tır. Oysa bir kadın, dikkatini hiçbir §ey üzerinde odaklanı;ı dığından dolayı her zaman açıktır. Özellikle adet görme do nemlerinde. Nagual bunu bana söylemi§ ve sonra da ayb;ı�:' dönemimde dikkatimi dünyanın imgelerinden gerçekten d ı · ayırabildiğimi göstermi§ti. Şayet dikatimi dünyanın üzeri ı ı ı odaklamazsam, dünya çöker."

"Bu nasıl yapılıyor, Garda?"

"Çok basit. Bir kadın adet görürken dikkatini odaklay:ı maz. Nagual'ın sözünü ettiği yarık budur i§te. Odaklamay:ı çalışacak yerde, kadın, gözlerini uzaklardaki tepelere çevi n · rek ya da bir suyun, bir ırmağın ya da ne bileyim bulutla rı ı ı üzerinde gezdirerek imgeleri bırakıvermeli.

"Şayet gözlerin açıkken uzun uzun bakarsan, ba§ın dı ı ner ve gözlerin yorulur. Lakin gözlerini yan aralık tutars;ı ı ı ve sık sık kırparak bir dağdan ötekine y a d a bir buluttan ö l ı ' kine gezdirirsen, saatlerce hatta gerekirse günlerce bakalıı lirsin.

"Nagual bizleri kapının önünde oturtur ve vadinin iil < '

yanındaki ş u yuvarlak tepelere o şekilde baktırtırdı. Kim i l ı ·

yin orada, yarık açılana dek günlerce otururduk."

Daha anlatmasını istiyordum, ama konu§masını kest i '"

apar topar yamacıma gelip oturdu. Eliyle dinlememi imlcd ı

Belirsiz bir hı§ırtı i§ittim. Lidia ansızın mutfaktan çıkıp ge ld ı

Onların odasında uyurken sesimizden dolayı uyanını§ old ı ı

ğuna hükmettim.

Onu son gördüğüm zamanki kovboy giysilerini deği�t ı ı

mi§, o yöre Kızılderili kadınlarına özgü uzun bir entari giy

nıi§ti. Omuzlarını bir §alla örtmü§tü ve yalınayaktı. Upuıı ı ı ı

entarisi onu daha yaşlı ve daha §i§nıan gösterecek yerde, u ı ı . ı

koskoca bir kadının giysisini giymiş bir çocuk görünümü w ı

mi§ti .

Selam veri§ tarzı öylesine beklenmedik ve öylesine ciddi

bir biçimdeydi ki handıysa gülecektim. La Gorda'nın uyarısı

beni durdurdu. Pençe gibi tuttuğu sol elinin arkasıyla ba§ının tepesini ka§ıyormu§ gibi yapmı§tı.

Ben de Lidia'yı la Gorda'nın sözleriyle selamladım: "İyi

ak§amlar seninle olsun, Lidia."

Lidia, masanın ucuna, benim sağıma dü§ecek §ekilde

oturdu. Konu§maya ba§layıp ba§lamama hususunda kararsız

kalmı§tım. Tam bir §ey söyleyecektim ki, la Garda diziyle

bacağımı dürttü ve kaşlarıyla yaptığı ince bir hareketle onu

dinlememi imledi. Yeri süpüren uzun bir entarinin hı§ırtısı

i§itildi yeniden. Josefina masaya doğru ilerlemeden önce kapıda bir an dikildi. Sonra sırasıyla Lidia'yı, la Gorda'yı ve beni selamladı. ona bakarken gülmemi tutmakta güçlük çekiyordum. O da uzun bir entari giymi§, bir §ala bürünmü§tü ve yalınayaktı, ne var onun giydiği entari üç dört numara daha

büyüktü ve içi kalın bir astarla kaplıydı. Görünümü tam manasıyla altı kaval üstü §i§haneydi; suratı ince ve gençti ama vücudu gülünç biçimde tulum gibiydi.

Bir tabure alarak masanın sol ucuna yerleştirdi ve oturdu. Üçü de son kerte ciddi görünüyorlardı. Bacaklarını birbirine bastırırcasına bitiştirerek ve sırtları dimdik oturuyorlardı.

Bir entari hı§ırtısı daha i§ittim, bu sefer Rosa gelmi§ti.

Tıpkı öbürleri gibi giyinmi§ti ve onun da ayakları çıplaktı.

Selam veri§i öbürlerininki gibi resmiydi ve elbet J osefina'yı

da içeriyordu. Herkes ona aynı resmi §ekilde karşılık verdi.

Masada tam karşıma oturdu. Bir süre hepimiz salt bir sessizlik içinde kaldık.

La Garda ansızın konuşmaya başladı ve sesinin tınısı

herkesi yerinden sıçrattı. Beni imleyerek, Nagual'ın onlara

dostlarını göstereceğini ve onları odaya getirmek için özel

çağrısını yapmak için bağıracağını söyledi.

Ben şaka niyetine Nagual'ın orada olmadığını ve bu ne denle dostlarını getirmesinin imkansız olduğunu söyledim . Güleceklerini sanıyordum. La Garda yüzünü elleriyle örttü, küçük kız kardeşler de gözlerini bana doğru diktiler. Lı Garda elini ağzımın üzerine koyarak kulağıma doğru eğild i ve ahmakça davranışlardan kaçınmamın son derece gerekl i olduğunu fısıldadı. Ta gözlerimin içine bakarak güve çağrısı nı yaparak dostları çağırmamı söyledi.

İsteksizcesine başladım. Ancak başlar başlamaz olay ı ı ı havasına giriverdim v e daha birkaç saniye geçmeden o sc;,ı çıkarmak için azami konsantrasyon düzeyime eriştiğimi bu l guladım. Olası en uzun çağrıyı üretebilmek amacıyla akci ğerlerimden çıkan havayı denetim altında tutarak sesinı i ı ı akışını v e tonunu değiştirdim. Epey ezgisel bir sesti çıkard ı ğtm.

Yeni bir dizi çağrıya başlamak amacıyla derin bir nek: çektim. Birden durdum . .

Evin dışında bir şey çağrıma yaı ı ı ı vermekteydi. Sesler evin dört bir yanından, hatta çatısınd;ı ı ı bile gelmekteydi. Küçük kız kardeşler ürkütülmüş çocukLıı

gibi birbirlerine sarılıp la Gorda'yla benim etrafımı sarnı ı.;
!ardı.
"Lütfen Nagual, eve bir şey getirme," diye yakarmakt;ıv
dı Lidia.
"La Garda bile bir parça korkmuşa benziyordu. Eliyk
durmamı buyuran kesin bir işaret yaptı. Zaten artık ses faLı ı ı
çıkarmayı düşünmüyordum. Ne var ki, ister şekilsiz güçler i ·.
ter birtakım varlıklar olarak kapının ardında dolaşan dası l : ı ı
benim çağrı sesime bağlı değildiler. İki gece önce don Gcıı;ı
ro'nun evinde hissettiğim o dayanılmaz tazyiki, bütün cvı ı ı
üstüne yüklenen o ağırlığı gene hissettim. Bunu, göbeğinı ı k
ki bir kaşıntı, çok geçmeden salt bir bedensel ıstıraba dliıı ı ı
şen bir sinirlilik biçiminde algılıyordum.
Üç küçük kız kardeşin, özellikle • Lidia ve Josefina'ı ı ı ı ı
korkudan dilleri tutulmuştu. İkisi d e yaralı köpekler gı l ıı

inildiyorlardı. Sonra hepsi birden benim etrafımı çevirip bana yapı§tllar. Rosa sürünerek masanın altına girdi ve kafasını iterek dizlerimin arasından yukarıya doğru çıkardı. La Gorda elinden geldiğince sakin bir halde ardımda durmaktaydı. Birkaç dakika sonra üç kızın kapıldığı sinir bozukluğu ile korku devasa boyutlara ula§mı§tı. La Gorda üzerime doğru eğilerek benim de onları dağıtmak amacıyla kar§ıt ses çıkarmam gerektiğini fısıldadı. Bir an ne yapacağımı bilemez hale geldim. Ba§ka bir ses çıkarmayı bilmiyordum. Ama o sırada ba§ımın tepesinde birden ka§ıntımsı bir his duyumsadım, bedenimi bir titremedir aldı ve hiç yoktan don Juan'ın geceleri çaldığı ve bana öğretmeye çabaladığı tuhaf bir ıslığı

anımsadım. O bana bunu karanlıkta yürürken insanın patikadan ayrılmasını önlemesi ve dengesini yitirmemesini sağlaması amacıyla öğretmi§ti.

Islığımı çalmaya ba§layınca göbek deliğimin çevresindeki basınç yok oluverdi. La Gorda gülümseyerek rahat bir nefes aldı ve küçük kız karde§ler yanımdan uzakla§arak sanki bütün olup bitenler bir şakaymışçasına kıkırdamaya ba§ladılar. O meşum vaziyetten la Gorda'yla huzurlu bir şekilde göz göze geldiğimiz şu ana bu süratli geçiş üzerinde derinlemesine düşünmek ihtiyacıyla kıvranıyordum. Bir an için bütün bu olanların onların kurguladıkları bir oyun olup olmadığını dahi düşünmedim değil. Ama çok halsizdim. Bayılacakmışım gibi geliyordu. Kulaklarım vınlamaktaydı. Midemin çevresindeki tazyik öyle yoğundu ki hemen oracıkta düşüp bayılacağımı sanıyordum. Başımı masanın kıyısına yasladım. Ne var, birkaç dakika sonra dik oturacak denli gevşemiştim.

Üç kız kardeş ne denli korktuklarını unutmuş gibiydiler.

Şu anda şallarını kalçalarına bağlarlarken gülüyor ve birbirlerini itip duruyorlardı. La Gorda sinirli görünmüyordu ama gevşemi§e de benzemiyordu.

Bir ara öbür iki kız Rosa'yı ittiler ve üçünün oturduğu

yerde tabureden düşürdüler. Rosa kıçının üstüne düşmüştü.

Onun öfkeleneceğini sanıyordum ki kıkır kıkır güldüğünü

gördüm. Durumu değerlendirmek niyetiyle la Gorda'ya baktım. Sırtı dimdik oturmaktaydı. Yarı aralık tuttuğu gözleri Rosa'ya çevrilmişti. Küçük kız kardeşler heyecanlı öğrenci

kızlar gibi yüksek sesle gülmekteydiler. Lidia, Josefina'yı itti

ği gibi, oturduğu tabureden düşerek Rosa'nın önüne kadar

yerde yuvarlanmasına neden oldu. Josefina yere düşer düşmez hep birden gülüşmeyi kestiler. Rosa ile Josefina, kalçalarını anlamsız biçimlerde devindirerek vücutlarını şöyle bir salladılar; yere dayalı bir şeyi öğütüyorlarmışçasına kalçalarını sağa sola sallamaktaydılar. Sonra iki sessiz jaguar gibi fırlayarak Lidia'yı kollarından kavradılar. Üçü birden, en kü

çük bir gürültü dahi çıkarmaksızın, birkaç kez zıpladılar. Rosa ile Josefina, Lidia'yı kollarından tutarak taşıdılar ve ayaklarının uçlarına basa basa masanın çevresini iki üç kez dolaştılar. Ardından üçü de, dizlerinde yaylar varmış da aynı anda büzülüvermişler gibi yere yıkılıverdiler. O upuzun entarileri

havayla şişerek kabardı ve hepsi de koskoca toplara benzediler.

Yere değer değmez daha da suskunlaştılar. Sürünüp

döndükleri sırada giysilerinin çıkardığı hışırtıdan başka bir

ses duyulmuyordu. Sanki sesi tümüyle kısık, üç boyutlu bir

film seyrediyordum.

Yanımda sessizce oturup onları izleyen la Gorda birdenbire ayağa kalktı ve bir akrobat çevikliğiyle odalarının kapısına doğru koştu. Kapıya ulaşmadan hemen önce yan tarafına doğru tek bir takla atarak, dönüşünün hızını kullanıp ayağa kalktı ve kapıyı açıverdi. Tüm bu devinimleri mutlak

bir sessizlik i çinde yerine getirmişti.

Üç kız da odanın içinde dev böcekler gibi dönüp kıvranıyorlardı. La Gorda bulunduğu yere gelmemi imledi; odaya girdik ve sırtım kapının kasasına

gelecek biçimde oturttu beni. Kendisi de sırtını kasaya verip yanıma oturdu. Parmaklarımı birbirine kenetletip ellerimi göbek deliğimin üstüne koydurdu.

Dikkatimi, la Garda, kızlar ve oda arasında bölmek zorunda kalmıştım önce. Ne var, la Garda oturma biçimimi düzeltir düzeltmez dikkatim tümüyle odaya yöneldi. Kızlar

geniş, beyaz, yeni tuğlayla kaplı odanın ortasına uzanmışlardı. Her duvarda yerden bir buçuk, iki metre yukarıda çıkma rafların üzerinde, toplam dört gaz lambası yanıyordu. Odanın tavanı yoktu. Payandalar karartılmıştı. Bu da tepesi olmayan koskoca bir oda etkisi yaratıyordu. İki kapı, birbirlerine karşı köşelerin hemen başına yapılmıştı. Karşımdaki kapalı kapıya baktığımda, duvarların dört ana yöne göre yapılmış olduğunu ayırt ettim. Bizim tarafımızdaki kapı kuzeybatı köşesindeydi.

Rosa, Josefina ve Lidia saatin aksi yönünde yerde dönerek birkaç kez odayı katettiler. Giysilerinin çıkardığı hışırtıyı duymak için yoğun bir çaba harcadıysam da ortalığa mutlak

bir sessizlik hakim olmuştu. Yalnızca la Gorda'nın nefeslerini duyabiliyordum. Küçük kız kardeşler sonunda durup her biri bir lambanın altına ve sırtları duvara gelecek biçimde

oturdular. Lidia doğu duvarına, Rosa kuzey duvarına ve Josefina da batı duvarına.

La Garda ayağa kalktı, ardımızdaki kapıyı kapayıp kol

demiriyle de pekiştirdi. Konumumu değiştirmeden, beni yerimden bir karış kadar uzaklaştırdı. Ben de sırtım duvara dayalı oturdum. Derken, yerde dönerek odayı uzunlamasına katetti ve o da bir lambanın altına oturdu; onun oturma konumuna geçmesi başlangıç işareti olsa gerekti.

Lidia ayağa kalktı ve odanın duvarları boyunca ve duvarlara yakın biçimde ayaklarının ucunda yürüdü. Bu, yürümeden öte, sessizce kaymayı andırıyordu. Hızını artırınca, duvarla tabanın oluşturduğu açı üzerinde kayıyormuş gibi

devinmeye başladı. Bizim oturduğumuz yerlere geldikçe Rosa, Josefina, la Garda ve benim üstümden atlıyordu. Her ge

çişinde uzun giysisinin beni yaladığını hissettim. Hızlandıkça

duvar üzerinde yükseldi. Bir an geldi, Lidia iki iki buçuk

metre yükseklikte odanın duvarları üzerinde koşuyordu. Du-

varlara dikey biçimde ko§nıası öylesine alı§ılmışın dışındayd ı

ki, neredeyse bir komediye dönü§ecekti. Uzun giysisi, durumu daha da tuhaf bir hale sokuyordu. Y erçekiminin, 1 ,i dia'nın üzerinde hiçbir etkisi yok gibiydi, ne var uzun eteğı

yere doğru sallanıyordu. Ba§ınıın üstünden her geçi§imk

asılı bir çanıa§ır gibi yüzümü yaladı.

Dikkatim, dü§ler ötesi bir düzeyde ona yönelnıi§ti. Bii

lünmez dikkatimi ona yöneltme çabası öylesine artnıı§tı k ı

mide spazmı geçirmeye başladım. Gözlerim odaklama yet i

lerini yitiriyordu. Y oğunlaşmamın son kırıntılarıyla Lidia'n ı ı ı

doğu duvarını çaprazlama yürüyerek gelip odanın ortasıml;ı

durduğunu gördüm.

Nefes nefeseydi ve ter içinde kalnıı§tı, tıpkı la Gorda'n ı ı ı

uçu§ numarasının ardından dü§tüğü gibi. Dengesini bulmak

ta güçlük çekiyordu. Bir süre sonra, doğu tarafındaki yeriıw

doğru yürüdü ve ıslak bir paçavra gibi tabana çöktü. Bayı ki ı

ğırn sandım, ama sonra ağzından nefes almakta olduğunıı

gördüm.

Lidia'nın gücünü kazanması ve dik oturması için gere

ken birkaç dakikalık sessizliğin ardından, Rosa ayağa kalk ı p

sessizce odanın ortasına ko§tu, topukları üstünde dönüp yi

ne ko§arak oturduğu yere döndü. Ko§udan aldığı hız inanıl maz bir sıçramayı gerçeklqtirmesine yetti. Bir basketbol oyuncusu gibi, dikey duvar kiri§i boyunca havada zıpladı; e l leri, belki ü ç metreyi d e aşan duvarın hizasını a§ınıştı. Bede ninin duvara vurduğunu gördüm, ne var, bu devimden çı k ması gereken ses duyulmadı. Vuru§un kuvvetiyle yere çarp masını bekledim, ama o bir sarkaç gibi duvara asılı kald ı . Benim oturduğum yerden sol elinde kancaya benzer bir §ev varını§ gibi duruyordu. Bir süre sessizce bir sarkaç gibi de vindi ve salınım açısının en geni§ olduğu an sağ eliyle duvarı iterek kendisini bir, bir buçuk metre sola doğru fırlattı. B ı ı salınma ve fırlatma devinimini otuz, kırk kez yineledi. Tü ı ı ı odayı dolandı ve yeniden görünmez bir kancayla asıhynıı§ç<ı sına sallandığı ilk noktcıya geri döndü.

O, kirişin oradayken, kanca olduğunu sandığım şeyin,

sol elinin öyle asılı kalmasını sağlayan bir niteliği olduğunun

ayırdına vardım. İki gece önce bana aynı eliyle saldırmıştı.

Asılı kaldığı yerden, odanın tam ortasına atlayarak o da

numarasını tamamladı. Birdenbire bırakıverdi kendisini.

Dört, dört buçuk metre yüksekten yere düştü. Uzun giysisi

yukarı doğru açılarak başına dolandı. Hiç ses çıkarmadan

yere inmesinden hemen önce, bir an için rüzgarın gücüyle

ters dönmüş bir şemsiyeye benzedi; ince ve çıplak bedeni koyu renk giysisine iliştirilmiş bir sopayı andırıyordu.

Bedenim bu inişin etkisini belki ondan da yoğun bir bi

çimde hissetti. Çömelik konumda yere indi ve soluğunu düzene sokmaya çabalayarak devinimsiz kaldı. Mideme giren acı verici kramplarla yerde kıvranıyordum.

La Garda duvar boyunca yuvarlanıp yanıma geldi şalını

bir kuşak gibi göbek deliğimin olduğu bölgenin üstüne birkaç kez doladı . Bir gölge gibi, yuvarlanarak yeniden güney duvarına döndü.

Şalı belime doladığı sırada Rosa'yı gözden yitirmiştim.

Baktığımda, kuzey duvarına dayanmış, oturmakta olduğunu

gördüm. Bir an sonra, Joscfina sessizce odanın ortasına yöneldi. Sessiz adımlarla, Lidia'nm oturduğu yer ile kuzey duvarındaki kendi noktası arasında gidip geldi. Her seferinde yüzünü bana dönüyordu. Birden, tam kendi noktasına geldi

ği an, sol kolunu kaldırıp bakışında benim görünüşümü önlemek istermişçesine elini yüzünün düzeyine getirdi. Yüzünün yarısını bir anlığına kolunun ardına gizledi. Yeniden indirip kaldırdı ve bu kez tüm yüzünü sakladı. Bu kolunu indirip kaldırma devinimini sayısız kez yineledi, bu sırada odayı bir köşesinden diğerine adımlamayı sürdürdü. Kolunu her

kaldırdığında bedeninin daha büyük bir bölümü gözümün

önünden siliniyordu. Bir an geldi, giysileri nedeniyle balon

gibi şişmiş bedeni, incecik kolunun ardında gözden yitiverdi.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Ondan üç üç buçuk metre uzakta, yerde oturan bedeninin gÇ)rüntüsünü kesmekle sanki benim de onu görmemi en gellemişti, ne var, bu, kolunun genişliğiyle sağlanacak bir edim değildi.

Bütün bedenini gözümün önünden yitirmesinin ardından görebildiğim, odamın bir köşesinden diğerine doğru sallanan ön kolunun gölgesiydi. Kolunun geri kalan kısmı neredeyse hiç görünmüyordu.

Midem bulandı, dayanılmaz bir kusma gereksinimi içindeydim. Sallanan kol tüm gücümü alıp götürmüştü. Denge mi koruyamadım ve yana kaydım. Kolun yere düştüğünıı gördüm. Josefina şişmiş giysileri patlamışçasına her yeri kumaşlarla kaplı bir biçimde yerde yatıyordu. Kolları iki yan;ı açılmış, sırtüstü kalakalmıştı.

Bedensel dengemi yeniden kazanmam için uzun bir sürl'

gerekti . Giysilerim terden sırılsıklam olmuştu. Tek etkilencıı

ben değildim. Herkes tere batmıştı. En az etkilenenimiz J;ı

Gorda'ydı, ama onun da denetimi elden kaçırmasına ramak

kalmıştı sanki. La Garda da dahil olmak üzere hepsiniıı

ağızlarından nefes aldığını duyabiliyordum.

Denetimimi tümüyle yeniden ele alınca, herkes kernl ı

noktasına oturdu. Küçük kız kardeşler bakışlarım bana kilit lediler. Gözümün ucuyla la Gorda'nın gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördüm. Birdenbire sessizce yanıma doğru yuva r

]anarak geldi ve kulağıma güvenin çağrısını söylemeye başla

mamı ve dostların evin çevresine doluşup bizi ele geçirmek

rine ramak kalıncaya dek sürdürmemi fısıldadı.

Bir süre kararsız kaldım. La Garda olacakları değişti r

menin bir yolu olmadığını, başladığımızı bitirmemiz gerekt i
ğini söyledi. Şalını belimden çözdü ve yuvarlanarak gidip ye
rine oturdu.

Sol elimi ağzıma götürüp o bildik çağrı sesini çıkarmay ı
denedim. Önce çok zorlandım. Dudaklarım kuru, ellerim isl'
terliydi, ne var, ilk beceriksizliğimin ardından bir dinçlik w

memnuniyet duygusu her yanımı sardı. O ana dek oluşturmuş olduğum en yetkin çağrı sesini çıkardım. Bu da bana, yanıt olarak geri dönen sesleri anımsattı. Nitekim, soluğumu

keser kesmez dört bir yandan gelen yanıtları duydum.

La Gorda sürdürmemi imledi. Üç dizi daha oluşturdum.

Sonuncusu hayli büyüleyiciydi. Her zaman yaptığım gibi havayı içime çekip küçük bölümler halinde salıvermiştim.

Bu kez, çağrı sesi özgürce çıkıvermişti boğazımdan. Elimin yan tarafını kullanmaya bile gerek kalmamıştı.

La Gorda birdenbire yanıma geldi, beni koltuk altlarımdan tutup ayağa kaldırdı ve odanın ortasına itti. Eylemiyle, mutlak yoğunlaşmama ket vurmuştu. Lidia'nın sol koluma,

Josefina'nın da sağ koluma tutunduğunun ayırdına vardım.

Rosa ise göğsüme yapışmış, kollarıyla da belime sarılmıştı.

La Gorda arkamdaydı. Kollarımı arkamda tutmamı ve ko

şum takımı gibi boynuna ve omuzlarına doladığı şalını sıkıca

kavramamı buyurdu.

Aynı anda, odanın içinde bizden başka bir şey daha olduğunun ayırdına vardım, ama ne olduğunu belirleyemedim.

Küçük kız kardeşler titriyorlardı. Benim ayrımsayamadığım

bir şeyin, onların ayırdına varmış olduklarının bilincindeydim. La Gorda'nın, don Genaro'nun evinde yaptığını yapmayı deneyeceğinin de bilincindeydim. Aniden, kapı deliğinden gelen rüzgarın bizi çektiğini hissettim. Tüm gücümle la Gorda'nın şalına tutundum, kızlar da beni yakaladılar. Ağırlıksız kocaman bir yaprak gibi sağdan sola uçuşup sürüklendiğimizi hissettim.

Gözlerimi açtığımda salkım gibi salındığımızı gördüm.

Yatay ya da dikey konumda, havada duruyorduk. Hangi konumda olduğumuzu belirleyemiyordum, çünkü duygusal bir nirengi noktasına sahip değildim. Derken, yükseldiğimiz hızla aniden yere düştük. Düşüşümüzü mide bölgemle hissettim . Acıyla bağırdım, çığlıklarım küçük kız kardeşlerinkilere

karıştı. Dizlerimin iç tarafları acıyordu. Bacaklarımda dayanılmaz bir ağrı vardı; kırılmış olabilirlerdi .

İkinci izlenimim ise burnuma bir şeyin giriyor olduğuy

du. Etraf çok karanlıktı ve sırtüstü uzanmıştım. Dikilerek

oturdum. Neden sonra, la Gorda'nm bir tüyle burun deliklerimin içini gıdıkladığının ayırdına vardım.

Kendimi bitkin ya da yorgun hissetmiyordum. Ayağa fır

!adım ve ancak ondan sonra evde olmadığımız gerçeğiyk

sarsıldım. Bir tepenin, kayalık, bitkisiz bir tepenin üzerin

deydik. Bir adım attım, neredeyse yere düşüyordum. Ayağı ı ı ı

birinin bedenine takılmıştı. J osefina'ydı bu. Dokunulmaya

cak kerte sıcaktı. Sanki ateşi çok yükselmişti. Oturtmaya ça

lıştım, ne var, çok bitkindi. Rosa hemen onun yanındayd ı

Onun bedeniyse, tam tersine buz gibi soğuktu. Birini diğeri

nin üstüne yatırdım . Bu devinim, kendilerine gelmeleri lh·

yardımcı oldu.

La Gorda da Lidia'yı bulmuş, onu yürütüyordu. Birkal:

dakika sonra hepimiz ayağa kalkmıştık. Evin belki de sek iı

yüz metre kadar uzağındaydık.

Yıllar önce, don Juan bana bu türden bir deneyim yaşa t

mıştı, ne var, psikotropik bir bitkinin yardımıyla olmuştu b u Görünüşe bakılırsa beni uçurmuş ve evinden uzakta bir ye n· konmuştum. O zamanlar, buna mantık çerçevesi içinde b i ı açıklama getirmeyi denemiştim, n e var, mantıksal açıklama !arın yeri değildi ve yalnızca iki açık kapım kalmıştı: Ya brn o bitkinin psikotropik alkaloitlerinin etkisi altındayken doıı Juan beni taşımıştı ya da yine aynı alkaloitlerin etkisi altın d;ı don Juan'ın bana inanmamı buyurduğu şeye; uçtuğuıı ;ı inanmıştım.

Bu kez ise uçtuğumu kabullenmekten başka bir çarc ı ı ı kalmamıştı. Şüpheye düşme düşkünlüğü göstermek istcyl· rek dört kızın beni buraya taşımış olabileceklerini düşü ıı düm. Böylesi saçma bir fikri denetim altına alma becerisi ı ı ı gösteremedim ve kahkahalarla güldüm. Eski hastalığım sıı

yüzüne çıkmı§tı. Bir süre için tıkanıp kalan aklım beni yeniden eline geçiriyordu. Onu savunmak istedim. Ya da daha doğru bir deyi§le, bölgeye geldiğimden bu yana izlediğim veya ya§adığım akıl almaz olayların ı§ığında aklım, benim tanımadığım o çok karma§ık bir bütün olan öteki "ben"den ba

ğımsız olarak kendini savunuyordu. Çok ilgili bir izleyicinin

gözüyle, aklımın mantıklı gerekçeler aramak için çabaladığına, öte yandan benim daha büyük bir parçamın her §eye açıklık getirmek için pek az çaba gösterdiğine tanık oluyordum.

La Gorda, kızları sıraya soktu. Derken, beni de kendi

yanma çekti. Dördü ellerini arkalarında birleştirdiler. La

Gorda benim de öyle yapmamı imledi . Kollarımı gerebildi

ğim kadar gerip, bileklerime olabildiğince yakın yerlerden

ellerimle her bir kolumu kavramamı sağladı. Bu, omuzlarımın oynak yerlerinde büyük bir kas baskısı oluşmasına neden oldu. Belim bükülünceye dek sırtımdan öne doğru itti .

Derken, alı§ılmadık bir kuş sesi çıkardık. Bu bir uyarıydı. Lidia yürümeye ba§ladı. Karanlık içinde yaptığı devinimler, bana bir buz dansçısının devinimlerini anımsattı. Hızl a ve

sessizce yürüdü ve birkaç dakika içinde gözden yitti.

La Garda, aynı kuş sesini birbiri ardına iki kez daha yineledi, Rosa ve Josefina da tıpkı Lidia gibi devinime geçtiler. La Gorda, bana kendisini yakından izlememi söyledi.

Bir kuş sesi daha çıkardı ve ikimiz birden yürümeye başladık.

Bu kerte rahatça yürümemden ötürü şaşkınlığa dü§müştüm. Tüm dengem bacaklarıma yerleşmi§ti. Ellerimin arkada olması, devinimlerimi engellemişti. Ellerimin arkada olması, devinimlerimi engellemek şöyle

dursun, yabansı bir denge olu§turmama yardımcı bile olmu§tu. Ne var, beni her

şeyin ötesinde şa§ırtan §ey adımlarımdaki sessizlikti.

Yola ula§tığımızda, olağan bir biçimde yürümeye koyulduk. Karşı yöne doğru giden iki ki§inin yanından geçtik. La

Garda onlara selam verdi, adamlar da onu yanıtladı. Ew

ulaştığımızda, küçük kız kardeşleri kapının önünde beklerken bulduk. İçeri girmeye cesaret edememişlerdi. La Gorcl<ı onlara, benim dostları her ne kadar denetleyemiyor olsanı

da onların gelip gitmelerini ayarlayabiliyor olduğumu ve

dostların artık bizi rahatsız edemeyeceklerini söyledi. Kızlaı

ona inandı, ne var, o an ben aynı şeyi kendim için söyleyemezdim.

İçeri girdik. Dördü de çok sessiz ve etkili bir biçimlk

giysilerini çıkarıp soğuk suyla temizlediler ve yeni giysile r

giydiler. Ben de aynını yaptım. Don Juan'm evinde giydiğim

eski giysileri giyindim. La Garda bir kutu içinde getirmi§t ı

bunları bana.

Hepimiz yeniden havamızı bulmu§tuk. La Gorda'dan,

yaptıklarımızı açıklamasını istedim.

"Sonra konuşuruz," dedi kesin bir sesle.

Derken onlara getirdiğim paketlerin hala bagajda durduklarını hatırladım. Hazır la Garda yemek pişiriyorkcıı bunları dağıtmanın tam zamanı olduğunu düşündüm. Dışa rı

çıktım, paketleri alıp eve getirdim, masanın üstüne bıraktım.

Lidia, armağanların nasıl dağıtılacağına kendisinin önerm ı�

olduğu biçimde karar verip vermediğimi sordu. Ona hoşlan

na giden birer armağanı alabileceklerini söyledim. Bun ı ı

yapmaktan kaçındı. Pablito ve Nestor'a getirdiklerimin hi�:
kuşkusuz çok özel şeyler olduğunu, onlara ayırdıklarımıns;ı
sıradan şeyler olduğunu ve bunları kapışırken dövüşecekleri
ni düşünerek masaya koymak istediğimi söyledi.

"Ayrıca Benigno'ya hiçbir şey getirmedin," dedi Lidia ,
yanıma yaklaşıp yapay bir ciddiyetle yüzüme baktığı sırada
"Üç kişiye iki armağan vererek Genaroların duygularını zcdeleyemezsin."

Hepsi de güldü. Canım sıkıldı. Söylediği her şey doğruy-
du.

"Çok özensizsin, i§te bu nedenle seni hiçbir zaman sevemedim," dedi Lidia gülü§ü ağzında donarken. "Beni hiçbir zaman §efkat ya da saygıyla selamlamadın. Ne zaman kar§ıla§sak beni görmekten memnun oluyormu§ gibi yaptın.

Mesafeli ve kibirli selamımı taklit etki. Kim bilir geçmi§te kaç kez görmü§tü bunu.

"Neden buralarda ne yaptığımı hiçbir zaman sormadın

bana?" diye sordu Lidia.

Bu konuyu dü§ünmek için yazı yazmayı bıraktım. Ona

soru sormak hiçbir zaman içimden gelmemi§ti. Hiçbir özrüm

olmadığını söyledim. La Gorda araya girdi ve benim yalnızca

§U ya da bu biçimde çekici bulduğum kadınlarla konu§maya

alı§kın olduğumu söyledi. La Garda, Nagual'ın onlara benim

doğrudan bir §eyler sormam kar§ısında yanıtlamalarını, aksi

takdirde hiçbir §ey dememelerini söylemi§ olduğunu ekledi.

Rosa sürekli güldüğüm ve gülünç olmaya çalı§tığım için

beni sevmediğini söyledi. Josefina ise onu hiç görmemi§ olduğum için, salt i§ olsun diye benden ho§lanmadığını söyledi.

"Şunu bil ki seni Nagual olarak kabul etmiyorum," dedi

Lidia bana. "Çok aptalsın. Hiçbir §ey bilmiyorsun. Ben senden çok biliyorum. Sana nasıl saygı duyayım ki?"

Lidia geldiğim yere geri dönebileceğimi, hatta çok istersem kendimi suya atabileceğimi ekledi.

Rosa ve Josefina tek bir sözcük etmedi. Ne var, yüzlerindeki ciddi ve korkutucu anlatıma bakılırsa onların da Lidia'yla aynı fikirde oldukları görülüyordu.

"Bu adam bize nasıl önderlik edebilir ki?" diye sordu Lidia, la Gorda'ya. "O gerçek bir Nagual değil. Bir insan o. Bizi de kendisi gibi salak yapacak."

O konu§tukça Rosa ve Josefina'nın yüzlerindeki kötü

anlatımın daha katıla§tığını gördüm.

La Gorda araya girdi ve bende daha önce "görmü§" olduklarını onlara açıkladı. Bana, onların ağlarına dü§mcmc-

mi önermi§ olduğuna göre, onlara da benim ağıma dü§mcmeyi önerdiğini de ekledi.

Lidia'nın o ilk canlı dü§manlık gösterisinin ardından, l a

Gorda'nın anlattıklarına bu kerte çabuk uyum gösterebilme

sine §a§ıp kalını§tım. Bana güldü. Hatta gelip yanıma bik

oturdu.

"Sen de bizim gibisin, ha?" diye sordu sesinde bir §a§kı ıı

!ık titremiyle.

Ne diyeceğimi bilemedim. Kafasını karı§tırmaktan kor

kuyordum.

Lidia, küçük kız karde§lerin su götürmez biçimde önck

riydi. Bana güldüğü an öteki ikisi de aynı havaya girdi.

La Garda onlara kalemimi, kağıdımı ve sorduğum sorıı

lan kafalarına takmamalarını söyledi, buna karşılık ben tk

onların yapmaktan en çok ho§nut kaldıkları şeye, düşkünlii k

göstermelerine ses çıkarmayacaktım.

Üçü de bana yakın oturdular. La Garda masaya yürüdiı.

paketleri alıp arabama ta§ıdı. Lidia'dan geçmi§teki uygunsıı

davranı§larım nedeniyle özür diledim ve onlardan don J ı ı

an'ın çömezi olu§larının öyküsünü anlatmalarını istedim. h

!erini kolayla§tırmak amacıyla önce ben, don Juan'la nas ı l

tanı§tığımı anlattım. Onların öyküleri, dofıa Soledad'ın il ıı

latmı§ olduklarının aynısıydı .

Lidia kendilerinin, don Juan'ın dünyasını terk etmek k

özgür olduklarını söyledi . Ne var, onlar kalmayı seçmİ§lenli

Özellikle de kendisi, ilk çömez olarak özgürce gitme ayrıcı

lığına sahip olmuştu. Nagual ve Genaro'nun, kendisini iyi

leştirmelerinin ardından, N agual kapıyı göstermi§ ve o ;ı ı ı

orayı terk etmezse kapının kendisine kapanacağını ve bir d;ı

ha açılmayacağını söylcmi§ti.

"Kapı kapandığında, yazgım da mühürlenmi§ti," dedi 1 i

dia bana. "Sana da tıpkı böyle oldu. Nagual, sana bir yanı. ı

ekledikten sonra oradan ayrılma fırsatın olduğunu, ne v;ı ı .

senin bunu kullanmak istemediğini söylediydi."

O özel kararı her şeyden daha canlı biçimde anımsadım.

Onlara, don Juan'ın, peşinde bir cadı olduğunu söyleyerek

beni nasıl tuzağa düşürdüğünü, bana gitmekte ya da kalıp

saldırgana açacağı savaşta ona yardım etmekte özgür oldu

ğumu bildirdiğini anlattım. Sonradan bu saldırganın, onun

yandaşı olduğu ortaya çıkmıştı. Onu kendime doğru yönlendirmekle onu don Juan'ın "yaraşıklı düşman" dediği olguya dönüşmesine yol açmıştım.

Lidia'ya geçmişte onların da yaraşıklı düşmanları olup

olmadığını sordum.

"Biz senin kadar aptal değiliz," dedi. "Kimse tarafından

mahmuzlanmaya gereksinim duymadık."

"Pablito da onun kadar aptal," dedi Rosa. "Onun düşmanı da Soledad. Ne kerte yaraşıklıdır, orası bilinmez. Ama atasözü ne der: koyunun bulunmadığı yerde keçiye .. .

Kahkahalarla gülüp masaya elleriyle vurdular.

Don Juan'ın üstüme saldığı la Catalina adlı büyücüyü

tanıyan olup olmadığını sordum.

Başlarını olumsuzca salladılar.

"Ben tanıyorum," dedi la Gorda ocağın oradan. "Nagual'in dönemindedir, ne var, otuzunda gösterir."

"Dönem nedir, Gorda? " diye sordum.

Masaya doğru yürüdü, ayağını sıranın üstüne koydu ve

çenesini diziyle koluna dayadı.

"Nagual ve Gcnaro gibi büyücülerin iki dönemi vardır,"

dedi. Birincisi bizler gibi, insan oldukları dönemdir. Biz de

ilk dönemimizdeyiz. Her birimize bir görev verilmiştir ve bu

görev insan biçimimizi terk etmemizi sağlar. Eligio, biz beşimiz ve Genarolar aynı dönemdeniz.

"İkinci dönem ise, büyücünün artık insan olmadığı dönemdir, tıpkı Nagual ve Genaro gibi. Bize öğretmenlik etmeye geldiler, işleri bitince ele gittiler. Biz onların ikinci dö-

nemiyiz. Nagual ve Catalina tıpkı sen ve Lidia gibidir. Ayıı ı konumdalar. O d a Lidia gibi korkutucu bir büyücü.

La Gorda ocağın yanına döndü. Küçük kız kardeşler si nirli görünüyorlardı.

Lidia, la Gorda'ya, "Bu, o erk bitkilerini tanıyan kad ı ı ı olsa gerek," dedi.

La Garda da öyle olduğunu söyledi. Onlara, Nagual'ıı, kendilerine de erk bitkileri verip vermediğini sordum.

"Hayır, biz üçümüz almadık," diye yanıtladı Lidia.

Erk bitkileri yalnızca sen ve la Garda gibi bütünlüğün ı ı yitirmiş insanlara verilir."

"Nagual sana da erk bitkisi verdi mi, la Garda?" diyt· sordum, yüksek sesle.

La Garda iki parmağını yukarı kaldırdı. "N agu al, pi po sunu iki kez verdi ona," dedi Lidia. "İkisinde de keçileri b çırdı."

"Ne oldu, Garda?" diye sordum.

"Keçileri kaçırdım," dedi yeniden masaya doğru yürii ı

ken. "Bize erk bitkileri verildi, çünkü Nagual bedenimizi y;ı
malıyordu. Benimki çabucak tuttu, ne var, seninki zonl ı ı
Nagual senin Josefina'dan daha çılgın, Lidia gibi söz dink
mez olduğunu söyledi, bu nedenle sana daha çok bitki w ı
mesi gerekmişti."

La Garda, erk bitkilerinin yalnızca sanatlarında ustal ıı•.;ı
ulaşmış büyücülerce kullanılabileceğini açıkladı. Bu bitk i k ı
öylesine erk doluymuşlar ki, gerektiği gibi kullanılmal:ı ı ı
için, büyücünün kusursuz dikkatini eksik etmemesi gere k i ı
miş. Kişinin dikkatini b u düzeye getirmek, tüm bir ya)a ı ı ı
boyu sürermiş. La Garda, bütünlüğe ulaşmış insanların l' I L
bitkilerine gerek duymadıklarını, ne küçük kız kardeşlc ıı ı ı
ne de Genarolar'ın bunları hiç yutmadıklarını, ne var, rii\ . ı
görücüler olarak sanatlarında mükemmelleştiklerinde so ı ı
ve kesin bir yükselme için kullanacaklarını söyledi; bu öyJc.,,

ne oylumlu bir yükselmeymi§ ki, bunu bizim anlamamız olanaksızmış.

"Peki, sen ve ben de alacak mıyız?" diye sordum la Gorda"ya.

"Hepimiz," diye yanıtladı. "Nagual, senin bu noktayı bizlerden daha iyi anlayacağını söyledi.

Bir süre bu konu üstünde dü§ündüm. Psikotropik bitkilerin bedenimde gerçekten ürkünç bir etkisi olmu§tu. Sanki içimde yer alan geni§ bir hazneye ulaşmı§ ve bundan eksiksiz

bir dünya olu§turmu§lardı. Bu bitkileri almanın kar§ılığı, bedensel sağlığımın bozulması ve etkilerini denetlemenin olanaksızlığıyla ödenmi§ti. Beni hoyrat ve karma§a dolu bir dünyaya sokmu§lardı. Bu dünyadan yararlanmak için gereken, don Juan'ın deyi§iyle denetim ve erkten yoksundum.

Bununla birlikte eğer denetim elimde olsaydı, zihin açısından sersemletici sonuçlar da ortaya çıkabilirdi.

"Onlardan kullandım ben," dedi Joscfina, birdenbire.

"Deliliğim sırasında Nagual, ya iyile§eyim ya da öleyim diye

piposunu verdi. Ve iyile§tim de ! "

"Nagual, Josefina'ya dumancığını gerçekten verdi," dedi

la Garda ocağın oradan ve masaya geldi. "Kendisini, oldu

ğundan da çılgın gösterdiğini biliyordu. Her zaman kafadan

biraz çatlaktı, bunun yanı sıra cüretkardı ve dü§künlük göstermede kimse onunla boy ölçü§emezdi. Kimsenin kendisini rahatsız edemeyeceği ve aklına eseni yapabileceği yerlerde

ya§amak isterdi hep. Nagual da dumanından verdi ona ve

onu istediği gibi ya§ayabileceği bir dünyaya gönderdi. On

dört gün ya§adı orada; sıkıntıdan patlayıp geri döndüğünde

iyile§mi§ti. Dü§künlük göstermeyi kesti. Bu da onun ilacıydı."

La Garda ocağın ba§ına döndü. Kız kardeşler gülü§üp

birbirlerinin sırtlarına vurdular.

Derken, Lidia'nın, dona Soledad'm evinde bana bir çıkın göstermekle kalmayarak üstelik bu çıkının, don Juan'ın

piposunu sardığı kuma§ olduğu izlenimini yaratmaya çalı§tı

ğını anımsadım.

Lidia'ya, bu paketi bana ancak la Gorda'nın önünde verebileceklerini söylediğini anı§tırdım.

Küçük kız karde§ler birbirlerine bakıp sonra da la Gorda'ya döndüler. O da ba§ını kımıldattı. Josefina kalkıp ön odaya gitti. Bir süre sonra Lidia'ın bana göstermi§ olduğu çıkınla geri döndü.

Mideme, sabırsızlık ve sürpriz nedeniyle bir sancı saplandı. Josefina çıkını özenle masaya, önüme doğru yerle§tirdi. Herkes çevreye toplandı. O da Lidia gibi törensel bir bi

çimde çıkını açmaya ba§ladı. Paket tümüyle açıldığında içindekileri masanın üstüne döktü. Ayba§ı bezleriydi bunlar.

Bir an için bocaladım. Ne var, la Gorda'nın diğerlerinden de güçlü patlayan kahkahası öylesine sevimliydi ki dayanamayıp ben de onlara katıldım.

"Bu, Josefina'nın ki§isel çıkını," dedi la Garda. "Senin

hırsının üstüne oynayıp, çıkını Nagual'dan sana kalını§ bir

armağan gibi göstererek seni burada tutmak onun parlak bi r

fikriydi."

"Ama iyi bir fikirdi, kabul et," dedi Lidia. Çıkını açtığı sırada gözlerimde beliren hırslı bakı§ı ve açmaktan vazgeçtiği anda gösterdiğim dü§ kırıklığını imlerle öykündü.

Josefina'ya fikrinin gerçekten parlak olduğunu, sezm i�

olduğu gibi i§e yaradığını ve o paketi gerçekten çok istediğimi söyledim.

"Çok istiyorsan alabilirsin," dedi ve herkesi güldürdü.

La Garda, Nagual'ın, Josefina'nın gerçek bir çılgın ol madığını bu nedenle de onu iyile§tirmenin gerçekten zor ol duğunu ba§ından beri bildiğini söyledi. Gerçek hastalar gc

nelde daha uysal olurmu§. Josefina her §eyin çokça ayırdın

dayını§ ve ele avuca gelmiyormu§. Bu nedenle Nagual'ın onu

birçok kez tüttürmesi gerekmi§.

Don Juan bir keresinde aynı deyimi, yani beni tüttürdü

ğünü bana da söylemişti. Ben de benim görüntümü oluşturmak amacıyla psikotropoik mantarları kullandığımdan söz ettiğine inanmıştım hep.

"Seni nasıl tüttürdü?" diye sordum Josefina'ya.

Omuzlarını silkti ve yanıt vermedi.

"Seni nasıl tüttürdüyse öyle," dedi Lidia, "Işıltını senden

çekip aldı ve kendi hazırladığı bir ateşin dumanıyla kuruttu."

Don Juan'ın böyle bir şeyi bana açıklamamış olduğuna

emindim. Lidia'ya bu konuda neler bildiğini sordum. La

Gorda'ya döndü.

"Duman, büyücüler için çok önemli," dedi la Garda.

"Duman, sis gibidir. Sis çok daha iyidir elbette, ama denetimi zordur. Duman denli kullanışlı değildir. Böylelikle, Josefina ve senin gibi kaprisli ve zor olan, sürekli sallanan insanları görmek isteyen bir büyücü bir ateş yakar ve bırakır dumanı gitsin o kişiyi sarsın diye. Sakladıkları her ne ise dumanla birlikte, ortaya çıkar."

La Garda, Nagual'm, dumanı salt insanları görmek için

değil, iyileştirmek için kulJandığını da söyledi, Josefina'ya

duman banyoları uygulamıştı; onu ateşin başında, rüzgarın

estiği yönde tutmuş ya da oturtmuştu. Duman genzine kaçmış, onu ağlatmıştı, ne var, rahatsızlığı geçici olmuştu ve kalıcı zarar bırakmamıştı. Öte yandan, ışıltısı yavaş yavaş temizlenmişti.

"Nagual hepimize duman banyosu yaptırdı," dedi la

Gorda. "Hele sana, Josefina'dan da fazla. Senin dayanılmaz

olduğunu ve Josefina gibi, olmayanı var göstermeye bile yeltenmediğini söyledi."

Her şey birdenbire açıklığa kavuşmuştu. La Garda haklıydı; don Juan ateşin önüne yüzlerce kez oturtmuştu beni.

Duman gözlerimi ve boğazımı öylesine yakmış ve kaşındırmıştı ki onu ne zaman kuru yaprak ve dal toplarken görsem korkuya kapılırdım . Gözlerim kapalıyken solumamı denetle-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

meyi ve dumanı hissetmeyi öğrenmem gerektiğini söylerdi;

bu yolla, tıksırmadan soluk alabilirmişim.

La Garda, dumanın Josefina'nın hava gibi hafif ve akışkan olmasına ve bunun yanı sıra, hiç kuşkusuz benim de delilikten kurtulmama yardımcı olduğunu söyledi .

"Nagual, dumanın sendeki her şeyi çekip çıkardığını söyledi," diye sürdürdü la Garda. "Seni duru ve dolaysız kılmış."

Ona, kişinin sakladıklarının duman yoluyla nasıl dışarı

çıkarılacağını bilip bilmediğini sordum. Bunu kolaylıkla yapabileceğini çünkü biçimini yitirmiş olduğunu söyledi. Ne var, kız kardeşler ve Genarolar, Nagual ve Genaro'yu birçok

kez izlemiş olmalarına karşın henüz yapamazlarmış.

Don Juan'ın, beni bir balık gibi yüzlerce kez tütsülemiş

olmasına karşın bu konudan neden hiç söz etmediğimi merak etmiştim.

"Etti," dedi la Garda o alışılmadık inandırıcılığıyla. "Nagual sana bile öğretti. Bize, bir keresinde dağlarda koskoca bir yeri tüttürdükten sonra, manzaranın arkasındakileri gördüğünü söyledi. Öyle ki, kendisi bile büyülenmiş."

O güçlü görsel bozukluğu, çok koyu bir sisle elektrik fırtınasının birlikte neden olduklarını düşündüğüm o sıradan sanrıyı anımsadım. Onlara bu serüveni anlattım ve don Juan'ın hiçbir zaman bana doğrudan sisi ya da dumanı öğretmediğini ekledim. Tüm yaptığı, ateş yakmak ya da beni sisin içine sokmaktı.

La Garda hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve ocağ;ı

doğru yürüdü. Lidia kafasını sallayıp dilini çıklattı.

"Çok aptalsın," dedi. "Nagual her şeyi öğretti sana. Bize

biraz önce anlattıklarını nasıl gördün sanıyorsun ki?"

Öğretme anlayışlarımız arasında bir uçurum vardı. Bildiğim bir şeyi onlara öğretecek olsaydım, örneğin araba kullanmayı öğretmek isteseydim, adım adım ilerleyerek sürecin tüm aşamalarının anlaşıldığından emin olmak isteyeceğimi

anlattım onlara.

La Gorda masaya döndü.

"Senin söylediğin, büyücü tonalla ilgili bir şey öğrettiğinde geçerlidir," dedi. "Büyücü, nagualla ilgileniyorsa savaşçıya bilgiyi vermelidir, bu da ona gizemleri göstermek anlamına

gelir. Tüm yapacağı da budur. Gizemleri alan savaşçı kendisine gösterileni uygular ve bilgiyi erk olarak talep eder.

"Nagual sana tümümüze gösterdiği gizemden daha fazlasını gösterdi. Ne var, tembelsin sen, tıpkı Pablito gibi ve kafanın karışmasını yeğliyorsun. Tona] ve nagual iki ayrı

dünya. Birinde konuşursun ikincisinde ise eylemlerde bulunursun."

O konuşurken, sözleri tümüyle anlam kazandı. Neden

söz ettiğini biliyordum. Ocağın başına gitti, bir çanağın içinde bir şeyler karıştırdı ve geri döndü.

"Neden bu kerte salaksın sen?" diye sordu Lidia açıkça.

"Boş o," diye yanıtladı Rosa.

Beni ayağa kaldırıp, gözlerini şaşılaştırmak için zorlanarak bedenimi taradılar. Hepsi de göbek deliğime dokundu.

"Peki, neden hiila boşsun?" diye sordu Lidia.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye ekledi Rosa.

"Çılgındı," dedi onlara Josefina. "Hala da çılgın olmalı."

La Gorda yardımıma koşup onlar neden biçimlerini yitirmedilerse benim de o nedenle boş olduğumu söyledi. Tümümüz de gizliden gizliye, nagual dünyasına girmek istemiyorduk. Korkuyorduk ve önyargılarımız vardı. Kısacası, hiçbirimiz Pablito'dan daha iyi değildik.

Tek bir söz bile edemediler. Üçü de oldukça rahatsız olmuşa benziyordu.

"Zavallı küçük Nagual," dedi Lidia bana, sesinde gerçek

bir ilgi titremiyle. "Sen de en az bizim kadar korkmuşsun.

Ben, sert insanı oynuyorum; Josefina, çılgını; Rosa, huysuzu

ve sen de aptalı."

Gülüştüler ve geldiğimden bu yana ilk kez dostluk belirtileri. gösterdiler. Sarıldılar, ellerini omzuma koydular.

La Garda tam karşıma oturdu, küçük kız kardeşler de

onu çevrelediler. Benim yüzüm hepsine dönüktü.

"Geçen gece olanlardan söz edebiliriz artık," dedi l a

Garda. "Nagual, dostların son saldırılarının ardından hfılfı

yaşıyorsak bir daha asla eskisi gibi olmayacağımızı söyledi .

Dostlar bu gece bir şeyler yaptı. Bizi uzağa savurdular. "

Yavaşça yazı tahtama dokundu.

"Çok özel bir geceydi bu gece senin için," diye sürdürdü .

"Bu gece dostlar da dahil hepimiz sana yardım etmek içi ı ı

birlikte çalıştık. Nagual bunu beğenirdi. B u gece tümüyk

gördün."

"Öyle mi," diye sordum.

"İşte yine başladın," dedi Lidia ve herkes güldü.

"Gönnem hakkında konuşsana, Garda," diye direttim

"Salak olduğumu biliyorsun. Aramızda anlaşılmadık hiçbi ı

şey kalmasın."

"Pekilla," dedi. "Ne söylemek istediğini anlıyorum. B ı ı

gece küçük kız kardeşleri gördün. "

Onlara, don Juan ve don Gcnaro tarafından gerçekle�ı i

rilen inanılmaz olaylara d a tanık olduğumu söyledim. Onl a rı

da, kız kardeşleri gördüğüm denli açık seçik görmüştüm, yi

ne de don Juan ve don Genaro her seferinde görmediği111

hükmüne varmışlardı. Küçük kız kardeşlerin eylemlerini ı ı ,

eskileriyle n e gibi farklar gösterdiğini belirlemekten yoksu ı ı

dum.

"Yani, dünyanın bağlarına nasıl tutunduklarını görmedı 11

mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, görmedim."

"Dünyalar arasındaki yarıktan geçtiklerini de mi görnw

din?"

Ne gördüysem anlattım onlara. Sessizlik içinde dinlediler. Anlatımın sonunda, la Gorda ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Ne acı ! " diye ünledi.

Ayağa kalktı, m asanın çevresini dolanıp bana sarıldı.

Gözleri parlak ve dingindi. İçinde bana karşı kötülük taşımadığını biliyordum.

"Senin tıkanıklığın bizim yazgımız," dedi. "Ama yine de

bizim Nagual'ımızsın sen. Kötü fikirlerle yoluna engel koymayacağım. En azından, bundan emin olabilirsin."

İçten olduğunu biliyordum. Yalnızca don Juan'da gördüğüm bir düzeyden konuşuyordu. Halini, insan biçimini yitirmenin bir ürünü olarak defalarca açıklamıştı; biçimi olmayan bir savaşçıydı aslında. Ondan gelen derin bir sevecenlik dalgası her yanımı kaplamıştı. Ağlamak üzereydim. Onun

inanılmaz bir savaşçı olduğunu düşündüğüm sırada bana tuhaf bir şey oldu. Bunu doğruya en yakın biçimde açıklamak için sanki kulak zarlarını patladı demek yanlış olmaz. Ne

var, bu patlamayı tüm bedenimde, özellikle de göbeğimin

hemen altında kulaklarıma oranla daha da belirgin biçimde

hissettim. Bu patlamanın ardından her şey duruluk kazandı;

sesler, görüntüler, kokular. Derken, yabansı biçimde işitme

yetimi bozmayan bir vınlama hissettim. Ne kerte yüksek

olursa olsun, öteki seslerin duyulmasını engellemiyordu.

Sanki bu vınlamayı kulaklarımla değil de bedenimin bir başka yanıyla duyuyordum. Sıcak bir elektrik tüm bedenimde dolaştı. Derken, hiç görmediğim bir şeyi anımsadım. Sanki

dünya dışı bir bellek beni eline geçirmişti.

Lidia'nın duvar üzerinde yürürken yatay duran, iki kırmızımsı ipe tutunduğunu anımsadım. Aslında yürümüyordu; ayakl arıyla tuttuğu kalın bir çizgi yumağı üzerinde kayıyordu. Kırmızımsı iplere tutunma çabasıyla ağzından nefes alarak ter döktüğünü gördüğümü anımsadım. Gösterisinin sonuna doğru dengemi yitirmemin nedeniyse, onu yüksek bir

hızla odayı fır dönen bir ışık olarak gömıemden dolayı kend imi zayıf hissetmemdi; bu devinim beni göbeğimden çeki p düşürmüştü.

Rosa ve Josefina'nın eylemlerini de anımsadım . Ros;ı

karanlık tavandan aşağı üzüm salkımı gibi dökülen dikey k ı rmızımsı iplere sol eliyle tutunarak sanki dal budak salmı§I ı .

Sağ eliyle de dengesini sağlamak amacıyla yine bu dikey i p

le re tutunmuş ve hatta ayak bileklerini bile bunlara dolam ı:-;

tı. Gösterisinin sonuna doğru pırıl pırıl parlıyordu. Bedeniıı

hatları belirginliğini yitirmişti.

Josefina ise kendini, odanın tabanından geldiğini sandı

ğım iplerin gerisinde saklıyordu. Kaldırdığı koluyla yapl ıgı

§ey ise, bedenini gizleyecek kerte kırmızımsı ipi bir arad.ı

tutmaktan başka bir şey değildi. İçi havayla dolan giysi k ı ı

ise bir başka numaraydı; ışıltısını bir biçimde azaltmı§tı h ı ı ı ı

lar. Giysiler yalnızca, bakan gözler için oylumluydu. Lidi;ı

gösterisinin sonunda tıpkı Rosa ve Josefina gibi bir ışık yıı

mağına dönüşmüştü. Zihnimin içinde, anıdan anıya geçelıilı

yordum.

Küçük kız kardeşler, yeni anımsadıklarımı anlattığı ırn l:ı

şaşkınlık içinde bakakaldılar. Bana olanları izleyebilen y;ıl

nızca la Gorda'ydı sanki. Gerçek bir neşeyle güldü ve Nagıı

al'ın benim için gördüklerini anımsamayacak denli temlll'I olduğumu söylemekte çok haklı olduğunu belirtti; neye lı;ı karsam onu kafama takıyordum.

Anımsadıklarımı bilinçdışı bir biçimde seçmem olası ıı ı ı . diye sordum kendime. Ya da la Gorda mıydı tüm bun L ı ı ı oluşturan? Anımsadıklarım arasından derleme yaptıgı ı ı ı doğruysa, don Juan ve don Genaro'nun eylemlerini izlerkrn daha fazlasını algılamış, ama bunların yalnızca belirli bir lıı ı lümünü anımsıyor olabilirdim.

"Bir süre önce anımsadıklarımı şimdi hatırlamak," l k dim l a Gorda'ya, "inanması çok zor bir şey."

"Nagual, herkes görebilir, ne var, bunu anımsamamayı

yeğler demişti," dedi. "Ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum. Hepimiz görebiliriz, kimimiz diğerlerinden de fazla."

La Gorda'ya, içimde bir şeyin, aşkın bir yöntem buldu

ğumu bildiğini söyledim. Yitirdiğim bir şeyi bunun sayesinde

yeniden ele geçirmiştim. Ne var, bunun ne olduğunu saptamak oldukça zordu.

Biraz önce, yeterli derecede "rüya görme" uygulaması

yaparak dikkatimi geliştirdiğimi "gördüğünü" söyledi. Ne

var, hiçbir şey bilmediğimi sanmayı yeğliyormuşum.

"Sana dikkatten söz etmeye çabalıyordum," diye sürdürdü, "ama bunu sen de bizim kadar biliyorsun." Benim bilgimin aslında onlarınkinden farklı olduğuna inanmasını istedim; onlarınki kesinlikle daha görkemliydi. Uygulamalarıyla ilgili olarak söyledikleri her bir şey benim için fazladan bir

ödül olacaktı.

"Nagual bize, dikkatimiz sayesinde, dünyanın görüntülerini nasıl sabitliyorsak rüyalardaki görüntüleri de sabitleyebileceğimizi sana göstermemizi söyledi," dedi la Garda. Rüya görücünün sanatı, aslında dikkat sanatıdır."

Düşünceler peşi sıra aktı. Ayağa kalkıp mutfakta dolanma gereğini duydum . Yeniden oturdum. Uzun bir süre sessiz kaldık. Rüya görücülerin sanatı dikkat sanatıdır, demekle neyi söylemek istediğini biliyordum aslında. Don Juan'ın,

elinden gelen her şeyi bana anlattığını ve gösterdiğini de biliyordum. Ne var, o henüz yanımdayken bilgeliğinin, bedenimin içindeki öncüllerini hissedememiştim. Aklımın beni zincire vuran bir iblis olduğunu,

öğretilerinin sonuçlarına ulaşmak istiyorsam onu yok etmem gerektiğini söylemişti. Akıl derken neyi kastettiğinin tam bir tanımını hiçbir zaman yaptırmamıştım ona. Düzgün mantıklı bir biçimde anlama, kar

şılaştırma ya da düşünme yetisinden söz ettiğini sanmıştım

hep. La Gorda'nın söylediklerinden, don Juan için, aklın

dikkat demek olduğunu anlamıştım.

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

Don Juan, varlığımızın özünün algılama, büyüsünün ise

bilinçlilik olduğunu söylerdi. Ona göre, algılama ve bilinçlilik, işlevsel, birbirinden ayrılmaz bir bütündü, çift alanlı bir bütün. Birincisi "tonal dikkatiydi"; bir başka deyişle, sıradan

insanın günlük olayları algılama,bilinçliliğini kullanma yetisiydi. Don Juan bu dikkat biçimine "birinci erk çemberi" adını da vermiş ve bunu bizim günlük yaşamımızın algılarına düzen veren, olduğu gibi kabul ettiğimiz bir yeti olarak tanımlamıştı.

İkinci alan ise "nagual dikkatiydi;" bu, büyücülerin, bilinçliliklerini sıra dışı dünya üzerine yöneltmeleri anlamına geliyordu. Bu dikkat alanına ise "ikinci erk çemberi" adını

vermiş ve bunu hepimizde bulunan, ama yalnızca b üyücülerce kullanılan ve sıra dışı dünyaya düzen getirmemizi sağlayan muhteşem bir yeti olduğunu söylemişti.

La Gorda'nın ve küçük kız kardeşlerin, rüya görücülerin

sanatının, r üyalarındaki görüntüleri dikkatleri sayesinde

zapt etmek olduğunu göstermeleri, don Juan'ın düşünceleri nin gerçekçi yanını görmemi sağlamıştı. Onlar, don Juan'ın öğretilerinin kuramsal yanının çok ötesine geçmiş uygulama -

cılardı. Bana bu sanatın gösterisini sunmak için "ikinci erk

çemberini" ya da "nagual dikkatlerini" kullanmaları gerekmişti. Buna tanık olabilmek için benim de aynı şeyi yapmam gerekmişti. Aslında, dikkatimi her iki alana da yöneltmiş olduğum çok açıktı. Belki de hepimiz sürekli olarak bu biçimde algılıyor, ama birini tutuyor ve diğerini göz ardı ediyor -

duk ya da benim de yaptığım gibi, bir başka yere depoluyorduk. Gerginlik ya da gönül rızası gibi kimi durumlarda, sansürlü bellek yüzeye çıkıyor ve böylece aynı olayın iki değişik anısına sahip oluyorduk.

Don Juan'ın bende yok etmeye ya da daha çok bastırmaya çalıştığı şey, mantıksal düşünme bağlamındaki aklım değil, "tonal dikkatim" ya da sağduyu dünyasındaki farkındalığımdı. Bunu gerçekleştirme isteğinin amacı, la Gorda'nın günlük yaşam vardır çünkü bunun görüntülerini zapt etmeyi

biliyoruz demesiyle ortaya çıkmı§tı; sonuç olarak, ki§i bu görüntüleri zapt etmek için gereken dikkati yitirince de dünya durmuyordu.

"Nagual bize en önemli §eyin uygulama olduğunu söyledi," dedi la Garda birdenbire. "Dikkatini, rüyalarındaki görüntülere verebildiğin an dikkatin doğru yere çengel atını§

demektir. Sonunda sen de her türlü rüyanın her türlü görüntüsüne çengel atan Genaro gibi olabilirsin."

"Her birimizin de be§ rüyası daha var," dedi Lidia. "Sana

ilkini gösterdik çünkü bunu bize Nagual göstermi§ti."

"Sizler hepiniz istediğiniz an rüya görmeye girebiliyor

musunuz? " diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı la Garda. "Bu, çok fazla erk gerektirir. Hiçbirimizin bu kerte erki yoktur. Kızlar odayı yerden fırdöndüler, çünkü yeryüzü onlara güç veriyordu. Belki onları dünyanın ı§ığından güç olarak ı§ıltılı varlıklar biçiminde gördüğünü de an ımsıyorsundur. Nagual, güç kazanmanın en iyi yolunun güne§ ı§ığının gözümüze girmesini sağlamak

olduğunu söyledi, özellikle de sol gözümüze."

Buna ili§kin hiçbir §ey bilmediğimi söyledim, o da don

Juan'ın onlara öğrettiği bir yöntemi betimlemeye koyuldu.

Daha konu§masını bitirmeden, don Juan'ın aynı yöntemi bana da öğrettiğini anımsadım. Yarı kapalı gözlerle, ba§ı sağdan sola devindirerek güne§ ı§ığını yakalamak gerekiyordu.

Ki§inin bunu salt günq ı§ığıyla değil, gözde parlayan her

türlü I§ıkla da gerçekle§tirebileceğini söylemi§ti.

La Garda, don Juan'ın, böyle dolanıp dururken, kalça

kemiklerini korumak amacıyla, §allarım bellerinin altından

bağlamalarını önerdiğini söyledi.

Don Juan'ın bana bundan hiçbir zaman söz etmediğini

söyledim. La Garda yalnızca kadınların böyle dolanabileceklerini, çünkü rahimleri olduğunu ve gücün doğrudan rahime geçtiğini söyledi; yerde yuvarlanarak bu gücü bedenlerinin

öteki bölümlerine aktarabiliyorlardı. Bir erkeğin güç depola-

rnası için sırtüstü yatıp dizlerini, ayak tabanları birbirine de

ğinceye kadar bükmesi gerektiğini söyledi. Kolları düzgünce

uzatmak, bileklerden itibaren dikey biçimde kaldırmak ve

parmakları da pençe konumuna getirmek gerekiyordu.

"Yıllarca rüyasını gördük bu rüyaların," dedi Lidia. "En

iyi rüyalarımızdır bunlar, çünkü dikkatimiz tamdır. Diğer rüyalarımızda ise dikkatimiz titrektir."

La Gorda, rüya görüntülerini bir Toltec sanatı olduğunu

söyledi. Yıllarca süren uygulamanın ardından artık hepsinin

de herhangi bir rüyanın içinde "oynayabilmeyi" başardıklarını söyledi. Lidia her şeyin üstünde yürüyebiliyordu, Rosa her şeye asılı kalabiliyordu, Josefina kendini herhangi bir şeyin

arkasına gizleyebiliyor, kendisi ise uçabiliyordu. Ne var, onlar bu sanatın çömeziydiler henüz. Yalnızca tek bir eylem için tam dikkate ulaşabilmişlerdi. Genaro'nun "rüya görme"

ustası olduğunu, istediğinde masaları havalarda döndürebildiğini, günlük yaşamdaki dikkatimiz denli dikkate sahip olduğunu, bununla bir dolu şey yapabildiğini ve iki dikkat alanının ela onun için eşdeğerde olduğunu ekledi.

"Dunu bizim kadar sen de biliyorsun," dedi la Gorda.

"Söyleyebileceğim tek şey, aynı rüyaya gide gide, insan dünyanın çizgilerini hissetmeye başlıyor. Bunlar da senin gördü

ğün şeyleri yapmamıza yardımcı oluyor."

Don J uan, "birinci erk çemberimizin" yaşamımızın çok

erken dönemlerinde ayarlandığını ve yaşamımızın tümüyk

bundan ibaret olduğu sanısıyla yaşadığımızı söylemişt i .

"İkinci erk çemberinin" y a d a "nagual dikkatinin" insanlığıı ezici çoğunluğunda gizli kaldığını, yalnızca ölüm anında açı -

ğa çıktığını söylemişti. Yine de buna ulaşmak için bir yol bulunduğunu, bunun tüm insanlık için açık olduğunu, ne ki ya lnızca büyücülerin buradan yürüdüğünü ve bu yola "rüya gör ıne" yöntemiyle girileceğini belirtmişti .

Don Juan, nagual dikkatine varmanın bir yöntemi olm a

dığını söylerdi. Bana yalnızca kimi önemli noktaları göster

mişti. Rüyalarımda ellerimi bulmak ilk aşamaydı; dikkat

alıştırması daha sonra nesneleri bulmaya, evler, sokaklar gibi belirli biçimleri aramaya dek uzayıp gidiyordu. Buradan, belirli yerlerin, günün belirli anlarındaki "rüyasını görme"

aşamasına geliyordu sıra. Son aşama ise "nagual dikkatini", .

bütünsel özün üzerinde yoğunlaşacak biçimde yöneltmekti.

Don Juan buna, birçoğumuzun şu ya da bu zamanda kendisini yatakta uyurken gördüğü rüyada ulaştığını söylemişti.

Bir büyücünün böyle bir rüya gördüğünde, dikkatinin zaten

yeterince gelişmiş olduğunu ve hepimizin de yapabileceği gibi kendisini uyandırmak yerine, sırtını dönüp günlük yaşamdaymışçasına işine baktığını eklemişti. Bu andan başlayarak, erken dönemde birleştirilmiş kişilikte bir kopma, bir ayrılma

oluyordu. Don Juan'ın öğretisine göre "nagual dikkatini"

ayarlamanın ve bunu yüksek derecede geliştirmenin sonucunda öteki öz ortaya çıkıyordu; bu, "rüya görme" sırasında oluşturulan özdeş bir varlıktı.

Don Juan, bu çifte ulaşmanın belirgin aşamaları olmadı

ğını söylemişti bana, tıpkı günlük bilinçliliğimize ulaşmanın

bir yolu olmadığı gibi. Buna yalnızca uygulama yoluyla varabiliyorduk. "Nagual dikkatimize" yönelme eylemimiz sırasında gerekli aşamaları görebileceğimizi söylemekle yetinmişti.

ı Beni, korkularımın bunu bozuk bir üretime dönüştürmesine

izin vermeden "rüya görme" uygulaması yapmaya yöneltmişti .

Bunu la Garda ve kızlarla da yapmıştı, ne var, onlardaki

bir şey başka bir dikkat düzeyi fikrine daha açık kılmıştı onları.

"Genaro çoğunlukla rüya görme bedeninde durdu," dedi

la Garda. "Bunu daha çok severdi. İşte bu nedenle en tekinsiz işleri yapar ve seni ölesiye korkuturdu. Genaro, sen ve ben şu kapıdan nasıl girip çıkıyorsak iki dünya arasındaki yarıktan öylece girip çıkabilirdi."

Don Juan dünyalar arası yarıktan da uzun uzadıya söz

etmişti bana. Ben ise, bunu, sıradan insanın dünyayı algılaması ile büyücünün algıladığı dünya arasındaki ince ayrımı betimlemek amacıyla mecazi anlamda kullandığına inannırdım hep.

La Gorda ve kızlar iki dünya arasındaki yarığın mecazdan öte bir şey olduğunu gösterdiler. Bu daha çok dikkat düzeyini değiştirebilme yetisiydi. Bir yanım la Gorda'yı pekfüfı anlarken, diğer yanım ise hiç olmadığı kerte korkmu§tU.

"Nagual ve Genaro'nun nereye gittiğini sormuştun," dedi la Gorda. "Patavatsız Soledad sana onların öteki dünyaya gittiğini söyledi; Lidia bu bölgeden ayrıldıklarını söyledi; aptal Genarolar ise seni ürküttü. Gerçek şu ki, Nagual ve Genaro o yarıktan geçip gittiler."

Anlayamadığım kimi nedenlerden ötürü anlattıklarıyla

tam bir karmaşanın içine düşmeme neden oldu. Bütün bu

zaman içinde, gitmeleri için iyi bir neden olduğunu hissetmiştim. Sıradan bir biçimde gitmediklerini biliyordum, ne var, bu duyguyu daima bir mecaz çerçevesi içinde görmeyi

yeğlemiştim. Bundan, yakın dostlara söz etmiş olsam bile,

kendim inanmamıştım. Derinlerde bir yerlerde daima mantıklı bir insandım ben. Ama şimdi, la Gorda ve küçük kız kardeşler karanlık mecazlarımı gerçek olasılıklara dönüştürmüşlerdi. La Gorda, "rüya görmesinden" aldığı güçle bizi neredeyse bir kilometre uzağa taşımıştı.

La Gorda ayağa kalktı, her şeyi anlamış olduğumu, artık

yemek zamanının geldiğini söyledi. Bize kendisinin pişirdiği

yemekleri sundu. Yemek yiyecek halde değildim. Yemeğin

sonunda kalktı ve yanıma geldi.

"Sanırım gitme vaktin geldi," dedi bana.

Bu, kızlar içinde bir uyarı olsa gerekti. Onlar da kalktılar.

"Şu andan itibaren kalmayı yeğlersen, bir daha ayrılman mümkün olmayacaktır," diye sürdürdü. "Nagual sana bir öz-

gürlük tanımıştı, ne var, sen ondan ayrılmamayı seçtin. Eğer

dostların son saldırısından kurtulmayı başarırsak hepimizi

beslememi, kendinizi iyi hissetmenizi sağlamamı, birbirimize

veda etmemizi söylememi istedi. Benim ve kızların gidecek

bir yerimiz yok. Ama sen farklısın."

Kızlar çevremi alıp teker teker veda ettiler.

Olan bitende kaderin devasa bir cilvesi vardı. Ayrılmakta özgürdüm, ama gidecek yerim yoktu. Benim için bir seçim de yoktu ayrıca. Yıllar önce don Juan bana bir fırsat tanımış

ve ayrılabileceğimi söylemişti. Ben ise kalmıştım, çünkü daha o zaman bile gidecek yerim yoktu.

"Yalnızca bi kez seçeriz," demişti bunun ardından. "Bi

savaşçı ya da sıradan bi insan olmayı seçeriz. İkinci bi fırsat

yoktur. Bunun imkanı da yoktur. "

6

*

İKİNCİ DİKKAT

bana kahvaltıdan hemen sonra.

" Bugün daha sonra gitmen gerekiyor," dedi la Gorda

bana kahvaltıdan hemen sonra.

"Sen de bizimle gitmeye karar verdiğine göre, yeni görevimizi gerçekleştirmemizde bize yardımcı olmayı göze alıyorsun sayılır. Nagual beni anca sen gelene dek başkan seçmişti. Senin de bildiğin gibi, sana birtakım şeyleri anlatmamı buyurmuştu. Bunlardan çoğunu anlatmış bulunuyorum.

Ama sen tercihini yapana dek değinememiş olduğum daha

birkaç şey var. Bugün onları da halledelim. Onu da bitirdikten sonra bize hazırlanmamız için biraz zaman tanımalısın.

Bu dağları ebediyen terk etmeden önce her bir şeyi hazırlamak için birkaç güne ihtiyacımız olacak. Burada epey uzun bir süre kaldık. Ayrılması pek güç geliyor. Ama her şey aniden bir sonuca vardı. Nagual bizi, tüm o dalaşlarına rağmen senin getireceğin topyekun değişime hazır olmamız için

uyardıysa da galiba kimse ona gerçekten inanmadıydı."

"Niçin değişmeniz gerektiğini bir türlü anlayamıyorum,"

dedim.

"Daha önce de anlattıydım ya," diye karşı çıktı la Gorda.

"Eski amacımızı yitirmiş bulunuyoruz. Şimdi yeni bir amacı-

mız var ve bu yeni amaç bir meltem kadar hafif olmamızı gerektiriyor. O meltem de bizim yeni ruh halimiz. Samyeliydi bir zamanlar o. Sen bizim doğrultumuzu deği§tirdin."

"Hep aynı yere varıyorsun, Gorda."

"Tabii, ama sen bo§ olduğundan öyle geliyor sana. Daha

açık söylemem imkansız. Sen döndüğün zaman, Genarolar

sana iz sürücüsünün sanatını gösterecek, hemen ardından da

hepimiz hurdan ayrılacağız. Nagual, §ayet bizimle birlikte olmaya karar verirsen, yapmam gereken ilk §eyin, senin Soledad ve küçük kız karde§lerle dala§larını ve onlarla senin aranda cereyan eden en ufak bir hadiseyi dahi hatırlamanı

sağlamak ve bütün bu §eylerin senin yolunda cereyan edecek

olan hadiselerin bir yarası olduğunu sana söylemem olduğunu anlattıydı. Dikkatli ve kusursuz olduğun takdirde, o dala§ların erkin armağanları olduğunu anlayacaksın."

"Dofıa Soledad §İmdi ne yapacak?"

"Burdan gidecek. Küçük kız karde§ler zaten onun zeminini sökmü§ bulunuyorlar. O zemin onun dikkatinin naguala ula§masını sağlıyordu. Ordaki çizgiler bunu yapabilecek erke

sahipti . Her biri onun dikkatinin bir parçasını toplamaya yarıyordu. Natamam olmaları kimi avcıların o dikkate ulaşmaları için bir engel te§kil etmez. Soledad dönü§ümünü gerçekle§tİrebildi zira kendisi o dikkate hepimizden önce erİ§tiydi.

Artık öbür dünyaya gitmek i çin gözlerini dikerek o zemine

bakması gerekmiyor, §İmdi de o zemine gereksinmesi kal madığı için, onu çıkardığı toprağa iade ediyor onu."

"Gerçekten gitmeye kararlısın, Garda, değil mi?"

"Hepimiz birden. Kendimizi toparlayıp hazırlıklarımızı tamamlayabilmemiz için senin hurdan birkaç günlüğün�: uzakla§manı istememin nedeni de bu zaten."

"Hepinize bir yer bulacak olan kişi ben miyim, Gorda?"

"Şayet kusursuz bir avcıysan bunu gerçekleştirird i n . Ama sen kusursuz bir avcı değilsin, bizler d e değiliz. Gene

de bu sorunu halledebilmek amacıyla elimizden geleni esirgemeyeceğiz."

Bunaltıcı bir umutsuzluk hissine kapılmıştım. Sorumluluk almak için yanıp tutuşan tiplerden değildim hiçbir zaman. Onlara kılavuzluk etme sorumluluğunu yüklenmek altından kalkamayacağım ezici bir yükmüş gibi geliyordu bana.

"Ola ki hiçbir şey yapmamız gerekmiyordur," dedim

ona.

"Evet. Haklısın," dedi ve güldü. "Kendini emniyette hissedene dek yineleyip dursana bu lafını! Nagual'ın hepsinin de kusursuzluğun sadece özgürlük için değil aynı zamanda

insan biçimini ürkütüp kaçırmanın da tek yolu olduğunu anlamalarını ısrarla sağlamaya çalıştığını anlattı.

Ben de ona, don Juan'ın, benim kusursuzluğun anlamını

öğrenmemi nasıl sağlamış olduğunu anlattım. Don Juan'la

ben bir gün çok derin bir dere yatağında ilerlerken bir kaya

duvarındaki koskoca bir kayanın yerinden kurtularak müthiş

bir şekilde yuvarlana yuvarlana, bulunduğumuz yerden on

beş yirmi metre ötemizde derenin dibine düşmüştü. O iri kayanın boyutları bu düşüşü görkemli bir olaya çevirmişti. Don Juan bunu bir fırsat bilerek unutulmaz bir ders vermişti. Kaderlerimizi belirleyen gücün bizlerin dışında olduğunu ve bunların bizim edimlerimiz ve istencimizle hiçbir ilişkisi bulunmadığını söylemişti. Kimi zaman o güç bizlerin yolumuzda ilerlerken durmamıza ve benim az önce yaptığım gibi eğilip ayakkabımızın bağcığını bağlamamıza neden olabilir. Ve bizi bu şekilde durdurarak, o güç son derece değerli bir anı

kazanmamızı sağlayabilir. Yürümeye devam etmiş olsaymı

şız, o devasa kaya bizi kuşkusuz ki ezip geçecekti. Ancak, bir

başka gün, bir başka dere yatağında, insanın kaderini tayin

eden o aynı güç bizim değerli bir anı yitirmemize neden olabilirdi. Don Juan, kendi kaderimi tayin eden güçler üzerindeki denetimimin sıfır olması açısından, o dere yatağındaki

tek özgürlüğün ayakkabımın bağlarını kusursuzcasına bağlamaya çalışmaktan ibaret olduğunu söylemişti.

La Garda bu anlattıklarımdan pek etkilenmişe benziyordu. Masanın üzerinden uzanarak bir an için yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Kusursuzluk benim için sana, doğru zamanda, Nagual'ın sana söylememi istediği şeyi söylemektir," dedi. "Lakin erk sana açıklayacağım şeyi sana mükemmel bir şekilde zamanlamalı, yoksa etkisi uçup gider."

Dramatik bir tarzda durakladı. Onunkisi zoraki bir geciktirme idiyse de üzerimdeki etkisi son derece güçlü olmuştu.

"Neymiş o?" diye sordum çaresizlikle.

Yanıt vermedi. Kolumdan tuttuğu gibi beni sokak kapısının hemen önündeki alana götürdü. Beni, sırtım duvarın hemen dibine ekilmiş bir ağacın kütüğüne benzeyen yaklaşık

yarım metre yüksekliğindeki bir direğe dayalı, sıkıştırılmış

toprak zemine oturttu. Bu direklerden beşi altmışar santim

aralıklarla yan yana dikilmiş durumdaydı . La Gorda'ya bu

direklerin amacını sormayı düşünmüştüm hep. İlk izlenimim, evin bir önceki sahibinin hayvanlarını onlara bağlamış

olacağı şeklindeydi. Benim bu tahminim pek isabetli sayılmazdı, zira sokak kapısının hemen önünde derme çatma da olsa çatılı bir sundurma vardı .

La Garda solumda, sırtını bir başka direğe dayayarak

hemen yamacıma otururken bu varsayımımı ona açtım. Güldü ve direklerin gerçekten de başka türden birtakım hayvanları bağlamak amacıyla kullanılmış olduğunu söyledi, ama onları diken eski ev sahibi değilmiş ve la Gorda onların çukurlarını kazarken iflahı kesilmişmiş.

"Ne işe yarıyorlar bunlar?" diye sordum.

"Diyelim ki biz kendimizi bağladık onlara," diye yanı t verdi . "Bu da beni Nagual'ın sana söylememi istediği öbü r şeye getiriyor. Dedi ki, sen boş olduğundan dolayı senin

İKİNCİ DİKKAT

ikinci dikkatini, senin bizden bir bakıma farklı olan nagual

dikkatini toplaması gcrekiyormu§. Biz o dikkati rüya göıme

yöntemiyle topladık sen ise bunu onun erk bitkileriyle ba§ardın. Nagual, onun erk bitkilerinin senin i kinci dikkatinin tehditkar yanını bir çırpıda toplayıvermi§, bu da i§te senin

ba§ından çıkan §ekildir. Nagual, erk bitkilerine eğilimli büyücülerin başına gelirnıi§ bu hep. Şayet ölmezlerse, erk bitkileri onların ikinci dikkatlerini bükerek ba§larından çıkan ürkünç bir §ekle çevirirlermiş.

"Şimdi de onun, senin ne yapmanı istemi§ olduğuna gelelim. O, senin şimdi yön değiştirmeni ve ikinci dikkatini bir başka yöntemle-bizimkine benzer bir yöntemle toplamaya

başlaman gerektiğini söylediydi. İkinci dikkatini dengelcmediğin takdirde bilgi yol unda kalman mümkün olmaz. Şimdiye dek; sen o dikkatini Nagual'ın erkine dayanarak sürdürm cktcydin, ama artık yalnızsın. İşte bunu anl atmamı istediydi sana."

"Ben ikinci dikkatimi nasıl dengeleyeceğim?"

"Senin de bizim yaptığımız şekilde rüya gönne çalışması

yapman lazım. İkinci dikkati, onu incitmeksizin, onu ürkütücü ve tehditkar kılmaksızın toplamanın tek yolu riiya gönnedir. Senin ikinci dikkatin dünyanın ürkünç yanı üzerine yapışmış durumda; bizimkisiyle güzellik ya111nın üzerine. Şimdi yan değiştirip bizimle gelmen lazım. Dün gece bizimle birlikte gelmeye karar verdiğinde seçtiğin şey buydu."

"O şekil benim içimden herhangi bir zamanda çıkabilir

mi?"

"Yo. Nagual sen artık onun yaşına ulaşana dek o şeklin

tekrar çıkmayacağını söylediydi. Senin nagualın gerektiğinde

birçok defa çıkmış zaten. Nagual ile Genaro o işi halletmİ§ler. Onu senin içinden, kı§kırtarak çıkardılar. Nagual bana, senin ikinci dikkatin ziyadesiyle düşkünlük ettiğinden, kimi

zaman ölüme kıl payı yaklaştığını anlattıydı . Hatta bir defasında onun ödünü patlatmı§ olduğunu söylediydi; senin na-

gualın ona saldırmış da o da onu sakinleştirmek amacıyla ezgiler söylemiş durmuş. Lakin en kötü şey senin başına Mexico City'de gelmiş; orada bir gün seni itmiş de sen de bir büroya gitmişsin ve o büroda dünyaların arasındaki yarıktan geçmişsin. O sırf senin dikkatini tona] dikkatini dağıtmayı

düşünüyormuş; çünkü sen önemsiz bir mesele üzerinde kendini kahretmekteymişsin. Ama o seni ittiğinde, senin tüm tonalm büzülüvermiş de olanca varlığın yarıktan geçivermiş.

Seni bulana dek akla karayı seçmiş. Bir an için senin, onun

ulaşamayacağı denli oradan uzaklaştığını zannettiğini söylediydi. Ama sonra seni o civarda gayesizce dolanırken görmüş

de seni geriye getirmiş. Senin sabahleyin on civarında yarıktan geçmiş olduğunu söylediydi. Demek ki, o gün sabahın onu senin yeni zamanın olmuş oluyor."

"Ne için yeni zaman?

"Her §ey için. Şayet sen bir insan olarak kalırsan o saatte

öleceksin. Ama bir büyücü olursan, bu dünyayı o saatte terk

edeceksin.

Eligio da farklı bir yoldan gitti, hiçbirimizin bilmediği

bir yoldan. Gitmeden az önce rastladıydık ona. Şahane bir

rüya görücüydü Eligio. Öyle iyiydi ki Nagual ile Genaro onu

arada bir yarıktan geçirirlermiş de o da buna dayanacak kadar erke sahip olduğundan gık bile demezmiş. Nefesi bile tutulmazmış. Nagual ile Genaro erk bitkileriyle ona son bir itiş

sağlamışlar. Bu da onu şimdi bulunduğu yere yollamış."

"Genarolar bana Eligio'nun Benigno'yla birlikte atladı

ğını söylemişlerdi. Doğru mu bu?"

"Elbet. Eligio atladığı sırada, ikinci dikkati zaten öbür

dünyadaydı. Nagual seninkinin de orda olduğunu söylediydi,

ama senin olayı denetleyememen yüzünden sen kabus görmüşe dönmüşsün. Onun erk bitkilerinin seni yangabuçlaştırdığını anlattıydı; onlar senin tona! dikkatini çekmişler de seni doğruca ikinci dikkatinin alanına koyuvermişler, ama o

İKİNCİ DİKKAT

dikkat üzerinde senin hiçbir deneyimin olmaksızın. Nagual

Eligio'ya erk bitkilerini ta sonuna dek hiç vermediydi."

"Benim ikinci dikkatim hasar görmü§ müdür acaba,

Gorda?"

"Nagual hiç öyle bir §ey demediydi. O senin tehlikeli bir

§ekilde deli olduğun kanısındaydı. Ama bunun erk bitkileriyle bir alakası yok. O her iki dikkatinin de ele avuca sığmaz olduğunu söylediydi. Şayet onları fethedebilirsen büyük bir

sava§çı olabilirmi§sin."

Bu konuda bana daha bir §eyler anlatmasını istedim.

Elini not defterimin üzerine koyarak ertesi günü yapacak

pek çok §eyimiz olduğunu ve onun için enerjimizi bo§a harcamamamız gerektiğini söyledi. O nedenle kendimizi güne§

enerjisiyle doldurmamız gerekiyormu§. İçinde bulunduğumuz ko§ulların güne§ ı§ığını sol gözümüzle almamızı icap ettirdiğini söyledi la Gorda. Sonra ba§ını iki yana doğru yava§

yava§ devindirmeye ve yarı kapalı gözlerle doğrudan güne§e

bakmaya ba§ladı.

Biraz sonra Lidia, Rosa ve Josefina bize katıldılar. Lidia

sağıma, Joscfina da onun yanına oturdu, Rosa ise la Gorda'nın yanına geçti. Hepsi de ba§larını direklere yaslamı§lardı. Ben sıranın ortasında bulunuyordum.

Gökyüzü bulutsuzdu. Güneş uzaktaki dağların hemen

üzerine inmekteydi. Ba§larını mükemmel bir e§zamanlılıkla

devindirmeye ba§ladılar. Ben de onlara katıldım ve hareketlerimi onlarla e§zamanlı bir duruma getirmİ§ olduğumu duyumsadım. Bunu bir dakika kadar sürdürdüler ve sonra durdular.

Hepsi de §apka giymi§ler ve §apkalarını gözlerine güneş

banyosu yaptırmadıkları zaman yüzlerini korumak amacıyla

kullanıyorlardı. La Garda giyeyim diye bana eski §apkamı

vermi§ti.

Orada yarım saat kadar oturduk. O süre boyunca o alı§tırmayı birçok kez yineledik. Her defasında not defterime

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

bir işaret koymayı düşünmü§tüm ve la Gorda not defterimi

umursuzca ula§amayacağım bir yana itivermi§ti.

Lidia birden, anlamsız bir §eyler mırıldanarak ayağa

kalktı. La Gorda üzerime doğru eğilerek Genarolarm yoldan bu yana doğru gelmekte olduklarını fısıldadı. Gözlerimi zorlayarak baktıysam da kimseyi göremedim. Rosa ile Josefina da kalkıp Lidia'yla birlikte eve girdiler.

Ben la Gorda'ya yaklaşmakta olan birilerini göremediğimi söyledim. O da Genarolar'm yolun bir noktasında görünür olduklarını söyledi ve hepimizin bir araya geleceğimiz anı yılgıyla beklemekte olduğunu, ancak vaziyeti idare edebileceğinden emin bulunduğunu söyledi. Özellikle Josefina ile Pabli to'dan gözlerimi ayırmamamı, zira onların kendilerine hakim olamadıklarını söyledi. Benim yapabileceğim en akıllıca şeyin, bir iki saat sonra Genaroları oradan uzaklaştırmak olduğunu belirtti.

Yola bakmayı sürdürdüm. Yaklaşmakta olan hiç kimse

göremiyordum.

"Geldiklerinden emin misin?" diye sordum.

La Garda onları kendisinin değil de Lidia'nın görmüş

olduğunu söyledi . Gözlerine güneş ışığı banyosu yaparken

aynı zamanda bakmış olduğundan dolayı, Genarolar, Lidia'ya görünmüşler imiş. La Gorda'nın ne demek istediğini anlamamıştım, onun için kendisinden bunu açıklamasını istedim.

"Bizler sabit bakarız," dedi la Garda. "Tıpkı senin gibi.

Hepimiz biriz biz. Senin de sabit bakan o tür bir bakıcı oldu

ğunu inkar etmene gerek yok. Nagual bize senin o şekilde

bakarak ula§tığın başarılardan söz ettiydi."

"Bakarak ulaştığım ba§arılar! Sen neden bahsediyorsun,

Gorda?"

La Garda ağzını büzdü ve bu sanım onu tedirgin etmiş

gibi göründü; sonra kendisini tuttu. Gülümseyerek beni hafifçe itti .

Tam o anda bedeninde ani bir ürperme geçmişti. Gözlerini benden yana uzaklara dikti ve başını kuvvetlice sallamaya başladı. O anda Genarolar'ın gelmediklerini "gördüğünü"

söyledi; onlar için henüz erkenmiş. Kendilerini göstermeden

önce bir süre bekleyeceklermiş. Bu gecikmeden ötürü sevinmiş gibi gülümsedi la Garda.

"Bizim için onların şu anda gelmesi uygun değil zaten,"

dedi. "Onlar da bizim için aynı şeyi düşünmekteler."

"Onlar şimdi nerdeler?" diye sordum.

"Yolun kenarında bir yerde oturuyor olmalılar, diye yanıtladı beni. "Benigno kuşkusuz sabit bir §ekilde eve bakmış

ve bizi burda oturuyorken görmüş olmalılar, o nedenle beklemeye karar vermişlerdir. Çok güzel. Bu da bize zaman kazandıracak. "

"Beni ürkütüyorsun, Garda. N e için kazandıracak?"

"Sen bugün ikinci dikkatini toplayacaksın, sadece dördümüz."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmem. Bizim seni anlamamız kolay değil. Nagual sana erk bitkileriyle birçok şey yapmış, ama onların bilgi oldu

ğunu söyleyemezsin. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum işte.

İkinci dikkatin üzerinde hakimiyet sağlamadıkça onunla bir.

şey yapamazsın; o zaman, şimdi olduğun gibi, hep ikisi arasında çakılı kalır durursun. Sen geleli beri senin başına gelenler o dikkatin çevrilmesini zorlamaya yönelik oldu. Ben sana azar azar bunun nasıl yapılacağını, tıpkı Nagual'ın bana

yaptığı gibi öğretmeye çalıştım. Sen başka bir yol tuttuğun

için, bizim bildiğimiz şeyleri bilmezsin, bizim de erk bitkilerini bilmediğimiz gibi. Soledad bir parça daha fazla biliyor, çünkü Nagual onu kendi memleketine götürdüydü. Nestor

da tıbbi bitkilere aşina, ama sana öğretilenler hiçbirimize

öğretilmedi. Senin bilgine henüz gereksinmemiz yok. Ama

bir gün hazır olduğumuzda, bizi erk öyküleriyle desteklemek

amacıyla ne yapılacağını bize sen göstereceksin. Nagual'ın o

günü bekleyeduran piposunun nerede saklı olduğunu bilen

tek kişiyim ben.

"Nagual buyruğu senin yolunu değiştirip bizimle birlikte

gitmen. Bu da senin bizimle rüya gömıe çalışması, Genarolarla da iz sürme çalışması yapman anlamına geliyor. Sen artık şimdi bulunduğun yerde, ikinci dikkatinin ürkünç yanında kalamazsın. Nagual'ının senin içinden bir kez daha çıkmasının yaratacağı sarsıntı seni öldürebilir. Nagual bana insanların birçok ışıltı tabakasından oluşan çelimsiz yaratıklar olduklarını anlattıydı. Onları gördüğün zaman, telciklerden

yapılmış gibi görünürler, aslında o telcikler tabakalardır; so

ğan gibi yani. Nagual'ın şiddetle dışa çıkması o tabakaları

ayırır ve hatta insanların ölümüne bile yol açabilir.

"Nagual bizim, tabakalarımızın ayrılmasından dolayı öldüğümüzü söylediydi," dedi la Gorda. "Şiddetli çıkışlar daima onları ayırır ama sonradan gene birleşir onlar. Ne var ki, kimi zaman, şiddetli çıkış öylesine güçlü olur ki, tabakalar

gevşer ve artık bir araya gelemez."

"O tabakaları hiç gördün mü sen, Gorda?"

"Elbet. Sokakta ölen bir adam gördüydüm . Nagual bana

senin de ölmekte olan bir adam bulduğunu, ama onun ölümünü görmediğini anlattıydı. Nagual benim ölen adamın tabakalarını görmemi sağladıydı. Tıpkı bir soğanın katları gibi, insanlar sağlıklıyken saydam yumurta gibidirler, lakin zedelendikleri zaman bir soğan gibi soyulmaya başlarlar.

"Nagual bana senin ikinci dikkatinin kimi zaman dışarıya fırlayacak denli güçlü olduğunu söylediydi. O ve Genaro senin tabakalarını bir arada tutuyorlardı; yoksa çoktan ölmüş olurdun. Nagual'ın iki kez dışa salmaya yetecek kadar enerjin olduğunu hesaplamıştı bu sebepten. Bununla senin

tabakalarını kendi başına daha iki kez tutabileceğini anlatmak istemişti. Oysa sen bu sınırı çoktan aştın; onun için şiddetli bir çıkışa dayanabilmeye yetecek enerjin kalmadı senin.

Nagual herkese göz kulak olma görevini vermişti bana; senin

İKİNCİ DİKKAT

durumunda, senin tabakalarını sıkı§tırmanda sana yardım

edeceğim. Nagual, ölümün tabakaları birbirinden koparıp

ayırdığını söylediydi. Nagual'ın dikkati olan ı§ıltımızın merkezinin her daim dı§a doğru itmekte olduğunu açıklamı§tı bana, tabakaları gev§eten de i§te buymuş. Bu nedenle ölüm

kolayca onların arasına girer ve onları tamamen ayırırmış.

Büyücüler kendi tabakalarını kapalı tutmak için ellerinden

geleni yaparlar. Nagual onun için bize rüya gönneyi öğrettiydi. Rüya gönne, tabakaları sıkıştırır. Büyücüler rüya gönneyi öğrendikleri zaman her iki dikkatlerini birbirine bağlarlar ve

artık merkezin dışa itmesi için bir neden kalmaz."

"Büyücüler ölmez mi diyorsun yani?"

"İyi bildin. Büyücüler ölmezler."

"Yani biz hiç birimiz ölmeyecek miyiz?"

"Biz demedim ki. Biz bir hiçiz. Birer çılgınız, ne orada

ne burada. Büyücüleri kastettim ben. Nagual ile Genaro büyücüdür. Onların iki dikkatleri birbirine öyle sıkıca birleşmiştir ki, ola ki asla ölmeyeceklerdir."

"Bunu Nagual mı söyledi sana, Garda?"

"Evet. O da, Genaro da, ikisi de söylediydi bana. Onlar

gitmezden bir süre önce, Nagual bize dikkat erkini açıkladıydı. O ana dek tonalı da nagualı da bilmiyordum ben.

La Gorda don Juan'ın bu ya§amsal önemdeki tonal - nagual bölünmesine ilişkin öğretisini ona nasıl aktardı

ğını anlattı. Bir gün Nagual'ın, dağlardaki ıssız kayalık bir

vadiye götürmek amacıyla onların hepsini bir araya topladı

ğını söyledi. Çeşitli nesnelerle dolu koskoca, ağır bir bohça

hazırlamı§; Pablito'nun radyosunu bile bohçanın içine koymuş. Sonra o bohçayı taşıması için Josefina'ya vermiş ve Pablito'nun sırtına da ağırca bir masa yükleyip hep birlikte

yola düzülmü§ler. Yetmiş kilometre kadar uzaktaki o yüksek, ıssız vadiye doğru ilerlerken bohçayla masayı herkese nöbetleşe taşıtmış. Oraya vardıklarında, Nagual, Pablito'ya

masayı vadinin tam ortasına yerle§tirtmiş. Josefina'ya da

bohçadaki nesneleri masanın üzerine koymasını buyurmu§.

Masanın üzeri dolunca, Nagual onlara tonal ile nagual arasındaki farkı, Mexico City'deki bir restoranda bana açıklamı§ olduğu §ekilde açıklamı§, yalnız onların durumunda verdiği örnek çok daha somut türdenmi§.

N agual onlara ton alın her günkü dünyamızda bilincinde

olduğumuz düzen ve aynı zamanda ya§amımız boyunca, tıpkı o masa ve bohça gibi sırtımızda ta§ıdığımız kİ§isel düzen olduğunu anlatım§. Her birimizin ki§isel tonalı o vadideki

masa gibiymi§, a§ina olduğumuz §eylerle dolu minnacık bir

ada. Beri yandan, nagual ise, o masayı yerinde tutan, izahı

mümkün olmayan ve o ıssız vadinin enginliği gibi bir kaynakmı§.

Nagual onlara büyücülerin, çevrelerinde gerçekten neler

bulunduğunu kavrayabilmek amacıyla, tonallarına belli bir

mesafeden bakm ak mecburiyetinde olduklarını anlatmı§.

Tüm o bölgeyi seyredebilecekleri bir tepeye çıkarını§ onları.

O tepeden masayı zar zor görebilmekteymi§ler. Sonra onları

tekrar masanın yanına götürmü§ ve sıradan bir insanın kendi

masasının tam üzerinde bulunması ve ardaki her bir nesneye

tutunması yüzünden sıradan bir insanın büyücünün kavrayı

§ına sahip olmadığını göstermek amacıyla herkesin masanın

üzerine abanmasını buyurmu§.

Ardından her birinin teker teker masadaki nesneler

üzerinde göz gezdirmelerini istemi§ ve kimi nesneleri alıp

saklayarak onların dikkat edip etmediklerini anlamak amacıyla belleklerini sınamı§. 1 Ier biri bu testte son derece ba§arılı olmu§. Bunun üzerine Nagu.al onlara o masadaki nesneleri böyle kolayca anımsayabilme yetilerinin, her birinin kendi tonal dikkatlerini, yani masanın üzerine ili§kin dikkatlerini gcli§tirmi§ olmalarından kaynaklandığını söylemi§.

Sonra N agual onlara masanın altındaki yerde bulunan

her bir §CY üzerinde göz gezdirmelerini söylemi§ ve kimi kayaları, çalıları ya da öbür §eyleri alıp saklayarak onların bel-

İKİNCİ DİKKAT

leklerini sınamış. İçlerinden hiçbiri masanın altında gördükleri şeyleri anımsayamamış.

Nagual ardından masanın üzerindeki her şeyi kaldırtıp

her birini teker teker masanın üzerinde karın üstü yatırarak

masanın altındaki yeri dikkatlice incelemelerini istemiş.

Sonra onlara, büyücü için nagualın masanın hemen altındaki

yer olduğunu açıklamış. Nagualın, o engin, ıpıssız bölgeyle

temsil edilen sınırsız büyüklüğünü kavrayabilmenin olanaksızlığından dolayı, büyücülerin kendilerine etkinlik alanı olarak, masanın hemen altındaki yerle temsil edilen, tonalın hemen altındaki alanı seçtiklerini söylemiş. O alan, ikinci dikkat ya da nagual dikkati ya da masa altı dikkati dediği bölgeymiş. O dikkate sadece savaşçının masanın üzerini iyice temizlemesinden sonra ulaşılırmış. İkinci dikkate ulaşılması

iki dikkati tek bir birime çevirmiş ki o birim de insanın bütünselliğiymiş.

La Gorda, bu örnek anlatımın her şeyi açıklayıcı nitelikte olduğunu görmüş ve Nagual'ın onun ya§amını niçin temizlettiğini ya da onun deyimiyle tona! adasını niçin süpürttüğünü anlayıvermiş. Nagual'ın kendisine önerdiği bütün davranış biçimlerini benimsemesinin talihli bir olay olduğumı kavramış. Gerçi iki dikkatini birleştirmekten henüz daha epey uzakmış, ama çalışıp didinerek kusursuz bir yaşam sürdürmeye başlamış ve bu tür bir yaşam da, Nagual'm ileri sürdüğü gibi, insan biçimini yitirmesinin biricik yolu imiş. İnsan biçiminin yitirilmesi, o iki dikkatin birleştirilmesinin temel

koşulu imiş.

"Masanın altındaki dikkat, büyücülerin yaptığı her şeyin

anahtarıdır," diye sürdürdüydü la Gorda. "O dikkate ulaşılabilmesi için, Nagual ile Gcnaro bize rüya görmeyi, sana da erk bitkilerini öğrettilerdi. Erk bitkileriyle sana ikinci dikkatini nasıl kapana kıstıracağım öğretmek

için neler yaptılar bilmem, ama bize rüya görmeyi öğretmek amacıyla Nagual

bize sabit bakmayı öğrettiydi. Bize ne yapmakta olduğunu

asla söylemiş değildi. Sadece bakmayı öğrettiydi. O şekilde

bakmanın ikinci dikkatimizi kapana kıstırmanın bir yolu olduğunu hiç bilmiyorduk. Bakmanın sırf eğlenceli bir §ey olduğunu sanıyorduk. Rüya görücülerin ikinci dikkatlerini kapana kıstırabilmeleri için önce bakıcı olmaları gerekir.

"Nagual'ın yaptığı ilk §ey yere bir kuru yaprak koymak

ve benim ona saatlerce bakmamı sağlamak oluyordu. Her

gün yeni bir yaprak getirip önüme koyuyordu. Önceleri o

yaprağı saklayıp her gün aynı yaprağı getirdiğini sanmı§tım,

ancak sonraları yaprakların farklı olduklarını anladım. Nagual bize bunu kavradığımız zaman, artık normal bakı§ımız yerine sabit bakı§ımıza geçmi§ olacağımızı söylediydi .

"Sonra da önüme öbek öbek kuru yapraklar koymaya

ba§ladıydı. Onları sol elimle karı§tırmamı ve onlara sabit bakarken yaprakları elimle hissetmemi söylediydi. Bir rüya görücü yaprakları sarmal bir §ekilde çevirir, onlara sabit bakar ve sonra da yaprakların olu§turduğu deseni dü§ler. Nagual,

rüya görücülerin rüyalarında yaprak kümelerinin desenlerini

önce görüp ertesi gün aynı desenleri yapraklarda buldukları

zaman artık kendilerinin yapraklara sabit bakma ustası haline geldiklerini anlamı§ olduklarını söylerdi.

"Nagual sabit bakmanın ikinci dikkati güçlendirdiğini de

söylerdi. Bir yaprak yığınına, onun bana yaptırdığı gibi, saatlerce baktığınız takdirde dü§ünceleriniz dinginle§ir. Dü§ünceler olmayınca tonal dikkati iyice azalır ikinci dikkatiniz birden yapraklara takılır ve yapraklar bamba§ka bir §ey olup

çıkar. Nagual, ikinci dikkatin bir §eye takıldığı zamanki ana

dünyanın durdurulması derdi. Doğru da hani, zira o zaman

dünya duruyor. Bu nedenden ötürü insan sabit bakarken yakınlarında birinin bulunması §arttır. İkinci dikkatimizin ne oyunlar oynayacağını kestiremeyiz asla. Onu hiç kullanmadı

ğımızdan dolayı, tek ba§ına sabit bakma giri§imlerimizden

önce sabit bakmaya a§İna olmamız gerekir.

"Sabit bakmadaki zorluk, dü§üncelerin dinginle§tirilmesinden kaynaklanır. Nagual bize bunu yaprak yığınlarıyla öğ-

İKİNCİ DİKKAT

retmeyi yeğlediğini, zira sabit bakmayı istediğimiz her an

yaprak bulmanın kolay olduğunu söylediydi. Ancak başka

şeylerle de kullanılabilirmiş.

"Dünyayı bir defa durdurdun mu, artık bir bakıcı sayılırsın. Dünyayı durdurmanın tek yolu bunun üzerinde çalışmak olduğundan ötürü, Nagual bizi yıllar boyunca kuru yapraklara baktırdıydı. İkinci dikkatimize ulaşmak için en iyi yöntem budur bence.

Nagual kuru yapraklara sabit bakmayla rüya gönne sırasında ellerimize bakmayı birlqtirdiydi. Ellerimi bulabilmem bir yıl, dünyayı durdurabilmem de dört yıl kadar aldıydı. Nagual, ikinci dikkatini kuru yapraklarla bir defa kapana kıstırdın mı, artık onu genişletmek için sabit bakmayı ve rüya görmeyi sürdürmenin gerekliliğini anlattıydı. İşte, sabit bakma konusu da bu kadar."

"Çok basit bir şeymiş gibi anlattın, Garda."

"Tolteclerin yaptığı her şey pek basittir. Nagual, ikinci

dikkatimizi kapana kıstırmak için yapmamız gereken tek şeyin çalışmak, gene çalışmak olduğunu söylediydi. Biz hepimiz kuru yapraklara sabit baka baka dünyayı durdurduk.

Senle Eligio farklısınız. Sen kendin bunu erk bitkileriyle ba

şardıydın, ama Nagual, Eligio'ya hangi yöntemi uygulamıştı,

bilmiyorum. Bana hiç anlatmak istemediydi. Bana senden

söz ettiydi zira bizim görevimiz aynı."

Notlarımda dünyayı çlurdurduğuma ilişkin ilk tam bilinçliğimi daha birkaç gün önce yazmış olduğumu anlattım la Gorda'ya. Güldü.

"Sen bizim hepimizden önce durdurdun dünyayı," dedi.

"O erk bitkilerini kullandığın zaman ne yapmış oldun sence?

Çünkü sen bizim gibi sabit bakma çalışması yapm�dın hiç,

fark burada."

"Nagual sizi sadece kuru yaprak yığınlarına mı baktırmıştı?"

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

"Rüya görücüler dünyayı durdurmayagörsünler, ba§ka

§eylere de bakabilirler öyle; en nihayet rüya görücüler kendi

biçimlerini tamamıyla yitirdiklerinde, her şeye sabit bakabilirler. Ben mesela. Her bir şeye girebiliyorum. Nagual bize sabit bakmada belli bir düzen izlettiydi, ama.

"Önceleri küçük bitkilere baktıydık öyle. Nagual bizi kü

çük bitkilerin pek tehlikeli olduğu hususunda uyardıydı. Kü

çük bitkilerin erkleri konsantre durumdadır; çok yoğun bir

ışık yayarlar ve rüya görenlerin onlara sabit baktıklarını hissederler; ışıklarını derhal devindirip o bakıcılara mızrak gibi saplarlar. Rüya görücüler sabit bakmak amacıyla bir tür bitki seçmek zorundadırlar.

"Daha sonra ağaçlara bakmaya ba§ladıydık. Rüya görenlerin sabit baktıkları belli bir ağaç türü olmalıdır. Bu açıdan senle ben aynıyız; ikimiz de okaliptüs ağaçlarına bakıcılarız."

Yüzümdeki ifadeden bir sonraki sorumu tahmin etmi§

olmalıydı.

"Nagual, onun dumanıyla ikinci dikkatin gayet kolay bir

§ekilde harekete geçirilebileceğini söylediydi," diye sürdürdü

la Garda. "Sen dikkatini defalarca Nagual'm tuttuğu §ey

üzerinde, yani kargalara odakladıydın. O bana bir zamanlar

senin ikinci dikkatini bir karga üzerinde mükemmel bir §ekilde odaklamış olduğunu, öyle ki, karganın bir karga gibi uçup o civardaki tek okaliptüs ağacına konduğunu anlattıydı."

Yıllarca o deneyimim üzerinde dü§ünüp durmu§tum. Bu

olaya ili§kin, don Juan'ın davranı§ları manipüle etmedeki

uzmanlığı bağlamında onun duman karı§ımının içerdiği ipnotizma durumu olmasından ba§ka bir izah tarzı bulamıyordum. Don Juan benim içimdeki sezgisel bir boşalımdan, yani kargaya dönü§Üp dünyayı bir karga gibi algılamaktan söz etmi§ti. Bunun sonucunda ben dünyayı, geçmi§ deneyimlerimle asla mümkün olamayacak bir §ekilde algılamı§tım. La Gorda'nın açıklaması bir bakıma her §eyi basitle§tirnıi§ti.

İKİNCİ DİKKAT

La Gorda, sonra Nagual'ın onları devinen, canlı yaratıklara sabit baktırmış olduğunu söyledi. Bu amaç için en iyi yaratıkların küçük böcekler olduğunu söylemiş don Juan. Onların hareketliliği onları bakıcılar için zararsız kılarmış-yani, ışıklarını doğruca topraktan çeken bitkilerin tersıne.

Bir sonraki adım ise kayalara sabit bakmakmış. La Garda kayaların çok eski ve erk yüklü olduklarını, bitkilerin beyaz ışığının ve hareketli, canlı yaratıkların sarımtırak ışığının aksine kendilerine özgü yeşilimtırak bir ışık yaydıklarını anlattı. Kayalar, bakıcılara kolay kolay açılmazlarmış, ama bakıcıların sebat etmelerinde yarar varmış zira kayaların içlerinde, büyücülerin "rüya görmelerinde" onlara yardımcı olabilecek özel gizler saklıymış.

" Kayalar insana ne gibi şeyler açıklayabilirler?" diye sordum.

"Ben bir kayanın ta içine sabit baktığım zaman," dedi la

Gorda, "o kayaya özgü özel bir koku alırım. Rüya görmem sırasında dolaştığım zamanlar, o kokular bana kılavuzluk ederler de nerede olduğumu anlarım."

La Gorda'ya göre, ağaç ve kayalara sabit bakmada günün hangi saati olduğunun büyük önemi armış. Sabahleyin erken saatlerde, ağaçlar ve kayalar kaskatı ve ışıkları da soluk olurmuş. Öğle civarındaysa bütün bunlar en iyi durumlarına geçerlermiş ve bu saatlerce yapılan bakmayla insan onların ışığını ve erkini ödünç alabilirmiş. Öğleden epey sonra ve akşamın erken saatlerinde, ağaçlar ve kayalar sessiz ve

hüzünlü olurlarmış, özellikle de ağaçlar. La Garda o saatlerde ağaçların, onlara sabit bakanlara onların da sabit bakarak karşılık verdikleri duygusunu uyandırdıklarını da ekledi.

Sabit bakma düzenindeki ikinci bir dizi de çevrimsel görüngelere bakılması imiş: yağmur ve sis gibi. La Garda sürdürerek bakıcıların ikinci dikkatlerini yağmurun kendisi üzerinde odaklayarak onunla birlikte hareket edebildiklerini, ya

da arka plan üzerinde odaklayıp yağmuru bir tür büyüteç camı gibi kullanarak birtakım gizli nitelikleri ortaya çıkarabildiklerini de açıkladı. Erk yerleri ya da kaçınılacak yerler, yağmurun içinden sabit bakılarak belirlenebilirnıi§. Erk yerleri sarımtırak, kaçınılacak yerler de koyu ye§il olurlarnıı§.

La Gorda bir bakıcı için sisin yeryüzündeki ku§kusuz en

gizemli §ey olduğunu ve onun da yağmur gibi aynı iki maksatla kullanılabileceğini anlattı. Ne var ki sis, insan biçimini yitirmi§ olsa dahi kadınlara kolayca ram olmaz, onlar için

eri§ilmez kahrını§. La Gorda bir defasında Nagual'ın onun

bir sis tabakasının ucundaki ye§il pusu "görmesini" sağlamı§

ve ona bunun Nagual ile onun bulundukları dağda ya§ayan

bir sis bakıcısının sisle birlikte hareket eden ikinci dikkati olduğunu anlatmı§ olduğunu söyledi. Sisin artık orada bulunmayan nesnelerin hayaletlerini ortaya çıkarmakta kullanıldı

ğını ve sis bakıcılarının gerçek marifetlerinin ikinci dikkatlerini bakmanın onlara if§a ettiği herhangi bir §eye akmasına izin vermek olduğunu da belirtti.

Ben de ona bir zamanlar ben don Juan'la birlikteyken

bir bulut tabakasının olu§turduğu bir köprüyü gördüğümü

anlattım. Köprünün belirginliği ve en ince ayrıntıları kar§ısında donup kaldığımı söyledim. Gerçekten de öte bir §eydi bu benim için. Sahne öyle gerçek ve canlıydı ki artık onu

unutmama imkan yok. Don Juan bir gün benim o köprüden

geçeceğimi söylenıi§ti.

"Biliyorum o olayı," dedi la Gorda. "Nagual bana ileride

bir gün senin ikinci dikkatin üzerinde yeterince hakimiyet

kurduğun zaman dikkatinle, tıpkı o dikkatle bir karga gibi

uçtuğun gibi o köprüyü geçeceğini anlattıydı. Şayet sen bir

büyücü olursaynıı§ın, sisin içinde senin için bir köprü olu§acaknıı§ ve sen o köprüyü geçip bu dünyadan ebediyen ayrılacaknıı§sın. Tıpkı kendisinin yaptığı gibi.

"O §ekilde mi yok olup gitnıi§ti o, bir köprüden geçerek

mi?"

İKİNCİ DİKKAT

"Bir köprüden geçerek değil. Ama sen onunla Genaro'nun senin kendi gözlerinin önünde dünyaların arasındaki yarığa nasıl atladıklarına tanık olduydun. Nestor onları son

kez gördüğünüzde yalnızca Genaro'nun elini elveda niyetine

sallamış olduğunu söylediydi; Nagual yarığı açmakta olduğu

için el sallamadıydı. Nagual bana ikinci dikkatin kendisini

toparlamaya çağırıldığı zaman, gerekli tek şeyin kapıyı açma

hareketi olduğunu söylediydi. Toltec rüya görücülerinin bi

çimsizliğe geçer geçmez ki sırları budur işte."

La Gorda'ya don Juan'la don Genaro'nun o yarıktan atlayışlarına ilişkin sormak istediklerim vardı. Ama elini hafif

çe ağzıma değdirerek beni önledi.

Bir başka dizinin de uzaklığa ve bulutlara sabit bakmak

olduğunu söyledi. Her ikisinde de, bakıcılaon amacının ikinci dikkatlerinin baktıkları yere gitmesine izin vermeye çabalamak olduğunu açıkladı. Böylece, bulutların üzerinde uzun mesafelere ulaşabilmekteydiler. Buluta sabit bakma durumunda, Nagual onların fırtına bulutlarına bakmalarına kesinlikle izin vermezmiş. O marifeti sergilemezden önce onların biçimsiz olmaları gerektiğini söylermiş onlara ve sadece fırtına bulutlarına değil yıldırımlara da binemeyeceklerini

vurgularmış.

La Garda gülerek bana fırtına bulutlarına sabit bakma

çılgınlığına kimin yelteneceğini sordu. Josefina'dan başka bir

kimse gelmiyordu aklıma. La Garda, Josefina'nın, Nagual

ortada yokken fırtına bulutlarına hep sabit bakmayı denedi

ğini söyledi, ta ki bir gün bir yıldırım az daha onu öldürene

dek.

"Genaro bir yıldırım büyücüsüydü," diye sürdürdü la

Garda. "Onun ilk iki çömezini, Benigno ile Nestor'u, arkadaşı şimşek göstermişmiş ona. Bir gün mahremiyetlerine oldukça düşkün olan ve hiçbir yabancı ziyaretçiden hoşlanmayan Kızılderililerin yaşadığı çok uzak bir bölgedeki bitkilere bakmakta olduğunu söylediydi Genaro. Lakin onlar Gena-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

ro'ya onların dillerini konuştuğundan dolayı, ona bölgelerine girme izni vermişlermiş. Genaro, yağmur yağmaya başladığı bir sırada kimi bitkileri toplamakla meşgulmüş. Çevrede birtakım evler varmış ama insanlar dostane davranmadıkları

için Genaro onlarla pek görüşmezmiş; genç bir adamın bir

sürü şeyi yüklemiş olduğu bisikletiyle yoldan kendisine doğru geldiğini görünce ardaki bir kovuğa sığınmak istemiş. Benigno'ymuş o gelen, kasabadan ardaki yerlilerle alışveriş

yapmaya gelmekteymiş. Benigno'nun bisikleti çamura saplanmış da hemen oracıkta üstüne bir yıldırım düşmüş. Genaro onun öldüğünü sanmış. Evlerinden bakan insanlar bu olanı görünce dışarıya çıkmışlar. Yıldırım Benigno'yu fazlaca incitmemiş ama epey korkutmuş. Ancak bisikleti de mallarının çoğu da harap olmuşmuş. Genaro bir hafta kadar onunla kalıp onu iyileştirmiş.

"Handıysa aynı şey Nestar'un da başına gelmişti. O, Gcnaro'dan tıbbi bitkiler satın alırmış, sonra bir gün, bitkileri nereden topladığını görmek amacıyla Gcnaro'yu dağlara kadar takip etmiş ki artık ondan parayl a satın almasın diye.

Genaro inadına dağın en sarp yerlerine doğru tırmanmış; niyeti, Nestar'a yolunu kaybettirmekmiş. Yağmur yağmıyormuş ama ha bire şimşek çakıyormuş, sonra birden yere b i r yıldırım düşmüş ve kupkuru yerde yılan gibi hızla ilerlemeye

başlamış. Yıldırım gide gide tam da Nestar'un ayaklarını n

arasından geçip on metre ötedeki bir kayaya çarpmış.

"Genaro yıldırımın, Nestor'un bacaklarının iç yanları 11 1

kavurduğunu anlattıydı . Taşakları şişmiş ve ağır şekilde hastalanmış. Genaro da onu o dağlık yerde bir hafta boyunca tedavi etmiş.

"Benigno ile Nestar iyileşene dek ikisi de Genaro'nun

kancasına takılmışlarmış. Erkeklerin kancaya takılmaları ge rektir. Kadınların buna ihtiyacı yok. Kadınlar her bir şeye serbestçe giderler. Onların hem erki hem de zaaflarıdır bu.

Erkeklerin birisi tarafından çekilmesi, kadınların da zapt

edilmesi gerekir."

İKİNCİ DİKKAT

La Gorda kıkırdayarak güldü ve kuşkusuz kendinde

epey erkek yan bulunduğunu belirtti, zira kendisinin çekilmesi gerekmişmiş, benim de epey dişi yanım olmalıymış ki, öyle zapt edilmek zorunda kalmışım.

Son dizi olarak ateş, duman ve gölgeye öyle bakılırmış.

La Gorda bir bakıcıya göre ateşin parlak değil siyah olduğunu, dumanın da hakeza öyle olduğunu, belirtti. Öte yandan gölgeler hem parlak hem de renklerle ve devinimlerle donatılmış olurlarmış.

Ayrı tutulan iki şey daha varmış, yıldıza ve suya sabit

bakma. Yıldızlara bakış, insan biçimlerini yitirmiş büyücüler

tarafından uygulanırmış. La Gorda yıldızlara bakmada epey

ilerlemiş olduğunu ancak suya, özellikle akarsulara bakmayı

henüz kıvıramadığını söyledi; akar haldeki sulara bakma bi

çimlerini yitirmiş büyücüler tarafından ikinci dikkatlerini

toplamak ve onu gitmek istedikleri herhangi bir yere nakletmek amacıyla kullanılırmış.

"Hepimiz sudan müthiş ürkeriz," diye sürdürdü la Gorda. "Bir nehir ikinci dikkati toplar ve onu uzaklara alır götürür ki artık onun durdurulması olanaksızdır. Nagual bana senin suya bakmayla ilgili başarılarından söz ettiydi. Ama o

bana bir defasında senin sığı bir nehrin sularında handıysa

un ufak olup gittiğini ve o yüzden şimdi senin artık banyolardan bile fellik fellik kaçayazdığını naklcttiydi.

Don Juan birçok kez, beni duman çekme karışımının etkisine soktuktan sonra beni evinin arkasındaki bir sulama kanalındaki sulara baktırmıştı.

İnanılmaz duyumlar hissetmiştim. Bir defasında kendimi yosunla kaplanmışçasına yemyeşil görmüştüm. Ondan sonra benim sudan uzak durmamı söylemişti don Juan.

"Benim ikinci dikkatimi incitmiş midir su acaba?" diye

sordum.

"Elbet incitmiştir," diye yanıtladı beni la Gorda. "Düşkünlükte üstüne yoktur hani. Nagual seni sakınman i çin

uyardıydı, ama sen tuttun akan sulardaki sınırının ötesine

gittin. Nagual senin suyu herkesten daha ustaca kullanmış

olabileceğini söylediydi, ama ılımlılık senin kaderin değilmiş."

La Gorda taburesini çekerek benimkine doğru yaklaştır-

dı.

"Sabit bakmaya ilişkin hepsi bu işte," dedi. "Ama sen gitmeden önce anlatacağım başka şeyler de var."

"Nasıl şeyler, Garda?"

"En başta, daha bir şey demeden, senin ikinci dikkatini

küçük kız kardeşler ve benim için toplaman gerek."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

La Gorda ayağa kalktı ve eve girdi. A:z sonra, ağ yapımında kullanılan doğal elyaftan yapılmış küçük, kalın, yuvarlak bir yastıkla döndü. Bir kelime söylemeksizin beni tekrar öndeki sundurmaya götürdü. O yastığı, sabit bakmayı öğrenirken rahat etmesi i çin kendisinin yapmış olduğunu söyledi-zira, sabit bakma sırasında berenin duruş şekli büyük önem taşıyormuş. İnsanın yerde yapraklardan oluşan bir şilte ya da doğal elyaftan yapılan bir yastık üzerinde oturması gerekirmiş. Sırtın bir ağaca, bir kütüğe ya da düzce bir kayaya dayanarak desteklenmesi de şartmış. Bedenin tamamıyla gevşemesi elzemmiş. Y orulmalannı önlemek amacıyla, gözlerin hiçbir nesne üzerinde odaklanmaması gerekiyormuş.

Bakış ise bakılmakta olan nesnenin gayet yavaş bir şekilde,

başı hareket ettirmeksizin saatin tersi doğrultusunda taranmasından ibaretmiş. La Gorda, sırtlarını dayayabilmeleri için Nagual'ın onlara o kalın direkleri diktirdiğini de ekledi.

Sonra yastığına oturmamı ve sırtımı ordaki direklerden

birine yaslamamı istedi. Nagual'ın karşı vadinin yuvarlak tepelerindeki bir erk noktasına bakmam için bana kılavuzluk yapacağını söyledi. O noktaya bakarak, ikinci dikkatimi toplamak için gerekli enerjiyi toplayacağımı umduğunu belirtti.

Sol yanıma iyice sokularak bana yönergeler vermeye

İKİNCİ DİKKAT

başladı. Nerdeyse fısıltı halinde, gözkapaklarımı yarı aralanmış durumda tutarak koskoca iki yuvarlak tepenin birleştiği yere bakmamı söyledi. Orada dar, sarp bir dere yatağı vardı.

La Gorda bu yaptığım bakı§ta dört ayrı edim bulunduğunu

anlattı. Birincisi, şapkamın kenarını güneşin a§ırı parıltısını

gölgeleyerek ve gözüme asgari ı§ığın ula§masını sağlayacak

§ekilde kullanmakmı§; sonra gözlerimi yarı aralamakmı§;

üçüncü adım gözkapaklarımın aralığını sabit tutarak ı§ık akı

§ITII sabit olarak sürdürmekmi§; dördüncü adım ise dere yatağını arka plan üzerinde kirpiklerimdeki ı§ık telciklerinin oluşturduğu ağın içinden ayırt etmekmiş.

Ba§langıçta yönergeleri takip edemiyordum. Güneş

ufukta epey yükselmi§ olduğundan, başımı arkaya doğur tutmam gerekiyordu. Şapkamı öne doğru çekerek siperiyle parıltıyı epeyce önleyebilmiştim. Yapılacak ba§ka bir şey yoktu herhalde. Ben gözlerimi kısar kısmaz, §apkamın kenarından

geliyora benzeyen bir ışık parçacığı, bir filtre işlevi yapan ve

bir ı§ık ağı oluşturan kirpiklerimde adeta patladı. Gözkapaklarımı yarı aralık tutarak, arka planda dere yatağının koyu renkli, dikey hatlarını ayırt edene dek o ışık ağıyla bir an oynamaya ba§ladım.

La Garda o zaman bana, çok koyu kahverengi bir leke

görünceye kadar dere yatağının orta kısmına bakmamı söyledi. La Gorda bunun dere yatağındaki, bakan gözler için değil de sadece "gören" gözler için, bir delik olduğunu söyledi. O lekeyi ayırt eder etmez, beni kendisine çekmesin diye kendimi denetim altında tutmam gerektiği uyarısında bulundu. Yapmam gereken şey, onun üzerine zum yaparak onun içine öyle bakmakmış. La Garda, deliği bulur bulmaz ona

bildirmek amacıyla omzumu onunkine bastırmamı önerdi.

Sonra yan yan kayarak yamacıma bitişti.

Bir an dört edimi koordine ederek sürdürmek için bocaladım, sonra birden dere yatağının ortasında koyu renkli bir leke şekillendi. Ansızın onu alışmış olduğum biçimde görmediğimi kavradım. O koyu renkli leke daha ziyade bir izle-

nim, bir tür görsel bozulmaydı. Denetimimi yitirmeye başladığım an leke yok oluverdi. Dört edimi denetim altında tuttuğum sürece ancak benim sezgi alanıma giriyordu o. Don Juan'm bana sayısız kereler benzer bir çalışma yaptırmış olduğunu anımsadım. Küçük bir kumaş parçasını, dağlardaki arka planı dere yatakları ve yamaçlarla kaplı olan belirli bir

jeolojik oluşumla bir hizaya gelecek şekilde bir çalılığın al

çak dallarından birine asarak sık sık uygulattığı bir alıştırma

vardı. Don Juan beni o kumaş parçasından otuz metre kadar

uzakta oturtur ve o kumaş parçasının asılı olduğu çalılığın

alçak dalları arasından baktırarak bunun bende özel bir sezgisel etki yaratmasını sağlardı . Söz konusu jeolojik oluşumdan hep bir parça daha koyu renkte olan, bakmakta oldu

ğum o kumaş parçası, önceleri o oluşumun bir parçası gibi

görünürdü. Burada amaç benim sezgimin onu çözümlemeye

çalışmaksızın onunla oynamasıydı. Yargıda bulunmayı kesemediğimden ötürü her defasında başarısız kalmı§tım ve zihnim de sürekli olarak hayali algılamalarıma ili§kin birtakım ussal kurgulara saplanıp kalmıştı.

Bu defa kurgulara, yorumlara gereksinme duymamıştım . La Garda, don Juan'ın muhakkak olduğu gibi bilinçaltımdan kavgalaşmamı icap ettirici buyurgan bir insan değildi .

Sezgi alanımdaki koyu renkli leke giderek nerdeyse kapkara olmuştu. La Gorda'nın omzuna dayanarak ona bildirmek istedim. La Garda kulağıma fısıldayarak gözkapaklarımı oldukları durumda muhafaza etmemi ve karnımdan sakince solumamı söyledi. Lekenin beni çekmesine izin vermemeli, ama ağır ağır ona doğru gitmeliymişim. Kaçınılması gereken şey deliğin büyümesine ve ansızın beni yutuvermesine izin vermekmiş. Şayet bunu önleyemez isem, derhal gözlerimi açmalıymışım.

La Gorda'nın dediği şekilde nefes alıp vermeye koyuldum ve böylece gözkapaklarımı uygun bir açıklıkta sabit olarak tutabildim.

İKİNCİ DİKKAT

O durumda uzun bir süre kaldım . Sonra normal §ekilde

solumaya ba§ladığımı ve bunun o koyu renkli lekeyi algılayı

§ımı bozmadığını bulguladım. Ne var, birden leke devinmeye, zonklamaya, ve ben daha soluk ah§ veri§imi tekrar dinginle§tirmeyc fırsat bulamadan, kara leke öne doğru hareket ederek beni içine aldı. Çılgına dönerek gözlerimi açtım.

La Gorda uzağa sabit bakma ah§tırması yapmakta oldu

ğumuzu onun için önermi§ olduğu biçimde soluk alıp vermem gerektiğini söyledi. Alı§tırmaya tekrar ba§lamamda diretti. Nagual'ın, o noktaya bakarak ikinci dikkatlerini toplayabilmeleri amacıyla her defasında onları bütün gün boyunca oturtmu§ olduğunu anlattı. Nagual onları sık sık, o leke tarafından yutulmanın tehlikelerini hatırlatarak uyarını§, zira o sırada beden çok zarar görürmü§.

La Gorda'nm arzuladığı biçimde davranabilmem bir saat kadar almı§tı. O kahverengi lekenin üzerine zumlanıp onun içine dikkatle bakabildiğim zaman algı alanım içindeki

leke ansızın ı§ıklanıveriyordu. İçimdeki bir §eyin imkansız

bir edimde bulunduğunu giderek daha açık bir §ekilde kavradım. Gerçekten de o lekeye doğru yakla§makta olduğumu duyumsuyordum; böylece, onun netle§tiği izlenimini ediniyordum. Sonra ona öylesine yakla§ını§tım ki, üzerindeki kayalar ve bitkiler gibi ayrıntıları ayrımsayabilmi§tim. Hatta daha da yakla§ıp ardaki kayalardan birinin üzerindeki tuhaf

bir olu§uma dahi bakabilmi§tim. Kabaca yontulmu§ bir sandalyeye benziyordu. Çok ho§uma gitmi§ti bu; öbür kayalar ona nazaran daha donuk ve daha az ilginç görünüyorlardı.

Ona ne kadar sabit baktığımı bilmiyorum. Kayanın her

bir ayrıntısına odaklanabiliyordum. Bu sonu gelmez bir §eydi

ve kendimi ilelebet onun ayrıntıları içinde yitirebilirmi§im

gibi gelmekteydi . Ne var ki, bir §ey onu görmemi engelledi;

kayanın üzerinde ba§ka bir tuhaf imge belirdi, sonra bir ba§kası ve gene bir ba§kası. Araya giren bu imgeler keyfimi ka

çırmı§tı. Tam o esnada la Gorda'nın arkamdan ba§ımı bir sa

ğa bir sola doğru devindirdiğini fark etnıi§tim. Birkaç saniye

içinde sabit bakmadaki konsantrasyonum tamamıyla bozulmuştu.

La Gorda gülerek Nagual'ı niçin o denli aşırı bir şekilde

tasalandırmış olduğumu anladığını söyledi. O da haddinden

fazla düşkünlük gösterdiğimi kendi gözleriyle görmüştü. Yanımdaki direğe dayanarak oturdu ve kendisiyle küçük kız kardeşlerin Nagual'm erk yerine sabit bakacaklarını söyledi.

Ardından keskin bir kuş çığlığı attı. Bir süre sonra küçük kız

kardeşler evden çıkarak onunla sabit bakmak için yanımıza

oturdular.

Onların sabit bakmadaki uzlukları aşikardı. Bedenleri

yabansı bir bükülmezliğe büründü. Hiç soluk almıyor gibiydiler. Onların hareketsizliği bulaşıcıydı ki bir süre sonra ben de kendimi onlar gibi gözlerim yarı aralık tepelere bakarken

buldum.

Sabit bakma gerçekten gözlerimi kimi gerçeklere açmıştı. Sabit bakmayı uygularken, don Juan'ın kimi önemli öğretilerini de işin içine katıyordum. La Gorda bu görevi olduk

ça belirsiz bir tarzda tanımlamıştı. "Onun üzerine zum yaparak" deyişi bir işlevin tanımından ziyade bir buyruğa benziyorduysa da, bir temel gereksinme yerine getirildiği takdirde gene de bir tanım sayılırdı; don Juan o gereksinmeye içsel

söyleşinin durdurulması adını vermekteydi. La Gorda'nın

sabit bakmaya ilişkin ifadelerinden, don Juan'ın onlara sabit

bakmayı uygulatmada amaçladığı etkinin onlara içsel söyle

şilerini kesmeyi öğretmek olduğu aşikardı. La Gorda bunu

"düşüncelerin dinginleştirilmesi" şeklinde ifade etmişti. Don

Juan bana bu aynı şeye ulaşmayı öğretmişti, ama bunu yaparken karşıt bir yöntem izlemişti; sabit bakıcıların yaptıkları gibi bakışlarımı odaklamak yerine, gözlerimi açmayı ve bilinçliliğimi hiçbir şey üzerinde odaklamayarak doldurmayı öğretmişti. Gözlerimi hiçbir şey üzerinde odaklamaksızın

ufuk çizgisinin hemen üzerinde tutarken, önümde 180 derecelik bir erim içindeki her şeyi ayırt etmek ya da hissetmek zorundaydım.

İKİNCİ DİKKAT

Benim için sabit bakma çok zor bir işti, zira benim öğrendiğim şeyin tersini gerektirmekteydi. Ben sabit bakmaya çalıştıkça, eğilimim hep açılmak şeklinde olmaktaydı. Oysa o

eğilimi denetim altında tutmak için harcadığım çaba düşüncelerimi unutmama yol açmaktaydı. İçsel söyleşilerimi keser kesmez de, la Gorda'nm tanımladığı biçimde sabit bakmak

zor gelmiyordu.

Don Juan her fırsatta büyücülüğün temel özelliğinin içsel söyleşilerin durdurulması olduğunu söylerdi. La Gorda'nın iki dikkat alanına ilişkin bana yaptığı açıklamalar açısından, içsel söyleşilerin durdurulması, tonal dikkatinin kesilmesi ediminin gayet isabetli bir tanımlama biçimi olmaktaydı.

Don Juan da içsel söyleşilerimizi durdurduğumuz takdirde dünyayı da durdurmuş olacağımızı söylemişti. Bu da, ikinci dikkatimizi odaklama hayret verici sürecinin gayet isabetli bir tanımlaması olmaktaydı. Don Juan içimizdeki bir yanımızın ondan korktuğumuz için her daim kilitli olarak tutulmakta olduğunu ve ussallığımızın o yanımızı deli bir akrabamız gibi bir mahzende kilitli tuttuğunu söylemişti. La Gorda'nın diliyle, o yanımız bizim ikinci dikkatimizdi, ve sonunda bir şey üzerinde odaklanabildiği zaman, dünya duruyordu. Bizler, sıradan insanlar olarak, sadece tonal dikkatini bilmekteyizdir; o dikkatin kesilmesi halinde dünyanın ger

çekten durduğunu ileri sürmek pek mantıksız bir şey değildir. Zira o zaman dünya gerçekten durmak zorundadır.

Vahşi, terbiye edilmemiş ikinci dikkatimizin odaklanması

kuşkusuz dehşet vericidir. Don Juan o deli akrabanın üzerimize çullanmasını önlemek için tek çare sonu gelmez içsel söyleşileri kendimize kalkan etmektir derken çok haklıydı.

La Gorda ile küçük kız kardeşler belki de otuz dakikalık

sabit bakmadan sonra ayağa kalktılar. La Gorda başıyla onları izlememi imledi. Hepsi birden mutfağa girdiler. La Gor-

da oturmam için bir tabureyi gösterdi. Kendisinin Genaroları karşılamak ve onları eve getirmek için yola çıkacağını söyledi. Sokak kapısından çıkarak gitti.

Küçük kız kardeşler etrafımı sararak oturdular. Lidia,

ona sormak istediğim her şeyi yanıtlayabileceğini söyledi.

Ben de ona, don Juan'ın erk noktasına sabit bakmayı nasıl

yaptığını sordum, ama ne dediğimi anlayamadı.

"Ben bir uzaklar ve gölgeler bakıcısıyım," dedi. "Ben bakıcı olduktan sonra Nagual beni sil baştan başlattı ve bu defa yaprakların, bitkilerin, ağaçların ve kayaların gölgelerine

bakmamı istedi. Şu anda artık hiçbir şeye bakmıyorum; sadece onların gölgelerine bakıyorum. Işık namına bir şey olmasa bile, gölge vardır gene; geceleri bile gölge mevcuttur.

Ben bir gölge bakıcısı olduğumdan, aynı zamanda bir uzak

bakıcısıyım da. Uzaktaki gölgelere bile sabit bakabilirim

ben.

"Sabahleyin erken saatlerde gölgeler çok bir şey anlatmaz. Gölgelerin istirahat zamanıdır çünkü. Onun için günün erken saatlerinde gölgelere sabit bakılması bir fayda sağlamaz. Sabahleyin saat altıda gölgeler uyanırlar ve en iyi durumlarına öğleden sonra saat beşte ulaşırlar. O zaman artık iyice uyanmışlardır."

"Gölgeler ne anlatır sana?"

"Bilmek istediğim her şeyi. Sıcaklıkları, soğuklukları, olduğundan ya da devindiklerinden ya da ne bileyim, renkli olduklarından dolayı her bir şeyi

söylerler bana. Gerçi henüz renklerin ve sıcakl a soğuğun anlattığı her şeyi bilecek aşamaya erişemedim. Nagual onları kendim öğreneyim istiyor."

"Nasıl öğreniyorsun?"

"Rüya görme sırasında. Rüya görücülerin rüya görmeleri

için sabit bakmaları, sonra da sabit bakma sırasında rüyalarını aramaları şarttır. Örneğin, Nagual beni kayaların gölgelerine sabit baktırırdı, sonra rüya görme sırasında o gölgelerin aydınlık olduklarını görürdüm, böylece ondan sonra da bula-

İKİNCİ DİKKAT

na dek gölgelerin içinde aydınlığı arardım. Sabit bakmayla

rüya gönne birlikte yürütülür. Gölgeleri rüya gönnede bulabilmem için uzun süre gölgelere sabit bakmam gerektiydi.

Sonra da, ikisini birleştirebilmem ve rüya gönne sırasında

görmüş olduğum şeyi gölgelerin içinde gerçekten görebilmem için gene uzun süre rüya gönne ve sabit bakma çalışması yapmam gerekti. Anlıyor musun? Her birimiz aynı şeyi yapıyor. Rosa'nın rüya gönnesi ağaçlarla ilgili, zira o bir ağaç bakıcısı; Josefina'nınkiyse bulutlarla ilgili zira bir bulut bakıcısı o. Onlar, rüya gönne sırasında eşleştirene dek ağaçlara ve bulutlara bakarlar."

Rosa ile Josefina onaylarcasına başlarını salladılar.

"Ya la Garda ne yapar?" diye sordum.

"Pirelere bakar o," dedi Rosa, sonra hep birlikte güldü-

ler.

"La Garda pireler onu ısırsın istemez hiç," diye açıkladı

Lidia. "O biçimsiz olduğundan her şeye sabit bakabilir, ama

bir yağmur bakıcısıydı eskiden."

"Ya Pablito neye bakar?"

"Kadınların apış aralarına bakar," diye yanıt verdi Rosa

yüzü tamamıyla ifadesiz.

Hepsi güldüler. Rosa sırtıma bir tokat aşk etti.

"Sanırım sırf senin ortağın olduğu için sana çekmiş

adamcağız," dedi.

Bir yandan gülüyorlar bir yandan da masayı yumruklayarak ayaklarıyla tabureleri sallıyorlardı.

"Pablito bir kaya bakıcısı," dedi Lidia. "Nestor yağmur

ve bitki bakıcısı, Benigno ise bir uzak bakıcısı. Ama bana artık bakma konusundan söz etme, zira sana biraz daha anlatırsam erkimi merkimi yitiririm."

"Ya la Garda nasıi anlatabiliyor bana her şeyi?"

"La Garda biçimini yitirmiş de ondan," diye yanıt verdi

Lidia. "Ben de kendi biçimimi yitirince inan ki her bir şeyi

anlatacağım sana. Ama o zaman da sen dinlemek istemeyeceksin. Şimdi merak ediyorsun zira sen de bizim gibi salaksın. Biçimimizi yitirdiğimiz gün salaklığımız da son bulacak."

"Bütün bunları bildiğin halde niçin bu kadar çok soru

soruyorsun? " diye Rosa sordu.

"O da bizim gibi de ondan," dedi Lidia. "Gerçek bir nagual değil o. Hala bir adam."

Sonra dönüp bana baktı. Bir an için yüzünde bir katılık

sezdim, bakışları delici ve soğuktu, ama benimle konuştukça

ifadesi yumuşadı.

"Senle Pablito ortaksınız," dedi. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi ?"

Onu yanıtlamadan önce bir an düşündüm. Pablito'ya itimadımın tam olduğunu söyledim ona. Adını koyamamama rağmen kendimi ona çok yakın hissettiğimi anlattım.

"Onu çok sevdiğin için adamın ahlakını bozdun sen," dedi sesinqe suçlayıcı bir titremle. "Senin atladığın o dağ tepesinde, o kendi başına ikinci dikkatine ulaşmaktaydı ama sen onu seninle atlamaya zorladın."

"Sadece kolunu tuttuydum ben," diye karşı çıktım.

"Bir büyücü bir başka büyücünün kolunu tutmaz," dedi

Lidia. "Her birimiz kendimize yeteriz de artarız bile. Bizim

üçümüzün yardımına ihtiyacın yok senin. Sadece görebilen ve

biçimsiz bir büyücü yardım edebilir. Sizin atladığınız o dağ

tepesinde senin önce atlaman gerekiyordu. Oysa Pablito sana bağlanmış durumda. Sanırım sen bize de aynı şekilde yardım etmeye niyet etmiştin. Tanrım, seni düşündükçe daha da düşüyorsun gözümden. "

Rosa ile Josefina mırıldanarak ona katıldıklarını belirttiler. Rosa ayağa kalktı ve öfkeli gözlerle kar§ımda durdu.

Onlarla ne yapmaya niyet ettiğimi bilmek istediğini söyledi.

Ben de pek yakında ordan ayrılmaya niyetli olduğumu söyledim. Bu son sözüm onları sarsmışa benziyordu. Hepsi birden konu§maya başladılar. Lidia'nın sesi ötekilerinkileri bastır-

İKİNCİ DİKKAT

maktaydı. Ayrılma vaktinin bir gece önce olduğunu, benim

kalmaya karar verdiğim anı lanetle andığını söylemekteydi.

Josefina bana hitaben ağza alınmaz küfürler sarf ediyordu.

Birden ürperdim ve ayağa kalkarak benim olmayan bir

sesle bağırarak onları sükunete davet ettim. Dehşet içinde

bana bakıyorlardı. Heyecansız görünmeye gayret ettim ama

onları ürküttüğüm kadar kendimi de ürkütmüş olmalıydım.

O anda la Gorda, ön odada saklanarak kavga çıkarmamızı bekliyormuşçasına mutfaktan çıkageldi. Bizi birbirimizin ağma düşmememiz için uyarmış olduğunu söyledi. Sanki biz çocuklarmışçasına bizi azarlaması epey güldürL;ü beni.

Birbirimize saygı göstermemiz gerektiğini, savaşçılar arasında saygının en hassas bir konu olduğunu söyledi . Küçük kız kardeşler kendi aralarında bir savaşçı gibi davranmayı bilmekteymişler, Genarolar da kendi aralarında öyle davranmaktaymışlar, ama ben onların grubuna katıldığım zaman, hepsi de savaşçı bilgilerini unutup ahmaklar gibi davranmaktaymışlar.

Yerlerimize oturduk. La Gorda yanıma oturdu. Kısa bir

sessizlikten sonra Lidia benim onlara Pablito'ya yapmış olduğum şeyin aynısını yapacağımdan korktuğunu söyledi. La Gorda gülerek benim kimseye o şekilde yardım etmeme izin

vermeyeceğini bildirdi. Ben de ona Pablito'ya yapmış oldu

ğum şeyde ne yanlışlık olduğunu anlayamadığımı söyledim.

Yapmış olduğum şeyin bilincinde değildim, zaten Nestor bana anlatmış olmasaydı, Pablito'yu kolundan tutmuş olduğumu asla bilmeyecektim. Hatta acaba Nestor olayı bir parça abartmış mıdır, ya da bir hata mı yapmıştır diye bile düşünüyordum.

La Gorda Tanığın öyle aptalca bir hata yapmayacağı gibi abartma mabartma da yapmayacağını, Tanığın aralarındaki en yetkin savaşçı olduğunu söyledi .

"Büyücüler birbirlerine, senin Pablito'ya ettiğin gibi yardım etmezler," diye sürdürdü. "Sen sokaktaki bir adam gibi

davrandın. N agual hepimize savaşçı olmayı öğrettiydi. Bir

savaşçının kimseye şefkat duymayacağını söylediydi. Nagual'a göre, birisine karşı şefkat duyulması, o kimsenin senin gibi olmasını istemekle, onu kendi yerine koymakla eşanlamlıydı, sen de işte bu amaçla ona yardım ettiydin . Sen bunu Pablito'ya yaptın. Bir savaşçı için bu dünyada en zor şey onun başkalarının işine karışmamasıdır. Ben öyle şişmanken

Lidia ile Josefina yeterince yemek yemiyorlardı. Ben de onlar hastalanacaklar, gıdasızlıktan ölecekler diye korkuyordum. Onların kilo almaları için elimden geleni yapıyordum ve bunu da onlara iyilik olsun diye yaptığıma inanıyordum.

Bir savaşçının kusursuzluğu başkalarının kendi başlarına karar verip onları istedikleri gibi olmakta serbest bırakmaktır."

"Ama ya onlar kusursuz savaşçılar değillerse?"

"O takdirde sen kendin kusursuz olacaksın ve bir kelime

dahi söylemeyeceksin," diye yanıt verdi la Garda. "Nagual,

sadece görebilen ve biçimsiz bir büyücünün bir kimseye yardım etme durumunda olabileceğini söylerdi. İşte o nedenle bizi yardım etti ve bizi şimdiki konumumuza getirdi. Sokak

sokak dolaşıp rastladığın her kimseye yardım edebileceğini

düşünmüyorsun herhalde, he?"

Don Juan'ın zaten beni, başkalarına hiçbir şekilde yardım edemeyeceğim şeklindeki içinden çıkılmaz durumla kar

şı karşıya getirmişliği vardı. Gerçekten de, onun anlayışına

göre, bizim tüm yardım etme çabalarımız salt kendi çıkarlarımızca güdümlenen keyfi bir edimdi.

Bir gün don Juan'la kentteydim, kaldırımın ortasındaki

bir salyangozu aldım ve kimi bitkilerin arasına güvenli bir şekilde gizledim. Onu kaldırımın ortasında bırakmış olsaydım, eminim ki er geç insanlar onu ezip geçeceklerdi. Onu emin

bir yere kaldırarak onu kurtardığımı düşünmüştüm.

Don Juan, iki önemli olasılığı hesaba katmamış oldu

ğumdan dolayı bu faraziyemin geçersiz olduğunu söyledi. Birincisi, salyangozun, onu arasına koyduğum bitkinin zehirli

İKİNCİ DİKKAT

yapraklarından dolayı kesin bir ölümden kurtulmu§ olabileceği, ikincisi de salyangozun kaldırımı kendi başına geçebilecek denli kişisel erke sahip olduğu olasılığıydı. Ben araya girerek salygangozu kurtarmı§ olmuyor, tersine, onun zorluklarla kazanını§ olduğu bir şeyi yitirmesine neden oluyordum.

Bunun üzerine ben salyangozu alıp tekrar, bulduğum

yere koymak istedim, ama don Juan buna izin vermedi. Bir

sersem kafanın onun yolunu değiştirmiş ve onun yaşamının

akışını değiştirmiş olmasının salyangozun kaderi olduğunu

söyledi . Onu, koymuş olduğum yerde bırakırsam, gitmek istediği yere gidebilmeye yeterli erki yeniden toplayabilmesi mümkünmüş.

Onun ne demek istediğini anladığımı dü§ünmfü�tüm.

Aşikar ki onun söylediklerine sadece sığ bir şekilde katılmıştım. Benim için en zor şey başkalarının kendi bildiklerince yaşamalarına izin vermekti.

Onlara bu öykümü anlattım. La Garda sırtımı tıpışladı.

"Hepimiz fena durumdayız zaten," dedi. "Beşimiz de anlamak istemeyen boktan kişileriz. Ben çirkin yanlarımın ço

ğundan kurtulduydum, ama henüz hepsinden değil. Çok yavaş ilerliyoruz, Genarolara kıyasla kasvetli ve baskıcıyız. Genaroların hepsi de tıpkı Genaro gibiler; onların boktan yanları iyice azalmış."

Küçük kız kardeşler onaylarcasına ba§larını salladılar.

"En çikrinimiz de sensin," dedi Lidia bana dönerek. "Sana kıyasla o kadar kötü sayılmayız biz."

La Garda kıkırdayarak gülerken bacağıma dokundu-Lidia'nın fikrine katılmamı istiyor gibiydi. Ben de öyle yaptım, hepsi de çocuklar gibi güldüler.

Uzun bir süre sessiz kaldık.

"Sana söylemek zorunda olduğum şeylerin sonuna geliyorum," dedi la Gorda ansızın.

Sonra hepimizi ayağa kaldırdı. Bana Toltec sava§çısının

erk duruşunu göstereceklerini söyledi . Lidia benim sağımda

yüzü bana dönük durdu. Sağ eliyle, aya ayaya gelecek şekilde elimi kavradı, ama parmaklarımızı birbirlerine kenetlememiştik. Sonra kolumu sol koluyla dirseğimin hemen üzerinden kancalayarak beni göğsüne bastırıp sıkıca tuttu. Josefina aynı şeyleri sol tarafımdan yaptı. Rosa benimle yüz yüze durarak kollarını koltuk altlarımdan geçirdi ve elleriyle

omuzlarımı kavradı. La Gorda arkamdan yanaşarak kollarıyla belimi sardı ve ellerini göbeğimin üzerinde kenetledi.

Hepimiz aşağı yukarı aynı boyda olduğumuzdan başlarını benimkine bastırabiliyorlardı. La Garda sol kulağımın ardından gayet yumuşak ama hepimizin onu işitebilecği kadar yüksek bir sesle konuşmaktaydı. Hiç kimse ya da hiçbir şey

bizi dürtmeksizin ikinci dikkatimizi Nagual'ın erk yerine

koymaya çalışacağımızı söyledi. Bu defa bize yardımcı olacak herhangi bir öğretmen, bizi mahmuzlayacak herhangi bir dost olmayacakmış. Biz oraya sırf istencimizin gücüyle gidiyormuşuz.

Ne yapmam gerektiğini ona sormak için engelleyemedi

ğim bir istek duydum. La Garda bana ikinci dikkatimi sabit

bakmış olduğum şeyin üzerinde odaklamam gerektiğini söyledi.

İçinde bulunduğumuz bu özel düzenin bir Toltec erk

duruşu olduğunu açıkladı. O anda ben dünyanın dört buca

ğının merkezindeki bağlayıcı güçtüm. Lidia doğu, yani Toltec savaşçısının sağ elinde tuttuğu silahtı; Rosa kuzey, yani savaşçının önüne koşulmuş kalkandı; Josefina batı, yani savaşçının sol elinde tuttuğu peri tuzağıydı; la Garda ise güney, yani savaşçının içinde erk nesnelerini sakladığı sırtındaki sepetti. La Garda her savaşçının doğal duruşunun kuzeye dönük olarak durmak olduğunu söyledi. Zira sağ elindeki silahını doğuya doğru tutması gerekiyormuş. Ne var ki bizim yüzümüzü döneceğimiz yön, hafifçe doğuya dönük olarak

güneşmiş; bu nedenle, Nagual'ın gerçekleştirmemiz amacıyla bize bırakmış olduğu erk edimi, yön değiştirmekten ibaretmiş.

İKİNCİ DİKKAT

La Gorda, Nagual'ın bize yapmış olduğu ilk şeylerden

birisinin gözlerimizi güneydoğuya bakacak şekilde çevirmek

olduğunu bana hatırlattı. O sırada girişeceğimiz işi başarabilmemiz için bizim ikinci dikkatimizi ayartma yöntemiydi bu onun. Bunu başarabilmenin iki yöntemi vardı. Birincisi,

hepimizin, beni eksen olarak kullanıp yüzümüzü güneye dönük olarak tutmak için dönmemiz ve bunu yaparken her birisinin temel değer ve işlevinin de değiştirilmesiydi. Lidia batı olacaktı, Josefina doğu, Rosa güney, la Garda ise kuzey

olacaktı. Öbür yöntem ise, dördümüzün yönümüzü değiştirerek güneye bakacak şekilde durmamız ama bunu dönmeksizin gerçekleştirmemizdi. Bu erkin yöntemiydi ki ikinci yüzümüzü takınmamızı gerektiriyordu.

La Gorda'ya, ikinci yüzümün ne olduğunu anlamadığımı

söyledim. O da bana Nagual'ın ona her birimizin ikinci dikkatini birlikte sarıp sarmalamaya çalışmasını buyurmuş oldu

ğunu, zira her Toltec savaşçısının iki karşıt yöne dönük iki

yüze sahip olduğunu anlattı. İkinci yüz, ikinci dikkatmiş.

La Garda ansızın tutuşunu gevşetti. Öbürleri de aynı şeyi yaptılar. La Garda tekrar oturdu ve benim de yanma oturmamı istedi. Küçük kız kardeşler ayakta durmaktaydılar. La Garda anlamadığım bir şey var mı diye sordu. Her şeyi anlıyordum ama aynı zamanda anlamadığım şeyler de vardı.

Ben la Gorda'ya soracağım bir soruyu zihnimde daha hazırlamadan önce, o atılarak Nagual'ın onun bana anlatmasını istediği şeylerin sonuncularından birinin de, ikinci dikkatimi

onlarınkiyle birleştirerek yönümü değiştirmem ve arkamda

olup bitenleri görebilmek amacıyla erk yüzümü takınmam

gereği olduğunu söyledi.

La Gorda ayağa kalktı ve onu izlememi istedi. Beni odalarının kapısına kadar götürdü. Beni hafifçe iterek odaya soktu. Eşikten içeriye girer girmez, Lidia, Rosa, Josefina ve

la Gorda, bu sırayla yanıma geldiler, ardından da Garda kapıyı kapadı.

Oda çok karanlıktı. Pencereye benzer bir şey göremiyordum. La Garda kolumu kavrayarak beni odanın merkezi olduğunu düşündüğüm bir noktaya getirdi. Hepsi de çevremi sarmışlardı. Onları hiç göremiyordum; sadece dört bir yanımda durduklarını hissedebiliyordum.

Bir süre sonra gözlerim karanlığa alıştı. Odanın tahta

perdelerle kaplı iki penceresi olduğunu görebildim. Tahtaların aralıklarından azıcık ışık sızmaktaydı, o nedenle herkesi ayırt edebiliyordum. Sonra hepsi birden beni az önceki gibi

tuttular ve mükemmel bir eşzamanlılıkla başlarını benimkine dayadılar. Sıcak nefeslerini her yandan hissedebiliyordum. Sabit bakmamın imgesini toparlayabilmek amacıyla gözlerimi kapadım. Ama yapamadım. Çok yorulmuştum,

uyumak istiyordum. Gözlerim fena halde kaşınıyordu; gözlerimi ovuşturmak istedim, ne var, Lidia ile Josefina kollarımı sımsıkı tuttular.

O durumda uzun bir süre kaldık. Yorgunluğum dayanılmaz bir hale gelmişti, sonunda yığılıp kaldım. Artık dizlerimin tutmadığını sanıyordum. Yere yıkılacağım ve oracıkta uyuyup kalacağım beklentisindeydim. Ama zemin memin

yoktu ortada. Gerçekten de ayaklarımın basacağı bir yer bulunmuyordu. Bunu keşfettiğim zamanki korkum öyle yoğundu ki bir anda apayık uyanıverdim; oysa korkumdan da büyük bir güç beni o uyku haline geri itmişti. Kendimi bıraktım. Onlarla birlikte bir balon gibi havada salınıyorduk. Sanki ben uyumuştum da rüya görmekteydim ve o rüyada birtakım bağıntısız imgeler görüyordum. Biz artık onların odasının karanlığında değildik. Her yanımız öyle ışıklıydı ki gözlerim kamaştı. Zaman zaman Rosa'nın benimkine dayalı yüzünü görebiliyordum; Lidia ile Josefina'nınkileri de gözucuyla görüyordum. Kulaklarıma sıkıca bastırdıkları alınlarını hissedebiliyordum. Ardından imgeler değişiyordu ve yüzümün kar§ısında la Gorda'nın yüzünü görmeye ba§lıyordum.

Bu duruma ulaşır ulaşmaz la Gorda ağzını ağzıma dayıyor ve

soluyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştım. İçimdeki bir güç dı-

İKİNCİ DİKKAT

şarıya fırlamaya çabalıyordu. Dehşete kapılmışıtım. Hepsini

itip kendimden uzaklaştırmak istedim. Ne kadar uğraştıysam

da bana daha da sıkı yapıştılar. Bunu, la Gorda'nın beni aldattığı ve sonunda beni bir ölüm tuzağına sürüklemiş olduğu biçiminde yorumladım. Ama öbürlerinin aksine la Garda

kusursuz bir oyuncu olmuştu. Bana kusursuz bir oyun oynamış olabileceği düşüncesi içimi rahatlattı. Bir noktada artık mücadeleyi sürdürmekten vazgeçtim. İyice yaklaştığına

inandığım kendi ölüm anımı merak etmeye başladım ve kendimi bırakıverdim. O anda benzersiz bir sevinç duygusuna, ölümümün kendisi olmasa bile sonumun habercisi olduğuna

kesin gözüyle baktığım bir coşkunluğa kapıldım. Lidia ile Josefina'yı kendime doğru daha da çektim. Tam o anda la Gorda benim önümde bulunuyordu. Ağzımın içine solumasına aldırış etmedim; hatta o sırada solumasını kesmesine

§a§ırdım. O solumasını keser kesmez, hepsi birden başlarını

benimkine bastırmayı bıraktılar. Sonra etrafa bakmaya başladılar, o zaman başım da serbest kalmış oldu. Artık başımı oynatabiliyordum. Lidia, la Garda ve J osefina bana öyle yakındılar ki, sadece başlarının aralıklarından görmem mümkün olmaktaydı . Nerede olduğumuzu bir türlü çıkaramıyordum. Emin olduğum tek şey, ayaklarımızın zemine basmadı

ğıydı. Havada asılı durmaktaydık. Kesin olarak bildiğim bir

başka şey de, sıramızın değişmiş olduğuydu. Lidia solumda,

J osefina da sağımdaydı. La Gorda'nın yüzünü ter kaplamıştı,

Lidia'nın ve Josefina'nın yüzü de öyleydi. Rosa'yı arkamda

hissedebiliyordum. Koltuk altlarımdan uzanarak omuzlarıma tutunan ellerini görebiliyordum.

La Gorda işitemediğim bir şeyler söylemekteydi. Dudaklarını okuyabilmem için bana zaman tanıyacak şekilde kelimeleri yavaş yavaş telaffuz ediyordu, ağzının ayrıntıları

dikkatimi çekiyordu. Bir an geldi, dördünün birden beni hareket ettirmekte olduklarını hissettim; beni düpedüz sallamaktaydılar. Bunu görünce, la Gorda'nın sessiz sözlerine dikkat edeyim dedim. Bu kez dudaklarını açıkça okuyabil-

İKİNCİ ERK ÇEMBERİ

miştim. Geriye dönmemi söylemekteydi. Dönmeye çalıştım

ama başımı kımıldatmam mümkün olmuyordu. Birisi dudaklarımı ısırıyormuş gibi hissettim. La Gorda'ya baktım. Beni ısırmıyordu ama başımı çevirmem için ağzıyla buyruğunu verirken bana bakmaktaydı. O konuşurken, bütün yüzümü ger

çekten yalıyormuş ya da dudaklarımla yanaklarımı ısırıyormuş gibi hissettim.

La Gorda'nın yüzü bir bakıma çarpılmış gibiydi. İrileşmiş gibiydi ve sarımtırak bir renk almıştı. Her yanımızı kaplayan sarımtırak ışığın ola ki onun yüzünde yansıdığını dü

şündüm. Başımı çevirmemi buyururken onu handıysa işitebiliyordum. Nihayet, ısırmanın bende yarattığı tedirginlikle başımı salladım. Bunun üzerine birden la Gorda'nın sesi

açıkça işitilir hale geldi. La Gorda arkamda durmakta ve

dikkatimi geriye çevirmem için çığlığını bastırıyordu. Yüzümü yalayan kimsenin Rosa olduğunu anladım. Alnımla iterek onu yüzümden uzaklaştırdım. Rosa ağlamaktaydı. Suratını ter kaplamıştı. Arkamdan, la Gorda'nın sesini işitebiliyordum. Onlarla mücadele ederek onları bitkin bir hale getirdiğimden yakınarak ilk baştaki dikkatimizi yakalayabilmek için ne yapacağını bilmediğini söyledi. Küçük kız kardeşler sızlanıp durmaktaydılar.

Zihnimde düşünceler kristal gibi netleşmişti. Ne var ki,

ussal süreçlerim alışılmış mantıksal silsileleri izlemiyordu.

Her şeyi çabucak ve dolaysızcasına bilmekteydim, zihnimde

kuşku diye bir şey kalmamıştı. Örneğin, tekrar uyumam gerektiğini ve bunun bizi kurşun gibi yere indireceğini anında anlamıştım. Ama onların bizi evlerine götürmelerine izin

vermem gerektiğini de bilmekteydim. Bunu başaramıyordum. Şayet ikinci dikkatimi odaklayabilmiş olsaydım, bu don Juan'ın kuzey Mexico'da bana vermiş olduğu bir yer üzerinde olmalıydı. Dünyanın tüm öbür şeylerinden farklı olarak o yeri zihnimde her zaman canlandırabilmiştim.

Oraya ilişkin zihnimde canlandırdığım görüntüyü topar-

lamaya cesaret edemedim. Ama sonunda oraya ula§acağımızı biliyordum.

Bildiklerimi la Gorda'ya anlatmam gerektiğini dü§ündüm, ama konu§amıyordum. Gene de bir yanım, onun beni anladığını bilmekteydi. Ona güvenim tamdı, onun için birkaç

saniye i çinde uyuyuvermi§im. Rüyamda onların evinin mutfağına bakmaktaydım. Pablito, Nestor ve Benigno oradaydılar. Olağanüstü iri ve parıltılı gözüküyorlardı. Gözlerimi onların üzerinde odaklayamıyordum; zira onlarla benim aramda saydam, plastik bir tabaka vardı. Sonra, onlara bir pencere camından baktığımı anladım. Birisi de ha bire cama su atmaktaydı. Sonunda cam kırıldı da sular yüzüme çarptı.

Pablito bir kovayla üzerime su dökerek beni sırılsıklam

bırakmı§tı. Nestor ile Benigno da orda durmaktaydılar. La

Garda, küçük kız karde§ler ve ben evin arkasındaki avluda

yere serilmi§ yatmaktaydık. Genarolar üzerimize kova kova

su boca etmekteydiler.

Yerimden fırladım. Soğuk sudan mıdır, yoksa geçirdi

ğim deneyimden midir, kendimi capcanlı hissetmekteydim.

La Garda ile küçük kız karde§ler, Genaroların güne§e sermi§ olduklarını sandığım giysileri giyindiler. Benim giysilerim de kurusun diye özenle yere serilmi§ti. Bir §ey demeden onları giydim. Anla§ılan ikinci dikkatin odaklanmasını izleyen tuhaf bir duygu içindeydim; konu§amıyordum, daha doğrusu konu§abiliyordum da konu§mak istemiyordum. Midem altüst olmu§tu. La Garda bunu hissetmi§ olacak ki beni sevecence çekerek çitin ardındaki alana götürdü. Midem bulandı, kustum. La Garda ile küçük kız karde§ler de aynı §ekilde rahatsızlandılar.

Sonra mutfak alanına döndüm ve yüzümü yıkadım. Suyun soğukluğu bilincimi yerine getirmi§e benziyordu. Pablito, Nestor ve Benigno masanın etrafında oturmaktaydılar.

Pablito sandalyesini de getirmi§ti. Ayağa kalkarak benimle

el sıkıştı . Ardından Nestor ile Benigno da benimle tokalaştılar. La Garda ile küçük kız kardeşler de bize katıldı.

Bende bir tuhaflık var gibiydi. Kulaklarım çınlamaktaydı. Başım dönüyordu. Josefina ayağa kalktı ve destek için Rosa'ya tutundu. Dönüp la Gorda'ya ne yapayım diye sordum. Lidia taburenin üstüne arka üstü düşmek üzereydi.

Yetişip onu tuttum, ama ağırlığıyla beni de düşürünce ikimiz

birden yerde yuvarlandık.

Bayılmış olmalıyım. Ansızın uyanıverdim. Ön odada bir

hasır yaygının üzerinde yatmaktaydım. Lidia, Rosa ve Josefina yanımda mışıl mışıl uyumaktaydılar. Ayağa kalkabilmek için Üzerlerinden emekleyerek geçmek zorunda kaldım.

Mutfaktan dışarıya çıktım. La Garda, Genarolarla masanın

etrafında oturmaktaydı .

"Hoş gelmişsin," dedi Pablito.

Sonra da la Gorda'nın az önce uyanmış olduğunu söyledi. Tekrar eski halime geldiğimi hissettim. Acıkmıştım. La Garda bana bir tasta yiyecek bir şeyler verdi. Kendilerinin

yemiş olduklarını söyledi. Yemeğimi yedikten sonra kendimi

her bakımdan mükemmel hissettim-yalnız normalde oldu

ğu şekilde düşünemiyordum. Düşüncelerim büyük ölçüde

yatışmıştı. Bu durum pek hoşuma gitmiyordu. O sırada akşamın geç bir saati olduğunun farkına vardım. Birden, don Juan'ın bana eskiden yaptırmış olduğu gibi, yüzüm güneşe dönük, olduğum yerde sayarak koşma isteğine

kapıldım. La Garda da aynı isteği hissetmiş olmalıydı. O şekilde devinmek beni iyice terletmişti. Çok geçmeden soluğum kesildi ve masaya döndüm. La Garda da beni izledi. Tekrar yerlerimize oturduk. Genarolar gözlerini bize dikmiş bakmaktaydılar.

La Garda not defterimi bana uzattı.

"Dostumuz Nagual bizim kaybolmamıza neden oldu,"

dedi.

O konuşmaya başlar başlamaz son kerte yabansı bir patlıyormuşluk duygusuyla doldum. Düşüncelerim bir çığ gibi

İKİNCİ DİKKAT

dönüp geldiler. Yüzümün ifadesi deği§mi§ olacak ki, önce

Pablito, sonra da Nestor'la Benigno gelip beni kucakladılar.

"Nagual ya§amını sürdürecek ! " diye bağırdı Pablito.

La Gorda da sevinmi§e benziyordu. Rahatlamı§çasına

bir hareketle alnını sildi. O pis dü§künlük eğilimimden dolayı az daha hepsini de kendimle birlikte ölüme sürüklemi§ olduğumu söyledi.

"İkinci dikkatin odaklanması §aka değil," dedi Nestor.

"Bize ne oldu ki, Garda?" diye sordum.

"Kaybolup gittik," dedi la Gorda. "Sen dü§künlük gösterip korkmaya ba§layınca o enginlik içinde kaybolduk i§te.

Artık tonal dikkatimizi odaklayamaz olduk. Ama ikinci dikkatimizi seninkiyle sarmalamayı ba§ardık, onun için senin

§imdi iki yüzün var."

Lidia, Rosa ve Josefina tam o anda yürüyerek mutfağa

girdiler. Gülümsemekteydiler ve her zamanki gibi capcanlı

görünüyorlardı. Oturup bir §eyler yemeye ba§ladılar. Onlar

yemeklerini yerken ağızlarından bir kelime dahi çıkarmadılar. Sonuncusu da yemeğini bitirdikten sonra, la Garda konu§masını bıraktığı yerden sürdürdü.

"Artık sen iki yüzlü bir sava§çısın," dedi. "Nagual, her iki

dikkatte ustala§abilmek için hepimizin iki yüze sahip olmamız gerektiğini söylediydi. O da, Genaro da ikinci dikkatimizi toparlamada bize yardımcı oldular ve iki yöne de dönük olabilmemiz için bizi geriye doğru çevirdiler,

ama sana yardım etmediler, zira gerçek bir nagual olman için sen kendi erkini kendin kotarmalısın. Sen o konumdan epey uzaktasın

hala, ama diyebiliriz ki §U anda sen emeklemek yerine ayakta dimdik durarak yürümektesin, tamlığını yeniden kazanıp biçimini de yitirdiğinde, süzülerek uçacaksın."

Benigno elini uçmakta olan bir uçak gibi devindirerek

gümbürdeyen sesiyle uçak motorunun gürültüsü taklidi yaptı. Kulaklarımız sağır oldu desem yeridir.

Hepimiz gülü§tük. Küçük kız karde§ler sevinçten uçu-

yorlardı. La Gorda'ya, saatlerce uyumuş olacağız dedim,

çünkü onların odasına öğleden önce girmiştik. La Gorda hiç

de uzun süre uyumu§ olmadığımızı, o sürenin büyük bir kısmının öbür dünyada kaybolduğunu, bizi geriye getirmek için ellerinden bir şey gelmediği için Genaroların gerçekten

korkmuş ve tasalanmı§ olduklarını söyledi.

Nestor'a döndüm ve ona biz orada yokken gerçekten ne

yapmış ya da görmüş olduklarını sordum. Yanıtlamadan önce bir süre yüzüme baktı.

"Avluya su taşıdık durduk," dedi, kimi boş petrol varillerini göstererek. "Sonra hepiniz sendeleyerek avluya girdiniz, biz de sizi bir güzel ıslattık, hepsi bu kadar."

"Odadan mı çıktık biz?" diye sordum.

Benigno yüksek sesle güldü. Nestor, izin ya da görüşünü

istercesine la Gorda'ya baktı.

"Odadan mı çıktık biz?" diye sordu la Gorda.

"Yo," diye yanıt verdi Nestor.

La Gorda da benim gibi merak etmekteydi, bu da beni

tasalandırdı. La Gorda Nestor konuşsun diye can atıyordu.

"Hiçbir yerden gelmediniz," dedi Nestor. "Ama çok

korktuğumuzu söylemem lazım. Hepiniz sise dönüştünüz

sanki. Sizi ilk gören Pablito oldu. Belki de uzun süredir avludaydınız siz, ama sizi nerde bulacağımızı bilemedik. Sonra Pablito bağırınca hepimiz sizi

gördük. Ömrü hayatımızda

öyle bir şey görmüş değiliz."

"Nasıl görünüyorduk, yani?" diye sordum.

Genarolar birbirlerine baktılar. Dayanılmaz dere::ede

uzun bir sessizlik oldu. Küçük kız kardeşler, ağızları apaçık,

gözlerini Nestor'a dikmişlerdi.

"Bir örümcek ağına yakalanmış sis parçalarına benziyordunuz," dedi Nestor. "Biz üzerinize suları boca ettikçe, yeniden bedeninize kavuştunuz."

Onun daha da anlatmasını istediysem de la Gorda, günün bitiminde gitmem gerektiği ve onun da yapacak birçok şeyi olduğu için çok az zamanımız kaldığını söyledi. Genarolar ayağa kalkarak küçük kız kardeşlerle ve la Gorda'yla tokalaştılar. Sonra beni kucaklayarak burdan gitmek amacıyla hazırlanmaları için sadece birkaç güne ihtiyaçları olduğunu

söylediler. Pablito taburesini tepetaklak edip sırtına yerleştirdi. Josefina sobanın yan tarafındaki boşluğa koşup dona Soledad'ın evinden getirmiş oldukları bir bohçayı kaptığı gibi Pablito'nun, ideal bir semer oluşturan taburesinin ayakları arasına sıkıştırdı.

"Mademki eve gidiyorsunuz, bunu da beraberinizde götürün bari," dedi. "Zaten size ait bu bohça."

Pablito omuzlarını silkerek, yükünün oturması için taburesini şöyle bir sarstı.

Nestor, Benigno'ya bohçayı alması için bir işaret yaptı

ama Pablito buna izin vermedi.

"Tamamdır," dedi. "Bu meret tabureyi taşıdığımıza göre

eşşekliği de yapalım olsun bitsin."

"Ne diye taşıyorsun o tabureyi, Pablito?" diye sordum.

"Erkimi biriktirmem lazım," diye yanıtladı beni. "Gidip

bir yerde bütün o şeylerin üstünde oturamam ki. Öyle ya,

kim bilir benden önce hangi uyuz oturmuştur o yere! "

Sonra kıkırdayarak güldü v e omuzlarını silkerek bohçayı

hoplattı.

Genarolar gittikten sonra, la Gorda bana Pablito'nun

taburesiyle bu kaçıkça serüvenini Lidia'yı kızdırmak amacıyla başlattığını açıkladı. Pablito, Lidia'nın oturduğu yerde oturmak istemezmiş, ama sonraları işi iyice azıtmış da düşkünlükten de hoşlandığından sırtında taşıdığı taburesinden maada hiçbir yere oturmaz olmuş.

"Vallahi ömrü billah taşır o tabureyi, görürsün," dedi bana la Gorda gayet kesin bir edayla. "O da handıysa senin kadar kötü bir insan. Senin ortağın işte; sen not defterini haya-

tın boyunca taşıyacaksın, o da taburesini. Ne farkı var ki?

İkiniz de bütün öbürlerimizden çok düşkünlük gösteriyorsunuz."

Küçük kız kardeşler etrafımı çevirerek sırtımı tıpışlamaya ve gülmeye başladılar.

"İkinci dikkatimize girmek fevkalade zor bir iştir," diye

sürdürdü la Gorda, "üstelik bir de senin gibi düşkünlük yaparak onunla baş etmek daha da zordur. Nagual senin bu baş etmenin ne denli zor olduğunu hepimizden fazla bildiğini anlattıydı. Onun erk bitkileriyle sen öbür dünyada epey ilerilere gitmeyi öğrendiydin. Zaten sen onun için bizi öyle

şiddetli bir şekilde çektiydin de az daha ölüyorduk. Biz ikinci

dikkatimizi Nagual'ın noktası üzerinde toplamak istiyorduk,

oysa sen bizim bilmediğimiz bir şeye doğru balıklama saldırdın. Biz buna hazır değiliz, ama sen de değilsin aslında. Ne var ki senin elinde olan bir şey değil bu; erk bitklicri seni bu

hale getirmiş. Nagual haklıydı: senin ikinci dikkatini toplaman için hepimizin sana yardım etmesi gerek, senin de bizimkini kotarmamızda bize yardımcı olman gerek. Senin ikinci dikkatin epey ötelere uzanabiliyor, ama onu denetleyemiyorsun sen; bizimki bir azıcık gidebiliyor, ama tamamıyla denetimimiz altında kalıyor."

La Gorda ile küçük kız kardeşler, teker teker, bana

öbür dünyada kaybolmanın onlarda yarattığı dehşeti anlattılar.

"Nagual'ın bana anlattığına göre," diye sürdürdü la Garda, "o senin ikinci dikkatini dumanıyla toparlarken, sen tutmuş onu bir tatarcığın üzerinde odaklamışşın, o küçük tatarcık da senin için öbür dünyanın bekçisi olmuş çıkmış."

Ona bunun doğru olduğunu söyledim. Sorması üzerine

onlara don Juan'ın bana sağlamış olduğu deneyimimi anlattım. Onun tüttürüm harmanı sayesinde o tatarcığı otuz metre boyunda ve inanılmaz bir hız ve çeviklikle devinen korkunç bir canavar olarak algılamıştım. O yaratığın çirkinliği

mide bulandırıcıydı, ama ürkütücülüğü yanında muhteşem

bir varlıktı da.

O deneyimi alışageldiğim ussallıklann arasında bir yere

oturtamıyordum. Benim zihnim için tek izah yolu, o psikotropik tüttürüm harmanının etkilerinden birinin o tatarcığı dev boyutlarda algılayacağını bir sannlanma yaratmak oldu

ğuna ilişkin sarsılmaz inancımdı.

Ben de onlara, özellikle la Gorda'ya başıma gelenlere

ilişkin kendi ussal, nedensel açıklamamı sundum. Hepsi birden güldüler.

"Sanrılanma diye bir şey yoktur," dedi la Gorda kesin bir

ifadeyle. "Şayet bir kimse ansızın farklı bir şey, daha önce

bilmediği bir şey görürse, bu o kimsenin ikinci dikkatinin

toplanmış ve o kimsenin bunu bir şey üzerinde odaklamış olduğunu gösterir. Demek ki, o kimsenin dikkatini toplayan şey herhangi bir şey olabilir-içki olabilir, delilik olabilir, ya

da Nagual'ın tüttürüm harmanı olabilir.

"Sen bir tatarcık gördüydün, o da senin için öbür dünyanın bekçisi olup çıktı. Ya sen öbür dünyanın ne olduğunu biliyor musun? Öbür dünya bizim ikinci dikkatimizin dünyasıdır. Nagual ola ki senin ikinci dikkatinin o bekçiyi geçip öbür dünyaya girmene yetecek denli güçlü olduğunu düşünmü§tür. Ama değilmi§. Şayet olsaydı, sen o dünyaya girmiş

olurdun ve bir daha dönmezdin hiç. Nagual bana seni izlemeye hazır olduğunu söylediydi. Ne var ki, bekçi senin geçmene izin vermedi ve üstelik az daha seni öldürecekti. Nagual senin ikinci dikkatini onun erk bitkileriyle odaklamana son vermek zorunda kaldıydı zira sen her şeyin yalnızca hayret verici yanlarına odaklanabiliyorsun. O da tuttu, ikinci dikkatini ba§ka bir yöntemle toplayabilmen için rüya gönne

çalı§ması yapmanı istedi. Ama senin rüya gönne çalı§malannın da hayret verici olacağına emindi o. Yapabileceği bir §ey yoktu ki. Sen onu adım adım izlemekteydin, oysa onun da

hayret verici, ürkünç bir yanı vardı."

Bir süre sessiz kaldılar. Sanki hepsi de kendi anılarına

dalıp gitmişlerdi.

La Gorda, Nagual'ın bir zamanlar bana, kendi memleketinin dağlarında son derece ilginç bir kırmızı böceği göstermiş olduğuna değindi. Onu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu.

Hatırlamıştım. Yıllar önce don Juan beni, Kuzey Mexico'nun dağlarında hiç bilmediğim bir bölgeye götürmüştü.

Büyük bir özenle bana, uğurböceği boyutlarında birtakım

yuvarlak böcekler göstermişti. Sırtları parlak kırmızı renkteydi. Yere çöküp onları incelemek istemiştim, ama don Juan buna izin vermemişti. Onları, sabit bakmaksızın, şekillerini ezberleyene dek seyretmem gerektiğini söylemişti-zira çünkü onları her zaman anımsamam gerekiyormuş. Sonra,

don Juan, birtakım mecazlarla onların davranışlarına ilişkin

kimi karmaşık ayrıntıları açıkladı. Bizim en aziz tuttuğumuz

törelerimizin kişiye, yer ve zamana göre değişen önemlerinden dem vurdu. Bu böceklere atfedilen kimi törelere değinerek, onları bizim törelerimizle karşılaştırdı. Bu karşılaştırma, bizim inançlarımızın önemini son kerte gülünç gösteriyordu.

"O ve Genaro gitmezden hemen önce," diye sürdürdü la

Gorda, "Nagual beni dağlarda o böceklerin yaşadığı yere götürdüydü. Daha önce oraya bir defa gitmişliğim vardı, zaten her birimizi oraya götürmüştü. Nagual, onlara sabit bakmamıza müsaade etmezdi ama her birimizin o küçük yaratıkları tanımamıza büyük önem veriyordu.

"Ben orada onunlayken, Nagual bana seninle ne yapmam ve sana söylemem gereken şeyleri anlattıydı. Sana anlatmamı istediği şeylerin çoğunu zaten söyledim sana, yalnız şu son şey hariç. Senin herkese durmadan sorduğun soruyla

ilişkili bir şey: Nagual ile Genaro neredeler? Şimdi sana onların nerede olduklarını anlatacağım. Nagual senin bunu hepimizden daha iyi anlayacağını söylediydi. Hiçbirimiz onun

yaşadığı o sarı kükürtlü alemde bulunmuş değiliz. Aramızda

orayı bilen tek kişi sensin. Nagual, sen ikinci dikkatini o bek

çinin üzerinde odakladığın zaman, seni izleyerek o dünyaya

seninle birlikte girdiğini söylediydi. Sen bekçiyi geçecek denli güçlü olsaymışsın, Nagual oraya---0la ki sonsuza dek-seninle birlikte gitmek istiyormuş. O küçük kırmızı böceklerin dünyasını da o zaman keşfetmişmiş. Nagual'a göre, onlarınki, insanın tahayyül edebileceği en güzel ve en mükemmel dünya imiş. Onun için, Nagual ile Genaro'nun bu dünyayı terketme saati gelip çatınca, olanca ikinci dikkatlerini topladıkları gibi o dünya üzerinde odakladılar. Ardından, Nagual yarığı açtı ve senin de tanık olduğun gibi, o dünyanın

içine kayıverdiler. Şimdi de orada bizim onlara katılacağımız

günü beklemekteler. Nagual ile Genaro güzellik aşığıydılar.

Oraya sırf zevk için gittiler."

La Garda bana doğru baktı. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Açıklamasının etkili olabilmesi için erkin zamanlamayı mükemmel bir şekilde gerçekleştirmesi gerektiğini söylemekte haklıydı. İfade edemediğim bir hüzün duymaktaydım. Sanki

ağlamak istiyordum ama üzgün ya da melankolik bir havada

değildim. İfade olunamaz bir şeyin özlemini çekmekteydim,

ama o özlem benim özlemim değildi. Buralara varışımdan

bu yana duyumsayageldiğim bütün o duyu ve duyumlar gibi,

bu da yabancı gelmekteydi bana.

Nestor'un Eligio'ya ilişkin anlattıkları geldi aklıma. La

Gorda'ya onun söylediklerini aktardığımda, o da benim uçuruma atlayışımla, tonal ile nagual arasındaki yolculuğuma ilişkin görüşlerimi onlara anlatmamı istedi. Anlatımı bitirdi

ğimde hepsi de ürkmüş gibiydiler. La Gorda hemen kurgana

ilişkin görüme geçiverdi.

"Nagual bize, bir gün ikinci dikkatimizin o kurganın üzerinde odaklanacağını anlattıydı," dedi. "O gün geldiğinde, hepimiz, tıpkı Nagual ve Genaro gibi, ikinci dikkat kesilece

ğiz ve onlarla katılmış olacağız."

"Yani, Garda, sen §İmdi bana olduğumuz gibi gideceğimizi mi söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet, olduğumuz gibi gideceğiz. Beden birinci dikkattir-yani, tonalın dikkati. Bu, ikinci dikkate dönü§ünce, derhal öbür dünyaya gidiverir. Bir uçuruma atlanır§ olman, senin tüm ikinci dikkatini bir süre toplamı§tı. Ne var ki, Eligio daha güçlü olduğundan, ikinci dikkati o atlayı§la bağlandıydı. Evet, onun ba§ına gelen §ey buydu, biliyorsun ki o da tıpkı bizim gibiydi. Ama onun nerede olduğunu bilmek olanaksız. Nagual'ın kendisi dahi bilemediydi. Ama §ayet o bir yerdeyse, o yer ku§kusuz o kurgandır. Ya da bir görüden ötekine, ola ki sonsuza dek, zıplayıp duracaktır.

La Gorda, benim tona! ile nagual arasındaki yolculu

ğumda, tüm varlığımızın tamamıyla ikinci dikkate dönü§IDÜ§

olduğu olasılığını büyük ölçüde, o dikkatin dünyasında onların kaybolmasına yol açtığım ve onun bizi dostlardan kaçabilmemiz amacıyla yedi sekiz yüz metre ötedeki bir yere ta§ımı§ olduğu zaman da daha kısıtlı bir ölçüde doğrulanır§ olduğumu söyledi. La Gorda, Nagual'm bizi sınamak amacıyla bize bırakmı§ olduğu meselenin, bizim kendi istençlerimizi

geli§tirebilecek ya da ikinci dikkatimize ili§kin erkimizi istediğimiz herhangi bir §eyin üzerine sınırsızcasına odaklayabilecek yeteneğe sahip olup olmadığımız sorusu olduğunu da ekledi.

Bir süre sessiz kaldık. Ben, gitme zamanımın geldiğini

biliyor, ama yerimden kımıldayamıyordum. Eligio'nun kaderini dü§ündükçe elim ayağım tutmaz oluyordu. Bulu§acağımız yer olan kurgana ula§abilmi§ miydi, yoksa o korkunç alemde yitip gitmi§ miydi? Bunları dü§ündükçe çıldıracak gibi oluyordum. O sahneleri zihnimde canlandırmak için herhangi bir çaba göstermem gerekmiyordu, zira kendi yolculuk deneyimim hftla gözlerimin önündeydi. Nerdeyse tanı§tığımız günden bu yana don Juan'ın sık sık sözünü ettiği öbür dünya benim tarafımdan hep bir mecaz ya da en azından tanımlanamaz bir varolu§ biçiminin muğlak bir tür adlandırıl-

ması olarak algılanagelmişti. Her ne kadar don Juan benim

o dünyanın tanımlanması olanaksız birtakım öğelerini sezgilememi sağlamış idiyse de, bu deneyimlerime algılayışımdaki kimi yanılmalar, bazen psikotropik bitkiler bazen de tam

olarak belirleyemediğim yöntemler aracılığıyla geçirmemi

sağlamış olduğu yönlendirilmiş serap benzeri görüler olmaktan öte bir anlam vermemiştim. Bu deneyimlerimi her geçiri§imde ben, bildiğim, aşina olduğum "ben"in bütünselliğinin sadece geçici bir süre için farklılaşmış olduğu dü§üncesini

kendime kalkan edegelmi§tim. Kaçınılmaz olarak, o bütünselliğe yeniden döndüğümde, dünya bir kez daha benim dokunulmaz, ussal kişiliğimin sığınağı haline geliyordu. La Gorda'nın, açıklamalarıyla önüme serdiği manzaranın derinliği deh§et vericiydi.

La Garda ayağa kalktı ve beni oturmakta olduğum tabureden çekerek kaldırdı. Alacakaranlık basmadan önce orayı terk etmem gerektiğini söyledi. Hepsi birden beni arabama

kadar geçirdiler, sonra vedalaştık.

La Garda bana son buyruğunu da bildirdi. Döndüğüm

zaman doğruca Genaroların evine gitmemi söyledi.

"İ§te artık o malfım §eyi gerçekleştirmeden dönmeni istemiyoruz," dedi yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Ama çok da gecikmeyesin."

Küçük kız kardeşler ba§larıyla onayladılar.

"Şu dağlar artık bizim buralarda kalmamıza izin verece

ğe benzemiyorlar," dedi la Garda sonra da çenesinin belirsiz

bir devinimiyle vadinin karşı tarafındaki meşum, çorak tepeleri imledi.

Ona bir soru daha sordum. Biz onlarla buluşmamızı ger

çekleştirdikten sonra Nagual ile Genaro'nun nereye gideceklerine ilişkin bir fikri olup olmadığını öğrenmek istedim.

La Garda gökyüzüne doğru baktı, kollarını havaya doğru

kaldırdı ve kollarıyla, bu enginliğin sınırsızlığını anıştıran tanımlanması güç bir raksa başladı.